

קונטרס

מי ירפא לך

דברי חיזוק חשובים ויקרים

שנאמרו ברכים
בכנסי התעוררות
ונחוצים לכל אחד

בעקבות ריבוי הצרות והמחלות
ופטירת אנשים צעירים

הוצאה שלישית - בתוספת מרוכה
בני ברק - שכמ תשנ"ה

לזכרון בהיכל ה'

אוצר החכמה

אוצר החכמה

הוצאה זו מוקדשת
לזכרו ולעילוי נשמתו של

איש תם וישר אוהב צדקה וחסד

ר' יהודה צבי בן ר' ישראל יו"ט הלוי ז"ל

נלב"ע בערב שבת קודש
ב' באלול תשנ"ד

ת.נ.צ.ב.ה

הונצח ע"י בני משפחתו

אוצר החכמה

אוצר החכמה

אוצר החכמה

השיחות בקונטרס זה מתפרסמים על דעת הרה"ג שליט"א
לאחר שבדקו וסידרו את הכתוב לדפוס

ניתן להשיג את הקלטות של כנסי ההתעוררות ואת הקונטרס
ברח"א. בן דוד 26 ב"ב דירה מס' 1-טל: 03-5743006

עימוד ועריכה באמצעות ספיר-שולחנית
ע"י "לוי" עבודות עימוד והקלדה טל: 03-5780576

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא לידו"
המעוניין לתרום כסף להפצת קונטרס זה יפנה לטל' 03-5743006
ניתן להנציח ע"ג הקונטרס שמות תורמים או לעילוי נשמת

קונטרס מי ירפא לך

מלוקט בו דברי חיזוק יקרים מאד

שנאמרו ברבים ע"י רבנים חשובים בכנסי התעוררות

במשך השנה החולפת, בעקבות פטירתם של כ- שלושים

צעירים מהמיוחדים והמובחרים מעירנו... וריבוי המחלות והאסונות רח"ל

ולקיים דברי הרמב"ם

"מצות עשה מן התורה לזעוק על כל צרה שתבא על הצבור... ודבר זה מדרכי התשובה

הוא... וידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם... וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה

מעליהם". (רמב"ם הל' תענית פ"א)

אוצר החכמה

אתר 1234567

"אמר ר' יצחק לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם יחלה אמרים לו הבא

זכות והפטור..."

תנו רבנן: אדם יוצא לשוק!!

יהי דומה בעיניו כמו שנמסר לסרדיוט (להענישו על פשעיו).

חש בראשו (מיחוש קל)

יהי דומה בעיניו כמו שנתנוהו בקולר.

עלה למטה ונפל למשכב

יהי דומה בעיניו כמו שהעלוהו לגדרום לידון.

שכל העולה לגדרום לידון אם יש לו פרקליטין

גדולים - ניצול, ואם לאו אינו ניצול.

ואלו הן פרקליטין של אדם

תשובה ומעשים טובים. (שבת לב)

מילי זהספדא על הרב יהודה צבי לוי זצ"ל

שנאמרו ביום ה- 30 בהקמת המצבה

בקינת דוד על שאול ויהונתן, נאמר: "הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו" המצודת דוד מבאר: הנאהבים והנעימים בחייהם - שאול ויהונתן היו נעימים לכל ישראל בחייהם, כולם אהבום, ולכן במותם לא נפרדו. כלל ישראל לא מורגל היה להפרד מהם, כולם נקשרו אליהם בעבותות אהבה, ונשמתם צרורה היתה בצרור חייהם, כך שכולם חשו בחלל הגדול.

כך חשים אנו כלפי יהודה ז"ל, שהיה אוהב כל יצור שנברא בצלם, מאיר פנים לכל נברא, מאציל עליו מרוחו, "וכמים.. כן לב אדם אל אדם", כולם חשו כלפיו אהבה עזה, ורחשו לו רחשי קירבה והערצה, ידידי אמת היינו לו, ובמותו לא נפרד. החלל וההעדר שהותיר - פעורים עדיין.

בחיתום התורה בפרשת "וזאת הברכה" נאמר: "יחי ראובן ואל ימות וכו' וזאת ליהודה - שמע ה' קול יהודה" והקשו חז"ל מדוע נסמכה ברכת ראובן ליהודה, ותרצו שכל מ' שנה שהיו ישראל במדבר - היו עצמות יהודה מתגלגלים בארון מפני נידוי שקבל עליו, אמר משה: מי גרם לראובן שיודה - יהודה. ומיד נחו עצמותיו, והקשו קדמוננו: אם המעלה של הודאה כה גדולה, די לי ההודאה עצמה יהודה הודה במעשה תמר, ולשם מה הזכיר משה רבינו שגרם לראובן שיודה, ומכאן הסיקו שגדול המזכה את האחרים ממזכה את עצמו, וזו היתה הסיבה שעצמותיו ראויות לנוח.

ר' יהודה ז"ל, כל חייו היוו מסכת רצופה של אהבת חסד, היכן שיכל לסייע ליהודי סייע, ועשה זאת במאור פנים ובשמחה, בכל דבר מצוה - ראשון היה, והכל בצנעה, הרחק מפרסום אך בזמנים מסוימים חשו כולם שמצות זכוי הרבים בוערת בעצמותיו.

חז"ל גילו לנו שתחילת דינו של אדם על דברי תורה, ושואלים לאדם קבעת עיתים לתורה? מודגש בחז"ל שלא די ללמוד תורה, אלא יש לקבוע עיתים לתורה - לעשותם קבע. וטעם הדבר נראה על פי מה שביארו גדולי המוסר את הברייתא של "כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא", ותמהו - מדוע דוקא מי ששונה הלכות בכל יום? ותרצו שאם שונה בכל יום - הוא מקבל עליו עול מלכות שמים, אך אם שונה כאשר נוח לו - חסר לו בעול מלכות שמים. וזה הביאור: קבעת עיתים לתורה - אין די בלימוד! צריך לקבוע עיתים שהוא מראה על עול מלכות שמים. בצורה כה נפלאה חזינו זאת על יהודה כל סדר יומו היה מתוכנן ומשועבד לשעור היומי: בשעה מסויימת חייב לעזוב את העבודה, בשעה מסויימת חייב לעזוב את ירושלים הכל מתוכנן לפי זמן השעור.

נאמר בפרשת ויגש: "ואת יהודה שלח לפניו גושנה" וביארו חז"ל לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה. והקשה "הלבוש מרדכי" בהקדמתו מדוע צריך לשלוח קודם את יהודה, וכי יוסף לא יוכל לארגן להם מקום הוראה, הרי היה מלך מצרים??

ותירץ שאם מקימים את מקום התורה לפני שבאים להתיישב בה - ניכר הדבר שבלא תורה אין אפשרות להקים בית ולחיות, אבל אם אדם שהתיישב תחילה בעיר והתבסס בה הולך אח"כ ובונה מקום תורה אפשר לחשוב שחו' התורה רק כמותרות ואפשר לחיות בלעדיה - ואת זה הראה יעקב שבלא תורה ובית תלמוד א"א להתיישב. (ע"ש שמסביר זאת ע"פ מה שמצינו במגילה בד"ן עיר מוקפת חומה)

יהודה זצ"ל רכש דירה, דבר ראשון שקבע לעשות בדירתו הוא: שהשעור היומי של הרה"ג י. ישראלי יהיה בביתו, בלא זה לא חונכים בית יהודי, התורה היא תנאי קודם לכל ישוב חדש.

לא נאריך יותר רק נזכיר עוד נקודה אחת איך היה מצדיק עליו את הדין וגם בעת יסורים קשים היה חוזר ומשנן לעצמו ולאחרים: זה רצון ה'! את הטוב נקבל ואת הרע לא נקבל! לא יתכן? הכל נקבל באהבה ושמחה!

נסיים בקינת דוד: צר לנו עליך, אחינו יהודה, נעמת לנו מאד, נפלאת לנו אהבתך! ויהי רצון שיבולע המות לנצח, ויקיצו וירננו שוכני עפר.

ת.נ.צ.ב.ה

מפתח השיחות

- 1) שיחתו של מורנו הגאון הרב שמואל הלוי וואזנר שליט"א א-יב
(נאמר בכנס צניעות הגדול לנשים ברחבת מוסד "אור החיים", ובעוד כמה כנסים גדולים)
 - 2) שיחתו של מורנו הגאון הרב ניסים קרליץ שליט"א יג-יח
(נאמר בכנס הגדול ד' שבט נ"ד לאחר פטירת כמה צעירים ובכנס צניעות באור החיים)
 - 3) הגאון הרב שמעון בעדני שליט"א יט-כג
(נאמר בשני כנסים גדולים באודיטוריום אור החיים)
 - 4) הגאון הרב יצחק זילברשטיין שליט"א כד-לב
(נאמר בכנס התעוררות שבט נ"ד ברמת אלחנן, ובכנס התעוררות ז' אב רמת אלחנן, ובכנס צניעות אור החיים)
 - 5) הגאון הרב מסעוד בן שמעון שליט"א לג-מא
(נאמר בכנס התעוררות הגדול ליל י' טבת נ"ד לאחר הלויית הקדושים מנדלוביץ ולוין הי"ד, ובכנס הגדול לאחר פטירת הרה"ג מרדכי בן שמעון זצ"ל)
 - 6) הגאון הרב שלמה זילברשטיין שליט"א מב-מד
(נאמר בכנס הגדול ליל י' טבת הנ"ל)
 - 7) הרב רבי יהודה יוספי שליט"א מה-נא
(נאמר בכנס הנ"ל, ובכנסים לאחר פטירתו של פנינה בר ששת ע"ה, נירה חג'בי ע"ה, ורוחמה זר ע"ה)
 - 8) הגאון הרב אריה שכטר שליט"א (א) נב-עב
(נאמר בביהכ"ס הגדול בשבעה של מנדלוביץ ולוין הי"ד, ובכנסים הגדולים לזכרם של שרה פרחים ע"ה, הרב דרורי זצ"ל, צבי יהודה לוי ז"ל, ובכנס השקפה ג' אייר נ"ד)
 - 9) הגאון הרב אריה שכטר שליט"א (ב) עג-פה
(נאמר בכנסים הגדולים בל' טבת, ד' שבט, ולאחר פטירת האברך יצחק רוזנטל ז"ל, ובכנס לזכר רעייתו הרבנית ע"ה, ובכנסי השקפה באודיטוריום אור החיים)
 - 10) הגאון המשגיח ר' דן סגל שליט"א פו-ק
(נאמר בכולל ברסלב בכנס לזכר הרב מרדכי בלס ז"ל למחרת הלויית יצחק רוזנטל ז"ל)
 - 11) הגאון הרב ראובן קרלינשטיין שליט"א קא-קג
(נאמר בשבעה של האברך הצעיר יצחק רוזנטל ז"ל)
 - 12) הגאון הרב אליעזר בן דוד שליט"א קד-קטז
(נאמר בכנס לזכרה של שרה פרחים ע"ה, ובכנס לשבעה של הרה"ג מרדכי בן שמעון זצ"ל, ובכנס הגדול ליל ט' באב ברחבת זכרון מאיר, ובכנס השקפה באודיטוריום אור החיים)
 - 13) הגאון הרב שמשון פינקוס שליט"א (א) קיז-קכב
(נאמר בכנס לזכרו של הרב יהושע זלץ ז"ל)
 - 14) הגאון הרב שמשון פינקוס שליט"א (ב) קכג-קלה
(נאמר בכמה כנסי חיזוק לבני תורה צעירים בישיבות בין הזמנים)
- לפני המסירה לדפוס קיבלנו בע"ה עוד 2 שיחות שנאמרו בירושלים בכנסי התעוררות מלפני כמה שנים
- 15) הגאון הגדול הרב חיים פנחס שיינברג שליט"א קלו-קלז
 - 16) מגיד מישרים המפורסם הרה"ג הרב שלום שבדרון שליט"א קלח-קמא
 - 17) דברי חיזוק בענינים שונים קמב-קנב

תוכן העניינים מפורט

מז. לבוש בת ישראל - כנסת ישראל.....
 מז. מזונותיו של אדם קצובים לו.....
 מז. אל תתיימש מן הפורענות.....
 מז. אדם עלול להענש בכל רגע.....
 יז. להודיע ברבים שהצרה הגיעה.....
 יז. הכל תלוי ב"אם תשמעו" ואם "לא תשמעו".....
 יח. מכתב חיזוק נפלא של החזן איש.....

הרה"ג הרב שמעון בעדני שליט"א

יט. תשובה ומעשים טובים - כתרים בפני הפורענות. יט.
 יט. המצוה החשובה ביותר שנתנה לאשה..... יט.
 יט. זלזול בדברים קטנים יכול לגרום חטאים גדולים. יט.
 כ. "וידעת כי שלום אהלך - ולא תחטא"..... כ.
 כא. בגד הינו או צנוע או פרוץ - אין פרווה..... כא.
 כא. הלכות צניעות - כרציחה וחילול שבת..... כא.
 כב. השתדלות ותפילה..... כב.
 כג. אל תמוש תורת אמך..... כג.
 כג. המפסיק ממשנתו..... כג.

הרה"ג הרב יצחק זילברשטיין שליט"א

כד. המתעלם מצרת הציבור - הריהו אכזרי כנחש.. כד.
 כד. להשתתף ולדאוג בצרת הציבור..... כד.
 כה. מתי מידת הדין רוחצת בדמם של ישראל?.... כה.
 כה. עליונים למטה ותחתונים למעלה, כיצד?..... כה.
 כו. פעמים לימוד ברציפות עדיף מתענית חלום.... כו.
 כו. חומרת הפוסק באמצע הלימוד..... כו.
 כו. מעלת הלימוד ברציפות..... כו.
 כז. להתפלל על כלל ישראל..... כז.
 כז. חשיבות תפילת השחר עקידת יצחק וקרבתו... כז.
 כח. הלשון הורגת כנחש..... כח.
 כח. "תרי אלמי" - בעוון לשון הרע..... כח.
 כט. מדוע מקפידים כ"כ על לשון הרע?..... כט.
 ל. פירוד לבבות ושנאת חנם - מאריך הגלות..... ל.
 ל. בית של ישראל סבא - אינו כמקלין מלכים..... ל.
 לא. צניעות - הכנעה כלפי שמים..... לא.
 לב. בשכר שתיקה זוכים להשראת השכינה..... לב.

מורנו הגאון הרב שמואל הלוי וואזנר שליט"א
 א. אם יראת ה' טהורה - אז עומדת לעד..... א.
 א. "כה תאמר לבית יעקב" - אלו הנשים..... א.
 א. כמה אנו עם סגולתו של הבורא ית"?..... א.
 ב. ממלכת כהנים וגוי קדוש..... ב.
 ב. הרוחות הזרות החודרות למחנינו..... ב.
 ב. ונשמרת מכל דבר רע - פה טהור וקדוש..... ב.
 ג. ולא תתורו אחרי לבבכם..... ג.
 ג. ולא תביא תועבה אל ביתך..... ג.
 ג. "והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר"..... ג.
 ד. אם אין יראה אין תורה..... ד.
 ד. צניעות בלבוש והתנהגות..... ד.
 ה. סגולת ומעלת הצניעות..... ה.
 ה. הזהירות כשיוצאים לעבוד מחוץ לבית..... ה.
 ו. גדולה הבטחה - נשים שאננות קומנה..... ו.
 ז. "עָמָם אֶפְבְּרָה" - עם אידישע מאמע..... ז.
 ז. לעמוד כחומה בצורה כנגד רוח הזמן..... ז.
 ז. מדוע לא הגינה התורה על העיר ביתר..... ז.
 ח. להרבות בתפילה שלא נתקלקל מהסביבה הרעה. ח.
 ח. מדוע אין המזווה מצילה?..... ח.
 ט. ענייני צניעות הטעונים שיפור..... ט.
 ט. חומרת איסור וידאו והדומה לו..... ט.
 י. איסור בגד אדום ופאה בולטת..... י.
 י. שבח הצניעות של שאול המלך..... י.
 יא. שבח הצניעות ואיסור יחוד..... יא.
 יב. קטע מספר "מכתבים ומאמרים" בגנות הרדיו והעיתונים..... יב.

מורנו הגאון הרב ניסים קרליץ שליט"א

יג. ע"י שכל נכון - גוברים על היצר..... יג.
 יג. ישראל כשושנה בין החוחים..... יג.
 יד. לשמור על הרגשה של צניעות..... יד.
 יד. עד היכן מידת הצניעות..... יד.
 יד. מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי..... יד.
 טו. "מכל משמר נצור לבך"..... טו.

בזכות צניעות זוכים לטל תחיה.....לב

הרה"ג הרב מסעוד בן שמעון שליט"א

לג "מחויז תשכל חרב".....לג

לג מה עושים להסיר חרון אף.....לג

לג קרעו לבבכם ואל בגדיכם.....לג

לג מוציאין התיבה - להודיע שהעוונות גרמו.....לג

לד אין להם רופא אחר - רק הם בעצמם.....לד

לד מדוע לא שלט אויב בשערי בהמ"ק?.....לד

לה בעוון המפסיק ממשנתו.....לה

לה תורה מצילה בתנאי שמעריכים אותה.....לה

לה מהי כוונתו ית' במצוות ת"ת.....לה

לו במה מקרבים את ביאת המשיח.....לו

לו איפה התפילות? מדוע אינן מתקבלות?.....לו

אותם 70 אלף שנפלו - על שלא תבעו בנין

בהמ"ק.....לו

לז צניעות, להעריך מה שכאמת חשוב.....לז

לז פגישה ב"לובי" אינה לרוח התורה.....לז

לז כשיש ערות דבר אין רוח טהרה.....לז

לז להשתתף בצער הציבור.....לז

לט כיצד מבריחים את היסורים?.....לט

לט מה יעשה אדם וינצל מחרבו של עשיו.....לט

מ חיזוק בתפילה.....מ

מ בזכות ברכה בכוונה.....מ

מ מלאכי השרת שומרים אותו.....מ

מ לימוד לדורות משערי ניקנור.....מ

מא מאמר הזהר על עוון ביטול תורה.....מא

הרה"ג הרב שלמה זילברשטיין שליט"א

מב חוסר שימת לב - פרושו חוסר יראת שמים.....מב

מב עבודת ה' כלי תנודות.....מב

מג חרדתו של החפץ חיים.....מג

מג לשמור על קדושת הפה.....מג

מד כל הצרות בגלל חטא הלשון.....מד

מד התקשורת מקלקלת מאד.....מד

הרב ר' יהודה יוספי שליט"א

לכו... ונדעה בשל מי הרעה הזאת.....מה

מה בתוכנו משתוללת סערה.....מה

מה האם הערבים הסכנה שלנו?.....מה

מו יסוד האמונה שהכל מה' יתברך.....מו

מו שלא "יכפל העונש".....מו

מו סגולה בדוקה ומנוסה.....מו

מו את מי תובעים יותר?.....מו

מו ולזול בתפילה - זה חילול ה'.....מו

מח עצות להנצל מגזירות קשות.....מח

מח לימוד תורה מציל - מ"דם" חבלי משיח.....מח

מט צניעות מביאה ישועה לכל.....מט

מט בשכר שמירת העיניים ימלאו משאלותיו.....מט

מט מי שורף את העיר?.....מט

נ בזכות שמירת הלשון - זוכה לאור הגנוז.....נ

נא חיזוק בדברים שבקדושה מספר יש נוחלים... נא

הרה"ג הרב אריה שבטר שליט"א (א)

נב מטרת ההתכנסות, חיוב הנחפשה.....נב

נב ריבוי הצרות רח"ל.....נב

נב אין חרדים מיום המיתה.....נב

נב וכי עביד קב"ה דינא בלא דינא.....נב

נג גודל צער השכינה מצער ישראל.....נג

נג מתי הזמן להעניש אותנו?.....נג

נג מה נגרם רח"ל בעוון נבול פה והתנהגות שחץ.. נג

נה למות מכבוד או מרעב!.....נה

נה לא עכברא נגב אלא חורא נגב.....נה

נו בעוון נבלות עיניים... וידיאו... עיתונים... נו

נו הכל מתחיל "בבית".....נו

נו הזמן שהולך על עיתון - תתן להקב"ה.....נו

נח מיהו משים לילות כימים בתורה?.....נח

נח בראש נכנס "מיני זמר" - במקום תורה.....נח

נט לא להוריד את השכל לרגליים!.....נט

נט "התקשורת" - כח שיכנוע מזיק.....נט

ס בזכות הצניעות - זוכים לניסים.....ס

שולחן שבת..... עט
ראשי הצבא יודעים שרק בזכות התורה ניצלנו. עט
איך נראו בני תורה בדור הקודם..... פ
הדוחק הרוחני של עמלק בדורינו..... פא
הפשע של ריבוי בנדים..... פא
אסור לקטרג על ישראל, אבל חובה להוכיחו... פב
"האוינה תפלתי" - כשהיא "בלא שפתי מרמה". פב
"אופנה חדשה" - כוח השיכנוע של עמלק..... פג
מחיילותיו של עמלק בעצמו..... פג
הבעל יוצא לעבוד - כאשר חסר שמלות!..... פד
"בת מלך" "מכון יהודית" והצעקה האחרונה... פד
המקשט גופו הכלה - שוכח את ה' ברוך הוא... פה
חיזוק לעמל התורה מרבי יוסף זונדל מסלנט... פה
הרה"ג המשגיח הרב דן סגל שליט"א
"כל מה שאירע ליוסף אירע לציון"..... פו
מתוך ההסתר - אתה בטחוני אתה פטרוני..... פו
הדרגה הגדולה ביותר למחול על בזיונות..... פז
מהיכן הכח להתגבר על הכוחות הטבעיים..... פח
הנסיון של עם ישראל אמונה והשגחה פרטית... פח
אם לא בוטחים רק בה' - יש אסונות..... פח
מתכונות הנפש להשתוקק למה שאין לו..... פט
מדוע ביקש יעקב לגלות את הקץ..... צ
הקב"ה רוצה תשוקה ונגעושים לגאולה..... צא
לזכות ל"גאולה" מוכרחים בקשות עצומות..... צא
עבודת ה' - מתוך שקיעה בתאוות..... צב
מיתת נשיקה של היצה"ר..... צג
מי שלא ישתוקק לצאת - ישאר..... צג
נסיונות הקדושה - חיזוק לדור אחרון..... צד
נסיונות "הקדושה" של דורינו..... צה
מדוע שמירת עיניים כ"כ חיוני..... צה
התקון שנדרש - כדי שנזכה להנות מזיו השכינה. צו
הקשר לבורא עולם ולתורתו - תלוי בעיניים... צז
בחמורה שבחמורות - חייבים להתרחק מהגבול. צז
על מי עומד העולם היום ומה חובתינו..... צח

בזכות שלא שינו לשון ולבוש - נגאלו..... סא
המתלוצץ מזונותיו מתמעטים..... סב
הקב"ה דורש להתאמץ..... סג
החילונים חרדים - מהתרבות החרדים..... סג
עצת רשעים לחילון המדינה..... סג
המדינה כאמצעי להחריב אידישקייט..... סד
הקב"ה מצילנו מידם..... סד
כריתת האלילים של אתחלתא דגאולה..... סה
זהירות לא ליטע אשרה אצל מזבח..... סו
להזהר מסכנות שאורבות מחוץ לישיבה..... סו
מי עשה את הביצורים האמתיים..... סו
לאלו הפגנות יש לצאת..... סז
מי ידאג לילדים שלנו..... סז
להשתיק מידת הדין - כיצד?..... סח
סוד - בגדי נקם..... סח
מזבח ובני תורה - הם הכפרה של עם ישראל... סט
מי מעכב את הגאולה..... ע
מיהו "סדומניק"..... ע
לראות מעלת חברינו ולא חסרונם..... עא
להרבות אהבה בלב כל יהודי - כיצד?..... עא
במעלת תענית דיבור לכפרת עוונות..... עב
הרה"ג הרב אריה שכטר שליט"א (ב)
מטרת ניסים גלויים - התקרבות לבורא עולם... עג
"הכרתי גויים" - למען - "ותקחי מוסר"..... עג
כשאומרים אמן יהא שמיה רבא יש ניסים..... עד
עצרת הודיה - מלשון וידוי..... עד
כשלא מנצלים הזדמנויות - תובעים יותר..... עה
הסכנה בפריצת המחיצות בינינו לחילונים..... עה
"אין שואלים בשלום אשה כלל"..... עו
מכתב חשוב מהרה"ג ר' ניסים קרליץ..... עו
פוקד דרכיהן תמיד - כיצד?..... עז
שמיעת "רדיו"..... עז
הרדיו קבר את ההתעוררות מהסקאדים..... עז
החובה לכל בן ובת להכיר חשיבות וערך עצמו. עח

"בין אדם לחברו" - נסיון דור אחרוןצח
אדם נבדק - במקום שיכול להיות שפלצט
רצונו ית' שעם ישראל יתאגדצט
חרטה נוראה שאין לה תקנה (מתגר"א).....ק

הרה"ג הרב ראובן קרלינשטיין שליט"א

ולזול בתפילה זה חילול ה' וגורם לצרות רח"ל..קא
תפילה - המעמיד של כל המצוותקא
החובה להתגבר על טירדות ועיכובים בתפילה.קא
העצה הטובה ביותר להגיע חמש דקות קודם...קב
בעת עצירת גשמים יש לבקש על הכל.....קב
כל "אוי" שבעולם - הוא מעלבונה של תורה...קג
חיזוקים של מרן הרב שך שליט"אקג
גודל מעלת קבלת יסורים באהבה.....קג

הרה"ג הרב אליעזר בן דוד שליט"א

האדם מושפע מסביבתו ואפי' מקירות ביתו....קד
אנו מוקפים מהע"ז הגדול ביותר.....קד
השמד שחוללה הציונות ליהדות.....קה
האם לא נרקב משהו בפנימיות?.....קה
בגלל מה גורש - אדה"ר מגן עדן?.....קו
שנאת חנם לקב"ה כיצד?.....קו
זהירות לא לעבור על השבועה.....קז
מהו דעתו של נחש?.....קז
חורבן הגוף - בנין השכל.....קז
מה זה מלחמת גוג ומגוג?.....קח
מה מלמד אותנו עיתון חרדי?.....קח
ירידת הדורות - כיצד?.....קט
למה הורגים ילד הבקי בש"ס לפני בר מצוה?...קי
ללדת ילד בשביל העולם הבא.....קיא
ספרי חיים וספרי מתים.....קיב
יש מתנהגים ביוהכ"פ ככלבים!.....קיב
מי אמר שתענוגי עוה"ז - נמצא בעבירות!!.....קיג
הסכנה שמתפעלים מהגויים.....קיג
מה קורה אם לא שומרים על הילד בקטנותו...קיג

איפה קל יותר לגדל ילדים בבני ברק או בעכו? קיד
העצה היחידה להשאר טהור.....קמו
מי שיסמוך על מישהו אחר - ילך לאיבוד!....קטו
איפה שריפת הבהמות!?!.....קטז
לברך על החביב תחילה.....קטז

הרה"ג הרב שמשון פינקוס שליט"א (א)

"מכל משמר נצור לבך כי ממנו תוצאות חיים". קיז
חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום.....קיו
מאה ברכות - לדבר עם השי"ת.....קיא
כיצד לברך "פוקח עיוורים".....קיט
מה ניתן להרויח ע"י ברכת אשר יצר כראוי...קיט
להכיר טובה לבורא עולם.....קכ
להרגיש את חסד ה' יום יום.....קכ
עם ישראל - השמיעני את קולך.....קכא
מעלת הנעלבים ואינם עולבים לכפרת עוונות . .קכב

הרה"ג הרב שמשון פינקוס שליט"א (ב)

אחריות כבידה רובצת היום על כל אחד.....קכג
הקב"ה מדבר ברורות - "עבדות".....קכד
והגית בו יומם ולילה - כראוי.....קכה
הקב"ה משנה עיתים ומחליף זמנים.....קכה
עד כמה תובעים כל אחד.....קכו
ניצול כל הכוחות בשלמות.....קכז
עצה - איך להצליח בעבודת ה'.....קכח
לבקש עזרה מהשי"ת - בכל מצב.....קכט
היכן פוגשים במיוחד את השי"ת.....קל
בית המקדש ושבת קודש - הלב של העולם...קלא
מהו המובן של שולחן שבת.....קלב
תלמיד חכם - בבחינת שבת.....קלב
כיצד זוכים לשבת קודש.....קלג
דרך שבת קודש קונים ס"ד לכל החיים.....קלד
כששואפים להשי"ת - הוא בא.....קלה

הרה"ג הרב חיים פנחס שיינברג שליט"א

האיסורים שעוברים בלבוש פרוץ.....קלו

קמ.....	עבר ושנה הותרה לו	קלז.....	סיבת הצרות בזמנינו
קמא.....	עצה ליגדור הפרצות	קלז.....	דברי חכמינו על חובת הצניעות
קמב.....	דברי התעוררות		הרה"ג הרב שלום שבדרון שליט"א
קמו.....	חיזוק מהגר"א ז"ל בשמירת הלשון	קלח.....	"כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו..."
קמז.....	מכתב חיזוק מספר קריינא דאגרתא	קלח.....	והאספסוף התאוות תאוה - ויבכו גם בני ישראל
קמח.....	מאמר חשוב מהמשגיח הגה"צ ר' דן	קלח.....	פרועת ראש בנוסח מודרני
קמט.....	משלים מקונטרס מפרוודור לטרקלין	קלט.....	מעשה נורא בעניין גילוי שיער
קנב.....	חיזוק בענין העבודה מחוץ לבית	קמ.....	פאות - שלא ניכר כיסוי הראש

דברים אחדים (הדפסה ראשונה שבת נ"ד)

הנביא ירמיהו בפרק ל"א אומר: "שמוע שמעתי אפרים מתנוודד יסרתני ואָסר כעגל לא לְמַד הַשְּׁבָנִי ואשובה - כי אתה ה' אלוקי, כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הַיְדָעִי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי". נמס כל לב ורפו על ידיים מהמהלומות הקשות שקבלנו מן השמים בחדשים האחרונים, פטירתם של כמה אנשים צעירים יראים עוסקים ביוכי הציבור, ועצירת גשמים, ומצב רוחני עגום מאד, ואין אתנו יודע על מה ולמה באה הרעה הזאת עלינו, הלא דבר הוא! ישראל קדושים הם ובי"ה ערכו בעידוד רבני העיר כמה עצרות התעוררות לחזק ולתקן בדברים הטעונים חיזוק, ולפי בקשת הרבנים נתעוררנו להדפיס את הדברים כפי שנאמרו, בתקוה שיהיו בס"ד לתועלת.

ונסיים בתפילה שיקויים בנו המשך דברי הנביא ירמיהו שם: "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ה'".

הקדמה להדפסה שלישית (שבת תשנ"ה)

ויחַרְדוּ אִישׁ אֶל אַחֵיו לֵאמֹר מַה זֹאת עֲשֵׂה אֱלֹקִים לָנוּ" (בראשית מ"ב כ"ח), כל בעל שכל המתבונן בקורות אותנו מבית ומחוץ בשנה החולפת, מבין כי התקופה בה אנו נמצאים הינה נוראה ואיומה "מחוץ תשכל חרב" - השונא צמא הדם מוסר נפשו עד כדי התאבדות לשפוך את דמינו רח"ל, דבר שלא היה מימות עולם. "ומחדרים אימה" - אימת מות, המחלות הנוראות רח"ל ושאר צרות שונות ומשונות התוקפות נער וזקן ילדים ומבוגרים.

אמת כי "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עוול צדיק וישר הוא". מה לנו לחשב חשבונות שמים, מה לנו להבין דרכי ההנהגה, "כל דעביד רחמנא לטב עביד". אבל מאידך מוטל עלינו לדעת כי "יש דין ויש דין..." ובלשון קהלת: "כי את כל מעשה האדם יביא האלקים במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע" ויפה שעה אחת קודם של התבוננות ותשובה! "...עד אשר לא יבאו ימי הרעה". אשר על כן הוספנו בהמלצת הרבנים עוד כמה שיחות התעוררות חשובות וגם בשיחות שהודפסו כבר, הוספנו בהסכמת הרבנים דברים חדשים שנאמרו על ידם בכנסים נוספים. ולאחר שערכנו את השיחות הגשנו אותם לפני הרבנים לבדיקה ואישור ורק אח"כ הכנסנו לחוברת.

מורגו הגאון הרב שמואל הלוי וואזנר שליט"א

1234567
1234567

אם יראת ה' טהורה - אז עומדת לעד

הנה נאספתם בעהשי"ת לכבוד ה' ולכבוד תורתו הקדושה, להתחזק ולחזק את יסודי הבית היהודי, הבית מקדש מעט שבזכותו אנחנו מתקיימים, ואשריכן בנות ישראל החשובות "אשה יראת ה' היא תתהלל", שבידכן הופקד דור העתיד של בתי ישראל הכשרים, ואם זכינו ברחמי ה' ית' ונשאר אחרי השואה הנוראה שריד ופליט לכנסת ישראל ושומעים קול תורה בבתי כנסיות ומדרשות, זה ודאי רק בזכות - "יראת ה' טהורה עומדת לעד", שבווער גם בבנות ישראל הכשרות. כי אם יש יראת ה' - טהורה! שהיראה קשור עם טהרה וצניעות - אז עומדת לעד. לכן אשריכם בנות ישראל שבאתם לכאן למען לחזק את הצניעות, שהוא יסוד היסודות והעמוד הגדול לקיום ולבנין בתי ישראל - הרוצים ללכת בדרכי אבותינו, בדרכי ה' ית'.

"כה תאמר לבית יעקב" - אלו הנשים

במתן תורה דיבר הקב"ה לנשים תחילה, הקב"ה פתח דבריו במאמר הפסוק: "כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל, ואומרים חכמינו ז"ל מובא ברש"י בית יעקב - אלו הנשים, ותגיד לבני ישראל - אלו האנשים, מה הסיבה שפתח לדבר תחילה לבית יעקב? לא היה זה מפני הכבוד בלבד! אלא יודע הקב"ה כי בלתי אפשרי ליתן התורה הקדושה שעל פיה יבנו בתים של תורה וחינוך נאמן לבנים ולבנות - אלא רק אם האשה בבית תתנהג ע"פ הקדושה והצניעות הכתובים בתורתנו, כי מה יועיל שמצד אחד הבעל והילדים יעסקו בתורה, ומצד שני האשה תהרוס ביתה ע"י חוסר בוש וצניעות, ע"כ זה התנאי לקבלת התורה, קודם כה תאמר לבית יעקב - אם יש אשה צנועה בבית, אח"כ אפשר לתת תורה לבני ישראל - ותגיד לבני ישראל.

במה אנו עם סגולתו של הבורא ית'?

והנה אנו רואים בדברי חז"ל בכמה מקומות שנתנית התורה הקדושה לעם ישראל והיותינו - עם סגולתו של ה' ית' תלוי בשמירת הטהרה והצניעות, כמו שמצינו במדרש על הפסוק בדברים כג: "כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחניך... והיה מחניך קדוש", ואומרים חז"ל במדרש: "אמר הקב"ה אין אני רוצה להיקרא ה' אלוקיך אלא בתנאי שהיה מחניך קדוש". וכן אמרו רבותינו במדרש פרשת יתרו, על הפסוק בשמות כ': "אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" אמר ר"ש בר יוחאי: "אמר הקב"ה אנכי ה' אלוקיך בתנאי שתקבלו גזירותי. ומה הם הגזירות? אני ה' אלקיכם כמעשה ארץ מצרים... וכמעשה ארץ כנען... לא תעשו ובחוקותיהם לא תלכו!" שזה כידוע הפתיחה לפרשת עריות באחרי מות ויקרא י"ח, והמתבונן במדרש הזה רואה שמ"יתרו" ועד "אחרי מות" יש הרבה גזירות - יש כמאה מצוות! ומכל מצוות אלו אמרו חז"ל שאנכי ה' אלוקיך תלוי דוקא בשמירת פרשת עריות - כמעשה ארץ מצרים לא תעשו, מכלל שזה יסוד היסודות!! אם נשמרים לא לעשות כמעשה ארץ מצרים - יש מתן תורה! ואם לאו אין מתן תורה! ואין אנכי ה' אלוקיך ח"ו! מכאן אנו למדים שלא תועיל כל התורה כולה - תורה שבכתב ותורה שבע"פ אם אין קדושה בישראל.

ממלכת כהנים וגוי קדוש

המטרה שהציב בפנינו הקב"ה לפני שהתגלה לעינינו בהר סיני היתה: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" - זה התכלית, זה העיקר, וזה המטרה של התורה, וכך דבר זה חוזר ונשנה בתורה: "והתקדשתם והייתם קדושים", "קדושים תהיו לאלוקיכם", ולא יחול תואר זה על עמינו רק אם **מתנהגים בקדושה ופועלים למען הקדושה**, ואמרו קדמונים כל המצוות שנצטוונו בהם מטרתם להוסיף לנו עוד ועוד קדושה, ולכן תקנו אנשי כה"ג נוסח הברכות "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו". אם כן כל המעיין שמשם שואבים את היהדות - זה קדושה וצניעות, קדושה החופפת על האדם תדיר. וכך אמרו חז"ל על הפסוק לפני מתן תורה, כי התכלית של התגלות ה' בעשרת הדברות היא: - "ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" - ואיזוהי יראה שנכרת בפניו של אדם - זוהי הבושה, מידת הבושה של בן ובת ישראל, זהו התכלית - הבושה והצניעות של בתי ישראל.

הרוחות הזרות החודרות למחנינו

אמנם הכל היה יפה ונאה לולא מלחמת היצר ופמליא שלו, ולולי הסיטרא אחרא וחיילותיו, שלא יכולים לסבול שלימות בתורה וקדושה, שלימות בטהרה וצניעות, שלימות בבתי ישראל הכשרים, והם שולחים חיצו מוות למחנינו ולבתינו!! לא היתה עוד תקופה כתקופה הזאת, שבו נעשה המרחק כ"כ גדול בין חיים יהודיים של החרדים לדבר ה' ובין החילונים פורקי העול. העולם החילוני פשט מעצמו כל זיק של בושה, והגיע בהתדרדרות הרוחנית שלו עד דיוטא התחתונה של גיהנום ושפלות, והרוחות הרעות של פריצות והפקרות **ההיפך הגמור** מתורתנו הקדושה, נושבות בארץ הקודש, ובעוונותינו הרבים גם בתוככי עירנו. ואם בדור הקודם היה אדם סוגר עצמו בתוך ביתו ומקיים בעצמו הפסוק "אתהלך בתם לבני בקרב ביתי" - היה ניצול ממחנות היצר הרע שהתהלכו בערים ובשווקים, כל זה היה בדורות קודמים, אבל היום ראה היצר שלא מספיק להכנס לכל בית מבתי ישראל - עשה תיאטרון וקולנוע בכל עיר, וכשראה השטן המשטין שיש עיר גדולה בישראל שאין כאן תיאטרון וקולנוע, המציא המצאה טמאה שלכל איש יש אפשרות להקים קולנוע בביתו - שיש טלוויזיה ויש וידאו ויש רדיו ויש עיתונות תועבה. וא"כ מה מועילה המזוזה להגן מן הפורענות ומה מועיל אפי"אם שומעים קול תורה בבית זה. אנו רואים בתים בישראל שיש להם מזוזה בפתח ועושים כלפי חוץ הרושם שהם חרדים אמתיים, ואעפ"כ מרגישים שהריקבון אוכל בהם - המודרניות מורגש בבית זה, ואחריתם מי ישורנו ה' ירחם.

ונשמרת מכל דבר רע - פה טהור וקדוש

כתוב בפרשת כי תצא (כ"ג י'): "כי תצא מחנה על אויביך ונשמרת מכל דבר רע", פירוש: אם תבא תקופה שמחנה ישראל יהיה במצב מלחמה עם אויביך, צריך להזהר יותר ולהשמר יותר מכל דבר רע, ודורשים חז"ל "דיבור רע - לשון הרע", שצריך להשמר מכל דיבורים רעים - ודיבור רע כולל לשון הרע ודברי מחלוקת ודיבור של ניבול פה, וטעות לחשוב שלנשים יש קולא בזה!! ואמרו רבותינו ז"ל (במסכת שבת ל"ג) על עוון ניבלות פה: צרות רבות וגזירות קשות מתחדשות ח"ו, ואם שותקים ולא מוחים כשיש ניבלות פה, מתחדשות צרות רבות וגזרות קשות, ה' יצילנו, ובחורי ישראל מתים, יתומים ואלמנות צועקים ואין נענים, זה הכל בעוון של ניבול פה - שנאמר: "על כן

על בחוריו לא ישמח ה' ואת יתומיו ואת אלמנותיו לא ירחם" מדוע? "כי כולו חנף ומרע וכל פה דובר נבלה", ואם כל זה עדיין לא מספיק, ממשיך הפסוק: "בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה" ח"ו, ואמרו חז"ל: "כל המנבל פיו - מעמיקים לו גיהנום" ועוד אמרו: "הכל יודעים כלה למה נכנסה לחופה אלא כל המנבל פיו ומוציא דבר נבלה מפיו, אפי' נחתם לו גזר דינו של שבעים שנה לטובה נהפך עליו לרעה", ובעוונותינו הרבים כ"כ מרבים לדבר ניבול פה, בעיקר במקומות העבודה איפה שעובדים ועובדות נשים, ובמשרדים... "ומעמיקין לו גיהנום". ובא רב נחמן בן יצחק ואומר: לא בלבד מי שמדבר אלא אפי' מי ששומע ושותק ואינו מוחה... וא"כ מה נאמר ומה נדבר, כמה צריכים להזהר לא להכניס העבירה הזאת בבתי ישראל, לשמור על פה נקי וטהור, ואם ח"ו שומעים כזה בבית מהבנים או מהבנות אסור לשתוק! חייבים למחות! ולהרגיל הבנים להתייחס לפה ככלי שרת - כלי קודש, לתורה, ועבודה, ויראת ה' וח"ו שלא יחללוהו.

ולא תתורו אחרי לבבכם

אבוי לבית שמכניסים את השונא הגדול לביתם - שהם עיתונים חילוניים עיתונים עם תמונות ותועבות אסורות, אין הפה יכול לתאר ואין די לשון להרחיב הדיבור על זה, כמה זה משחית כל נשמה טהורה שבישראל, ואם מכניס לביתו דברי תועבה כאלו עובר על הלאו החמור "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" שהוזהרנו בזה לא ללכת אחרי הלב - אחרי מה שבודה הלב, ואחרי מה שחומדת העין, ואמרו רבותינו ברכות יב: "אחרי לבבכם" - זו מינות, דעות כוזבות, דעות שנלקחו מהגויים, דעות שנתחדשו בלב האפיקורסים, והרי עיתונים אלה יש בהם מינות - דעות כוזבות המכניסות קרירות נוראה ואדישות ליהדות ויראת שמים, ויש בהם עבירה ודברי חשק המעוררים את התאוה לעבירה ומעוררים את היצר במקום האסור - ובוזה הם מאבדים גם את חלקם לעוה"ב שאמרו רבותינו ז"ל בריש פרק חלק שהקורא דברים המביאים לחשק ותאוה - אין לו חלק לעוה"ב.

ולא תביא תועבה אל ביתך

ובכלל זה איסור מוחלט על מכשירי טלוויזיה ווידאו, שהוא מסית ומדיח ומטמא מנפש ועד בשר, עד שא"א למחוק מהנפש והמוח את התמונות האסורות שרואים שם, וידוע מאד כי מי שנכשל בראיות אסורות בוידאו וכיוצא בהם, באים המראות האלו אליו באמצע הלילה, ובאמצע התפילה, ובאמצע ק"ש, ואפי' בליל כל נדרי ביוהכ"פ - ומטמאים אותו. ועוברים בזה גם על הלאו החמור - לא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמוהו, שהוא אזהרה לא להביא כל סוגי תועבות רעות לבתי ישראל, וא"כ מיהו השוטה ומטורף וחסר דעה שבשביל הנאה של חיי שעה ורגע אחד - יאבד את כל חלקו לעוה"ב לנצח נצחים, וכמאמר הגמ' (נדה י"ג) "כל המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה", אלא יורד לגיהנם למטה עמוק עמוק, ה' ישמרנו. ואוי לבית שלא נזהר בזה, ולא שומר על הילדים בזה, ואח"כ כמעט מן הנמנע להוציא הארס הרע הזה מנפש הילד. ומי בכס ומי מאיתנו לא רוצה לראות נחת מצאצאינו שיתנהגו הבנים והבנות בדרך התורה והיראה בדרכי אבותינו הקדושים ולראות זרע ברך ה' לדורי דורות.

"והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר"

והנה כתוב בתורתנו הקדושה באותו ענין של "ונשמרת מכל דבר רע" - "והיה מחניך קדוש ולא

יראה בך ערות דבר ושב מאחריך", הקב"ה מבקש מאיתנו: אנא למען ה' שיהיה מחנה שלכם קדוש, אנא למען ה' שלא יראה ערוה במחניכם, כדי שישרה ה' שכירתו להצילנו מכל צרות ומלחמות. שהרי עיקר רצון הבורא בכריאת האדם הוא: שיהיה שכירתו חופפת עלינו תדיר, כדכתיב: "חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם" והכוונה לשכינה שתשרה במחנינו להצילנו, אבל אם ח"ו יש גילוי ערוה במחנה ישראל - אז הקב"ה מסתלק ח"ו. ומפסוק זה מלמדים אותנו חז"ל חומר האיסור של מלבושי פריצות, **שהם הם המרגילים לערווה!!** ובפרט המלבושים הקצרים שאינם מכסים מספיק למטה מהברכיים או שאינם מכסים רוב היד ובית הצוואר, ובפרט המלבושים הצרים המהודקים לגוף. ומפסוק זה שלא יראה בך ערות דבר" לומדים גם איסור גילוי שער באשה, שכל שער באשה ערוה, ובכל מדינה ומקום שדבר ה' ית' הגיע לשם, היה להם מנהג משלהם באופן כיסוי השיער, אבל הצד השווה בכלם, בכל המקומות, שלא יראה משערות הראש ואפי' משהו! ואפי' כלשהו ממש!! וידוע לשון הזוהר הקדוש בפרשת נשא, כמה החמיר שלא יראה אפילו שיערה אחת בחוץ, וכבר הזכיר החפץ חיים במשנה ברורה סימן ע"ה את לשון הזוהר: שגורמת צרות נוראות ועניות רוחנית וגשמית בביתה. ואותן שכן מכסות שערן בפאה נכרית, צריכות להזהר במאד, למען קדושת נשמת ישראל, שיהיו פאות אלו צנועות מאד!! ולא ח"ו כהפאות המודרניות למיניהם שאין ביניהן לגילוי הראש **לגמרי ולא כלום!!** ובעוה"ר בבתים רבים אצל נשים רבות נהפך כיסוי הראש להצגה מודרנית באורכו ובצורתו ובשאר עניינים שעושים בו, והאשה הזאת לא נחשבת ולא נראית כלל כאשה חרדית אלא רק כאחת השחקניות מהרחוב... ואיננה לא כבת ישראל ולא אשת בן תורה אלא כבת פריז.

אם אין יראה אין תורה

ואולי זו הסיבה לתופעה הכאובה והמצערת שאנו עדים לה שיש בנות הרוצות להנשא לכן תורה וכך ^{הן} אומרות על כל פנים, אבל הם רוצות גם בן תורה וגם מודרניות, ובהסכמת הבעל היא בוחרת להיות מודרנית בלבד שבא ממקור הטומאה, ובשאר תכשיטים המופרזים, ונראת בהופעתה כגרועות שבאומות וזה גורם שבינתם מתדרדר מכל הבחינות, **ובעלה שוכח תלמודו!** ועוזב לגמרי את הכלל!! ואם אין יראת שמים אין תורה ואין חכמה. ועבירה גוררת עבירה רוצים לאכול סם חיים ואוכלים נחשים ועקרבים סם המוות, ובסוף נמשך הבית הזה אחרי הרחוב גם בעניני התקשורת ואין לך יצה"ר המושך כ"כ כמו טלויזיה וכיוצא בזה כמאמר הגמרא (מסכת ע"ז כ"ז) "שאני מינות דמשכא..." עד שכמעט ואין הבדל בין בית זה לבית החילונים המורדים והפושעים ה' ירחם.

צניעות בלבוש והתנהגות

כלל הדברים דבר ראשון בענין הלבוש עלינו ליתן דעתנו לכך שלא יתכן חינוך הבנים והבנות, וקדושת וטהרת הבית, רק אם האשה זהירה בלבושה **לא להתבלט כלל - לא בצבע תבגד ולא בצורתו**, וזה כולל הרחקה מאיפור וצביעת העיניים - כי על צביעת העיניים אמרו חז"ל, שזה היה מסיבות חורבן ביהמ"ק, כמאמר הפסוק (בישעיה פרק ג') "יען כי גבהו בנות ציון..." שהלכו ברחוב בגאווה - הלכו באמצע הדרך ודיברו בקול ובגאווה - שכל אחד יבחין בהן, "ומשקרות עיניים..." ואמרו חז"ל במדרש רבה פרשת מצורע "משקרות עיניים" - שהיו מכניסות צבע בעיניים. ואם היא לא נוהרת בזה ולובשת בגד או תכשיט בולט ונוצץ היא גורמת רע לבעלה ולילדיה, וגורמת חטא מבית ומחוץ - שמביאה לכך שיסתכלו עליה בני אדם, ומכניסה ע"י זה הרהורי עבירה ומחשבות

עבירה לבין הבריות. ועוברת על סרך של "ולא תתורו" ועל עוון "החטאת הרבים" שעונו חמור מאד, כמו שמצינו לחז"ל מעשה נורא (במס' ע"ז י"ח) על בתו של ר' חנינא בן תרדיון שנענשה עונש חמור מאד מן השמים על שדקדקה בפסיעותיה כדי שיסתכלו בה.

סגולת ומעלת הצניעות

מידת הצניעות - היא המידה הכי חשובה וטובה שבעולם, אין די באר ואין מילים והסברים להסביר את גודל שכר מידת הצניעות ואת האושר שבמידת הצניעות, וזה לא רק בצניעות מלבושים - אלא מידת הצניעות מביאה לכך שכל אופן החיים יהיה נבנה על מידת ההסתפקות, הכל במידה בינונית, הן במאכלים הן בהנהגת הבית לא להוציא הוצאות שלא לצורך, וע"י זה זוכים שלא לבקש להרחיב עצמם כ"כ בעוה"ז, וע"י זה לא מטילים עול גדול מנשוא על האיש בעל הבית, והוא יכול בנקל לפרנס ביתו, ועדיין נשאר לו מוח וכח ודי זמן לקביעת עיתים לתורה ולהשלים את עצמו ואת ביתו - במעלות הרוחניות ג"כ.

וגם הורו לנו חז"ל שהסגולה לזכות לבנים תלמידי חכמים ויראי אלוקים, תלוי רק ועיקר ב"אם הבית" וכמעשה קמחית (יומא מ"ז): שכל בניה היו צדיקים גמורים וכהנים גדולים, וגילו חז"ל כי כל זה זכתה, בזכות צניעותה המופלגת, וגם הנביא ברוח הקודש תולה הצלחת הבן בלימוד תורה - באמו. כדכתיב: "שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אמך". וא"כ "מה הועילה הנפש בכל קניינה אם רעה היא בעיני אדוניה": מה הועילה האשה בכל טירחתה ויגיעתה עלי חלד, בכל צערה בהולדת וגידול ילדיה, אם אחרי כאלות הכל מה שהשיגה מכל עמלה - שרעה היא מאד בעיני אדוניה - בעיני האלוקים, על זה שבחוסר צניעותה מונעת במו ידיה את הצלחת הבעל והבנים, ומי יודע לאיזה דרגות עליונות ונשגבות היו זוכים להגיע בניה, אם היה בידם כח הסגולה הזה של הצניעות שבאימם. דבר שני - בענין הבנות שלא יצאו לרחובות העיר שלא לצורך ומכל שכן הטיולים המיותרים ברחובות בני ברק הלוך וחזור במשך השבת שאין זה מתורת הצניעות כלל וכלל, וגם בשאר ימות השבוע מעשים בכל יום שבנות יוצאות קבוצות וממלאות את הרחוב לרחבו מן הקצה ועד הקצה - שזה אינו מדרכי הצניעות כלל, אלא ילכו על המדרכה בבושה וצניעות כנאות לבנות ישראל, ועל ההורים להשגיח על ילדיהם שלא יסתובבו ברחוב כלל בשעות הלילה.

הזהירות כשיוצאים לעבוד מחוץ לבית

והנה אומרים חכמינו ז"ל במסכת שבת ק"ח: אמר רבי יוסי מעולם לא קריתי לאשתי - אשתי, אלא לאשתי - ביתי, האשה זה הבית שלי, שהיא עיקרו של הבית. מה בא ר' יוסי ללמדינו? אבל כשנעמיק נראה לצערינו תופעה כואבת שבהרבה בתים מבתי ישראל ואפי' מבתי החרדים לדבר ה', עקרת הבית חדלה מלהיות עיקרו של הבית ומבקשת כל מיני עסקים מחוץ לכתלי ביתה. וגם אם אין זה חיוני מאד לפרנסתם, - היא אומרת שמשעמם לה להיות בתפקיד של אם בישראל בלבד! אבל זו טעות מרה שמתנקמת בה, ומתנקמת בבעלה ובילדיה. וזה מלמדנו ר' יוסי שהתפקיד המכובד והגדול של אם בישראל הוא להיות בתוך הבית, "אשתך כגפן פוריה ברכתך ביתך" - בזמן שהיא בתוך הבית, וכדי להבין את זה היה אומר ר' יוסי שקריתי לאשתי ביתי, שהיא הבית והבית הוא האשה.

ובפרט הלא יודעים כמה סכנה והיזק רוחני זה שהאשה עובדת בחנויות ובמשרדים, ובפרט בחברת

אנשים גברים זרים, כידוע מדברי חז"ל שבת ל"ג: שנשים דעתן קלה להתפתות, ולכן הטביע הקב"ה בטבע האשה מימות בריאת העולם להיות מידת הבושה הטבעית על פניה, וזה משמש לה כמחיצה רוחנית טבעית בינה לבין זרים. אבל משיוצאת לעבוד ע"י הרגילות התמידי להיות במחיצת אחרים זרים לה - נופלת ממילא המחיצה של הבושה הטבעית הזאת, וכפסע בינה לבין חטא החמור! ויוצא שכרה הגשמי והחומרי שהיא מקבלת שם בהפסידה הרוחני. והפגם ח"ו נשאר לדורות. ולכן מה שצריך להזהר ביותר, וזה למדתי בהתעסקותי יותר מיובל שנים בהנהגת הציבור, זה הענין של עבודת הבנות והנשים מחוץ לבית, כי מן הנסיון המר שיש לנו רוב רובם של המכשולים וההתדרדרות באים מזה! ולכן רק אם הבית נצרך לכך ביותר ואין ברירה רק לצאת לעבוד, יש לברר ולחקור תחילה אם המקום המוצע נקי לחלוטין מחילונים ופרוצים, וששאר הנשים העובדות שם חרדיות וכשרות, וזה התנאי היחידי המתיר לצאת לעבוד, וכן בשיעורי ההשתלמות באולפנים השונים צריכים שבע חקירות ודרישות לפני שמחליטים ללכת למקום זה.

גדולה הבטחה - נשים שאננות קומנה

אמרו רבותינו ז"ל במסכת ברכות י"ז: דבר נשגב שבכחו לחזק את בת ישראל הכשרה, "גדולה הבטחה שהבטיח הקב"ה לנשים יותר מן האנשים" שנאמר: "נשים שאננות קומנה" - נשים שקטות תהיה לכם תקומה. "שמענה קולי בנות בוטחות האזנה אמרתי" ומפרש רש"י: איך רואים בפסוק שיש הבטחה לנשים יותר מהגברים? מפני שהקב"ה קרא להם שאננות ובוטחות. ולהבין המאמר הזה מדוע הפסוק בחר בלשון שאנן שקט, היה נראה לעניות דעתי מה שלמדתי מנסיון החיים במשך שנים רבות, והוא: שנשים בדרך הטבע יותר עצבניות, וזה לא באשמתן אלא מטבע ברייתן שהם יותר כעסניות, כך ברא הקב"ה את טבע האשה, ודבר זה ידוע גם בחז"ל נדה ל"א: משא"כ לאנשים מלבד שהטבע שלהם אחר, יש להם גם את לימוד התורה שמשקיט את רוחו של אדם, ונותן לו מנוחת הנפש ואושר החיים, ולומד התורה מאושר בחיים ונח מעצבותו. אבל נשים אין להן את זה, מלבד זה יש להן גורמים טבעיים שמביאים רוב נשים לעצבנות. ומידה הזאת היא הגורם לאי השקט והשלווה ששורר לפעמים באיזה מבתי ישראל. אבל אשה שהיא בעלת מדרגה ויכולה להתגבר על מידה זו, וזוכה לכינוי "נשים שאננות" שזה ההיפך מהטבע שלה, ומחזקת את עצמה במידת השלווה והשקט וע"י זה מכניסה רוח של שלום ופיוס בבית, ועושה נחת רוח והרחבת הדעת לבעלה וסביבתה שלה - אז שכרה גדול וכפול כפל כפליים, כי שברה מידתה הטבעית, וזה השבח שמשבח הנביא את הנשים השקטות שיש להם תקומה, וגורמת בהתנהגותה בסבר פנים יפות - לחזק את בעלה בעסק התורה ועבודת ה' ולקביעת עיתים לתורה בוקר וערב ומביאה אותו לחיי עוה"ז ועוה"ב. וידוע לכם מה שאמרו חז"ל במה נשים זוכות לעוה"ב - בזה שמעמידים הילדים כל בוקר ורוחצות ידיהם בטהרה, והאמא אומרת עמהם מודה אני לפניך מלך חי וקיים... ומקבלות יחד עם הילדים והילדות עול מלכות שמים ב"שמע ישראל", ונותנות לפני הילדים סידור לברך בפנים ברכות הנהנין וברכת המזון, ומחזקות לב הילדים הרכים שהולכים לחידר ובית יעקב שילמדו בשמחה ויתנהגו בשקט, ומחכות לבעליהן עד שבאים מבית המדרש והכולל, - בזה הן זוכות לשכר גדול ונפלא, ומה מאושרת וגדולה אשה צנועה וכשרה אשה שיש לה זכות תורה ויראת שמים של בעלה וילדיה כל יום, "כי אין שכחה לפני כסא כבודך" והכל נכתב להם בספר הזכרונות להיטיב להם בעוה"ז ובעוה"ב.

ולפני שאני מסיים ברצוני לגמור בדבר אחד נכבד בשבחן של בנות ישראל. כאשר בא דוד המלך להעלות את ארון הקודש לעיר דוד היה שמח ורוקד בכל עוז לפני ארון הקודש, ומיכל בת שאול ראתה בעד החלון את המלך מרקד ותיבו לו בליבה, וייסרה אותו בלשונה החריף ואמרה לו: "מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה לעיני אמהות עבדיו כהגלות נגלות אחד הַרְקִים" - שביזה עצמו לשמוח לכבוד ה', ודוד המלך השיב לה: "ונקלותי עוד מזאת" - אני רוצה עוד ועוד יותר ויותר להשפיל עצמי לכבוד ה', ואת מכנה את נשות ישראל שְפָחוֹת ואומרת שאני משפיל כבוד המלכות בזה שאני רוקד לעיני נשות ישראל, להיפך הן אינן שפחות, הן אמהות ועמם אֶכְבְּדָהּ הם "אידישע מאמע". דוד המלך אחד מהנביאים הכי גדולים בעלי רוח הקודש, אחד משבעת הרועים, שהיה העובד ה' הכי גדול בכל הדורות שהיה אומר: "חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך" והנביא בעל רוח"ק הזה מבקש - "עמם אֶכְבְּדָהּ".

על זה אומרים חז"ל, דוד המלך ביקש מהקב"ה - "עמם אכבדה" - שהלואי שיהיה חלקי לעוה"ב עם האם בישראל, דוד המלך - ידיד ה', ראה באם בישראל את הדרגה הגדולה ביותר בעוה"ב שכר הכי גדול, וביקש מהקב"ה - עמם אכבדה, שיהיה חלקי בעוה"ב עם האם בישראל.

על כן נשים ובנות ישראל החשובות - אנא תשמרו על הנכס היקר שנמצא בידכן - על הבית החרדי, תשמרו על קדושת הדורות, על הבנים והבנות. "אלופינו מסובלים אין פרץ ואין יוצאת ואין צווחה ברחובותינו" - שלא יהיה ח"ו בן ובת "מקדיח תבשילו ברבים". ובזכות זה נזכה להעמיד לגיונות של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ושיזכו יחד איתנו, יחד איתכם, לקראת "רוח אפינו משיח ה'" ברחמים גדולים במהרה בימינו אמן.

(מפאת חביבות הדברים וחשיבותם אנו מביאים כאן שיחה נוספת של מורינו ורבינו הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר שליט"א)

לעמוד כחומה בצורה כנגד רוח הזמן

הנה נאספתם לכבוד ה', למען בנין בית ישראל על טהרת הקודש, למען עתיד בית ישראל הפרטי, למען עתיד דורותיכם, לשמוע דבר ה' זו הלכה, ויהי רצון שנזכה לדברים היוצאים מן הלב ומתקבלים על ליבם של בני אברהם יצחק ויעקב. מלאכת שמים קדושה לפנינו לשעה ולדורות, אנו חיים אמנם בעיר מלאה חכמים וסופרים, ישנם בחסדי ה' כמה מאות בתי כנסיות ובתי מדרשות וגם מאות מאות מוסדות חינוך, בתי תלמוד תורה ישיבות קטנות וגדולות ומוסדות חינוך לבנות, והנה משקיעים בכל מקומות אלו כחות עצומים של חינוך ולימוד, ועול כספי גדול מאד, אבל תשמעו היטב מה שאני אומר לכם, כי אם לא נעמוד כחומה בצורה נגד רוח הזמן של ההפקרות, מותרות, אופנה ומודה, כלי תקשורת וכל אביזריהו דגילוי עריות ועבודה זרה - לא יועילו כל אלה בתי הספר כלום!!

מדוע לא הגינה התורה על העיר ביתר?

בואו ותראו מה אמרו רבותינו ז"ל בירושלמי תענית בפרק אחרון, "תני ר' שמעון בן גמליאל חמש מאות בתי סופרים - בתי תלמודי תורה וישיבות קטנות. היו בביתר לפני חורבו ביתר, והקטן

שבמוסדות אלו הכיל בתוכו לפחות 500 תלמידים, א"כ לפי החשבון היו בביתר יותר ממאתיים וחמישים אלף תשב"ר, והיו התינוקות אומרים אם יבואו השונאים עלינו בקולמוסים הללו אנו יוצאים עליהם, ומנקרים את עיניהם, וכיון שגרמו העוונות, נחרבה ביתר, והיו כורכים כל אחד ואחד מהתינוקות בספרו ושורפים אותו באש רח"ל, ומכולם לא נשתייר אלא אני". ושואל הירושלמי: מפני מה חרבה ביתר? ומשיב הירושלמי דבר מבהיל הרעיון ממש! מפני שנהגו שמחה יתירה הדליקו נרות ושכחו חורבן בית המקדש, זו הסיבה! והדברים ק"ו, אם העובדה שלא התאבלו על חורבן ביהמ"ק זה הספיק להיות סיבה לחורבן מוחלט של עיר ואם בישראל, שהיה בה רק בתי חינוך חרדיים ורבע מליון תשב"ר, ובכל זאת לא הועיל כח התורה להגן ולהציל, ואפילו הבל פיהם של תשב"ר שאין בו חטא, קל וחומר ומכל שכן בעוון הטהרה והצניעות שזה יסוד היהדות ממש! ואם זה התערער, כמה צריכים להיות רועדים וחרדים על העתיד ח"ו!!

ואגב, עוון זה שמרבים שמחה ולא אבלים על חורבן בית המקדש פרוץ גם היום, שמרבים לשיר בכלי שיר טיפים וכדומה, בבתי ישראל. והם משכימים ומעריבים לקול זמר ושמחה, ושוכחים את המבואר בפוסקים אורח חיים סימן תק"ס, שגזרו חז"ל שלא לשיר בכלי שיר ובפרט מי שרגיל בכך, ולדעת הרמב"ם בכלי שיר, בכל אופן שהוא - אסור. ואמרו חז"ל במסכת סוטה מח. "זמר בבית - סופו חורבן בבית", ואוי לו למי שמכניס כלי שיר קבוע בתוך הבית!!

להרבות בתפילה שלא נתקלקל מהסביבה הרעה

אנו חיים בשתי עולמות יחד, מצד אחד אנחנו רואים פריחת התורה, בארצינו הקדושה ובכל העולם מתווספים יום יום בתי לימוד תורה, ישיבות, כוללי אברכים, שיעורים לבעלי בתים, עם ישראל צמא לשמוע דבר ה', ולעומת זאת יש כאן דור אחר, דור המבול ודור הפלגה, ירידת המוסר והשחתה נוראה, כלי התקשורת עיתונים ואופנה חודרים לכל פינה מבתי ישראל - ועושים חורבנות רח"ל, והסיטרא אחרא בונה את ביתה כרצונה, זהו העולם השני! ותשמעו מה אני אומר לכם "ואין בין שני העולמות האלה רק כחוט השערה"!!

מצינו בדוד המלך, במקום אחד מתפלל (תהילים יב) "אתה ה' תשמרם תצרנו מן הדור זו לעולם" ואמרו חז"ל במדרש רבה אמור "מן הדור ההוא שחייב כלייה" ח"ו, ועד כדי כך שמתפלל דוד המלך, "רומה על השמים ה'" - סלק שכינתך הקדושה לשמים, ותסתלק כביכול מן הדור הזה. רואים אנו כי בדור של דוד המלך היו מושחתים, ומאידיך גיסא מצינו לדוד המלך שאמר: "בישרתי צדק בקהל רב" ואמרו על זה חז"ל (במד"ר ויקהל) כל ימיו של דוד היה דורש בקהל רב ועצום, דברי תורה שלא שמעתם און מעולם, והיו תינוקות יודעים לדרוש בתורה במ"ט פנים. א"כ דוד המלך חי בשתי עולמות, והיה מתפלל ומבקש ומפיל תחינתו כל ימיו לפני יוצר בראשית, שעולם האבדון המושחת לא יזיק ויקלקל את עולם התורה והיראה, וכיון שישראל נוטלים בידיהם אומנות אבותיהם, מוטל גם היום חיוב על כולנו להרבות בתפילה ובקשה שלא נתקלקל מהעולם המושחת שסביבנו שאין הבדל בינם לבינינו אלא כחוט השערה ממש.

מדוע אין המזוזה מצילה?

כתוב במכילתא שהקב"ה הזהיר את המשחית שלא יבוא לנגוף בבתי ישראל, ואומר המכילתא "ומה

פסח מצרים שאינו נוהג אלא לשעה, ועל זה נאמר ולא יתן למשחית לבוא אל בתיכם לנגוף, מזווה החמורה שיש בה יותר מעשר שמות ודאי שצריכה להגן על בתי ישראל, והנה אנו רואים שיש מזווות על כל הדלתות ואעפ"כ רואים רח"ל כמה צרות רבות ורעות נכנסים לבתי ישראל, ויש לזה שתי סיבות, סיבה אחת פשוטה שאולי לא כל המזווות כשרות, אבל יש סיבה הרבה יותר מסוכנת, המזווה יכולה להגן מפני המשחית העומד בחוץ, אבל מפני משחית שנמצא בתוך הבתים לא מועילה המזווה להגן, אם יש אביזרייהו דגילוי עריות בתוך הבתים, בגדי פריצות ורדיו ועיתוני חשק ושאר דברים שנאמר עליהם "תועבת ה' כל עושה אלה..." מה מועיל קדושת המזווה ושאר סגולות, הרי בא זה ואיבד את זה.

ענייני צניעות הטעונים שיפור

אשמנו מכל עם, בושנו מכל דור, מה שהיה פשוט וברור בדור העבר אצל פשוטי העם ש"אשתך כגפן פוריה כשהיא בירכתי הבית", וכל עם הארץ לחם מלחמת ה' נגד השפעות זרות, והקפידו שלא יכניסו כלל וכלל עיתונים לביתם, נשכח היום אפי' מליבם של אברכים תופשי תורה, דברים פשוטים בחינוך הטהור - היום כבר הדברים אינם פשוטים. מסירות נפש שהיה לא לפני הרבה שנים אצל אבותינו ואימותינו בשמירת הצניעות וחינוך הילדים לקדושה וטהרת הלב, לא נעשה היום כראוי כלל! והרי ידוע לכולנו שהיום צריך שמירה שבעתיים יותר מדור העבר, אם פעם בשביל להיות במקומות טומאה היה צריך לצאת מחוץ לעיר ובנתיים היה מקיים בעצמו - "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך", הנה היום בשביל להיטמא מספיק להתכופף ולהרים מהארץ חתיכת עיתון חילוני וזהו. האם שומרים הורים שלא יגיע לידיהם של הילדים עיתוני גילוי עריות, דברי חשק ופריצות, המטמאים את האדם מנפש ועד בשר, האם נוהרות נשים מלהכניס הביתה חוברות שונות לתפירה וכו'. דעו לכם, כי גם נשים מצוות על הלאו של "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וא"כ, איך יתכן שאשה מישראל תכניס חוברות לא טהורות לתוך ביתה, ומקלקלת בזה את עצמה ואת בעלה ואת ילדיה וכל יוצאי חלציה. האם משגיחים כראוי לסכנות האורבות לבני הנוער, האם פוקחים עיניים כראוי על הבנות שלא יצבעו עצמן, ולא יצאו לרחוב מבושמות, ולא ילבשו בגדי שחף הנמכרים בעירנו בריש גלי ונקנים ע"י חרדים! אוי לאותה בוששה, אוי לאותה כלימה, חוטאים ומחטיאים את הרבים. האם משגיחים היום שלא יצאו הבנות בלילה כלל, הרי דבר זה לא צריך שום הסברים, ומקובל הוא בידי מגאונים וצדיקים בדור העבר, שמאד הזהירו את ההורים לא להרשות בשום אופן לבנות לסבב ברחוב בלילה, וידוע לי כמה רעות ודברים רעים זה גורם, ופירצה קוראת לגנב, ואם יש מאורע משפחתי או חינוכי חובה עליהם להקדימו לתחילת הלילה ממש, כדי לא לעבור על איסור זה ח"ו.

חומרת איסור וידאו והדומה לו

הגמרא במסכת ב"ק דף פ' מביאה מעשה בחסיד אחד שהיה גונח מן הלב, ורפואתו רק אם ישתה חלב עז טרי כל יום, וקנה עז וקשרו למיטתו בתוך הבית, ומספרת הגמ': כשנכנסו חכמים לבקרו וראו את העז, אמרו: ליסטים מזויין בביתו של זה! שעובר על הגזירה לא לגדל בהמה דקה בארץ ישראל, ואף שאותו חסיד עשה לרפואתו ושמר על בהמתו שלא תאכל מן הגזל - לא רצו חכמים בשום אופן להכנס לביתו!! ואם כן מה יאמרו בדורנו אזובי הקיר! אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום

התוכחה! אם היו באים חכמינו זכרונם לברכה היום ורואים מה יש לאנשים בבתיים, היו אומרים לו: **לסטים מזויין מסוכן בביתו** האם זה בית יהודי! האם אתה יודע כמה אסונות ומחלות אתה מביא על כלל ישראל בזה שאתה עובר עבירות בסתר!. חז"ל אומרים **כל העובר עבירה בסתר - נפרעים ממנו בגלוי!**, א"כ יגיע יום שכל רואיהם יעידום הנה הפירות הבאושים והגידולים הרעים שגידל זה בתוך ביתו. היו זמנים שעירנו היתה גאה שאין בה בתי קפה וקולנוע, הקב"ה אוהב אמת, בתי קולנוע באמת אין, אבל בהרבה בתים יש בסתר - קולנוע פרטי.

וזת המקום לייחד את הדיבור באיסור השימוש בוידאו: כל מי שיש לו נסיון החיים יודע, שאין מסוכן לנפש ולנשמה כמו הוידאו, ואם אסרנו בחרם לפני עשרות שנים יחד עם כל רבני ישראל את השימוש בטלוויזיה, ק"ו בן בנו של ק"ו, שאיסור זה כולל את הוידאו שאין עליו שום פיקוח וביקורת, ובקלות יכול לקנות הקלטת ולהכניס עצמו לדיוטה התחתונה של גיהנם, ומהאי טעמא יש לאסור השימוש בוידאו - בחתונות! שהוא המרגיל אותם להכניס דבר טמא זה בבית, ועבירה גוררת עבירה שמתכנסים אחר כך כל בני המשפחה ורואים את החתונה בוידאו, וכל המחיצות שהניחו בחתונה להפריד בין הגברים לנשים נופלות כעת, ובני המשפחה הגברים רואים את כל ריקודי הנשים ושירתם, ובזה מקיימים בעצמם דברי הגמרא בסוף מסכת סוטה "זמרי גברי ועני נשי - אש בנעורת" וסופם מי ישורנו. ודעו לכם: אם חכמי כל הדורות הקפידו שעם ישראל מעודו ועד היום הזה מחנך את ילדיו בהפרדה מוחלטת בין בנים לבנות, לשמור על טהרת וקדושת ישראל, אז אם בגיל קטן צריך להפריד, אז על אחת כמה וכמה מבוגרים. ובעוד שאנו עוסקים בענין זה יש לייחד הדיבור על עצם הצילום בחתונות, שבאים צלמים גברים לצלם את הנשים, ונכנסים לעזרת הנשים באמצע ריקוד הבנות ושירתם, וגם הרבה פעמים נשארים שם זמן רב להנאתם ואינם טרודים במלאכתם ודבר זה איסור הוא וצריכות להפסיק הריקוד כשהצלם נכנס, וראוי לייחד אשה צלמת לעזרת נשים.

איסור בגד אדום ופאה בולטת

בגמרא במסכת ברכות (כ' ע"א) מבואר: רב אדא בר אבהה קרע כרבלתא - בגד של אשה בשוק! הואיל והיה בזה משום פריצות. ואומר המהרש"ל שהיה בגד אדום, וזהו המקור לאיסור לבישת בגדים אדומים שהוא צבע פרוץ, ורש"י הקדוש פירש שם שהפריצות היתה שיצאה לשוק במלבוש חשוב, שאסור ללכת במלבוש חשוב ובולט ברשות הרבים בלי כיסוי עליון מעליו, ואם מפאת חומרת האיסור קרעו חז"ל את הבגדים מעליה, וביישו אותה בשוק לעיני הרבים אז מה נאמר ומה נדבר בענין הפאות הנזכרות המודרניות שאין להם טעם וריח לצניעות - ולא כלום! ופאות אלו הם לא פחות גרועות ואסורות מן "הכרבלתא" אם לא יותר!!! וכבר גילינו דעתינו שהפאות הארוכות והבולטות בצורתן אסורות מן הדין ממש, ועבירה גוררת עבירה, שהולכות נשים ובנות לתסרוקת אצל ספר מומחה גבר - שהוא איסור גמור, ומביאות בזה רעה לעולם כולו, ויותר מזה בושה תכסה פנינו כאשר שומעים על נשים ההולכות לחייטים ומעצבי אופנה גברים, למדידה, ונסיון, וסופן מר ונמהר כסופן של אותן הפרוצות ההולכות במלבושים הקצרים הארוכים השסועים שמרבים גזירות רעות וחרון אף על עם ישראל.

שבח הצניעות של שאול המלך

כתוב בנביא בספר שמואל בהספדו של דוד על שאול המלך "בנות ישראל אל שאול בכנה המלבישכם

שני עם עֲדָנִים המעלה עָדֵי הזהב על לבושכם". מה השבח הגדול ששבחו כאן את שאול? ואחשוב בעניי, היות שידוע מחז"ל כי שאול המלך היה המיוחד שבצניעות, כמאמרם: "צניעות יתירה היתה בו בשאול". ובמדרש רבה (במדבר פ"ד) כתוב: אמרה מיכל בת שאול לדוד: בבית אבא שאול המלך לא נראה להם גודל ועקב, הכל היה מכוסה גם הידיים והרגלים, מרוב צניעות וקדושה יתירה, וכידוע בעם ישראל ההולכים בדרכי אבותינו הקדושים שהם נגררים ונמשכים במנהגם אחר המנהיג גדול הדור, וכך היה שכל בנות ישראל למדו משאול דרכי הצניעות והקדושה, ושאול לימד אותן כי הצניעות הוא עדי - תכשיט יקר מאד, הוא היופי האמיתי שאין כמוהו, וזה השבח שנשתבח שאול, שהעמיד בעם ישראל דור של צניעות וקדושה.

שבח מי שאינה יוצאת מביתה שלא לצורך, ואיסור יחוד

בשיר השירים כתוב "קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך" אומר המדרש מי זה קומי לך - זו בתו של אברהם אבינו, ובמסכת חגיגה ג' דרשו חז"ל בשבח עליה לרגל ואמרו "מה יפו פעמיך בנעלים" - זו בתו של אברהם אבינו בשעה שעולה לרגל לבית המקדש - וצריך ביאור מה לו להזכיר יחד עם שבח המצוה של עליה לרגל, את צעדי הנעליים של בנות ישראל? אלא בנות ישראל הצנועות, כל השנה חוץ מזמן עליה לרגל, קיימו בעצמן "כל כבודה בת מלך פנימה" ולא נראו ברחובות ובשווקים ח"ו, אלא בשעה שעלו הבעלים לרגל לירושלים עיר הקודש והצטרפו אליהם הנשים והבנים והבנות, באותה שעה נהגו הבנות, בנותיו של אברהם אבינו צניעות יתירה, והלכו בבגדים מכוסים כ"כ שלא נראו רק הנעליים, וזה מה שאמר "מה יפו פעמיך בנעלים", שגם הנעליים היו צנועות ולא בולטות ורועשות כאלו שרואים ושומעים אותם ממרחק, כך שהיה יופי ושמחה לקב"ה מהנעליים של בנות ישראל ומצניעותם, הגודרות עצמן מלהיראות לעיני כל בשר.

וכן במיוחד יש לעורר בענין איסור יחוד, שנשים הולכות לעבוד בשביל שבעליהם יוכלו ללמוד תורה וזו משאת נפשם שיעלו בתורה, אבל יושב בשמים יודע האמת, אם הסיבה היא לימוד התורה, או שרוצים להרחיב עצמם במותרות, אבל אפי' לשם שמים, האם מותר בשביל זה לגרום איסור יחוד? האם יוצא מזה נחת רוח לפניו ית'! הרי לפי הנסיון שיש בידינו מהרבה שנים, כמעט מן הנמנע ממש, שהאשה או הבת לא יכשלו במקום עבודתם באיסור יחוד החמור, ובפרט במקומות שיש שם פרוצים. ואני שם מחסום לפי שאיני יכול לדבר, אבל דבר זה גרם לחורבן והריסת כמה וכמה בתים מבתי ישראל ובאמת במקום להיות לעזר כנגדו, נהפכה לשונאה של עצמה ושל בעלה ושל ילדיה לדורות עולם.

הבאנו בספרנו שבט הלוי - כי הגם שמעיקר הדין הרבה גברים והרבה נשים יחד - אין איסור יחוד, אבל לדעת הרבה פוסקים אין מועיל היתר זה במקומות פרוצים, והיום כידוע ירידת הדורות נוראה מאד, ורבה מאד הפרוץ על העומד, וכן ביארנו בכמה מקומות שיש בזה גם חשש גירוי היצרים מאד, ואיני מדבר אלא מעובדות.

כתוב בתשובת הרדב"ז שאסור לעבוד נשים וגברים בשולחן אחד ולא ילכו לעבוד אלא מעל גיל 40, והמאירי כותב לא להושיב תינוק ותינוקת בשולחן אחד שלא ירגילם לדבר זה עם זו, וק"ו במבוגרים.

מחכים אנחנו יחד עם כל ישראל לישועת ה'. כתוב "השבעתי אתכם אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ" ואמרו חז"ל: "שיצא מה שיצא ועדיין בן דוד לא בא" ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה שיגידו עלינו בשמים, כי אנו המעכבים את הגאולה - שהיה עלינו לטהר את המחנה ולא טיהרנו, חזק ונתחזק בעד עמינו ובעד ערי אלקינו, ויהי"ר שיקויים בנו מקרא שכתוב: "עוד ישבו זקנים וזקנות בשערי ירושלים" ויקויים בנו מקרא שכתוב בנביא יואל "...ולא יבושו עמי לעולם ואחרי כן אשפוך את רוחי על כל בשר ונבאו בניכם ובנותיכם" במהרה בימינו ברחמים גדולים אמן.

קטע מספר "מכתבים ומאמרים" בגנות הרדיו והעיתונים

לכבוד מר הר"ר... שיחי'

שלום ורב ברכה,

אבקשך ואבקש את אשתך תחי', אם אתם רוצים לחנך את הילדים שילכו בדרך הישרה שלא יהיה לכם עגמת נפש מהם, ושיהיה לכם אך ורק נחת מהם, הזהרו והזהרו מלהכניס בבית מכשיר הרדיו והטרנזיסטור, כי הם מפטמים את השומע אך ורק בדברי ליצנות וניבול פה, שמרעיל את נפש האדם, ובפרט נפשות הילדים שמושך אותם. וכשמתרגלים לשמוע את זה, הם לא יכולים להתמסר להלימודים ועל ידי זה מתדרדרים, והלא כל ילדי הרחוב הגיעו לשפל המצב, רק בשביל שלא מתמסרים ללימודים, ורצים רק אחרי דברים כאלו, ועל כן כל מי שיודע שיש לו חיוב לחנך הילדים שילכו בדרך הטובה, צריך למנוע מהילדים מלשמוע מכשירים כאלו, ועל האם מוטלת יותר החיוב לפקח על הילדים בזה. ממני הרוצה טובתכם ומברך אתכם אליעזר מנחם מן שך.

לחביבי אהובי היקר... שיחי'

רב שלום וברכה מרובה עד בלי די, שמחתי בהודעי שב"ה אתה לומד בשקידה ועולה, ואקוה כי לאילנא רברבא תתעבדי לגאון ולתפארת.

ובדבר בקשתך שאכתוב לך כמה מילין של חיזוק, אחשוב שהוא למותר, כי הלא אתה בהישיבה ובטח שאתה מקבל מהרמ"ם שליט"א המשפיעים בתורה ויראת השם, בכל זאת אכתוב לך את אופני המחשבות שלי, מה שע"י נותן לי חיזוק, כי הלא תורה ויראת שמים הם מהדברים הצריכין חיזוק תמיד, והיסח דעת אף לשעה קלה יכול לגרום להתדרדרות, כמו שכתב החובת הלבבות, כי אתה ישן לו והוא ער לך, ואם אתה מסיח הדעת, אבל היצר אינו מסיח הדעת ממך כל ימי חיך. וביחוד בזמננו, כי בכל פינה שאתה פונה מושך אותך בכל מיני פתיונות והסתות, כי גם בדרך כשאתה הולך שומעים ורואים את הקולות של הרדיו והעיתונים המקולקלים ומלוכלכים, ואבן מקיר תזעק מהמודעות הנדבקות עליהן, ללא בוש וללא כלימה, והעיתונים מלאים כפירה ומינות, ושמים לרע טוב ולטוב רע, ואף בלי שימת לב חודרים כל אלו בלבו של אדם ונקלטים, ובפרט לאלו המעוניינים בחדשות וקונים את העיתונים האלו, וכמו המעריב והידיעות אחרונות וכל שאר העיתונים החילוניים, הם הם הקובעים אצל האדם עמדות ודעות כוזבות, ואין ספק כי הם בכלל האיסור לא תביא תועבה אל תוך ביתך, ויש בהם גם לגלוג לכל הקדוש לנו, וכל הליכלוך שיש בטלוויזיא יש בהם, או להיפך כל מה שיש בהם יש בטלוויזיא, והכל אחד הוא, ובושה וחרפה היא לכל אדם בכלל להחזיק בהם, וכש"כ לבן תורה בפרט, וח"ו לבחורי ישיבה להשתמש בהם, וכל זה הוא צד השלילי להתרחק מהם... ומתבוננות בזה צריך להביא את האדם להתרוממות ולהתחזק ולעמוד על נפשו, ולא להגרר אחר תאות לבו, כי התורה היא מקור חיים, ולא להגרר לספרים חיצוניים בקריאתם כי הם בורות נשברים, והם מורידים את האדם לשאול תחתית, וכל כולם הם הכל ושקר, ובטוח אני שמי ששכלו ישר, וטעם טעם תורה, יבין את כל מה שכתבתי לאשורו... מאתי אליעזר מנחם מן שך.

מורנו הגאון הרב ניסים קרליץ שליט"א

ע"י שכל נכון - גוברים על היצר

לפנינו עולם עם בריות שונות, בע"ח שונים וביניהם האדם, אנו רואים שהאדם בכוחו למשול בכל מיני הבעלי חיים בעולם, הפסוק בתורה אומר "וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ". מה המיוחד באדם שבכוחו למשול? אלא הענין הוא: הקב"ה נתן באדם "שכל" ומכוח השכל קיימת לו האפשרות למשול על כל מה שבעולם, אולם השכל הזה אינו בעיקר על מנת למשול באחרים, אלא ניתן לאדם - בשביל למשול על עצמו! הפסוק אומר "לפתח חטאת רובץ" הקב"ה הניח את האדם בעולם כזה, שסביבו ולידו נמצא חטאת. "ואליך תשוקתו" - היצר משתוקק להחטיא את האדם, וא"כ מה הכלים שבהם יתמודד האדם וילחם ביצר? "ואתה תמשול בו" - ע"י השכל שקיבל ניתן לו כח ואפשרות שיכול למשול ביצר ולהתגבר נגד הכוחות שרוצים להחטיא אותו.

אבל צריך לדעת שאותו שכל שמשמש בו האדם בשביל התגברות על היצר, יכול האדם להשתמש בו הפוך... במקום לתכלית של "ואתה תמשול בו" שהוא התגברות נגד הרצונות הבהמיים, כנגד כוחות היצר שבאדם, הוא לוקח את השכל ועושה מעצמו בהמה גשמית! עם אותו השכל הוא מפתח ומרחיב את כל הנטיעות הבהמיות המושרשות בו, ומושך עצמו יותר ויותר לתענוגות גשמיים ודברים שהיצר מושך אליהם. וא"כ, זהו התפקיד של האדם, לדעת להשתמש בשכל במקומו הנכון.

הפסוק בשיר השירים ממשיל את כנסת ישראל בין האומות לשובנה בין קוצים, "כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הבנות", כנסת ישראל היא כשושנה שבאמצע הקוצים. וכמו בעולם כך בתוך האדם. המצב של ה"שכל" - המיועד לשמש את האדם לתכלית האמיתית בין המניעים והמפריעים, הוא כמו שושנה בין חוחים - קוצים, יש באדם כוחות שונים גם כאלו המושכים אותו להיפך מדעת התורה ורצון הבורא, אלא שניתן לו השכל בתוך החוחים - בין הכוחות השונים הללו, והוא צריך להגביר כח השכל על הגוף, ולשמור ולנצל את השושנה במקומה הנכון.

ישראל כשושנה בין החוחים

אומר המדרש, בשעה שהיו ישראל במצרים נדמו לשובנה בין החוחים, מה שושנה זו ניכרת בין קוצים כך ישראל היו ניכרים בין המצרים. מיד הבחינו שזה יהודי ולא מצרי, לא שינו שמם, לא שינו מעשיהם, ולא היו שטופים בעריות כמצריים, לא שינו לשונם, ולא היה בהם מספרי לשון הרע. השבח של ישראל במצרים נמשל לשובנה הנשארת תמיד שושנה רכה ויפה, למרות שנמצאת בין קוצים קשים ויבשים, מדוע זה שבח על ישראל? כי האדם מברייתו להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר ידידיו וחבריו, ונוהג כמנהג אנשי מדינתו, כך אומר הרמב"ם (דעות פ"ו). והואיל וזה דרך ברייתו, יש לאדם להשתמש בכח שכלו ולעשות מה שהשכל מחייב באמת, ולא כפי שנוהגים ידידיו ומכיריו וכל סביבתו, וזהו שבח ישראל במצרים שהכח השכלי גבר על הכוח הטבעי, ונשארו שושנה ולא שינו שמם לשונם ומעשיהם.

היוס כשנמצאים בין חוחים, אם השכל הוא המושל, הוא יודע ומרגיש שאין לו להידמות לחוחים. מה לו ולהם? אין מה ללמוד מהם! לא לשנות לבוש, לשון, דרך חיים. עלינו לחזק את ההרגשה שכנסת

ישראל דומה לשושנה, והיופי של שושנה הוא, שלמרות שהיא בין חוחים - נשאר תמיד שושנה שלימה ויפה.

1234567 תתי"ח

לשמור על הרגשה של צניעות

המושג "צניעות" הוא מדרגה גבוהה מאד הנמצאת בעם ישראל, המצוה של "והצנע לכת עם אלקיך" משמעותה הרגשה תמידית בלתי פוסקת של עמידה לפני ה' ובושה מלפניו. חז"ל הבינו והרגישו דרגות בצניעות - שלנו קשה להרגיש. על הפסוק בסוף יתרו "ולא תעלו במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו" אומר רש"י "אף על פי שאינו גילוי עריות ממש שהרי כתוב ועשו להם מכנסי בד, מכל מקום הרחבת הפסיעות קרוב לגילוי ערוה", וא"כ, אתה נוהג במזבח מנהג בזיון. ההרגשה הזאת שאדם יש לו להתבייש מבוראו, יש לו במה להתבייש מעצמו - זהו הצניעות, עד שהרחבת הפסיעות זה בזיון - אפי' כלפי מעלות המזבח שזהו דבר דומם.

עד היכן מידת הצניעות

כתוב בגמ' (ברכות ס"ב) הגדרה של אדם צנוע, ת"ר "איזהו צנוע זה הנפנה בלילה כדרך שנפנה ביום", שמכסה את עצמו כראוי בלילה - כאילו זה יום. רואים כאן הלכה מפורשת הבנויה רק על הרגש!! הרגשה של צניעות לפני ה' חשיכה כאורה, צניעות אינו חיוב רק לפני ה' כשנמצאים במקדש במקום השראת שכינה, אלא אפי' כשנמצאים במקום לא נקי - בבית הכיסא, שאסור להרהר שם בד"ת, ג"כ צריך הרגשה של צניעות. ואותו אחד שמקפיד על הרגשי צניעות גם במקום כזה הרחוק מדברים שבקדושה, ומרגיש צורך לכסות עצמו בלילה כמו ביום - זהו צנוע.

והנה בתורה כתוב במתן תורה "לבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" וכתוב בגמ' מה זה יראה על הפנים? - זהו הבושה, הרגשה של בושה מלפני ה'. המדרגה האמיתית של שיויתי ה' לנגדי תמיד - זוהי הבושה מלפניו. הבושה שומרת באופן טבעי על האדם - שלא יחטא. עד היכן היא מידת הצניעות? כתוב בגמ' בשבת (נ"ג) "ת"ר מעשה באדם אחד שנשא אשה גידמת ולא הכיר בה עד יום מותו, אמר רבי: בא וראה כמה צנועה אשה זו שלא הכיר בה בעלה, כי בלי צניעות מצד האדם לא יכול להיות מצב כזה. אמר ליה ר' חייא זו דרכה בכך - אשה מטבעה להיות צנועה, אלא כמה צנוע אדם זה שלא הכיר באשתו". על אברהם אבינו אומרים חז"ל (ב"ב ט"ז) "הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את" שעד אותו רגע שעברו בנהר וראה דמותה משתקפת במים לא ראה את אשתו, מתוך צניעות שבשניהם" (רש"י ומדרש).

מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי

אנחנו מדברים על דרגות גבוהות של אבות הקדושים, והנה יבוא מישהו ושאל: מה זה נוגע אלינו? הרי אלו דרגות גבוהות של אבות הקדושים? אלא חז"ל אמרו "חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב" השאיפה של האדם צריכה להיות למעשים של אבותינו הקדושים בכל דור עד אברהם יצחק ויעקב, ולכאור' מה הפירוש בדברי חז"ל אלו? הרי אנחנו יודעים את מצבינו איפה אנחנו אווזים וא"כ מה רב המרחק? אלא כל פעולה ומעשה שאדם עושה נובעת מהחלטה ורצון שהיו לו לפני הפעולה. בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה". ואם המטרה הסופית המצטיירת בדמיונו של אברך, היא: לבנות בית, ולקבוע את ההנהגה שלו כמו אבותינו הקדושים,

והוא שואף להגיע במעשיו למעשים של האבות, אז כבר עכשיו זה משנה אצלו את ההתייחסות וההתנהגות בכל דבר, מי שרואה לנגד עיניו שלמות אמיתית של אדם כמו אברהם יצחק ויעקב, אז ממילא עכשיו במדרגה שלו כעת מוכרח להתנהג אחרת, כי כל דבר נעשה ע"פ תכליתו.

"מכל משמר נצור לבך"

כתוב בפסוק "מכל משמר נצור לבך כי ממנו תוצאות חיים", בגופו של האדם יש אברים שונים, ולכל אבר יש תפקידים חשובים, ואם ח"ו מתקלקל אבר - חסר תפקיד, אבל הלב הוא אבר מיוחד הדורש שמירה יותר משאר אברים - "כי ממנו תוצאות חיים" - משם בא התעוררות של כל החיים, בלב יש 2 יצרים המכוונים את כל האדם ל - 2 כיוונים שונים של "חיים", יש לב המלא יראת שמים - "ויחד לבבינו לאהבה וליראה את שמך", ויש לב אחר לגמרי - אמר נבל בליבו אין אלוקים - גם זה לב! והקב"ה מצווה אותנו "ולא תתורו אחרי לבבכם" - לשמור על הלב שימלא את תפקידו האמיתי - "לאהבה וליראה את שמך", ולא ח"ו שהלב ילך אחרי עניינים שנאמר עליהם "ולא תתורו אחרי לבבכם", ועיקר הציווי של "ולא תתורו" - הוא עבודת האדם בכל היחס לענייני עולם הזה, כאשר מביטים על ענייני העולם הזה - במבט שזה העיקר, כאילו רק זה העולם, הרי זה בכלל הפסוק "אמר נבל בליבו אין אלוקים" - אין רוחניות אלא רק זה העולם. ה"ולא תתורו" מחייב שמירה על הלב - מכל פעולה ומכל דבר ששומעים ורואים, שלא יטה ליבו להיות כאמר נבל בליבו. חובת האדם בעולמו להכיר כי מה שיש לנו בעולם, זה רק התורה הקדושה שקיבלנו שאנחנו חייבים בלימודה וקיומה. אבל אם אדם מרגיש בענייני העולם הזה שמוכרח את זה, ואם חסר לו משהו לא יוכל לחיות בלי זה, וזה מפריע לו וכבר לא מסוגל לעשות שום דבר - אדם זה רחוק מאד מאד מרצון האלוקים, אם אפשר לקרוא ספרים או עיתונים שכל הגישה שלהם זה "אמר נבל בליבו אין אלוקים", גישה של "ולא תתורו" ומסוגלים להסתכל בזה ולא מרגישים את המינות שבדבר - זה ההיפך הגמור מרצון ה' ומדעת התורה הקדושה.

לאדם נדמה הואיל וברחוב מתנהגים כך וכך, וזהו מנהג המקום וכך נוהגים שכניו וחבריו, א"כ ראוי שזהו יהיה ג"כ תכליתו, מנהגו, ושאיפת חייו. אדם חושב כי מוכרח להתלבש כך וכך, אחרת הוא שונה מהרחוב, מידידיו, מחבריו. אבל אינו שם ליבו, כי בזה ממיר את תכליתו הניצחי של כל יהודי - מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב, ובמקום זה רוכש לעצמו תכלית של עולם גשמי הכלה ונפסד, שחולף ועובר כציץ נובל וכרוח נושבת.

אנו יודעים את המושג במהר"ם "מקשים העולם". איזה עולם? - עולם התורה! לומדים מכאן כי העוסקים בתורה הם העולם! חוץ מהם אין חשיבה אחרת, אין עולם אלא התורה, כל שאר האנשים כאילו לא קיימים! יש להסתכל על העולם אך ורק במבט של התורה ודרך החשיבה של חכמינו ז"ל. אבל ברגע שההסתכלות היא אחרת ואדם חושב שחי בתוך עולם עם דעות שונות יש עוד רצונות ועוד דרכי חיים, אז אפי' אם לא משייך עצמו לאותו עולם האחר, אבל העולם שנמצא בו וחי בו - הוא העולם האחר - הרחוב, הפרסומות. זה כבר מזיק, הוא יקבל השפעה מהעולם האחר מפני שמתייחס אליו ומחשיבו למציאות, אלא יש לחיות כאילו לא קיים כלל עולם מלבד עולם התורה.

לבוש של בת ישראל חשוב כלבוש של כנסת ישראל

אמרנו שאשה ניהונה ברגש וצניעות טבעי, א"כ מה גרוע באשה המורדת נגד מידתה הטבעית

ומעיזה מצחה להתלבש בצורה לא צנועה - נגד הרגש הטבעי שלה. בגד לא צנוע יש בו ע"פ ההלכה שני איסורים איסור אחד מצד עצמו שהבגד עצמו אינו כיסוי כשר. ויש עוד איסור והוא "לפני עיור". שגורמת מכשול לאחרים.

אבות החכמים

בגד של בת ישראל צריך להיות מושלם, בתכלית השלמות - בלי בקעים וסדקים. יש לזכור שבגד של בת ישראל זה בגד של כנסת ישראל, בגד זה צריך להיות "כשושנה", בלי פתחים וסדקים, ובלי משהו הדומה לחוחים - שהם אומות העולם, והנה יצר הרע ידיו רב לו, מעורר אצלנו צרכים... ואנו רוצים לתפור, ואז קונים ספרי תפירה עם גיזרות ותמונות אסורות. וכשמביאים את זה הביתה, מתקיים בהם דברי הרמב"ם, שאדם מטבע ברייתו נמשך אחרי אנשי מדינתו וסביבתו, ונעשה הדבר למכשול והיזק לאנשי הבית, וגורם שמשתמש ב"שכלו" שלא במקום הנכון ומרבה להרשיע.

מזונותיו של אדם קצובים לו

כתוב בגמ' "מזונותיו של אדם קצובים לו מר"ה ועד ר"ה" (ביצה טז) מפרש רש"י, להזהר מלעשות הוצאות מרובות הואיל ולא יוסיפו לו מזונות על מה שפסקו לו בר"ה. חוץ מהוצאות שבת ויו"ט, ותלמוד תורה עבור בניו, שבזה כל המוסיף מוסיפים לו. אבל בהוצאות אחרות אדם צריך לדעת שאם יבזבז כספו למותרות - יחסר לו לדברים נחוצים! מפני שמקציבים לאדם בר"ה תקציב מסויים למשך השנה, ולפי זה חייב לחיות. ואם יוציא יותר יחסר לו. אומר בעל "המשנה ברורה", וז"ל: הרבה אנשים עוברים על הלכה זו, ולא משגיחים על הוצאת ביתם להתרחק מדברי מותרות. והרבה חללים הפילה הנהגה רעה זו, שמביאה את האדם לגזל וחמס חרפה וכלימה". כשמתבוננים בזה, רואים מה גדול המרחק מדרך התורה, לאלו שיוצאים לרחוב ובודקים בכל החנויות מה שרק אפשר לקנות, או חושבים שצריך לקנות בחנויות יוקרה, דברים יקרים שאינם מתאימים לכל כיס ולכל נפש. האם זוהי דרכה של כנסת ישראל המשולה לשושנה?! לעשות מעשים של חוחים המחפשים להתייפות - לקנות דברים יפים ויקרים. אם נתחזק בדברים אלו אין שום ספק שעל ידי זה נרבה רוב טובה לכלל ישראל.

אל תתיאש מן הפורענות

ב"אבות" כתוב: "אל תתיאש מן הפורענות" מפרש רש"י שני פירושים, פירוש אחד, אם אתה עשיר אל תבטח בעושרך, אע"פ שאתה מרגיש שהכל בידך, לפי שהפורענות ממהרת לבא, ותמיד בכל רגע יכולה לפגוע, לכן תהיה כל שעה בפחד. וכן הוא אומר "אשרי אדם מפחד תמיד". פירוש שני - אם באה על אדם רעה ופורענות ומרגיש עצמו אבוד ומתיאש, אומרים לו אל תתיאש לפי שהישועה קרובה לבא וכן הוא אומר, "הן לא קצרה יד ה' מהושיע". והאמת היא ששתי הפירושים השורש שלהם אחד, והוא ההכרה והאמונה שהכל בידי שמים, וכל הקנינים שיש לאדם זה לא שלו, אין לאדם שום דבר רק מה שנותנים לו כל רגע ורגע, ולכן הצרה שבאה זה מצב ברגע הזה בלבד, ולא מחייב מה שיהיה הלאה. וגם העושר הוא ברגע זה בלבד ומחר יכולים לקחת אותו מהעושר או את העושר ממנו, א"כ לפי פירוש רש"י - אל תתיאש מן הפורענות הוא כללות של בטחון שהכל בידי שמים.

אדם עלול להענש בכל רגע

הרמב"ם בפירוש המשנה מפרש אחרת: כשתחטא או תראה אחר חוטא אל תתיאש מהעונש הצפוי

לו גם בעוה"ז, ועלולים להנקם ממנו מהרה על החטא ההוא. היוצא מדבריו שלעולם עיקר דיני שמים, שכר ועונש, הוא בעוה"ב, אבל גם בעוה"ז יש פורענות על חטאים, ולכן תמיד תחשוב שחטא זה עונש ופורענות וזה יכול להיות בכל רגע ורגע, ולכן אל תתיימש מהפורענות המרחפת עליך ואל תחשוב שתיענש רק לעוה"ב ולא בעוה"ז, אלא גם בעוה"ז תיענש רח"ל. וכל זה מדובר לפרט, איך שאדם צריך להתייחס למצב שבו הוא נמצא.

להודיע ברבים שהצרה הגיעה

וברמב"ם בהל' תענית רואים דין נוסף לציבור. הרמב"ם אומר "מצוות עשה מן התורה לזעוק ולהריע על כל צרה שתבוא על הציבור" כלומר שיש חיוב והנהגה על הציבור, בשעה שבאה צרה על הציבור צריכים לזעוק ולהריע ודבר זה מדרכי התשובה בכדנ"ג שידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם, יוצא מהרמב"ם שיש עוד חיוב להתעורר - "שידעו הכל", ואם כן יש שני חיובים אחד על היחיד והשני על הציבור, על היחיד, שאדם צריך תמיד להתעסק עם עצמו "לעולם יראה אדם עצמו כאילו כל העולם כולו, חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת הכריע כל העולם לכף זכות, עשה עבירה אחת הכריע - לכף חובה, כלומר אדם צריך להרגיש אחריות כלפי כל העולם במעשיו שהוא עושה, ויש חיוב נוסף ביחס לציבור כלשון הרמב"ם "שידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם", שאם "רע" צריכים כולם לדעת, לידע ולהודיע, ולראות שידעו הכל שרק בגלל מעשיהם הרעים הורע להם, וממשיך הרמב"ם שאין מסירים את הצרה אלא ע"י ההתעוררות, שידעו הכל ויבואו לידי תשובה וזהו שיגרום להסיר הרעה מעליהם.

והרמב"ן על התורה בסוף פרשת בא אומר: "וכוונת רוממות הקול בתפילות, וכוונות בתי כנסיות, וזכות תפילת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום - יתקבצו ויודו לאל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריותיך אנחנו. מהרמב"ן אנחנו רואים שהתכלית של תפילה ועבודת הציבור שיפרסמו ויאמרו לפניו בריותיך אנו, וכל מה שמתחייב מזה, וזהו הדין שמוטל על הציבור, ואי אפשר לעשות זאת - רק בציבור, והרמב"ן ממשיך שכל הנהגת הבריאה, הם בניסים נסתרים וכל מה שנראה כטבע זה השגחה פרטית, ורק "אם יעשה המצווה - יצליחנו שכרו, ואם יעבור עבירה - יכריתנו עונשו, הכל בגזרת עליון" - שהכל תלוי במעשים של האדם.

הכל תלוי ב"אם תשמעו" ואם "לא תשמעו"

ומסיים הרמב"ן - "ויתפרסמו הניסים הנסתרים בעיני הרבים כאשר יבוא בעניין הברכות והקללות" כלומר כאשר ישמעו החטאים ויראו איך העונש שהגיע אליהם היה בצדק ואמת ובדקדוק גדול זה יגרום קידוש ה' - שיתפרסם הדבר לכל האומות שעונשם של ישראל הוא מאת ה' על אשר עזבו את ברית ה' אלוקי אבותם", וא"כ רואים ברמב"ן שזו הנהגת הציבור לפרסם ה"רע" אע"פ שהולך כאן כאילו טבע אבל כיון שזה הולך עם הציבור זה גופא מגלה על הניסים הנסתרים - השגחה נסתרת שיש כאן, וזה יקדש שמו ית' בעיני הגויים - "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך", ובלשונו "וזהו שיפרסמו הניסים הנסתרים בעיני הרבים".

וכיון שאנחנו היום נמצאים במצב שרואים צרות של ציבור, וצרות יחיד בצורה שזה ג"כ נהפך לנחלת הציבור. אז עבודתנו היא לעורר שיבדוק היחיד את עצמו, ועוד חיוב מיוחד לבדוק את הציבור

ולתקן ולעורר את הציבור לשוב מדרכיהם הרעים, והדבר הראשון לעורר באמונה ובטחון בה', כפי שראינו ברמב"ם, ולאמיתו של דבר, הרי אנחנו קוראים פעמיים בכל יום פרשת "והיה אם שמוע" שהכל תלוי ב"אם תשמעו" ואם "לא תשמעו", אבל כאשר מתרגלים גם לזה אז נותנים לנו להתעורר בצורה אחרת "שידעו כי בגלל מעשיהם הרעים הורע להם" - ויעשו תשובה, וזה יסיר הצרה, ושבע"ה נזכה לזה.

מכתב חיזוק נפלא של החזון איש

שלום ורב הצלחה

זה עתה אחר צאתך מעט. ומחשבותי יאלצוני לשפוך דברים. אשר בליבי אגורים. ולזאת עטי לקחתי. ובידי בה משכתי. למען ארגיעה לנפשי, בכתיבת רחשי. רבים המה אשר שנון בפייהם סוד העולם, כי הבורא ית' בראו, ובחר בישראל לחבל נחלתו, וברצותו לזכותם בטוב ובאושר נצחי ואמיתי הרבה להם תורה ומצוות. אבל מעטים המה אשר זכו לקבוע אורח חייהם על פי המונח הזה הפשוט והנאמן להם, ושורש הדבר כי היצר מערפל טוהר המחשבה ומונע מלחשוב דברים שהם נגד רצונו, וסיבות רבות עוזרות על ידו במלאכתו זו, יש שמחה נפרזת, ויש עצבות ויש עצלות. ולפעמים עין תדהמה ואי שביעת רצון עצמית מכל הבחינות. כל אלו חיצו היצר אשר יורה בהם בנפש האדם בחיר היצורים. אבל במעט עוז במעט מרץ לאזור חיל להעיר המחשבה, חיצו יעופו כחלום וישבו על עקרם, ונפשו תתרומם בטוהר חזונה ותפזר כל הדמיונות הכוזבות, וישוב כגבור ויתרון עין ויכה שונאו מכה נצחית ויציעו תחתיו.

לב מי לא יבין, רגש מי לא ירגיש הבל העולם על כל תענוגיו, מי בהוללות, מי בשחוק, מי באכילה, מי בשתייה, מי בנליזות, מי בעריצות, כל אלו נפשם לא תשבע, ותאותם לא תתמלא, ויום יום יגבר יצרו עליהם ויתוסף רעבון על רעבתנותם, כשתיית מים המלוחים, ידמה לו שמרווה וצמא יותר. וקנאה וכבוד מוציאים את האדם מן העולם, כל ימיו מכאובים וכעס ענינו, על אשר חבירו גדול הימנו בעושר או בשאר תאות לבו שניתן לו. ועוד הוא בהוללותו וכבר עבר מחצית ימיו וכבר מתחיל להתמוטט להתכונן לבית מועד לכל חי, ומאומה אין בידו מכל עמלו, וכל אשר אסף סביבתו ישאירנו לזולתו, ואז מחשבותיו לא יעזבוהו לנוח, יום יום יביעו צער וכאב מן העתיד הנרגש, ונפשו תסלד מכל הוללות שנהנה מהם בשחר ילדותו. כאלה וכאלה מנת חלקם של אלו שהתעצלו להכריז מלחמה נגד הדמיון המטעה, בעודם באבם, וכל זה בעולם הזה אבל לעולם הבא עין לא תשורנו והדמיון לא יכילנו.

ולעומתם אלו שקבעו הנהגתם על פי השכל, ורצון הבורא יתברך - יוצר הכל המהווה אותנו בכל רגע ורגע נר לרגליהם, אמנם היו רגעים שהמלחמה עם היצר היתה קשה ואי נעימה אבל מיד כאשר נצחו ישיש כגבור שמחה אמיתית, ונפשו נעמה עליו, וכל דאגותיו יבלו כרגע ובליבו גיל אין קץ ומה ישמח לפני מצוה הבאה לקראתו, ומה מאד יתענג על קיומה בפרטיה, וכל חייו מלאים המית אהבה לבוראו הממלאה את כל רגשות נפשו, וכל מקרה הפוגשו אם לטוב אם למוטב רואה אותו שלוח אליו מאת בוראו ית' ומה יודה על הטוב ויתפלל על המוטב, ושועתו יאזין שוכן שחקים ותפלתו תתקבל.

האדם הזה כל חייו מאושרים, כי חייו הם עיקר אחד עשית רצון יוצרו, וכל שאר דברים פחותי ערך ואינו שם ליבו עליהם אלא כפי ההכרח, ולא ישמחוהו ולא יעצבוהו, ואינם קובעים בו כלום נפשו בטוב תליו, לא ידאג על העתיד ולא יצטער על העבר, ובעשית מצוה מתענג עד אין קץ, ואצ"ל מי שזכה להבין בתוה"ק הלכה על בוריה ודבר מתוך דבר, כל אשר ימשמש בעיונו וימצא - תיקר בעיניו מכסף וזהב, ואין קץ לשמחתו המעורבת בשמחת הגוף והנפש, בזקנותו כבילדותו, חייו נעימים לו והרגשותיו תמיד באות על סיפוקם, אשריו בעולם הזה ולעולם הבא עין לא ראתה אלקים זולתך.

ומה יכאב הלב לראות אדם אשר מבין דבר לאישורו, החתחתים שהציב היצר בדרכו כבר עברם, ועוד פסיעה אחת והוא ברום המעלה - עבד נאמן לה' ולתורתו, שיא התכלית ביצירת העולם, ברגע האחרון עדיין אינו דורך בטוחות נגד אויבו, ומהסס מלגעור בו, ויש אשר אויבו מבלבלו והוא נכנע לפניו נופל נטול אוניס תחתיו. אהה, עוד מכה אחת החזירהו ושוב לא יטרידך כלל, כי יפול תחתיך שבור ורצוף, ואתה תמשול בו והרגשותיו ינעמו לך, לא יצר לך בליבך וברעיונך, אדרבא תמצא הרווחה בכל אשר תפנה.

אנא אזור כח חגור מרץ, הדבק בתורתנו הקדושה כי היא חיינו ואורך ימינו ועשה בה חיל כמו שחננך ה' יתברך. כה דברי מוקירך עד לאחת, הרוצה שתרווה מעצמך נחת, ויכתוב זאת האיגרת, למען יכנסו בליבך הבעורת, הטהורה והנהדרת, ויבוא כשמן בעצמותיך לחשיבך לאיתנך.

אי"ש קארליץ

המחכה ומצפה לראותך שמח וטוב

הרב הגאון רבי שמעון בעדני שליט"א

תשובה ומעשים טובים - כתריס בפני הפורענות

התאספנו להתחזק בדברים הטעונים חיזוק ושיפור, אנחנו חיים בתקופה רבת תהפוכות, אירועים שונים ומשונים מתרחשים בצורה מסחררת, איננו יודעים מה ילד יום, ואלו פורעניות מתחדשות ויורדות לעולם ח"ו, ובתקופה לא שקטה כזו, העצה להנצל היא רק מה שכתוב במשנה באבות: "תשובה ומעשים טובים - כתריס בפני הפורענות", אין תרופה אחרת ואין תחליף אחר! כל בעל שכל רואה איך משמים דופקים חזק על כל השולחנות בכדי שנתעורר, תראו מה נעשה בבתי חולים! מה קורה עם תאונות דרכים! ה' יצילנו, ח"ו לחשוב שזה מקרה, אמונתנו שבכל דבר יד העליונה מכוונת, יש מנהיג לבירה! והוא תופס אותנו כעת בצואר ואומר "בן אדם מה לך נרדם קום קרא בתחנונים", וכמאמר חז"ל (ברכות ה) "אם ראה אדם יסורים באים עליו יפשפש במעשיו" - זוהי חובת השעה - פשפש במעשים!! על כן, כל אחד יש לו להקדיש זמן ולפשפש במעשיו ולהתבונן בעצמו תחת שבט הביקורת בכל התחומים, אם זה בשמירת השבת על כל דיקדוקיה, שמירת הלשון כהלכתה, והנהגה ישרה בין אדם לחבירו.

המצוה החשובה ביותר שנתנה לאשה

אבל היחודיות של המעמד שנתכנסנו עבורו - הוא הצניעות! תורת הצניעות היא הפאר והתפארת של האשה הישראלית, בה ניכר ההוד וההדר של עם ישראל כלפי אומות העולם, מאז ומתמיד היתה צניעותה המופלאה של בת ישראל לסמל שכולם הודו בו. אנו רואים אצל שרה אמנו, בשעה שבאו המלאכים אל אברהם ואמרו לו: איה שרה אשתך? ויאמר: "הנה באהל". אומר שם רש"י: יודעים היו מלאכי השרת שרה אמנו היכן היתה! אלא רצו להגיד כמה צנועה היא, כדי לחבבה על בעלה. והמתבונן יראה שהמלאכים לא שיבחו את שרה על מעשה ידיה שמכינה אוכל משובח ומיוחד, על שהבית נקי ומסודר, או שניחונה ברוח הקודש.. הם שיבחוה רק בענין הצניעות! משום שאם יש את זה - יש הכל! ואם אין את הצניעות - אין כלום! זהו היופי והתפארת של בת ישראל ולא משהו אחר, וכמאמר חז"ל אין לך חביב מן הצניעות (תנחומא). ועוד אמרו חכמים ברא הקב"ה את האשה מן הצלע - כדי שתהיה צנועה היושבת בביתה (תנחומא וישב ו), ולא נתנו לה תכשיטין אלא שתהיה מתקשטת בהן בתוך ביתה דוקא (תנחומא וישלח ה), וכן כמו שאמר המדרש: (ב"ר יח, ג) בשעה שיצר הקב"ה את האשה, השביע כל אבר ואבר - תהי אשה צנועה! רואים בחז"ל שהצניעות היא התפקיד הראשון במעלה בחשיבותו וחומרתו שנתחייבה בו האשה, כי רק בזה השביע אותה הקב"ה - ולא בשום מצוה אחרת. ולכן בכל הדורות קיבלו על עצמן בנות ישראל עניני צניעות הנקראים "דת יהודית" ואומרת המשנה (בכתובות עב), שאשה העוברת על זה, בעלה מגרשה ומפסידה כתובתה. ומסביר רש"י דת יהודית שנהגו בנות ישראל אע"ג דלא כתיבא, בכדי לא להתדרדר מבחינה רוחנית ולהיכשל ח"ו בחמורות.

לזול בדברים קטנים יכול לגרום חטאים גדולים

אבל בעוונותינו הרבים נפרץ הענין של דת יהודית, ובאמת הדבר גרם ירידה רוחנית גדולה עד שמגיעים מקרים שתצילנה אוזנינו מלשמוע, דברים נוראים מסמרי שער! זה כבר לא קרה רק אצל

חילונים או בקצוות אלא בחברה הנקראת חרדית. ואם דבר כזה מתרחש - זה צריך להדליק לכל אחד - ¹²³⁴⁵⁶⁷גורה אדומה! אנו לומדים מכאן שהדברים הקטנים של עניני צניעות שמולזלים בהם אם זה בלבוש, פאה, וכו' - הם כלל וכלל לא דברים קטנים כי בסופו של דבר הם מביאים לדברים גדולים ונוראים. ומשום כך יש להתייחס לכל דבר לא כל כך צנוע אפי' הקטן ביותר - כאל איסור חמור. החלש יאמר גיבור אני, להתחזק נגד הפירצה הזו בעניני צניעות, ולמרות שאנו מודעים לעובדה שלכנסים כאלו באות דוקא הצנועות והצדיקות המקפידות ומדקדקות כפי שראוי לבת ישראל, ואלו שלקויות בזה אינן באות לשמוע. או משום שמתביישות או משום שאינן מעונינות לשמוע, אבל חובתינו להרבות כבוד שמים - להראות כלפי שמיא שאנחנו רוצים להתחזק בזה, וגם מתחזקת בזה רוחם של הצנועות, ומתעודדות ונזהרות שלא ללמוד מהטועים, אלא להיפך להתייחס אליהן כאל טועים, חוטאים ומחטיאים, שועלים קטנים מחבלים בכרמים. וכמובן שיש באסיפה כזו נחת רוח בשמים, וכינוס צדיקים טוב להם וטוב לעולם. ועוד יותר: הרי ידועים דברי ר' ישראל סלנטר, שאם יהודי צדיק בוילנה נכשל במשהו קטן, אז כתוצאה מכך יהודי אחר בפריז עושה עבירה חמורה ביותר. וכך זה בכל מצוה וכל דבר, שהערבות ההדדית בעם ישראל משפיעה בין לטוב ובין לרע. ולכן, אם אנחנו כאן נתחזק בצניעות, יגרום הדבר שגם הרחוקים בענין הצניעות יתחילו להתחזק, והשי"ת ישפיע שיגדרו הפרצות.

"יידעת כי שלום אהלך - ולא תחטא"

אבל יש עוד ענין שנוגע לכל אב ובעל בביתו שלו, והוא מה שכותב הרמב"ם בהל' סוטה, "כל מי שאינו מקפיד על בניו ובני ביתו, ופוקד דרכיהן תמיד עד שידע שהם שלמים בלא חטא ועוון - הרי זה חוטא! שנאמר "יידעת כי שלום אהלך ופקדת נווך - ולא תחטא". א"כ, כל אחד חייב לבדוק איך הבנים והבנות מתנהגים בחוץ, ואיך אשתו מתלבשת בחוץ. וברור הדבר, כי כל המראות נגעים שמתהלך אצלינו ברחוב, הכל היה אפשר למנוע - אם היו בבית מקפידים על ההלכה הזו של הרמב"ם. והרבה עבודה והשקעה צריך כאן כי עניני צניעות לא נלמדים ולא ידועים, לא לבחורים ולא לאברכים צעירים. המציאות מוכיחה, איך שנפגשים לפעמים זוגות צעירים ברחוב או בבית ומדברים יחד, והשיחה קולחת ביניהם, ואינם מקפידים שהנשים תדברנה בנפרד, והגברים בנפרד, שח"ו לא יוצר מצב שתדבר בחופשיות עם גברים אחרים. והדבר גורם מכשולים רבים, והכל מחוסר ידיעת הלכות אלו כראוי. וגם בנושא הלבוש, צריך היום בדיקה מאוד מדוקדקת. כי בעוונותינו הרבים, אין היום בגד, שלא ימצא בו בשוק גם עם דגמים שהם אסורים, ממש מכף רגל ועד ראש אין בו מתום פצע וחבורה ומכה טריה". והרבה נשים ובנות קונות ואינן מרגישות באיסור! ולכן חובה על האב לשאול דעת תורה ולברר לעצמו תחילה מה מותר בלא פקפוק, ולפי זה יפקח עין על בני ביתו, כי הערפל והבילבול בענין הלבוש המותר גדול מאד. והסיבה לזה, שההלכה כאן נתנה רק את הכללים, הפרטים נתונים לשיקול הדעת, ותלויים ביראת שמים. על בגד מסויים יכול להיות ויכוח בין שתי נשים, אחת תאמר שהוא צנוע, והשניה תאמר שהוא פרוץ. והמתלוקת נובעת בדרך כלל ממידת היראת שמים של כל אחת, אם אין בה יראת שמים, או בטענות סרק היא יכולה להיות בקלות - "נבל ברשות התורה". היצר הרע מטעה אותה בטענה שזה מכוסה! שיער הראש מכוסה! הברכיים מכוסים! הגרביים הדקות מכסות! אבל היא טועה, כי בהלכה יש גם "דת יהודית", ולפי דת יהודית

בגד שיכסה מכף רגל ועד ראש, אבל אם הוא מאד בולט נוצץ וחשוב - צריך לקרוע אותו לגזרים! כפי שעשה רב אדא לכרבלתא של אשה בשוק, (ברכות כ) שהיה בגד בולט וציבעוני ומשראה זאת ר' אדא קם ממקומו וקרעו מעליה באמצע השוק. ואותו דבר בענין הפאה, פאות המושכות את העין וגורמות התבלטות כמו שלובשות המודרניות - זהו איסור גמור! אשה הנראית עם פאה כמו בחורה לא נשואה, יש בזה סרך של זנות ממש, ה' יצילנו, למה היא רוצה להיראות בחורה, מה קרה!?

בגד הינו או צנוע או פרוץ - אין פרווה

לעיתים אני אושב, שאותה אשה שלא נזהרה בפאה צנועה, כשתבוא לכסא המשפט בבית דין של מעלה - ויכנסו הקטגורים המקטרגים לגזור עליה דין מר וקשה, על שגרמה פריצות בישראל, וסילקה את השכינה ממחנינו רח"ל, והנה היא תראה שמי הם המקטרגים? היא תראה שכל הקטגורים הם דוקא הרבנים שהתירו את הפאה!! אותם רבנים שהתירו את הפאה יאמרו לה: את סמכת עלינו - בשביל להכשיל את כל העובר ברחוב באיסורים חמורים הגורמים סילוק שכינה מישראל... ואוי לה לאותה בושה ואוי לה לאותה כלימה שיהיה לאשה הזאת שם. ולכן יש להדגיש את הענין הזה שאפי' בענין הפאה שהיא שנויה במחלוקת הפוסקים, ורובם אוסרים. אולם פשוט וברור שאין אף רב בעולם שהתיר את הפאות הפרוצות של היום, כי מי הוא זה ואי זה הוא שירחיב עוז להתיר פריצות בישראל, אלוקיהם של אלו שונא זימה הוא! רח"ל. ומי מעונין להיות שנוא ומנודה בעיני האלוקים.

ולכן, לפני שניגשות נשים לחנות לבחור איזה בגד או פאה - הן צריכות לחזק מאד את היראת שמים שלהן בידיעת האיסור וחומרתו, כי הן פשוט משחקות באש, ושידעו להן, כי אין בגדים שהם פרווה! בגד הוא או צנוע ושקט! או רועש ופרוץ, אין שטח הפקר. אם הגרביים לא עבות מספיק עד שלא רואים כלום, ואם הבגד היא לפי גיזרה קצת צרה או קצרה אז כבר אי אפשר לקרוא לזה צנוע. ובגד שאי אפשר בפה מלא ולב שלם לומר עליו צנוע - אז הוא פרוץ!! ואם היא תלבש בגד זה ותופיע כך ברחוב - תדע לה שעם כל התמימות שלה - כבר לקח אותה השטן - היצר הרע, להיות אחת מחיילות הרשע שלו ברחוב, והיא תענש בגיהנום על כל אחד ואחד שהסתכל בה בין בשוגג ובין במזיד.

ולא רק הבת תיענש, אלא גם אביה! על זה שלא קיים את דברי הרמב"ם "פוקד דרכיהן תמיד". הרמב"ם בהלכות תשובה, מביא כ"ד דברים המעכבים את התשובה, ובין ה-4 חמורים הוא מונה את הרואה בניו ובנותיו מתנהגים לא כראוי - ולא מעיר להם על זה, וידוע שמהעונשים החמורים שיש לאדם, זה לסגור בפניו דלתי התשובה שהוא עונש חמור וקשה מכל עונש גשמי שבעולם.

הלכות צניעות - כרציחה וחילול שבת

התפקיד המוטל על האב הוא פשוט, להוציא את הנשים והבנות מהשאננות והתמימות, מטבע האשה להתקשט ולהיראות יפה, זהו התענוג שלהן, אבל הן אינן יודעות ולא שמות לב מספיק, עד היכן מותר ומהו הקו האדום, ועובדה, שעמלק וחילות הרשע שלו מנצלים את התמימות הזו, והם יושבים שם בפריז ומשקיעים מליונים בשביל להמציא גיזרות שכל מטרתן רק איך לגרות את היצרים ולהחטיא את הרבים, ואח"כ הבנות התמימות שלנו לובשות את זה, ויוצאות לרחוב, ואז מזמין היצר

הרע לסביבתה בחורים חלשים באופיים, ושטן מרקד, ומגיעים לדברים נוראים, כפי ששמענו לאחרונה. ומי אשם בזה? האבא! כי ח"ו נחשוד את הבנות. הן תמימות וקלות דעת, ויש תחרות בין הבנות מי תלבש יפה יותר, אבל התפקיד של האב, להכניס למודעות שלהן, שצריך לשאול רב על בגד אם הוא צנוע ב 100% וכשר, או צנוע ב- 99% והוא טרף. למה על שאלות קלות רצים היום לשאול רבנים, ועל עניינים חמורים של גילוי עריות, יהרג ואל יעבור, ואביזרייהו, לא הולכים לשאול? אנשים על חששות קטנים של איסור דרבנן בטבילת כלים והגעלה וד' מינים ושביעית - רצים לרבנים ומחכים בתור שעות! וכאן כל אחת נעשית רבנית ופוסקת לעצמה! הרי כל זה הוא מחוסר המודעות - כמה חמור חסרון צניעות! כמה חרון אף יש כאן! עד שלדעתי צריך לרוץ לשאול בהל' צניעות, כמו בהלכות חמורות של רציחה או חילולי שבת. מצינו בגמרא בבבא קמא טז: על "בשמים וזנים", שכל מי שמריתם - בא לידי זימה! ואם יש ריחות בושם שהגמרא מעידה - שהם מביאים לזימה! אז לצאת לרחוב מבושמת בצורה מוגזמת עד שמריחים אלה שסביבה - זהו אביזרייהו דעריות שיהרג ואל יעבור, שאם יבואו גויים להכריח בת לצאת בלבוש פרוץ ומבושמת לרחוב או יהרגוה - תהרג ולא תעבור.

בשמיים לא יקבלו תרוצים! כמו לא התכוונתי, לא ידעתי, משום שזה פסיק רישא! ובוזה לא מועיל אינו מתכוון!

יש גמרא במסכת (ב"ק נו.) הניחה בחמה ויצאה והזיקה - חייב, אפי' שישמור בשמירה הכי מעולה. מדוע? משום שכל טצדקי דאית לה, עבדא ונפקא, אם אשה יוצאת לרחוב או לעבודה - מבושמת, והבגדים לא במאת האחוזים, ופאה לא צנועה, אז כל טצדקי שיש לגברים, עבדי! שה' ישמור, והיא זאת שגרמה להם לחטא, ובוזה עונשה כפול ומכופל.

שבת קודש הינה שאלה כבידת משקל מאד יש לאסוף את כל הרבנים ולשקול מה לעשות. הרי בשבת קודש יוצאות נשים ובנות לרחובות קריה בבגדי שבת היפים, וברוך ה' העיר ברוכה בבנים ובנות כן ירבו, והרבה מאד מוסדות חינוך לבנים ולבנות יש פה, א"כ, מה עושים? אין לנו כעת רחובות מיוחדים לבנים ומיוחדים לבנות, ולצערינו בינתיים יוצא מטיוילים אלו ברחובות - חורבנות נוראים, ה' ירחם.

השתדלות ותפילה

אני חוזר ואומר, שלנשים יש מצוות יחודיות כחלה נדה הדלקת הנר, ונדה רומז גם על צניעות בכלל. ולהתחזק במצוות הצניעות זה רק ע"י שני דברים, אחד - שמכירים את ההבדל בין צנוע ללא צנוע, ויש להן להיוועץ עם נשים צדקניות שיחליטו מה צנוע ומה לא, ושנית - לחזק את היראת שמים, לפחד מהחטא! כמו שמסופר על רבי חנינא בן דוסא (ברכות לג), שנשכו ערוד - ומת הערוד, והביאו רחב"ד לבית המדרש ואמר - ראו שלא הערוד ממית אלא החטא ממית! כל המחלות והתאונות הן סיבה חיצונית, אבל הסיבה האמיתית שהחטא ממית! ואת זה אפשר למנוע. אמר ר' יוחנן (סוטה כב.) למדנו יראת חטא מבתולה. שראה בתולה נופלת על פניה, ואומרת: רבונו של עולם, בראת גן עדן, בראת גיהנום, בראת רשעים ובראת צדיקים, יהי רצון מלפניך שלא יכשלו בי בני אדם. כאן לומדים חז"ל, יראת חטא מבתולה, שאחרי שעשתה את כל ההשתדלות הגשמית

והיתה בטוחה שאת החלק בהשתדלות שלה עשתה כבר, כלומר שהתלבשה בצניעות יתירה. אז ביקשה כעת מהקב"ה את החלק שלו - שלא יכשלו בה בני"א. ר' יוחנן לא כתב זאת בגמרא לחינם - זה נכתב בשביל ללמד בנות ישראל ללכת בעיקבותיה של בתולה זאת. אבל מה שייך תפילה זו, אם יוצאות בנות ונשים חרדיות לרחוב עם נעליים וחגורות מוזהבים הנוצצים בשמש, וגרביים שקופות, או בגד שהוא משתקף כנגד האור, וכל שאר דברים שמחמת השיגרה לא שמים לב - הרי כאן בידים, הן גורמות שבכל ראייה יעברו הרואים על "ולא תתורו" שהוא לאו דאורייתא, והיא כנגדם תעבור בכל רגע על "לפני עיוור לא תיתן מכשול", אשה שלבושה לא צנוע ותתפלל כך, זה ליצנות, טובלת ושרץ בידה.

אל תטוש תורת אמך

מספרת הגמרא (ע"ז יח) על בתו של ר' חנינא בן תרדיון שנענשה עונש מר ממות על שהלכה פעם ליד כמה מגדולי רומי, ושמעה אותם משבחין את פסיעותיה. שאמרו: מה נאות פסיעותיה של ריבה זו, ומיד החלה מדקדקת יותר ויותר בפסיעותיה... היא לא נענשה על שהלכה בכוונה במקום שיש גברים ח"ו, ולא נענשה על שהלכה בלבוש לא צנוע, בשתי אלו לא נכשלה ח"ו בתו של תנא קדוש זה. אלא נענשה רק בגלל שייפתה פסיעותיה!! שגם בזה יש להזהר לבת ישראל, וכשחזרה בתשובה אמרה על עצמה את הפסוק: "גדול העצה ורב העליליה אשר עיניך פקוחות על כל אדם על כל צעד של אדם ועל כל תנועה ותזוזה - ועל הכל יביא האלוקים במשפט".

שלמה המלך אומר: "שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך", וקשה הרי האב מלמד תורה ולא האם? אלא שהנהגת האם בבית בצניעות היא היוצרת את הרקע הנפלא לילד ללמוד תורה, התנהגות האם הוא פְּרָאֵי להתקדמות הילד, אם רוצים לראות את חינוך הילד - אפשר להסתכל על - אמו. וכיון שהאשה גונת את הכח והרקע ללימוד הילד, לכן תורתו שייכת לאם ונקראת על שמה. כמה טוב ומשתלם לאשה להיות צנועה, ממתין לה שכר עצום ונפלא, גם בעוה"ב וגם בעוה"ז, כמו שמאריך הזהר הקדוש. וראוי להיות כי כמו שאשה נזהרת בהלכות פסח לנקות את הבית בדקדוק עצום ורב, ובכל שאר ענייני הפסח מקפדת על כל קוצו של יוד, על אחת כמה וכמה שיש לה לחפש הידורים וחומרות בענייני צניעות - שהיא ציפור נפשו של עם ישראל, וזהו הכבוד והתפארת האמיתי של בת ישראל ויהי רצון שע"י התעוררות זו ישלח לנו ה' ית' גואל צדק במהרה בימינו אמן.

המפסיק ממשנתו

אם אחד יושב ולומד, ובא אצלו חברו כדי לשוחח עמו, ואם הלומד מסכים ברצון קל להפסיק מתלמודו ולשוחח, אז ח"ו הרי זה בגדר שלימוד התורה טפילה אצלו. וזה בבחינת "אם תלכו עימי בקרי" ח"ו ודבר ה' בזה" ח"ו

ודבר זה מצוי כשאחד יושב ולומד, ובא אליו חברו באמצע תלמודו על מנת לשוחח עמו, ואם הלומד מפסיק מתלמודו, אז חוץ מעצם העוון החמור מאד של מפסיק מתלמודו שמאכילין אותו גחלי רתמים, הרי נוסף כאן עוד ענין חמור, שהלומד מראה שהלימוד הוא דבר טפל אצלו רח"ל וכל זה גרם חברו שהפסיקו מתלמודו, והדרך הישרה היא שהלומד יאמר לחברו בקירוב ובלשון רכה, עכשיו אני באמצע ענין ואי אפשר לי להפסיק באמצע, תמצא כבר זמן אחר אבל לא באמצע הלימוד.

קונטרס "דרכי הלימוד" עמ' ז'

הרה"ג ר' יצחק זילברשטיין שליט"א

המתעלם מצרת הציבור - הריהו אכזרי כנחש

דוד המלך אמר בתהילים נ"ח פסוק ה' - הרשע הוא "כדמות חמת נחש כמו פתן - חרש יאטם אזנו" **אומר רש"י**: נחש כשמוזקין נעשה חרש באוזן אחת, ואוזן שניה אוטם בעפר, מדוע? שלא ישמע הלחש שלוחשים עליו שלא יזיק ולא יכיש יותר. הנחש אינו מעוניין לשמוע את הבכי והכאב של הקרבן - לכן אוטם אזנו, כך אדם האוטם אזנו מלשמוע ולהתייחס לקולות בכי וכאב שבסביבתו הוא אכזרי ורשע כנחש ח"ו.

לפני כמה שנים התפללנו פה בביהכ"נ תפילת ליל שבת, והנה שמענו אזעקה, לפתע רעדו הקירות... עבר פה סקאד... בעיני ראיתי את הנברשות האלו מתנענעות בחזקה... הוא נפל לא רחוק מכאן... אבל אנשים שוכחים.. לא מתעוררים. יש אנשים האוטמים אזניהם, לא שומעים צער משפחות אומללות הבוכות על שפך דם יקיריהם, אמהות שכולות בוכות על בניהן... נשים שלא רואות יותר את בעליהן... אבל מי שאוטם אוזנו וליבו - הוא נחש, הוא אכזרי!

אומר הנביא (שמואל א כה) "וימת שמואל ויקבצו כל ישראל ויספדו לו", שמואל הנביא, הצדיק הנפלא השקול למשה ואהרן, שהיה לובש כל ימיו את המעיל הקטן שתפרה לו אמו בדם ובדמעות, והיה המעיל גדל יחד עם גופו, ואתו הסתובב בכל ערי ישראל ללמד תורה ומצוות, וכשאותו שמואל הנביא נפטר כל ישראל היו בצער וכאב נורא ובאו לספדו... וממשיך הפסוק "ואיש במעון ומעשהו בכרמל ושם האיש נבל" - נבל הוא ונבל שמו! מה קרה? מדוע הנביא קורהו נבל! למרות שלא היה כך שמו המקורי? אומרים חז"ל מובא בילקוט "אמר הקב"ה הכל צווחין וטופחין על מיתתו של צדיק והרשע הזה יושב ועושה מרזיחין" עושה משתה, משמח את עצמו "ולב נבל טוב עליו" ואינו שם ליבו למידת הדין המתוחה, לגזרות הקשות לחרון אף שיש בעולם. לכן נקרא שמו נבל ונקנסה עליו מיתה, ונגפו ה' מיד ומת ככלות שבעת ימי אבלו של שמואל.

לכן היום רואים לפעמים מידת הדין מתוחה, דם יהודי נשפך, הלב נקרע לראות את התמונות המחרידות, יושבות אמהות לא פותחות פה - כאילם, אלמנה מלשון אילמת, מי שמתעלם מזה ולא עושה חשבון נפש, יש ח"ו חשש גדול ונורא עליו! מה החשש? אולי נקרא לפני השי"ת נבל! הוא ונבל שמו! אוטם אוזנו כנחש! אדם הנוהג כתמול שלשום ואינו רוצה להשתנות... אומר "שלום עלי נפשי" ואינו מפחד ממידת הדין מהאסונות והצרות, אוי לו ואוי לנפשו, מידת הדין כועסת עליו רח"ל.

להשתתף ולדאוג בצרת הציבור

הרב חיים אפרים זייציק זצ"ל מתאר את פרעה "ויהי בחצי הלילה וה' היכה כל בכור בארץ מצרים ויקם פרעה לילה" אומר רש"י הקדוש ויקם פרעה - "ממטתו". מה רש"י בא ללמד? אומה שלמה מתבוססת ביסוריה ובמכותיה, כל מה שאמר משה עד עתה התקיים במדויק, ופרעה לא חושש - הולך לישון! אומרים חז"ל (שמ"ר יו) "הקב"ה הביא מכות על מצרים ולא היה פרעה משגיח על זה כיון שהחלה הפורענות בגופו והרגיש... התחיל לצעוק". זה הסמל לאדם אכזרי, אגואיסט! כל עוד

הדבר לא נוגע לו - הולך לישון!. הפחד שצריך לאחוז כל יהודי שרואה את הרש"י הזה הוא: שמא הוא דומה לפרעה! שלא ירשמו עליו בשמים שהולך לישון בלי לדאוג לצרת הציבור, למידת הדין הפוגעת ע"י מחלות ויסורים לכ"כ הרבה יהודים.

ר' מאיר שפירא מלובלין שואל בדרשותיו שאלה: כתוב בפסוק "ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בוכה" משה רבינו תינוק בן 3 חדשים, מתי הוא בוכה? רק כשהוציאו אותו מהיאור, "ותפתח את התיבה" ובתיה רואה אותו אז הוא בוכה! הרי צריך היה לבכות עוד בעודו בודד בתוך המים ולא אחרי שהוציאוהו? אומר ר"מ שפירא: משה רבינו בוכה כי אותו הציל הקב"ה אבל מה יהיה עם אותם אלפים שנזרקו לים ולא מוציאים אותם?! משה היה קטן בגופו אבל הנפש היתה גדולה ועצומה היא הרגישה בצרת הציבור, הוא בוכה על שאר התינוקות, מי יציל אותם!

ישנם דברים שבכוחם להשבית את מלאך המוות, ציבור בני התורה בכוחם לעצור את המגיפה! בידינו תלוי הדבר, הבה ונאמר כמה דברים ונבקש מחברי היקרים להשתדל לקיים אותם ובעזרת ה' נזכה לישועת ה'.

מתי מידת הדין רוחצת בדמם של ישראל?

כתוב בזוהר הקדוש שמות "ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור" - בזמן שישראל פוסקים מן התורה מיד ותרד בת פרעה לרחוץ - יורדת מידת הדין לרחוץ בדמם של ישראל, בזמן שישראל מתרפים מלימוד התורה, מידת הדין רוחצת בדמם בעבור עלבון התורה - התורה נעלבת! וממשיך הזוהר "ונערותיה הולכות על יד היאור" - אלו הם אומות העולם ההולכים ורודפים אחרי ישראל "על יד היאור" - על ידי סיבת עלבון התורה ואותם ת"ח המורים בה שמרפים ידיהם ממנה מלימוד התורה, "ותפתח ותראהו והנה נער בוכה" - אמר ר' יצחק כל דברי העולם תלויין בתשובה ובתפילה שמתפלל אדם לקב"ה, וכל מי ששופך דמעות בתפילתו אין לך שער בשמים שלא יכנסו בו הדמעות. "ותפתח ותראהו והנה נער בוכה" - זו השכינה ששורה על ישראל כאם על הבנים ומתעוררת ע"י הבכיות עד שנקרעים כל גזרות הרעות מעל ישראל" עכ"ל. ראו נא מה חומר איסור התרפות והפסק בלימוד. ומאידך מה גדול ועצום כח התפילה והדמעות. ואומר עוד הזוהר (דף ד:): "תניא אמר ר' יצחק בכל יום ויום יוצאת בת קול מהר סיני ואומרת אוי להם לבריות שמתרפים מעבודת הקב"ה, אוי להם מעלבון התורה דאמר ר' יהודה כל מי שמשדל בתורה בעולם הזה ועושה מעשים טובים יורש עולם שלם.

עליונים למטה ותחתונים למעלה, כיצד?

אומר הסטייפלר דבר נורא: יש אדם שעיסוקו במשא ומתן, הוא עושה עבודתו באמונה וקובע בלילה שעה שעתיים ללימוד תורה ואת אותו קביעות אינו מבטל, לומד ברציפות ולא קורע אותו לגזרים ע"י דברים בטלים, אדם זה הקב"ה ישלם לו שכר לימוד תורה עד אין קץ, והוא יושב בגן עדן במעלה עליונה מאד, לעומת זאת בן תורה שזכה להיות באהלה של תורה כל היום, אבל הוא קורע את הלימוד באמצע בדברים בטלים, הוא מעליב את התנאים, מעליב את התורה, מעליב את הפסוקים, הוא חותך את סדר א', סדר ב', סדר ג' ועושה מהם פירושים של לימוד, כאן חרון אף ה' גדול מאד, על זה אומרת המשנה "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה!" (אבות ו') על זה אומר

הזוהר יורדת מידת הדין לרחוץ בדם ישראל בעבור עלבונה של התורה! ואומר הסטייפלר אותו בעל בית שיש לו זמן רק שעתיים ללמוד ואותם הוא מנצל היטב, ה' ית' ישלם לו שכר כפול ומכופל, אבל הבן תורה עליו מקטרגת מידת הדין ותובעת עלבונה על זה שיש לו זמן ומבטלו בידיים, הוא יקבל עונשו בגיהנם ועל זה כיוונו חז"ל: (ב"ב י:)"עליונים למטה ותחתונים למעלה", אותו בן תורה חושב שהוא למעלה אבל האמת שנענש למטה בגיהנם על כל רגע שהלך לבטלה... עד כאן דברי הסטייפלר זצ"ל... והדברים נוראים!

פעמים לימוד ברציפות עדיף מתענית חלום

אני באזני שמעתי מהסטייפלר, הייתי אצלו והנה בא שם אחד וסיפר שחלם חלום שלכאורה מצד הדין חייבים לצום עליו, ואמר לו הסטייפלר אם תעשה תענית דיבור במשך כל הסדרים סדר א' ב' ג', ובשעת התפילה תעשה תענית דיבור, וכל היום רק תעסוק בלימוד תורה! דע לך שזה פעמים רבות הרבה יותר מועיל מאשר צום מאכילה ושתייה! זה קידוש שם שמייס יותר מצום ושאר סיגופים, הואיל ובדוגמתו האישית מורה דרך לשאר בחורים או אברכים היאך צריך להראות סדר לימוד! הם יתביישו לשוחח בדברים בטלים! והם ירגישו עלבון אישי, ויחדלו לפטפט!, אני בטוח שבני תורה שהם ה"מגני ומצלי" של הדור, בידם הכח והאפשרות לשנות פני הדברים, להשקיט את מידת הדין, אם נחליט החלטה "לא מדברים דברים בטלים באמצע הלימוד", 4 שעות סדר א' ללא הפסק, להרגיל עצמינו שאין כזו מציאות לדבר באמצע לימוד וזהו!, אני בטוח שזה פועל ישועות נפלאות ממש לכלל ולפרט.

חומרת הפוסק באמצע הלימוד

כתוב בספר חסידים (תתקמ"ד) "מי שעוסק בתורה ופוסק באמצע ד"ת - ועוסק בדברי שיחה, אינו מקבל שכר על אותה תורה שלמד! אלא נענש עליה, והירא את דבר ה' ישים עצמו כאילם מדברים אחרים בעת לימודו, ואם דבריו נשמעים יש לו למחות ביד אחרים המדברים, ויעשה האדם חשבון נפש בסיום לימודו בכל יום ויום, האם יקבל שכר על לימודו? או במקום שכר יקבל ח"ו עונש גדול על עצם הלימוד - שזלזל בכבוד התורה".

אומר הזוהר הקדוש "אמרו במתיבתא דרקיעא מאן דפסק מילין דאורייתא על מילין בטלין יתפסקון חיוהי מהאי עלמא, ודיניה קיימא בההוא עלמא" עכ"ל. זה נורא מאד!! ובאבות דר' נתן פכ"ו "מפני מה תלמידי חכמים מתים כשהם קטנים? לא מפני שהם מנאפים, ולא מפני שגוזלים, אלא מפני שפוסקים מדברי תורה ועוסקים בדברי שיחה" עכ"ל, והדברים מבהילים!

מעלת הלימוד ברציפות

וידועים דברי קדוש עליון הגר"א זצ"ל מובא בספר עלים לתרופה: "התשובה המעולה ביותר לכל החטאים, וכל פרי עולם הבא, הוא מה שהאדם מתייסר לא בתעניות וסיגופים אלא רק ברסן פיו ותאוותיו, ומה שאדם סוגר את פיו וכובש תאוותיו זהו יותר מכל תעניות וסיגופים שבעולם, וכל רגע ורגע שאדם חוסם פיו זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער". ועצה טובה שנהגו בה הרבה מגדולי ישראל: הם הניחו לידם במשך הסדר פתקה וכתוב בה "סליחה אינני יכול להפסיק" ולא הוציאו ראשם מהגמרא!. הכל תלוי בהרגל, אם יתחיל בחור או אברך להרגיל עצמו

לכל הפחות שעה ביום - יראה כמה מצליח בתורה עי"ז, ויקבל בע"ה חיזוק וחשק גדול להמשיך כך בכל שעות הסדרים במשך היום.

מסביר הגאון הגדול ר' ש.ז. אוירבך שליט"א את הר"ן בתחילת נדרים, הר"ן מתבטא על רבינו תם "פה קדוש איך יאמר דבר זה" מה זה פה קדוש? והוא מסביר: פה שלא מפסיק באמצע הלימוד ולא מדבר דברים בטלים - זה פה קדוש! ומה זה גורם? שהשכל מתיישר, ואינו אומר דבר שאינו על פי האמת וההלכה, הס"ד שמקבל פה קדוש שכל דבריו הם לאמיתה של תורה. הבה נתחזק בזה בעזרת ה'.

להתפלל על כלל ישראל

דבר נוסף שבכוחו לעצור את מידת הדין ולבטל כל המקטרגים רח"ל - הוא התפילה! הגמ' ר"ה טז: אמר ר' יצחק ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אדם ואחד מהם הצעקה לפני ה' בבכי ותחנונים, שנאמר "ויזעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם יושיעם.. ישלח דברו וירפאם..." (תהילים קז). חז"ל אומרים (זח"א ס"ז): "בשעה שאמר הקב"ה לנח שיציל אותו מהמבול על ידי כניסתו לתיבה, היה לו לבקש רחמים על העולם, אלא כיון שהובטח לו שינצל הוא ובניו - לא התפלל עליהם, ומשום כך נקראים מי המבול על שמו "כימי נח זאת לי" (ישעיה ג"ד), כאילו נח הצדיק עמד ופתח את ארובות השמים והציף במבול את כל בני דורו, גברים, נשים, ילדים, תינוקות!! אחי ורעי כמה דברי חז"ל אלו מחייבים אותנו להרבות בתפילה מקירות הלב על הכלל ועל הפרט, והמבקש על חברו - נענה תחילה. היתה עיר גדולה לאלוקים שניקנס עליה כליה "נינוה", "בעוד 40 יום נינוה נהפכת" מה הם עשו? על חטאים של בין אדם למקום - הם התפללו אל ה', "ויזעקו אל ה' בחזקה". ועל חטאים של בין אדם לחברו מה עשו? "וישובו מדרכם הרעה ומהחמס אשר בכפיהם" - ומיד נסתם פיות המקטרגים, ונתבטלה הגזרה. אבל זה לא הספיק! כי באו אח"כ המקטרגים לבדוק אם הם היו רציניים!! אם חזרו בתשובה ברצינות, ועזבו את מעשיהם הרעים! וכיון שראו המקטרגים שהם חוזרים לפשעם וחטאתם, שבו וקיטרגו - נינוה נהפכה ונהרסה ומתו כולם (פרקי דר' אליעזר סוף פרק מ"ג).

חשיבות תפילת השחר עקידת יצחק וקרבת

תפילת השחר הוא בניין שלם, מהלך שלם המסודר לפי סדר מיוחד, בכדי להגיע ולעמוד לפני ה' בשמונה עשרה צריך הכנה רבה!! אומר רש"י הקדוש (בברכות ד:) בשם הירושלמי במקום, מה העניין של סדר התפילה שתיקנו חז"ל: קרבת, מזמורים, סמיכות גאולה לתפילה? וז"ל "משל למה הדבר דומה? לאוהבו של מלך שבא ודפק על פתחו של מלך לבקש צרכיו, יצא המלך החוצה לידע מה הוא מבקש, ומצא שאוהבו הפליג, אף המלך הפליג ממנו, אלא יהיה אדם מקרב להקב"ה אליו, ומרצהו בתשבחות וקילוסין והוא מתקרב אליו ובעודו קרוב אליו יש לו לתבוע צרכיו". ודבר זה מענין מאד, שהירושלמי מדמה במשל את אותו אחד שלא מרצה לקב"ה ולא מסמיך גאולה לתפילה בדימוי של "הפליג", המלך פותח את הדלת ולא רואה את זה שמתפלל - הוא הפליג רחוק. נדמה לאדם שהוא מתפלל ש"ע לפני ה' - אבל האמת היא שהמרחק בינו לקב"ה רחוק מאד. לכן אחי ורעי, הבה נתחזק שהתפילה תהיה כהלכתה, מתחילתה ועד סופה, בלי דילוג - כעומד לפני המלך ממש.

כח

אין לשער ואין לתאר כמה מפסיד אחד שמגיע ב"הודו"! במזמור שיר חנוכה! מה עם קרבנות?! אתם יודעים מדוע תקנו קרבנות? ע"י הקרבנות אנו מקיימים בעצמינו את הפסוק (זכריה ג, ד) "הסירו הבגדים הצואים מעליו... והעברתי מעליך עוונך והלבש אותך מחלצות". סידור דה"ח מביא בשם חז"ל (זח"א, ק), "אמר רבי כרוספדאי בשם אליהו הנביא בשעה שישראל אומרים בבית הכנסת פרשת הקרבנות הקב"ה מוחל עוונותיהם וכל מלאכי הדין מתבטלים, ותעצר המגפה". הגמ' מנחות ק"י "כל העוסק בתורת חטאת ואשם כאילו הקריב חטאת ואשם". חז"ל מספרים (תענית כז, ויק"ר ז, ג) "אמר אברהם אבינו, רבונו של עולם, כשאין בית המקדש מה יכפר עוונותיהם של בני? אמר לו הקב"ה, יהיו קוראין פרשת הקרבנות ומעלה אני עליהם כאילו הקריבום על גבי המזבח וכיפרו עונותיהם". מביאים דבר נפלא בשם הוזהר (ח"ב קל"ט, א) "אין מה שמבטל המוות מבני אדם כמו קרבן דעקידת יצחק, וקריאת פרשת עקידת יצחק מועילה לישראל להזכירה בכל יום בגלות, כדי שתגן עליהם מפגעים רעים ומכל מרעין בישין. ובעת שאומרים אותה נעקד הדין למעלה, ויוצאת בת קול משמים ומכרזת "אל תעש לו מאומה", ובאותה שעה זכות אברהם ויצחק מגינה עליו משריפה הרג וחנק וגלות רח"ל".

הלשון הורגת כנחש

נאמר עוד כמה מילים על שמירת הלשון. ידועים דברי חז"ל שמביא החפץ חיים בספר "חפץ חיים", "בשעה שאדם פותח פיו למטה ומדבר לשון הרע מיד נפתח למעלה פיו של שטן המקטרג - לקטרג על ישראל, וגורם בהתעוררות הזו של לשון הרע מוות חרב והרג בעולם". אומר רשב"י בווהר (משפטים קכב): "נצור לשונך מרע, מהו הרע? - כי בשביל לשון הרע מחלות נוראות יורדות לעולם!!" לשוה"ר זה איום ונורא! יש לאדם בפיו חרב פיפיות, דוד המלך מכנה את הפה חנית וחיצים, והלשון חרב חדה (תהילים נ"ז, ס"ד) הלשון הורגת ושורפת כארס עכנאי - כמו נחש. (תהי' ק"מ). בר דעת צריך להתרחק ולברוח מלשון הרע כמו מרציחה! לא להכנס לספק קל שבקלים!

"תרי אלמי" - בעוון לשון הרע

אני רוצה לספר לכם מעשה מעציב מאד, באה אלי משפחה ומספרת ששלוש הילדים שלהם בני 5, 3, 1, חולים במחלה גנטית, הצער במשפחה איום ונורא, הילדים שוכבים בבית בצורה מחרידה, שואלת המשפחה מה עושים? הם רוצים קצת עידוד! אמרנו להם שהיו דברים כאלה לעולמים, היה תנא אחד שהרמב"ם אומר עליו פרוש צדיק וקדוש, אוכל חולין על טהרת הקודש ושאר דברים נפלאים, לתנא הזה קראו ר' יוחנן בן גודגדא, אומר הירושלמי בתרומות פ"א "כל ילדיו של ר' יוחנן בן גודגדא היו חרשים", חרש בגמ' הוא אינו שומע ואינו מדבר, כל הילדים שלו היו כאלה, לא שומעים ולא מדברים, והנה לר"י בן גודגדא היתה בת ולבת היו 2 ילדים אילמים, לא יכולים לדבר! נתאר לעצמינו איזה צער וכאב היה להם, הרי אדם אחר כשפוגע בו יד ה' במידה כה קיצונית - נכנס למשבר, לדיכאון, מואס בחייו, כל הילדים וגם נכדים רח"ל! מה פשעי ומה חטאתי?! והנה מה עשה ריב"ג שהיה אוכל כל ימיו על טהרת הקודש והיתה מטפחתו מדרס לחטאת ולמרות זאת כל בניו חרשים, הוא ואשתו הצדקת למדו עם הילדים תורה במסי"ג עצומה, עד "שכל הטהרות שבירושלים נעשו על גביהם", אם נתעוררה שאלה אם טמא או טהור נעשה הפסק על גביהם, הוכרע הספק על ידי בניו!! מדהים!! מי היה הפוסק של "טהרות" בכל ירושלים - הבנים החרשים של

ריב"ג. "טהרות" החלק הקשה ביותר בתורתנו! כל אהלות, כלים, ידים, נגעים, איך הצליח ללמד אותם אינני יודע, הרי בכדי שאדם בריא ידע טהרות על בוריו צריך רחמים מרובים, אבל עם חרש! איך לומדים איתו? אלא זה המתנה שזכה ריב"ג על שלא נשבר ולא הרהר אחר מדותיו ית' והשקיע במסי"נ בחינוך ילדיו. והנה המעשה לא נגמר, מה עם הנכדים? מספרת הגמ' (בחגיגה דף ג) היו שני אילמים שכנים לרבינו הקדוש - ר' יהודה הנשיא, "אילם" - הוא שומע ואינו מדבר, מי היו האילמים? בני בתו של ר' יוחנן בן גודגדא, והנה כל פעם שרבי יצא מביתו להכנס לבית המדרש, היו שני האילמים רודפים אחריו ושומעים כל מילה שיוצאת מפיו, אף אחד לא ידע מה רמת המשכל שלהם, רק הבחינו שהם מקשיבים ומתנענעים בדרשותיו של רבינו הקדוש. יום אחד החליט רבינו הקדוש לבקש רחמים עליהם שיתרפאו, וכך היה התפלל עליהם ונתרפאו.. והנה התחילו לדבר איתם בלימוד וגילו שנכדים אלו בקיאים בכל הסיפרא וסיפרי וכל הש"ס! נפלא! עד היכן אפשר להגיע עם בעלי מומים! בא הבן איש חי בספרו בן יהודע, ורוצה לברר מי היו שני האילמים הללו? הוא מביא פתח עינים להחיד"א בשם קדוש עליון הרמ"ע מפאנו, לרמ"ע יש ספר כולו רוה"ק, ושם כתוב "תרי אלמי היו גילגול אלדד ומידד", המילה "אלמי" מורכבת מהתחלה של שני מילים: אלדד, ומידד. מדוע היו צריכים לעבור עונש הגילגול? הואיל וגילו נבואתם בפיהם "משה מת ויהושע מכניס" הם דברו על מישהו אחר בלי רשות, זה בעיה! זה לשון הרע! הדבר מרומז בפסוק "אלדד ומידד מתנבאים", "מתנבאים" ר"ת משה תנוח נפשו בגן אלקים יהושע מכניס. ולא נסלח להם עוון זה! מה עשה הקב"ה חיפש זמן והוריד אותם לעולם אילמים לתקן חטא הפה! והם רדפו והוקירו מאד את תורתו של רבינו הקדוש שהיה גילגול משה רבינו בעבור הפעם היחידה ההיא שדברו עליו לשוה"ר, כדי שיראה בצערם הנורא. עד שהגיע העת שהגיעו לתיקונם ונתרפאו, אלו הדברים הנפלאים שמביא בן יהודע כאן.

היוט כשקורה ח"ו מחלות, צרות נוראות, הולכים לפרופסור, לגנטיקאי, שיבדוק למה חולים? למה הילדים אילמים! פעם לא היה פרופסור! ולמי כן הלכו? הלכו לחכמי ישראל, הלכו לר' מנחם עזריה מפאנו... הם ראו את החטא, נתנו תשובה, העבירה נסתלקה והחולה הבריא!

מדוע מקפידים כ"כ על לשון הרע?

למה ספרתי את זה, כדי שתבינו את דברי החפץ חיים, החפץ חיים אומר "דיבור אחד של לשון הרע יכול להפוך משפחה שלימה שמחה ומאושרת - לאומללה ביותר", ע"י דיבור אחד יכולים להיות ילדים אילמים! שה' ישמור ויציל. כמה דמעות שופכים הורים כאשר רואים ילד כזה מסכן מנותק מהחברה חרש אילם סובל יסורים, לפני שחושבים לדבר לשוה"ר, צריכים לזכור שהיסודות לכזה מקרה נורא, עלול להיות בגלל תקלה בפה!! פה לא נקי, לא קדוש!! לשוה"ר זה חרב נוקמת ממש, אש להבה שאינה מבחנת רח"ל.

מדוע זה כך? משום שהדיבור הוא מתנת אלוקים, ואין לך פגיעה יותר גדולה בנותן המתנה הקב"ה, מאשר להשליך את המתנה לאשפה, לבזבז אותה. מידת הדין אומרת: זה מה שאתה עושה עם המתנה של בורא עולם? אוי, כמה מקפידים מאד על מי שמבזבז כח הדיבור מתנת האלוקים.

היה אצלי אדם אחד, רופא, הוא רצה לקבל חוות דעת, היה למישהו גידול בצוואר, והנידון היה מה

א"ת 1234567

לסלק: או את מיתרי הקול, ואז לא יוכל לדבר יותר. או לסלק את הושט, לעשות ניתוח נוסף בקיבה, לחבר פיוס לקיבה, ודרכו להכניס את המזון. השאלה הגיע למרן הרב שך שליט"א, ואמר: היתרון של האדם על הבהמה הוא הדיבור, הקול, "נפש ממלא", לכן צריכים לוותר על הושט, ולעשות ניתוח עם פיוס, להשאיר את הדיבור. והנה ח"ו אדם מבזבז את הדיבור, ומלכלך אותו בעפר רפש וטיט, אז הקפידה והקצף בשמים גדול מאד רח"ל.

על זה אנו מתוודים "בתפילה זכה" בראת בי פה ולשון ונתת בהם כח לדבר חמש מוצאות האותיות הקדושות של אלף בית אשר בהם בראת שמים וארץ, ובהם ארגת תורתך הקדושה. ובכח הדיבור הבדלת את האדם מן הבהמה... ואוי לי כי אפי' כבהמה לא הייתי, כי טמאתי פי בדברי נבלה ולשון הרע, ובמקום להשתמש באלו האיברים והחושים שחננתני ובכח החיים שהשפעת עליהם תמיד - לתורה ומצוות. השתמשתי בהם לעשות הרע בעיניך לעבור על רצונך, אוי לי ואוי לנפשי".

פירוד לבבות ושנאת חנם - מאריך הגלות

א"ת 1234567

אחד הת"ח בשכונה הראה לי היום משהו מבהיל, בספר אוצר החיים שבחומש היכל הברכה להאדמו"ר מקומרנא. הוא כידוע היה איש אלקים קדוש מלפני 150 שנה. כתוב שם על הפסוק: "שלח תשלח את האם" דברי נבואה ממש, כאילו היה בדור שלנו ורואה הכל מה שהולך, וז"ל: "סיפר לי מורי חמי, תלמידו המובהק של רבינו הקדוש ר' יחיאל מיכל מזלאטשוב, שנסע עם מרן ק"ק הבעש"ט, והלכו אל היער להתפלל מנחה, וראו התלמידים שמכה ראשו מאד באילן, וצועק ובוכה בכיה רבה, המה ראו כן תמהו, ושאלו: פה קדוש מה זה ועל מה זה? והשיב שצפה ברוה"ק על הדורות שיהיו סמוכים למשיח, וראה שיהיו רבנים כארבה לרוב, והם יעכבו את הגאולה, כי גורמים פרווד לבבות ושנאת חנם, ואינו מלמד להסרים למשמעתו, מדות טובות וישרות ודרכי העבודה. ובפרט חלילה לדבר סרה נגד איזה צדיק, או גדול הדור או אפי' על שום בר ישראל המוחזק במצוות, והם מלמדים להיפך: לעשות חוכא ואטלולא מכל מי שאינו הולך לרבי שלו, וזה גורם פרווד לבבות ושנאת חנם ואריכות הגלות... ומאריך עוד שם בדברים מבהילים שאין הפה יכול לספר, ומסיים את דבריו שם: "ותשמור פיך מלדבר סרה, אם לא על מפורסם ברשעו! ואל תאשים אותי שדברתי עד כה מה שאין דרכי, כי כך נצטויתי בחלוס הלילה... ולכן אחי חזקו ואמצו כי קרובה ישועתי לבא וצדקתי להיגלות" עכ"ל.

בקיצור חברי היקרים חורבן בית שני נגרם בגלל לשון הרע ושנאת חנם, כמו שמראה באריכות רבינו הח"ח בספרו. א"כ, מי שרוצה לבנות את בית המקדש, להניח עוד אבן ועוד אבן, שישתתף בשיעור שמירת הלשון! איש לרעהו יאמר חזק, וכנגד עוון זה נרבה אהבה חמלה וחסד איש על אחיו, עד שנזכה כולנו לראות במהרה בבנין ציון וירושלים אמן.

(הוספנו כאן שיחה של הרה"ג הרב יצחק זילברשטיין שליט"א שנאמרה בכנס צניעות לנשים).

בית של ישראל סבא - אינו כטרקלין מלכים

יעקב אבינו טרם ירד מצרימה, "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גושנה", לשם מה שלח את יהודה תחילה? נאמרו ברש"י שני פירושים, פירוש ראשון: לחפש לו מקום דירה להתיישב בה, פירוש שני להקים לו ישיבה שמשם תצא הוראה, הפירוש השני מובן לנו, יעקב אבינו לא מוכן

לרדת למצרים אם אין שם ישיבה, במקום שאין ישיבות הוא לא מוכן לגור, אבל הפירוש הראשון אומר דרשני, הרי יעקב אבינו עשרים ושתים שנה לא ראה את בנו מחמדו יוסף, מה היה רע אם האבא יעקב היה מגיע לארמונו הגדול והמרווח של בנו המשנה למלך יוסף, ושוהה שם כמה שבועות ובגתיים הולכים למתווכים ומחפשים דירה. עונה על זה הספר "באר יוסף" ותשובתו יסוד גדול ביהדות: יוסף בחיר השבטים למרות צדקותו וחסידותו היה חייב בתוקף תפקידו להתנהג בטכסיסי מלכות, בביתו שלט הפאר וההדר, תמונות וסמלים על הקירות, השפה שנשמעה בבית היתה מצרית, הלבוש מפואר ומלכותי. לכן למרות היותו מובחר שבשבטים - אין רגלו של יעקב דורכת ואפי' לדקה אחת - בבית כזה! יעקב שחיפש מקום לינה לכל הנכדים והנכדות - הוא לא יכניס אותם לבית עם ריהוט מלכותי, שטיחים, גינונים, אפי' לרגע אחד, מה יש? זה יכול להדבק בילדות הקטנות! מה עושים? שולחים את יהודה לחפש דירה פשוטה, ריהוט שמתאים לבית יעקב סבא, בית יהודי בדרך ישראל סבא הוא בסגנון - עולם הזה פרוזדור, ריהוט מלכותי של טרקליני מלכים - זה לעולם הבא.

צניעות - הכנעה כלפי שמים

1234567

צניעות אינה רק מידה הבאה לגדור מן החטא, אלא צניעות גם מראה על אצילות הנפש, על עדינות וטהרה פנימית. חז"ל אומרים שצניעות מביאה ל"מלכות", "בזכות צניעות שהיתה ברחל זכתה לשאול המלך, ובזכות צניעות שהיתה בשאול המלך זכה לאסתר המלכה". כי צניעות מראה על מלכות, מלך צנוע, חז"ל אומרים בזכות הצניעות זוכה שמזרעו יהיו מלכים וכהנים גדולים, כי צניעות זה בנפש! וזה עובר לצאצאים!

מספרים חז"ל על כוחה של הצניעות: היתה משפחה בישראל ושמה ביר זית, הם היו משבט אשר, מביא רש"י מאמר חז"ל: כל המלכים וכהנים גדולים נשאו נשים ממשפחה זו. במה זכו משפחת ביר זית משבט אשר - לשכר כזה גדול? לא מצאתי ביאור מפורש, אבל אני רוצה לספר לכם מה שאני הקטן חושב, חז"ל מספרים שאצל שבט אשר היתה טרגדיה, כידוע השבטים הטילו חרם לא לגלות ענין מכירת יוסף, והנה שומעים האחים שמסתובבת ילדה קטנה וקוראים לה סרח בת אשר, ואומרת: אתם מכרתם את יוסף! השבטים החליטו שאביה לא שמר על ההבטחה וגילה לאנשי ביתו, התאספו השבטים ונידו את אשר, וכך היה אשר מנודה ממכירת יוסף עד יום פטירתו של משה רבינו, ואומר בעל הטורים: משה התיר את הנידוי, ואמר: "ברוך מבנים אשר יהי רצוי אחיו וטובל בשמן רגלו", כי עד עכשיו היה מנודה, ומעתה הזו יכל כבר לטבול בשמן רגלו, ולחדול ממנהג המנודים שאין מטבילים רגלם בשמן. משה רבינו גילה שסרח בת אשר נביאה היא, וידעה על מכירת יוסף מכח נבואתה ולא מאביה. והדברים נוראים! מסתובב צדיק ממכירת יוסף ועד סוף 40 שנה במדבר - מנודה! על לא עוול בכפיו, ומקבל דין שמים בהכנעה וענווה, מה חטא מדוע סבל? הרי האשמה היחידה שאפשר להטיל עליו היא: שזכה לכזו ילדה קטנה וכבר "נביאה". בימינו אם היה קורה למישהו דבר כזה, היה הופך את העולם להוכיח יושרו וצדקתו, והנה אשר ובני משפחתו קיבלו הכל בהכנעה, הם הבינו - כזו צרה! ודאי מאת ה' היא, בורא עולם חפץ בה, נקבל גזירותיו בהכנעה, לכן זכה אשר למשפחת ביר זית, שכל מלכים וכהנים גדולים שחיפשו שידוך מצאוהו בבית זה!

מדוע? אדם היודע לסבול ולשתוק, יודע להכנע לרצון בוראו ולקבלה באהבה - אין לך צניעות גדולה מזו.

בשכר שתיקה זוכים להשראת השכינה

בנימין זכה שבחלקו הקימו את בית המקדש, מדוע? אומרים חז"ל בשעה שנמצא הגביע באמתחת בנימין, חשדו בו האחים שגנב את הגביע על מנת לנחש בו ולגלות היכן יוסף, והיכוהו על זאת בין כתפיו, וגידפוהו בפיהם: גנב בן גנבת שהרי רחל גנבה את התרפים. והנה בנימין שותק, ומקבל דין שמים באהבה! אמר הקב"ה: **קיבלת על הכתפיים מכות - ושתקת! תזכה ל"בין כתפיו שכך" - מקום המקדש והשראת השכינה יהיה בחלקך. לאבן של בנימין בחשן האפוד - קראו "ישפה", - מדוע? לבנימין יש פה ויודע לשתוק, איננו צועק וכועס, אין לך צניעות גדולה מזו.**

היתה אשה ממשפחת שאול ממשפחת בנימין, גדלותה אין לשער ושמה רצפה בת איה, כאשר לקחו את בניה אחרי חטא הגבעונים ותלו אותם על עץ, נאמר "ותטהו לה אל הצור" (ש"ב כ"א) אומרים חז"ל שאמרה: "הצור תמים פעלו" - היא קיבלה דין שמים בהכנעה בלא להתקוטט, זוהי הצניעות האמיתית שבהם נשתבחו המלכים בני ישראל בנות שאול.

בזכות צניעות זוכים לטל תחיה

אומר החזו"א בספר "פאר הדור": כאשר אשה נוהרת ומדקדקת במצוות הצניעות כדת, ומחמת זה לפעמים מבצבצים ועולים אנלי זיעה במצחה, הקב"ה נוטל טיפות אלו ושומרם בבית גנזיו, ולעתיד לבא הופכם לטללי תחיה להחיותה בתחיית המתים ובחיי העולם הבא, ומקבלת שכר לנצח נצחים.

אדם מפקיד בבנק פקדונות - חסכוניות לעת הצורך, כך זה גם במצוות! יש בשמים בנק שמפקידים שם מצוות, "וה' פקד את שרה", שרה אימנו צברה במשך 90 שנה פקדונות גדולים בשמים - בזכות הצניעות שהיתה בה, וכשהגיע הזמן למשוך את הפקדונות ולהשתמש בהם, זכתה ל"וה' פקד את שרה" וממנה נעשה כל עם ישראל.

לא עלינו, ישנם כל כך הרבה אסונות שלא נדע, לפני שעות מספר נקטף בחור יקר בן 17 בפתע פתאום, דברים שלא שמענו עליהם מעולם. מה ניתן לעשות נגד זה? אומר החזו"א: **להקפיד על טל תחיה! בזכות צניעות וביצבוצי זיעה שיצאו מבנות ישראל הנפלאות, זוכים לפקדונות גדולים ועצומים, זוכים ל"טל תחיה" המציל את כלל ישראל.**

כל אשה חושבת מי אני ומה אני? מה בכוחי להציל את ישראל? אבל האמת שכל אשה מסוגלת לחולל נפלאות. כמה התאמצה חנה בשביל שתזכה לבן, ובסוף זכתה, נדמה שביקשה לטובת עצמה, אבל זה לא כך, היא לימדה תורה את כל ישראל, היא לימדה מה זה תשע עשרה וחצי שנים של עקרות וסבל, כיצד מקבלים ומתגברים, היא לימדה כיצד מתפללים ומבקשים, הרבה מהלכות תפילה לומדים מתפילתה של חנה.

בנות ואמהות, נשות תלמידי חכמים, הבה נתחזק בצניעות ובזכות זה יפתח לנו הקב"ה את אוצרו הטוב ויסר מעלינו כל מחלה ונזכה לכל טוב. אמן!

הרה"ג הרב מסעוד בן שמעון שליט"א

"מחוץ תשכל חרב"

נאמר בשירת האזינו (דברים לב, כה) "מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה גם בחור גם בתולה יונק עם איש שיבה". פירוש: הולכים ברחובות יהודים כשרים ושם - "מחוץ תשכל חרב", "ומחדרים" - אלו שנמצאים בתוך הבית - "אימה" - פחד לשמוע כל פעם מהמחלה האיומה רח"ל המשתוללת בבתיים, אנשים עושים בדיקות וכשמגיעה תשובה חשך עולמם כבר חושבים זהו זה נגמר. פחד, נורא ואיום, כמעט בכל בית שומעים רח"ל פחד ומחלות - מחדרים אימה. "גם בחור גם בתולה יונק עם איש שיבה" - כולם נתפסים באסונות במחלות, ללכת לבתי חולים ולראות מה נעשה שם רח"ל.

מה עושים להסיר חרון אף

הנביא אומר באיכה "א, יב) לא אליכם כל עוברי דרך הביטו וראו אם יש מכאוב כמכאובי אשר עולל לי" "כל עוברי דרך" - היום ללכת בדרך גם כבר אי אפשר, אנשים צעירים נקטפים, כמה יתומים נשארו, כל יום צרה מרובה מחברתה. הנביא ירמיה אומר עוד: "כי עלה מות בחלונינו בא בארמנותינו" (ירמיה ט). אומרים המפרשים כשנפטר אדם זקן - נכנס מלאך המוות דרך הפתח כמנהגו של עולם, אבל כשנפטרים אנשים צעירים - אז מלאך המוות נכנס כמו גנב דרך החלון כי זה לא זמנו, זה לא מקומו פה, אוי נורא ואיום, "בחלונינו" כגנב שבא דרך החלון. "בא בארמנותינו" - אלו המחלות רח"ל שנמצאים בארמנותינו. אז מה עושים... מה עושים... זו השאלה שכולם שואלים. נלך ונפגין ברחובות? נלך ונצעק ברחובות? זו התכלית, האם זה מה שיעזור לנו ולכלל ישראל? אנו יודעים שזה לא מה שיעזור! צריך לפנות למקור - לקב"ה!! הוא לא נמצא בצמתים של רחובות! אלא בבית המדרש, לא נחש ממית אלא החטא ממית.

קרעו לבבכם ואל בגדיכם

אומרת המשנה (במסכת תענית טו) כשמתענים על הגשמים... סדר תעניות כיצד מוציאים את התיבה לרחובה של עיר ונותנין אפר מקלה על גבי התיבה ובראש הנשיא ובראש אב בית דין וכל אחד ואחד נותן בראשו, הזקן שבהם אומר דברי כיבושין: אחינו לא נאמר בנינוה (יונה ב) וירא אלקים את שקם ואת תעניתם, אלא וירא אלקים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה, ובקבלה הוא אומר (יואל ב') "קרעו לבבכם ואל בגדיכם". מה כתוב כאן, הקב"ה לא ראה שק ותענית, בגדים קרועים, צער, יתומים, אלמנות. לא זה! אלא מעשיהם ששבו מדרכם הרעה. ואומרים חז"ל בילקוט - "אם קרעתם לבבכם בתשובה אי אתם קורעים בגדיכם על בניכם ועל בנותיכם" - נורא ואיום, אם נקרע את הלב שלנו - לא נצטרך לקרוע את הבגדים! אנחנו קורעים בגדים. אבות ואמהות קורעים בגדים על ילדיהם שלא כדרך העולם.

מוציאין התיבה - להודיע שהעונות גרמו

שואלת הגמרא (תענית טז) למה יוצאים לרחובה של עיר? למה מוציאים התיבה? הרי המקום תפילה של כלל ישראל הוא בבתי כנסיות ושם זועקים. אלא אמר ר' חייא בר אבא לומר זעקנו בצינעה ולא נענינו נבזה עצמנו בפרהסיא. ואומר רש"י בצינעה "בבית הכנסת", ולכאוף קשה למה קוראת הגמרא

לבקשת רחמים שעושים ברחובה של עיר - נבזה את עצמינו בפרהסיה? איזה בזיון יש בזה? אומר לנו הנתיבות בחיבורו פלגי מים על מגילת איכה. על הפסוק לא אליכם כל עוברי דרך, מביא שם רש"י את הגמ' בסנהדרין מכאן לקובלנא מן התורה "ראו מה עשה לי", "הביטו וראו", להודיע צערו לאחרים. ואומר הנתיבות דאף שאמרו חז"ל (ברכות לד:) אסור לאדם לפרסם חטאיו שנאמר "אשרי נשוי פשע כסוי חטאה" וכאן באיכה ראינו דעד עתה מקונן הנביא בלשון נסתר כמו "איכה ישבה בדד" - ישבה בלשון נסתר גוף שלישי, וכן "בכה תבכה", "גלתה יהודה", אבל מהפסוק הזה "לא אליכם כל עוברי דרך" הפסוק מתחיל לדבר בלשון נוכח, שכנסת ישראל היא מדברת על עצמה ומתוודה על חטאותם ומפרטים חטאם בפני כל אומות העולם "הביטו וראו אם יש מכאוב כמכאובי" - האם יש עוד מישהו שסובל צרות כל כך כמו כלל ישראל ואח"כ מפרשת כנסת ישראל את החטאים "נשקד עול פשעי", ולכאורה קשה איך מפרשים את החטאים הרי נצטוונו להסתירם? והתרוץ כיון שהעונשים היו גדולים כים ויש בזה חילול ה' נורא ואיום שאולי העונש לא מוצדק ולכן בכדי לקדש שם שמים שצדיק הוא ה' ופיהו מריתי - צריך לפרסם החטאים, ואז יראו אומות העולם ויקחו מוסר שעוונותי גרמו לי, שבחורי ובתולותי שלא טעמו טעם חטא הלכו בשבי בגלל חטאי. א"כ אומר הנתיבות שצריכים לפרסם החטאים כדי שנדע על מה עשה ה' ככה, ולא יהיה חילול ה' נורא ואיום למי ששואל, למה זה? ואיך יתכן צדיק ורע לו? ודוקא שומרי מצוות להם יש יותר את המחלות? וכו'. א"כ זהו הביאור של הגמ' נבזה את עצמנו בפרהסיה - הביזוי הוא פרסום החטאים כדי שנבא ונתקן את עצמנו ולא יהיה חילול ה' וזה אשר עלינו לעשות.

אין להם רופא אחר - רק הם בעצמם

הנביא אומר עוד (באיכה ב, יג) "מה אעידך מה אדמה לך הבת ירושלים מה אשוה לך ואנחמך בתולת בת ציון כי גדול כים שברך מי ירפא לך" פירוש: אין מילים בפה לדמות את הסבל שלך למשהו אחר, מי עוד סובל כך? אין עוד עם כזה בעולם. "מי ירפא לך" - אומר הנתיבות שאף אחד לא יכל לרפאות את מכתם. שישראל אין להם רופא אחר בעולם, רק הם מרפאים את עצמם כאשר הם שבים בתשובה, נורא ואיום, אנחנו החולים ואנחנו הרופאים. רק אנחנו נרפא את עצמנו כאשר שבים בתשובה, זו התכלית של ההתכנסות - אנחנו נרפא את עצמנו. כבר הקדמנו את הפסוק "קרעו לבכם ואל בגדיכם" - נקרע את הלבבות שלנו ולא נצטרך לקרוע ח"ו את הבגדים על הבנים והבנות הצעירים שהולכים.

מדוע לא שלט אויב בשערי בהמ"ק?

חז"ל אומרים בספרי סוף פרשת עקב כשם ששכר של לימוד תורה גדול מכל המצוות כולם, כך העונש של ביטול תורה גדול מכולם, ועד כדי כך גדול כבוד התורה ולימוד תורה שאומר הנתיבות על הפסוק (איכה ב, ט) "טבעו בארץ שעריה איבד ושיבר בריחיה" - ראו כמה עוון ביטול תורה הורס ופוגם, שאמרו חז"ל ויתר הקב"ה על עוון ע"ז ולא ויתר על עוון ביטול תורה, וזה אומר הפסוק שבשערי בית המקדש לא שלט האויב, ומדוע לא שלט אינתיפדה של אז בשערי ביהמ"ק? ומדוע איבד ושיבר בריחיה שלא יעכבו טביעת השערים עמוק באדמה? והתשובה כי הגמ' אומרת (במסכת שבת ל) מחמת שחלקו שערי בית המקדש כבוד לתורה ופתחו השערים את עצמם כדי שיכנס הארון וחלקו כבוד לתורה, לכן כבוד התורה שמר עליהם ונטבעו בארץ מיד ולא שלטה בהם יד

האויב. אבל ממשיך הנביא (איכה ב ט) "מלכה ושריה בגויים אין תורה" - **ברגע שאין כבוד התורה אז שולט יד אויב**, (שם פסוק י) "וישבו לארץ ידמו זקני בת ציון". שעוון בטול תורה גרם שהושיב נבוכנצר הזקנים לארץ. וממשיך הנביא (שם יא) "עולל ויונק וכו'" - שעוון ביטול תורה חמור כ"כ עד שנתפסו בשל כך גם עוללים ויונקים שלא טעמו טעם חטא, וכמאמר חז"ל בשבת לב: "בעוון ביטול תורה - בניס מתים, וחרב וביזה רבה" ה' ישמרנו, ועל ידי זה "כלו בדמעות עיני" - נורא ואיום כמה חמור עוון ביטול תורה.

בעוון המפסיק ממשנתו

מורי ורבותי, בואו ולא נרמה את עצמינו הבה נתקן את עצמנו, בראש ובראשונה **לא להפסיק בדברים אחרים באמצע לימוד**, אנחנו מכירים את עצמנו מרגע שפותחים את הסדר ללמוד, האם באמת הוא לימוד שלם בלי קרעים. האם באמת לא מפסיקים באמצע לשמוע כל מיני חדשות, או לשאר דברים שאינם דחופים כעת דוקא. האם לומדים בחשק ובמרץ כמו שצריך, והרי חז"ל אומרים (חגיגה יב:) מאכילים אותו גחלי רתמים - ולמה גחלים? כי התורה זה אש של הקב"ה. וכמו שאומר הרמח"ל הקדוש בדרך עץ החיים: על הפסוק (ירמיהו כג) "הלא כה דברי כאש נאום ה'" ועל הפסוק (משלי ו) "ותורה אור", וז"ל "כי התורה - אור ממש! ומי שישתדל לעסוק בהן אז תתלהט מכל אות שלהבת גדולה ממולאה בכמה גוונים והוא "כפטיש יפוצץ סלע" - כי כל התורה אשר לפנינו כל מלותיה ואותיותיה כגחלת אש, אך צריך ללבות האש וכדי שתתגבר צריך שאותו הפה המקיים אותה ינשב בכח, כמאמר חז"ל "הפוך בה והפוך בה דכולא בה" (אבות סוף פ"ה). וכשמשתדל האדם להבין וקורא וחוזר וקורא והתחזק להתבונן - מתלהטות האורות בכח ההתבוננות ויוצאות כמעשה אש ממש שלהבת מן הגחלת ועל הבל פה זה עומד העולם כמאמר (תהילים לג, ו) "בדבר ה' שמים נעשו" עכ"ל. ואם ח"ו מפסיקים באמצע "אש" של הקב"ה, אז נותנים לו "אש" של גחלי רתמים, "אש" של אינטיפדה נותנים לו.

תורה מצילה בתנאי שמעריכים אותה

אנשים שואלים, למה לא מגינה עלינו זכות התורה, הרי יש לנו בעיר כל כך הרבה תורה... כל כך הרבה תורה, ואומרים רבותינו. כתוב בנביא דוד המלך לעת זקנתו (מלכים-א א) "ויכסוהו בבגדים ולא יחם לו" ואומרים חז"ל (ברכות סב:) כיון שזלזל בבגדים שקרע כנף שאול המלך, וכיון שזלזל - לכן בשעת הצורך הבגדים לא עמדו לו ולא עזרו לו, וזה מה שקורה לנו בדורנו. ויש עוד חז"ל "אימתי דברי תורה מתבזים בפני עם הארץ? (החילונים פורקי העול נקראים לפחות עמי הארץ) ועונה המדרש בשעה שבעליהם מבזים אותם!! (רות רבה א, ב) וגם זה קורה היום בעוה"ר! ולכן אם לא נזלזל בכבוד התורה - זכות התורה תעמוד לנו ותעזור לנו. בראש ובראשונה **שלא נפסיק באמצע לימוד בדברים בטלים** - וכשמגיעים לביהמ"ד דבר ראשון להתחיל בלימוד, זה החיזוק, זה יציל, בשביל זה אנו מתאספים, אם אנחנו לא נזלזל בכבודה של תורה, זכות התורה תעמוד לנו ותעזור לנו. "מי ירפא לך" - אנחנו נרפא את עצמינו - רק בזה נציל את עצמנו - בזכות התורה.

מהי כוונתו ית' במצוות ת"ת

אני רוצה להוסיף את דברי הבי"ח (בסימן מ"ז), איפוא אנחנו ואיפה דברי הבי"ח, מה דורש ה' ית'

מאיתנו, נחזור על הדברים בקיצור, אומר הב"ח על דברי הגמ' (נדריים פ"א.) "מי האיש החכם ויבן את זאת על מה אבדה הארץ ניצתה כמדבר מבלי עובר" ... דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פירשוה עד שפרשה הקב"ה בעצמו - על עזבם את תורתו. "אמר ר' יהודה שלא בירכו בתורה תחילה", ושואל הב"ח למה יצא קצף גדול כזה על שלא "ברכו", שזו לכאור' עברה קלה, אלא שאומר הב"ח: (והדברים ידועים אלא שצריכים לשנן לעצמנו, ודוקא בימים אלו כדי שזכות התורה תעמוד ותגן על הכלל ישראל) "ונראה כוונתו ית' מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמתנו, מעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה, בשביל מה אנחנו חיים, לעשות את רצון הבורא ית', ורצון הבורא ית' שנעמול בתורתו יומם ולילה, והעוסק בתורה דבוק בבורא ית' למעלה, ולכן נתן לנו הבורא תורת אמת במתנה שלא תשתכח מאתנו, כדי שתדבק נשמתנו וגופנו הכלולים ברמ"ח אברים ושס"ה גידים, ברמ"ח מצוות עשה ושס"ה ל"ת שבתורה, ואם היו עוסקים בתורה על הכוונה הזאת באמת, להיות דבוקים בה' ולדעת מה רצונו ית', אז היו הם מרכבה והיכל לשכינתו ית' שהיתה השכינה קובעת דירתה לשרות השכינה בקרבם, והיתה השכינה קובעת דירתה בהם, והארץ כולה היתה מאירה מכבודו ובוזה יש קישור בין פמליא של מעלה ופמליא של מטה והיה המשכן אחד". וממשיך הב"ח וצועק, "עתה שעברו חוק זה שלא עסקו בתורה כי אם לצורך הדברים הגשמיים, להנאתם, ולדעת הדינים לצורך משא ומתן ולא בשביל להידבק ברצונו ית' אלא גם להתגאות ולהראות חכמתם ולא נתכוונו להתעצם ולהתקדש בקדושת רוחניות התורה ולהמשיך השכינה למטה בארץ כדי שתעלה נשמתם למדרגה גדולה אחרי מיתתם וכו'..." הדברים מועזעים, איך צריכים לעסוק בתורה, בשביל מה אנו באים באמת ללמוד בתורה. מדוע קוראים לנו בני תורה אם לא בשביל שנלמד תורה כפי שהקב"ה באמת רוצה.

במה מקרבים את ביאת המשיח

"האור החיים הקדוש" אומר בפרשת ויחי בפסוק "כיבס ביין לבושו ובדם ענבים סותו" שבזמן אחרית הימים לפני ביאת המשיח במה נלביש את הלבוש הרוחני למלך המשיח, אם אנו זוכים, אז ב"יין לבושו" - שזו יינה של תורה. אבל אם לא זוכים ביינה של תורה אז "בדם ענבים" - שזה דם יסורים ושפיכות דמים, דם של מחלות נוראות, ודם של בחוץ תשכל חרב, אבל חסד עשה הקב"ה אתנו שזה דם "ענבים", לא כל הזמורה, לא כל האילן, רק גרגירים פה ושם - אבל "דם". הבה נחזק עצמינו ללמד תורה כמו שהקב"ה רוצה, בלי להפסיק בדיבור כלל, והייתי מציע שנקבל על עצמנו (ואני יודע שעושים זאת בכמה כוללים), שלפחות שעתים בסדר לא מדברים מלה אחת רק בלימוד ורק בלימוד. הה, איזו תקנה נפלאה, איזה תיקונים נפלאים ואיזה הארות גדולות בשמי מרום עושה לימוד כזה - זה דבר אחד - תורה.

איפה התפילות? מדוע אינן מתקבלות?

הדבר השני שנחזק את עצמנו זה תפילה, אנו צריכים בזה חיזוק גדול ושלא נרמה את עצמינו. הגמ' (בערובין סה.) אומרת: אבוה דשמואל כשהיה בא מהדרך - שלשה ימים לא היה מתפלל!! ולכאורה מה אנו חושבים על זה? בעיה להתפלל? אנחנו אפי' בדרך מתפללים, חוזרים מהדרך ומיד מתפללים. אנו לא יודעים מה זה להתפלל, ולכן אנו שואלים למה זכות התפילה לא עומדת לנו? ואיפה התפילות? והתשובה היא ע"פ הגמ' (בר"ה יח.) "היה ר"מ אומר שנים שעלו למיטה וחוליון שוה.

אותה מחלה בדיוק, וכן שניים שעלו לגרדום ודינם שוה, זה ירד וזה לא ירד, זה ניצל וזה לא ניצל, זה התפלל ולא נענה, זה התפלל וכן נענה. ומפני מה? משום שזה התפלל תפילה שלימה ונענה וזה לא התפלל תפילה שלימה ולכן לא נענה". מה רואים מכאן שכדי לרדת מהמיטה - מחלות, ומהגרדום - רציחות, מועיל רק תפילה שלימה. מה פרוש תפילה שלימה? פשוט פשוט - מה שכתוב בגמרא (תענית ב.) "ולעבדו בכל לבבכם" בכל הלב זו תפילה שלימה! - מיצוי כל הרגשות הטמונים בו, כל הכחות הכבויים - כל הלב. אם כן בואו ונתבונן בעצמנו האם כל המחשבות והרצונות מונחים רק בתפילה. איפה אנחנו ואיפה התפילה, באיזה חלומות אנחנו מרחפים, אנחנו פותחים את הסידור ומתנענעים - ואיפה נמצאים?! האם תפילה זה "עבודה" בשבילנו - "ולעבדו בכל לבבכם". כן, ניקח את עצמינו בידיים ולעבדו בכל הלב.

אותם 70 אלף שנפלו - על שלא תבעו בנין בהמ"ק

ויש להוסיף דבר חשוב חז"ל אומרים במדרש שמואל על המסופר בספר שמואל שהיתה מגפת דָּבָר בזמן דוד המלך "מהבוקר ועד עת מועד" ומסבירים חז"ל שלשים ושש שעות של פורענות נגזר עליהם באותה שעה, ועמדו לישראל פרקליטים גדולים וביטלו אותם. מי הם הפרקליטים? אומרים חז"ל **שבעת ימי השבת זכות של השבת עמדה להם**, (-אם אנחנו מחפשים פרקליטים וזכויות גם בזה נחזק את עצמינו בקדושת השבת, ולדעת בדייקנות כל הלכות שבת, כל אחד יודע לבד כמה הוא טעון חיזוק, למשל האם ה' בורר כולנו יודעים כראוי? גם בזה נחזק עצמנו). **שמונת ימי מילה עמדה להם** (-שזה כידוע קדושת הברית - ימי השובבי"ם הבאים עלינו המיוחדים לתיקון הברית. גם בזה יש להתחזק מאד מאד להשמר מכל הסתכלות אסורה והרהורי עבירה.) וחמישה ספרי תורה וזכות שלושת אבות עמדו להם. ונשתיירו שם 13 שעות, ומי ביטלם אמרו במדרש 2 אמוראים: חד אמר זכות 12 שבטים וחד אמר זכות 10 הדיברות ו-2 לוחות הברית, ונשתיירה שעה אחת של פורענות שלא נמצא לה פרקליט לבטלה, ונפלו מכלל ישראל בשעה אחת בלבד 70 אלף נפש. דוד המלך לא ידע למה באה המכה הזאת ואומרים חז"ל שנדמה דוד באותה שעה לאחד שמכה לבנו ואינו יודע בשל מה מכה, ובאחרונה אמר לו, דע על דבר פלוני הכיתוך. **כך אותם אוכלוסים נפלו בזמן דוד על שלא תבעו בנין בית המקדש!!** אוי, נורא ואיום, רבותי הגיע הזמן, על הכל אנחנו מתפללים על דירה לילדים שנחתן אותם, ועל דירה יותר משוכללת ומרווחת, ופרנסה וכו'. אבל דבר אחד לא מתפללים כראוי. כשמגיעים בש"ע ל"ותחזנה עינינו בשובך לציון ברחמים" - איפה אנו נמצאים אז? כמה מחשבותינו טרודות, עם איזה תשוקת לב אנחנו מבקשים זאת. וממשיכים חז"ל "והרי דברים ק"ו ומה כל אותן אוכלוסין שעוד לא נבנה ביהמ"ק בימיהם, ורק שלא ביקשו על העתיד שיבנה - וכך נענשו, אנו על אחת כמה וכמה, לפיכך תיקנו נביאים ראשונים שישראל יהיו מתפללים 3 פעמים ביום "והשב שכינתך לציון וסדר עבודתך לירושלים עירך". נורא ואיום חז"ל מפורש. - דוד המלך לא מצא שום פגם וחטא באותם אוכלוסין שמתו רק שלא התפללו על בנין ביהמ"ק. זה מה שיש להתחזק בנושא התפילה. בכללותה - ולעבדו בכל לבבכם, ובפרט - להתחנן ב"ותחזנה עינינו בשובך לציון".

צניעות, להעריך מה שבאמת חשוב

קהל קדוש עוד כמה מילים על הצניעות, נבזה את עצמנו בפרהסיה וכל אחד יעשה את חשבון הנפש

לעצמו, יש דברים שצועקים עד שכבר א"א להבליג, איפה אנחנו לעומת הדורות הקודמים שלנו, מדברים על צניעות בלבוש, איפה הראש של הבנות נמצא, על מה חושבים, להוציא לשני את העיניים בבגדים, בנות סמינר אומרות - הבגד שלי יותר יפה משלך, ובוז מביישות אחת את חברתה. בזה הן מתגאות - זה העיקר בחיים, ולא מדות, לא קדושה. היכן שמירת העיניים שלנו, קדושת המחשבה.

פגישה ב"לובי" אינה לרוח התורה

קשה לדבר, אבל רבותי, נורא ואיום איפה עושים פגישה בשביל שידוכים, ב"לובי" של בית מלון - בושה וחרפה, אני מוכרח לדבר על זה ובכאב נורא, זה חילול ה' איום ונורא הרי אפי' חילוניים באים ומספרים בתמיהה על בני תורה שנפגשים ב"לובי" במקום משוקץ ומטונף מטומאת ארץ מצרים, זה הצניעות של כלל ישראל? כך רוצים לגדל ילדים? כך רוצים תורה ומצוות? כך יהיה הבית שיבנו קדושה? "זכו שכנה ביניהם". כאשר כל המחשבות רק תאוות ותאוות מימין ומשמאל. הגמ' (בנדה י"ג) אומרת: המגרה יצר הרע בנפשו - הריהו בנידוי! והשו"ע פוסק על פי הראב"ד שהמגרה יצה"ר בנפשו אפי' בדבר היתר - ורק מעורר תאוותו ואינו מוכרח לכך... גם כן - הריהו בנידוי! ואין לך מגרה יצה"ר בנפשו כמו ללכת לבתי מלון, ולשאר מקומות כגון הקרובים לחוף הים שמסתובבים שם באופן מיוחד, חילונים גברים ונשים פרוצים ביותר.

כשיש ערות דבר אין רוח טהרה

הפסוק צועק "ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". מה זה "שב"? שהקב"ה נמצא בקרבנו להצילנו והוא שב וחוזר אחורנית ומסתלק, יש סיעתא דשמיא ולפתע הכל נעלם, יש שמתעלים ולפתע יורדים לבור שחת, למה? כי כשיש "ערות דבר" - אז הקב"ה מסתלק ואין סיעתא דשמיא. הבה נחזק עצמנו בשמירת המחשבה, בשמירת העיניים. ויש בשמירת החושים ענין נוסף חשוב למאוד הפסוק אומר "ולא תתורו אחרי... עיניכם - והייתם קדושים". רצונו לומר: שהתנאי להרגיש - קדושה הוא "ולא תתורו" ואם אנחנו לא מרגישים קדושה בנשמת, רחוקים מקרבת ה', לא מרגישים טעם טוב ומתיקות בתורה ותפילה. ושואלים מדוע? הפסוק עונה תשובה - בגלל "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". - שאנו דבוקים בחטא, בעוה"ז, אנו מתהלכים בעולם כתיירים שנהנים לטייל בעוה"ז; כן ראינו לא ראינו. את מי אנו מרמים אם לא את עצמנו. הבה נקרע את הלב ולא נצטרך לקרוע את הבגדים. ובעזרת ה' יתקיים בנו הפסוק "כה אמר ה' צבאות צום הרביעי... וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

ולהשלמת הענין הבאנו כאן תוספת דברים שנדפסו כבר ברבים על ידי הרב מסעוד בן שמעון שליט"א.

להשתתף בצער הציבור

הגמ' בתענית (יא ע"א) "ת"ר בזמן שישראל שרויין בצער ופירש אחד מהם, באים שני מלאכי השרת שמלוין לו לאדם, (ופרשיי אחד מימנו ואחד משמאלו כדכתיב כי מלאכיו יצוה לך) ומניחים לו ידיהן על ראשו, ואומרים פלוני זה שפירש מן הצבור אל יראה בנחמת הצבור, תניא אידך בזמן שהצבור שרוי בצער, אל יאמר אדם אלך לביתי ואוכל ואשתה, ושלום עלי נפשי, ואם עושה כן עליו הכתוב אומר "והנה ששון ושמחה... אכול ושתו כי מחר נמות" וגו', מה כתיב בתרי" ונגלה באזני ה'

צבאות אם יכופר העוון הזה לכם עד תמותון" וכו', ואף צדיק גמור - צריך לצער עצמו עם הצבור, שכן מצינו במשה רבינו שציער עצמו עם הצבור, שנאמר: "וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה", וכי לא היה לו למשה כר אחת או כסת אחת לישב עליה, אלא כך אמר משה, הואיל וישראל שרויים בצער אף אני אהי' עמם בצער, וכל המצער עצמו עם הצבור זוכה ורואה בנחמת צבור". בימים אלו שכלל ישראל שרוי בצער נורא, שנתקיים בנו הפסוק בהאזינו "מחוץ תשכל חרב, ומחדרים אימה (מחלות איומות), גם בחור גם בתולה יונק עם איש שיבה", אנשים צעירים שמסתלקים באמצע חייהם, ומשאירים אחריהם יתומים קטנים יונקים, ובחור ובתולה צעירים, והורים אנשי שיבה, חובתנו לצער עצמנו עם הצבור, ואצ"ל להמנע מתענוגות ומותרות, וכמשה רבינו שציער עצמו עם הצבור אפילו משיבה על כרים וכסתות, וכדברי המהרש"א (בח"א שם) אף במי שבטוח שאינו בכלל הצרה, ק"ו בזמנינו אנו, שאין אדם יודע מה העתיד, ומי נכלל בכלל הצרות רח"ל, פשיטא שבנוסף לחובתו לצער עצמו עם הצבור, צריך גם להרבות זכויות לעצמו ולכל ישראל בתורה ובתפילה, כהנהגת משה רבינו שם.

כיצד מבריחים את היסורים?

בתורה כיצד, הנה מבואר בדברים רבה (פרשה א' יט') עה"פ "רב לכם טוב את ההר הזה פנו לכם צפונה", מהו פנו לכם צפונה? אם ראיתם אותו שמבקש להתגרות בכם - אל תעמדו כנגדו אלא הצפינו עצמכם ממנו, אמר רב יהודה בר שלום אמרו לו ישראל: "רבש"ע - אביו מברכו על חרבך תחיה, ואתה מסכים עמו ואומר לנו הצפינו עצמכם מפניו, ולהיכן נברח? אמר להן: אם ראיתם שמזדוג לכם ברחו לתורה, ואין "צפונה" אלא תורה, שנא' "יצפון לישרים תושיה", ושם בחי' הרד"ל ציין (לתנא דבי אליהו רבא פ"ו) "ואם ראית שהיסורים ממשמשין ובאין עליך - רופץ לחדרי תורה ומיד היסורין בורחים מעצמם ממצד" שנאמר: "לך עמי בא בחדריך... עד יעבור זעם".

מה יעשה אדם וינצל מחרבו של עשיו

להצפין עצמנו בתורה היא העצה להנצל מחרבו של עשיו המתנופפת כנגדנו, "והצפנה" פרושה להיות מכוסה בתוך התורה, מבלי להתגלות ואפי' משהו החוצה! אלא כולו עמוק בעיון התורה, ובלמוד בקיאות, בהתמדה, ובשמירת זמני הלמוד, וכן לא להפסיק באמצע הלמוד לדבר דברים שאינן תורה, כחדשות או סתם דברים בטלים, וידוע שהחפץ חיים פגש בבני תורה שעוסקים בשיחה בטילה באמצע הלמוד ואמר להם "בתיאבון", עפ"י הגמ' (חגיגה יב:) "הפוסק מדברי תורה ועוסק בשיחה בטילה מאכילים אותו גחלי רתמים", ומה גם בבחינת מדה כנגד מדה: אם הוא לא מפסיק באמצע למודו, גם בשמים לא יפסיקו את החיים באמצע שנות האדם, ודו"ק.

ויש להוסיף ביאור בחובת ההצפנה בתורה, שכן כל כוחו וחיותו של עשיו הוא מכח הברכה "ועל חרבך תחי" (כמבואר שם במדרש) ומצינו דבר נפלא "בחזקוני" על התורה "דלכך נתקיימה הברכה הזו לעשיו מפני שיעקב לא נטלה ממנו, כי אף שאת תכלית המצוה להאכיל את יצחק לקח יעקב מעשיו, אבל את המצוה "שא נא חרבך תליך וקשתך" קיים זאת עשיו בשלימות, ואת זה יעקב לא נטל ממנו, לפיכך נתקיימה בו הברכה יעו"ש, וכדי לבטל זכות זאת פשוט שאין עצה אחרת אלא רק

להרבות זכיות בתורה ומצוות, שבוזה תפסק זכות המצוה שקיים עשוי, ולא בחיל ולא בכח נבטל זכות מצנתו, אלא ברבוי תורה ומצוות ודו"ק.

חיזוק בתפילה

בתפילה כיצד, הנה פסק הלכה של הפמ"ג והובא במשנה ברורה ס' תקע"ד סע' ה' כל הפורש מן הצבור אינו רואה בנחמתו, וכל המצטער עמהם זוכה ורואה בנחמתו, וכמב' שם ס"ק יג' בדבר שיכול להועיל הן בתפילה, הן בתענית, הן בממון, ופשוט שזה נלמד ממשוה רבינו שהי' בתפילה ובתענית על כלל ישראל, וזו חובה על כולנו להרבות בתפילה על המצב שאנו שרויים בו וחלילה להמנע כאשר מכריזים בצבור על עצרת התעוררות, או תפילה. והתפילה להיות תפילה "שלימה" עפ"י המבואר במס' ר"ה (י"ח ע"א) תניא ר"מ אומר שנים שעלו למטה וחולין שוה, וכן שנים שעלו לגרדום לידון ודינן שוה, זה ירד וזה לא ירד, זה ניצל וזה לא ניצל, זה התפלל ונענה וזה התפלל ולא נענה, מפני מה זה נענה וזה לא נענה, זה התפלל תפילה שלימה - נענה, וזה לא התפלל תפילה שלימה - לא נענה, ופרש"י תפילה שלימה - נתכוין, וכמאמר חז"ל תפילה בלא כוונה כגוף בלא נשמה, ואין לך חסרון יותר מגוף בלי נשמה, דזהו מת שאינו בכלל העולם ומקומו מחוץ לעולם והכוונה בתפילה היא המשלימה את הגוף, הנשמה והחיות של הגוף.

בזכות ברכה בכוונה

כן מצינו עצה נוספת למניעת שפיכות דמים (במנחות מג:): ונפסק להלכה בטוש"ע אר"ח (ס' מו, ג) "חייב אדם לברך בכל יום מאה ברכות לפחות", ובטור שם בשם ר"נ גאון והובא בקצור במ"ב שם (סקי"ד) הטעם: "לפי שהיו מתים בכל יום ק' נפשות מישראל - תיקן דוד ע"ה לברך מאה ברכות בכל יום". וכבר האריכו בספרים הקדושים על גודל האיסור בזריקת ברכה מתפה בלי כוונה ובפרט בהזכרת שם ה' בלא כוונה, ושהתיקון להצלה ממיתה היא ע"י מאה ברכות בכוונת הלב כראוי. וכן אמרו חז"ל מי שעוסק בדברים אחרים באמצע ברכה עליו נאמר "אם תלכו עימי בקרי...". ח"ו, והובא במשנה ברורה (סימן קצא ס"ק ה).

מלאכי השרת שומרים אותו

כתוב בתנא דבי אליהו פ"ד... וכן כל חכם וחכם מישראל שיש בו דברי תורה לאמיתו ומתאנח על כבודו של הקב"ה, ועל כבודו של ישראל כל ימיו, ומחמד ומתאוה ומצפה על כבוד ירושלים, ועל בית המקדש ועל הישועה, שתצמיח בקרוב בימינו ועל כינוס הגלויות, מיד שורה רוח הקודש בקרבו וכו', מכאן אמרו כל ת"ח שעוסק בתורה בכל יום תמיד בשביל להרבות כבוד שמים, אינו צריך לא חרב, ולא חנית ולא כל דבר שיהי' לו שומר אלא הקב"ה משמרו בעצמו, ומלאכי השרת עומדין סביב לו וחרב ביד כולם ומשמרים אותו...

לימוד לדורות משערי ניקנור

רציתי לסיים בדבר נפלא, מתוק מדבש, שראיתי בספר קהילת יצחק בשם אחד המגידים, הגמ' (במס' יומא לח.) אומרת ניקנור נעשו לו ניסים בדלתותיו, וכך היה המעשה: הוא נדב דלתות לשערי ביהמ"ק, והנה כשזכה לסיים המלאכה, והביא אותם באגניה מאלכסנדריה של מצרים לא"י, עמד עליו

נחשול בים להטביע אותו והאניה חישבה להישבר ולהיטבע, באו המלחים ואמרו לו: אין ברירה הדלתות כבדות מדי עשויות מנחושת חייבים להשליך אותם, הוא שומע ואומר ברעד: כל חיי מסרתני נפשי ועבדתי על הדלתות האלו... - איך אפשר להשליכם לים, והם אומרים אין ברירה או אתה או הדלתות, ואז אומר ניקנור אולי תזרקו קודם אחד והאניה תתיצב, והם זרקו את אחד השערים, השער טבע אבל זה לא עזר לאניה, ובאו ואמרו לו שיש לזרוק גם את השער השני, כששמע זאת ניקנור אמר: אני לא יכול, לא מסוגל, שנים רבות השקעתי את כל כוחי ונשמתי בזה, בלי השער הזה אין לי חיים, שאוני והטילוני עימה!! וכך עשו המלחים קשרוהו חזק לדלת וזרקוהו לים עם הדלת, ונעשה לו נס וניצל יחד עם הדלת, וכשעלה ליבשה ביצבצה ועלתה ליבשה גם הדלת הראשונה של שערי ביהמ"ק. ואומר הקהילות יצחק שבסיפור זה רמוז ומונח סגולה נפלאה לדור אחרון, שני עמודים יש לכלל ישראל עמוד התורה ועמוד העבודה בביהמ"ק, ובעוונותינו יצא הקצף והעמוד הראשון טבע בים - ביהמ"ק נחרב ובטלה העבודה, וכלל ישראל המשולים בגלות לספינה המטורפת בים נשאר להם רק דלת אחד עמוד אחד והוא התורה הקדושה, והנה בא היצה"ר בכל מיני דרכים ורוצה להשליך לים גם את הדלת השנייה, מפריע לנו בקיום התורה, בלימוד בקדושה, ובשאר טירדות. ומה עונים ליצר הרע בשעה זו? אומרים לו את מה שאמר ניקנור "שאוני והטילוני עימה!" אנחנו לא ניתן לך להרפות אותנו מעסק התורה, אנחנו ניקשור את עצמינו חזק באמת לתורה הקדושה, כל אבר וגיד מרמ"ח אברים ושס"ה גידים יהיה דבוק בה ובמצוותיה - כך שאפי' אם אנחנו נזרקים לים ובאים גלים של הפרעות ונסיונות ובלבולים, אין בכוחם לנתק אותנו. אנחנו מחוברים יחד עם התורה בכל רגע ועוסקים בה, ואז נזכה שלא רק שאנחנו נינצל ועמוד התורה ינצל אלא שגם יבצבץ ויעלה השער הראשון שנפל לנו - עמוד העבודה בית המקדש שיבנה בב"א.

מאמר הזהר, על עון ביטול תורה

"ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור" - בזמן שישראל פוסקים מן התורה, מיד "ותרד.. לרחוץ" - יורדת מידת הדין לרחוץ בדמם של ישראל בעבור עלבון התורה.
 "ונערזתיה הולכות על יד היאור" - אלו אומות העולם שהולכים ורודפים אחרי ישראל.
 "על יד היאור" - על סיבת עלבון התורה, והמרפים ידיהם ממנה.
 "ותפתח ותראהו והנה נער בוכה" - א"ר יהודה כל דברי העולם תלויים בתשובה ובתפילה, ועל ידי שמתפלל האדם לקב"ה, וכל השופך דמעות בתפילתו אין לך שער שלא יכנסו בו הדמעות.
 "ותפתח ותראהו את הילד" - זו השכינה ששורה על ישראל כאם על הבנים ופותחת בזכותן.
 "את הילד" - אלו ישראל הנקראים ילד שעשועים שמתאהבים לפני רבונם בכל.
 "והנה נער בוכה" - ומיד שמתחננים לפני הקב"ה וחוזרים בתשובה ובוכים לפניו כבן הבוכה לפני אביו, וכיון שבוכים - מיד נקרעים כל גזרות רעות שבעולם.
 "ותחמול עליו" - והשכינה הקדושה מתעוררת עליו ברחמים ומרחמת אותו.
 "ותאמר מילדי העברים זה" - שהם רַפִּי לבב כאבותם ואמותם לשוב לפני רבונם, ולא כעובדי כוכבים שליבם קשה.
 "ותקרא את אם הילד" - שהיתה יוכבד בוכה, הוא בוכה ואם הילד בוכה.
 וזהו שכתוב: "קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה" - שבזכות בכיית אם הילד רחל, ובניה - ישראל, יצאו מן הגלות.
 אמר ר' יצחק: גאולת ישראל אינה תלויה אלא "בבכּי", כאשר יכלו דמעות הבכי שבכה עשוי לפני אביו - על ידי דמעות שיורידו ישראל בגלות שלו, וע"י בכיית ישראל יצאו מן גלותו. וזהו שאמר הכתוב "בבכי יבואו ובתחנונים אובילם" (זוהר הקדוש שמות דף י"ב).

הרה"ג הרב שלמה זילברשטיין שליט"א

מורי ורבותי, התאספנו לקול מצוות רבני העיר לקיים עצרת התעוררות, ואנחנו מחוייבים בזה, כך התורה רוצה כמו שאומר הרמב"ם בהל' תענית "מצוות עשה מן התורה לזעוק על כל צרה שתבא על הציבור, ודבר זה מדרכי התשובה הוא, שבזמן שתבא צרה ויזעקו עליה וידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים - הורע להם - וזהו שיגרום להסיר הצרה מעליהם". א"כ זו הלכה, דין תורה, שאם ח"ו בא צרה עושים התעוררות, ולכן מלבד הצער והאבל היחיד של יתמות ושכול בבתי ישראל ואובדן נפשות נקיים וקדושים, חוץ מזה יש עניין שכל ישראל ערבים זה לזה, וזו בעיה של כלל ישראל שיש קיטרוג גדול, ולכן מחוייבים לעשות פעולות לעורר עצמנו "ואדם נפעל כפי פעולותיו" וזה גורם שהקב"ה ירחם יסיר הצרה מעלינו. וממשיך הרמב"ם שאם לא יזעקו אלא יאמרו דבר זה מנהג העולם אירע לנו - ומקרה הוא. "צירוף מקרים" כמו שנוהגים בלשון העם. ואז לא יזעקו ולא יתעוררו. אומר עליהם הרמב"ם "שזו אכזריות וגורם להם להידבק במעשיהם הרעים ותוסיף הצרה צרות אחרות".

חוסר שימת לב - פרושו חוסר יראת שמים

החידושי הרי"ם אומר על פסוק "הצדיק אבד ואין איש שם על לב" פירוש: אם אין איש שם על לב - שאדם לא מעורר לבו אז "הצדיק אבד" זו אבידה גדולה שהצדיק נאבד לנו. האמרי אמת מגור כותב במכתב ושם מפרש את הפסוק (שמות ט, כ) "הירא את דבר ה' מעבדי פרעה הניס את מקנהו... ואשר לא שם את לבו"... ומפרש: שאדם שלא שם על לבו הוא ההיפך מירא את דבר ה' שלא נקרא ירא שמים כלל וכלל.

עבודת ה' בלי תנודות

הרמב"ם מביא כאן פסוק (ויקרא כו, כא) "אם תלכו עמי בקרי" - "מקריות" - פרוש: ארעי, מתנדנד, לא קבוע, וכידוע שיש בן אדם שמתעורר אחרי ששומע דברים חוצבי להבות אבל אחרי כמה ימים מתקרר. כלומר אדם כזה עצם היראת שמים, התורה, והתפילה שלו, הכל נתון לתנודות. א"כ כל הגישה שלו לתורה ויראת שמים היא מקרית. וזו כוונת הרמב"ם "והלכתם עמי בקרי" שאצלו הולך הכל לפי "מצב רוח", שהיום מתעורר ומחר דבר קטן מוציא אותו מהקביעות, וכל הקבלות והלקחים שקיבל להתרחק מהחטא והכיעור הכל נעלם.

וא"כ הקב"ה דורש מאתנו בפסוק זה כדי שתסור הצרה מעלינו, שעבודת ה' תהיה עקבית, תמיד בקביעות בלי תנודות. וזה כוונת הפסוק (משלי ח, לד) "אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום, לשמור מזוזות פתחיו". "דלתותי" - אלו בתי כנסיות ומדרשות וכוללים. שלא לחסר שם אף יום ושעה, ושואל המדרש על הפסוק "לשמור מזוזות פתחיו" - מה יש לשמור את המזוזה? אלא כשם שאין המזוזה זזה מהפתח כך אל תהא זז מבתי כנסיות ומדרשות. כלומר שכל החיים יהיו רצף אחד בה' ותורתו, כל הרצונות והשאיפות שלו הכל בסגנון של בית מדרש. התפילות ומעשים טובים שתהיינה קבועות, וכמו המזוזה שהיא השיא של קבלת עול מלכות שמים הם קבועים בדלתותינו כך עול מלכות שמים צריך לא לזוז מאיתנו - גם כשאוכל וישן.

וידוע שמידה טובה מרובה ממדת פורענות ואם על "מקרה" מענישים כ"כ אזי על מידה טובה של

קביעות בתורה ועבודה בלי תנודות - עאכו"כ שיש שכר גדול ועצום מאד. וזה מה שצריך להיות שימה על הלב. **אומרים** בשם הרבי מקוצק על הפסוק (דברים יא, יח) "ושמתם את דברי אלה על לבבכם" - שאת כל דברי המוסר וההתעוררות שאתה שומע תניח תמיד על לבך שברגע שיפתח הלב יפול הכל פנימה.

חרדתו של החפץ חיים

ידוע בכנסיה הגדולה של אגוד"י לפני 60 שנה עמד החפץ חיים במעמד כל גדולי הדור ואמר דברים חוצבי להבות על הצניעות ובאמצע דבריו צעק בקול "איך לא מתפוצץ לב יהודי מהפחד הגדול מהעונש האיום ונורא של (דברים כג, טו) "ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". אני חושב שהיום אנחנו מתחילים להבין מה הוא העונש של ו"שב מאחריך"... ממש פשוטו כמשמעו! כל הקיום של כל העולמות והעולם הזה תלוי בהשגחת ה', ואם ח"ו רגע אחד הקב"ה מסיר השגחתו בגלל פגם צניעות ואז ו"שב מאחריך" - ואנחנו רואים מה קורה פה - אסונות, מחלות, אבלות ובכי רח"ל. וידוע שהאמרי אמת מגור דרש למחרת שם וחזר על דברי הח"ח במעמדו מילה במילה - בהתרגשות גדולה. וא"כ **אנו רואים שעל זה הקב"ה מקפיד מאד.**

לכן צריכים להזהר אפי' מסטיה קלה של ערות דבר, לא רק פגישה ב"לובי" של בית מלון ולאורך חוף הים אסורה באיסור חמור, אלא גם בתוככי העיר צריכים להשגיח ולשמור כאו"א שלא יפרצו את גדרי הצניעות המקובלות מדור דור, וכמובן שמירת העיניים והמחשבות ושהמעשים יהיו תואמים את דרך התורה, ולא להקל ראש בשיחה הנצרכת עם אשה באיזה חנות וכיוצא וכו', וכשנתקן את ו"שב מאחריך" ה' ישמור וישגיח עלינו וישרה שכינתו ובפרט בארץ ישראל שעניי ה' אלקיך בה מראשית השנה עד אחרית שנה.

לשמור על קדושת הפה

הנקודה השניה - חז"ל דורשים "ערות דבר" - "ערות דיבור", וזה כולל הרבה גופי תורה ובני אדם מזוללים בה. ראשית כל הדיבור שיהיה נקי ולא לנבל הפה. ושנית שמירת הלשון מרכילות, לשה"ר, שנאת חנם, הלבנת פנים. שהרי באותה מדה שפגם בערות דבר מסלק את השכינה כך פגם של לשון הרע מסלק את השראת והשגחת השכינה מעל עם ישראל, כמבואר במדרש רבה פ' כי תצא.

חז"ל אומרים על לשוה"ר (ערכין טו:): - "כל המספר לשוה"ר מגדיל עוונות עד לשמים", ומביא החפץ חיים בהקדמתו שזו בעיית הדור והדבר החשוב ביותר שיש לשמור. ויש מכתב של האמרי אמת, "כאשר רבו הצרות מבית ומחוץ ונאמנים עלינו דברי הגמרא שאריכות הגלות הזה הוא עבור לשון הרע ושנאת חנם". ולכן דרש לקבוע שיעורים בכל בית כנסת בספר חפץ חיים ושמייה"ל. הגמ' בערכין טו: אומרת מה תקנתן של מספרי לשוה"ר? - והתשובה - שיעסקו בתורה! ואמרו חז"ל בסוטה בשעה שעוסק בתורה - התורה מגינה עליו, ושואלים הרי דואג האדומי שעסק בתורה - מדוע לא הגינה התורה עליו? ומתרצים - שכוונת הגמ' שיעסקו בתורה של הלכות אלו בדוקא - שילמד הלכות שמירת הלשון. (ועיין חגיגה טו:), וגם זה לא מספיק להגן רק אם לומד ע"מ לקיים, ודואג תורתו מן השפה ולחוץ (סנהדרין ק"ו) ולא קיבל בלבו לקיים למעשה. אבל לימוד ע"מ לקיים מציל ומגן מאיסור החמור של לשוה"ר. ומפורסם ברבים מעשה שהיה בירושלים בזמן הרב ברלין והיה גר שם בשכונתו הצדיק ר' יצחק בלזר. והוא ביקש מהרב ברלין שלא יספידהו לאחר פטירתו, ובאמת

לאחר שנפטר עשה הרב ברלין כנס התעוררות גדול ולא הספידו וקיים בקשתו. ובא אחר כמה ימים הצדיק ר' יצחק בלזר להרב ברלין בהקיצו, והודה לו מאד על שקיים בקשתו שלא שיבחו וכו', ואז שאל אותו הרב ברלין על מה דנים ומקפידים בשמים? וענה לו שבני אדם לא יודעים עד כמה מענישים בחומרה רבה בשמים על לשון הרע ומחלוקת ושנאת חנם.

כל הצרות בגלל חטא הלשון

והח"ח בהקדמה לספר מביא שכל הצרות והאסונות בגלל חטא הלשון, וכותב שבעבור לשון הרע נחרב ביהמ"ק וגלינו מארצינו (יומא ט:): והגם שהגמ' נקטה שנאת חנם כוונתה על לשון הרע ג"כ, שהיא תוצאה של שנאה דאליה לא היו נענשים כ"כ, וזה בדיוק מה שהגמ' שם מסיימת ללמדך ששקולה שנאת חנם לע"ז ש"ד וג"ע וזה ממש כמו הגמ' בערכין טו: שלשה"ר הוא כמו שלוש עברות חמורות! ואם חטא חמור זה של לשה"ר פגם כ"כ שגלינו מארצנו, על אחת כו"כ שהוא אינו מניחנו לשוב לארצנו ולבנות מחדש את ביהמ"ק. ועוד ידוע חז"ל (סנהדרין ק"ב) שבכל דור ודור מענישים ומקיסרים אותנו בגלל חטא המרגלים - שהוא הרי היה עוון לשון הרע! ומוסיף החפץ חיים: שהפוגם פיו בדיבורים אסורים של לשה"ר מונע ומעכב מכל דיבורי הקודש בתורה ותפילה לעלות לפני ה' אלא הם נחטפים וניטרפים ע"י מלאכי חבלה שנבראו מחטא הלשון. ומביא הח"ח מה"זהר הקדוש" פר' פקודי: כשאדם מדבר לשון הרע נברא מזה מקטרג גדול העולה עד כסא הכבוד ועושה חורבנות גדולים בעולמות העליונים. וגם בעולם הזה גורם המקטרג חורבן נורא ומביא מיתות משונות וחרב והריגות בעולם!. ומדרש שוחר טוב תהילים נח, אומר: "כחץ היוצא מן הקשת והולך וממית, כך כל מילה של לשון הרע הולכת וממיתה".

רבותי, את חשבונות ה' אנחנו לא יודעים - אנחנו רק יודעים מה הוא מצווה אותנו - כפי מה שמגלה לחכמי כל דור ודור. וכאן הח"ח קבע בהחלטיות שהדבר הגורם כל האסונות והצרות - זה הלשון הרע וחירחור ריב א"כ סימן שעל זה יצא הקצף וצריכים להשמר מזה מאד.

התקשורת מקלקלת מאד

במאמר מוסגר רציתי להוסיף שלא טוב ההתייחסות שלנו לתקשורת החילונית, שעסקן אחד אומר כך, והשני אחרת, וכל הראש תפוס מה אמר החילוני הזה ומה אומר השני - וזה מקלקל מאד, ה' ירחם. ואם הייתי יכול לעשות תקנה, אז דבר ראשון על הצבור החרדי לזרוק את התקשורת לגמרי ולבטלו כביטול חמץ, כעפרא דארעא, שעליהם נאמר גדול המחטיאו יותר מההורגו. שכל המילים המקולקלים, ה"סלנג" הפסול שהם מלמדים אותנו, וההתייחסות אליהם מטמא נפש וגוף. וכל זה בנוסף על ביטול תורה וכיוצא בזה כל מיני קלקולים שמביא התקשורת עלינו. וזה נותן השלכות שעסקן חרדי אחד כועס על חברו ומדליף לתקשורת משהו, ויוצא ריב ומחלוקת.

ואני חוזר לנושא שלנו שבני תורה צריכים לגדור עצמם ב"ערות דיבור". שעוון זה גדול עד אין שיעור עד שאמרו עליו שהוא ככופר בעיקר ח"ו (ערכין ט"ו), ונפרעים מזה העוון בעולם הזה והקרן קיימת להיפרע ממנו שוב גם בעולם הבא (ירושלמי פאה א) ה' ישמרנו. ומבטיח החפץ חיים בפסוק (תהילים ל"ג) "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים", ויש כאן כפילות "חפץ חיים" ו"אוהב ימים" ומבאר הח"ח שהפסוק מבטיח לכל אחד ואחד שמי שחפץ בחיים נצחיים לעולם הבא - וגם בעולם הזה יזכה לימים טובים וארוכים - זה על ידי נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה.

לכו...ונדעה בשל מי הרעה הזאת

הקב"ה אמר ליונה: "לך והינבא על נינוה כי בעוד 40 יום נינוה נהפכת", יונה לא רוצה ללכת - כי פחד שיהיה קטרוג גדול על עם ישראל, שאם ילך ויכריז על נינוה שעוד 40 יום נהפכת, והגויים יחזרו בתשובה, והיהודים שצריכים ג"כ לשוב בתשובה חלילה לא יחזרו, אז יהיה קיטרוג על עם ישראל, וכיון שהקב"ה לא משרה שכירתו בחו"ל רצה לברוח מהארץ וברח ליפו ומצא אָנִיָּה ויתן את שכרה והאָנִיָּה מפליגה, ובאָנִיָּה הזאת יש אדם אחד הבורח מאת ה' אלוקי ישראל. והקב"ה מסעיר את הים, רוחות, גלים עזים, וחז"ל גילו לנו שבאָנִיָּה היו 70 גויים מ-70 עמים. כשהגויים ראו את הסערה הזאת, אמרו "לכו ונפילה גורלות ונדעה בשל מי הרעה הזאת", גויים טמאים הבינו ש-ים סוער זה לא סתם, ואפי' שאין דבר יותר טבעי מ-ים סוער, גלים ורוחות עזות, אבל גם בזה לימדונו הגויים שזה לא טבעי, הולכים להיטבע, הולכים למות, זה לא סתם. לכן אמרו "ונפילה גורלות ונדעה בשל מי הרעה הזאת", הגורל נפל על יונה והיה להם חבל לזרוק אדם לים, ושאלוהו מה נעשה לך וישתוק הים מעלינו? וענה להם: "שאוני והטילוני אל הים", ואמרו בעלי המוסר מדוע ביקש "שאוני" ולא אמר רק "והטילוני אל הים", ומסבירים שיונה ביקש "שאוני" - לאט! שאולי עוד אצליח לעשות תשובה ברגע האחרון, ואח"כ "והטילוני אל הים", וזרקוהו - לים והים שתק.

בתוכנו משתוללת סערה

אחים יקרים! מחר ערב שבת ואף אחד לא עומד להפליג בים ולא באתי לדבר על ים סוער, כי בתוכנו משתוללת סערה בלי ים, אנחנו מדברים על מדינה סוערת, על כבישים סוערים, על בתים סוערים, ואם גויים שואלים האם אנחנו לא נבא ונשאל "לכו ונפילה גורלות ונדעה בשל מי הרעה הזאת"? כמה צרות בבני ברק!! הרי זה נורא ואיום צרות שהציבור לא יודע, מה שבגדול יודעים - לפני שבועיים שלום לפיד ואביו, ואתמול לוויה של 2 קדושים, ושלשום אשה צעירה מאד השאירה 6 יתומים והבכור יהיה לו בשבת זו בר מצוה - זה בגדול, אבל כמה אנשים חולים ה' ירחם, ביקרתי אתמול ידיד בבית חולים מסויים, וראיתי - אוי כמה חולים, אוי - שלא ניתפס לשטויות, כי אנשים מדברים ואינם יודעים מה מדברים, אנשים מדברים - אז מה יהיה עם הערבים האלה... אז נשחוט אותם... אז מה עם המדיניות הזאת... אבל כל זה לא כלום ביחס למחלות והאסונות ותאונות הדרכים... ה' ישמרנו.

האם הערבים הסכנה שלנו?

מורי ורבותי! הערבים - זאת הבעיה שלנו? האינטיפאדה של הערבים זה אחוז קטן לעומת האינטיפאדה בכבישים. והאינטיפאדה של הערבים זה רק אחוז קטן לעומת האינטיפאדה של סרטן. האם ערבים שייך לתאונות דרכים. האם ערבים שייך משהו לסוף טבת ואין טיפת גשם. אוי כמה רעות, כמה צרות, כמעט בכל בית ממש. והנביא עמוס צווח "אם רעה בעיר וה' לא עשה". בני ברק מלאה עם צרות - יש רעה בעיר וה' לא עשה! הנביא ישעיהו שואל בסוף פ' מ"ב "מי נתן למשיסה יעקב וישראל לבוזזים" ולא היתה התשובה אינטיפאדה של ערבים. אלא התשובה היתה: "הלוא ה' זו חטאנו לו ולא אבו בדרכיו הלוך, ולא שמעו בתורתו". וההמשך נורא מאד "וישפוך עליו

חימה אפו" - בגלל שחטאנו לכן אלוקים שפך על העם שלו חימה אפו, וממשיך הפסוק "ועוז מלחמה ותלהטהו מסביב ולא ידע, ותבער בו ולא ישים על לב. ומסביר במצודת דוד - "ותלהטהו מסביב" - אינו משים על לב כשהצרה ממשמשת לבא. "ותבער בו" - בעת שכבר באה הצרה ובווערת בו - גם לא ישים על לב. רבותי! השטן לא נותן לנו שנשים על הלב ושנחזור בתשובה. הוא מבלבל אותנו בכל מיני שטויות, ערבים... ממשלה... שמאל וכו'... רבותי! צריך לצעוק "הצרה הגיעה" "הצרה הגיעה" - אוי כמה יתומים, כמה אלמנות, כמה מחלות - "ולא ישימו על לב", כל אחד טרוד בתאוות שלו, עם השטויות שלו. אומר רבינו יונה בשערי תשובה - כאשר תמצאנה את האיש צרות ישיב אל ליבו ויאמר: "אין זה כי אם דרכיו ומעלליו אשר עשו אלה לו, וחטאיו עוללו לנפשו וישוב אל ה' וירחמהו" - רק זו הדרך.

יסוד האמונה שהכל מה' יתברך

אחים יקרים! נזכיר רק כמה נקודות מה צריך חיזוק, אבל קודם כל - הנקודה העיקרית - אנשים אינם מבינים, שאבא מכה אותנו, הוא זה שמחזיק את המקל שנקרא "אינטיפאדה" "תאונות" "סרטן" אבא שלנו שבשמיים לא מרוצה מאיתנו - ורק הוא זה שנותן את המכות, והפסוק מפורש לאי ירידת גשמים הוא "וחרה אף ה' בכס - ועצר את השמים". בא הנביא חבקוק והעמידן על אחת "וצדיק באמונתו יחיה" ומי שלא מאמין שהכל מה' אין לו חלק בתורת משה רבינו, והמשגיח ר' יחזקאל היה מביא את הרמב"ן (בסוף פרשת "בא") - "מן הניסים הגדולים המפורסמים (שכל עם ישראל כולו מעיד עליו, כגון שהקב"ה הוריד לנו מן השמים ארבעים שנה רצוף, וביום שישי כפליים, ובשבת בכלל לא, ושהוציא לנו מים מהאבן, והבאר שהלכה אֶתנו במדבר, וקריעת ים סוף - שייבש לנו את הים, וכו'). ומן הניסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בניסים הנסתרים שהם יסוד התורה כולה - שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין שכל דברינו ומקרינו כולם ניסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם, אלא רק אם יעשה המצוות יצליחנו שכרו ואם יעבור עליהם יכריחנו עונשו". ולכן - מי שאומר על מחלות, על צרות, ועל מאורעות קשים, - שזה צירוף מקרים, - או אין מה להתרגש כי אני בסדר גמור - ואין לי ממה לחזור בתשובה ולהשתנות, זה כפירה ואין לו חלק בתורת משה, ואז מובן אם יש בראש כפירה ורואים רק את המקל ולא את האוחז בו, מה הפלא שלא מבינים מה מחפשים כאן בעולם הזה ומה הקב"ה דורש מאתנו.

שלא "יכפל" העונש"

אומר ר' יונה בשערי תשובה בשער השני אות ב' "ואם לא ישוב מדרכו הרעה ביום רעה, והוכח במכאוב ולא שב עד המוכיחו - אז יגדל עונו - ואז יכפל עונשו". רבותי! "מקבלים מכות" - אז מה עשית עם זה, אז מה עשה כל אחד לפני שבועיים עם השלוחי מצוה אב ובנו שמדת הדין היתה כ"כ מתוחה, אוי מידת הדין כ"כ מתוחה, אבא מלווה את בנו ללמוד תורה ו... - אז מה עשינו עם זה, תספרו לי מה כל אחד השתנה, ורבינו יונה צועק, "אם לא ישוב האיש מדרכו הרעה ביום רעה - והוכח במכאוב - ולא שב עד המוכיחו - ויכפל עונשו" - פי שבע - "ויספתי לייסרה אתכם שבע על חטאתיכם", כי אם מלך מייסר את בניו והם לא מבינים בכלל מה הוא רוצה - אז "יקשה מוסרו ויכביד עולו מאוד" כדי שאולי עכשיו כן יבינו אותו. אחים יקרים! עכשיו זה לא זמנים רגילים - אנחנו לא יודעים מה ילד יום, אז צריכים לחפש כמה דברים מה נראה לתקן

ולהשתנות. דברים אלו הם לא שלי אלא דברים שגדולי ישראל אומרים, וחייבים להשתנות. כי אף אדם לא בטוח ביום מחר ואפי' אנשים בריאים וחסונים, הנה עושים בדיקות - ומגיעים תוצאות שיש בגופם מחלות ממאירות ר"ל וחשך עולמם.

סגולה בדוקה ומנוסה

כתוב בעולת תמיד לר' שמואל הומינר בשם יערות דבש שיש סגולה בדוקה ומנוסה בשם ר' יהונתן אייבשיץ קדוש עליון, שאם אדם יתחיל את היום שלו בטוב בתפילת שחרית, כמו שצריך, לפי הסדר בלי דילוגים, מילה במילה, ויכוון מאד בקריאת שמע ושמונה עשרה, מובטח לו שיצליח באותו יום בכל ענייניו וק"ו בתורתו, והיה אומר על עצמו ביום שלא התפללתי כראוי תורת נעשית קרעים קרעים ולא כיוונתי אליבא דהלכתא, כי הכל תלוי "בסיעתא דשמיא" שמקבל כפי התפילה **בבוקר.**

אוצר החכמה

את מי תובעים יותר?

אוצר החכמה

בואו וראו, כמה אנשים "בבלינסון" ו"תל - השומר" מוכנים לתת כל הון שבעולם כדי שיוכלו לצאת ולהתפלל בציבור ושיוכלו לענות "אמן" "ברכו" "קדושה", אם תקשיבו מה הם מרחשים כעת בשפתותיהם תראו כמה הם מבטיחים וחוזרים ומבטיחים שיבואו כל בוקר לתפילה לא רק בזמן אלא הרבה לפני הזמן, **אם כן אתה שאתה ברוך ה' - בריא, יכול "ללכת", "לאכול", "לדבר", איך אתה עובד את בוראך?** התביעה אצלך גדולה מאד! הרי אתם יודעים שהרב חנניה צ'ולק עשה בקיץ קיטנה לכל הילדים חולי סרטן וכו' וההורים שם ברכו אותו על זה שאיפשר להם אחרי חדשים רבים לשבת ליד שולחן אחד, כי חדשים רבים לא אכלו יחד, כשהאבא בבית האמא ליד המיטה בבי"ח, וכשהאמא בבית האבא מחליף אותה בבי"ח, ואצלך שכל הילדים ברוך ה' בריאים איך לא תבוש כה לזלזל בבוראך במטיבך, ולאחר זמן התפילה, ולהתפלל בלי לב בלי שמחה, ובמהירות עצומה.

זלזול בתפילה - זה חילול ה'

נזדמנתי לבית כנסת מסוים לתפילת ערבית לא באיצקוביץ אלא בשכונה מכובדת שיש שם זמן קבוע ומיוחד לתפילת ערבית והיו צריכים להתחיל למשל ב- 7:00 בדיוק, ונכנסתי ב - 2 דקות ל - 7, והיו שם 25 אברכים שישבו ולמדו וב- 7:00 התחילו "ברכו", והדלת היתה נפתחת ונטרקת נפתחת ונטרקת, בלא הפסקה, ועד שמ"ע היה ביהכ"נ מלא, היו שם לפחות 70 איש, אוי אחים יקרים - איזה זילזול! הרי יגיע יום שנרצה לשלם מיליונים בשביל "ברכו" אחד ולא נוכל, בשביל תפילה במתינות מילה במילה ולא נוכל, **וידוע חז"ל** (מסכת כלה פרק ב') על ר' עקיבא, שפגש נשמה מסכנה ששורפים אותה, ושאל אם יש לך תיקון וענתה שהניחה בן בעוה"ז והוא רחוק מתורה ומצוות, וכשיאמר "ברכו" יוציאו אותי מגיהנום!! אתם יודעים מה זה "ברכו"? אבל זה לא רק זה, כי הזילזול בתפילה זה חילול ה' - והוא חמור מ"ברכו" כי הזילזול בתפילה, הוא זילזול בהקב"ה - כפיות טובה ופריקת עול אתה מגיע מתי שמתחשק לך, שבע ודקה... שבע ושתי דקות... ושלוש, וארבע, וחמש... נכנסים במהירות בבילבול כמו אוטובוס, הרי אל מי אתה מדבר? איזו חוצפה זאת! ככה תעזו "לקפוץ" לארמון לדבר עם שר שיכול בכל שניה להתזו את ראשך. איזו חוצפה! קם בבקר בעצלות

והולך לביהכ"נ אחרי שכבר ראה את העיתון ועבר על הכותרות ואז נכנס להתפלל. אי - הזילול הזה, החילול ה' הזה, כמה אנחנו משלמים על החילול ה' הזה? כך אתה מכיר טובה למי שמחיה אותך בכל רגע? ואני לא מדבר על הפשע של המאחרים זמן קריאת שמע!! הרי אדם זה אין בו טיפת יראת שמים, הוא פושע גמור, האם אתם מכירים יהודי אחד שלא ישמע שופר בר"ה? שלא יקח ארבעה מינים? מצה בליל הסדר? וא"כ איך יאחר זמן מצות ק"ש דאורייתא? עול מלכות שמים!! - על זה אנחנו משלמים ביוקר! אנחנו ערבים זה לזה!

עצות להנצל מגזירות קשות

אתם יודעים שאנחנו מחפשים עצות, אנחנו לא יודעים לאן לברוח מפני שהעיר שלנו בוערת. חז"ל (שבת ק"ט): אומרים: כל העונה "אמן יהא שמיה רבא" בכל כוחו קורעים לו גזר דינו, ואולי יש עליך ח"ו גזרה של תאונת דרכים, או מחלה רח"ל - אז איך תפסיד "אמן יהא שמיה רבא".

ואומר תוס' (נשבת ק"ט): בשם פסיקתא "כשישראל נכנסים לבתי כנסיות ואומרים "אמן יהא שמיה רבא מברך" בקול רם מבטלים גזרות קשות, ואנו שרואים בעיניים כמה גזרות קשות יש - לכן בואו נבא בזמן לתפילה, בואו ונצעק, וננצל כל אמן יהא שמיה רבא", וכל אמן. בעת צרה אנשים רצים לגדולי תורה ואדמורים שיברכו אותם, גם לזה יש עצה הרי אין ברכה יותר גדולה מברכת כהנים דאורייתא "יברך ה' וישמרך" - כל מילה שם הוא מעין נובע של ברכה ושפע. ונפסק להלכה, באמצע ברכת כהנים אסור ללמוד ואסור להתפלל, ואיך יש כאלה שמפטפטים או עומדים עם הגב לכהנים באמצע שמברכים אותם. ידוע ומפורסם שהרב מבריסק לא רצה להתחיל "חזרת הש"ץ" עד שהיו לו שני כהנים, והיו רצים לחפש כהנים בסביבה כדי להתחיל חזרת הש"ץ, והיו אצלו סוחרים בתפילה ולא היה להם זמן להמתין - וברחו! אמר עליהם הרב מבריסק: לאן הם רצים? לעשות עסקים! כסף! ומי אמר שיצליחו? אבל כאן בברכת כהנים מקבלים שפע ברכה מאת ה' - ודאי שיצליחו, אז בואו ונעמוד בברכת כהנים בהכנעה ונכוון "יברך ה'" - בממון, "וישמרך" - מן המזיקין.

לימוד תורה מציל - מ"דם" חבלי משיח

ומעל הכל... - ההתמדה ב - לימוד תורה. האוה"ח הקדוש בפרשת ויחי פרק מ"ט: יעקב מברך את בניו ואמר ליהודה "כבס ביין לבושו ובדם ענבים סותו" ואומר האור החיים "כי גלות הרביעית שבו יתגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב בואו, כי כוחו של המלך המצופה הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביינה של תורה ככתוב: "הביאני אל בית היין" וזהו "כיבס ביין לבושו" - כי באמצעותה יהיה "לבושו", שהוא כינוי למלכות, נכון אליו ללבושו (כלומר הלבוש של המשיח יהיה תורה ורק כך יוכל להתגלות ובלי שיעסקו בתורה כראוי להכנת אותו הלבוש לא יוכל להתגלות) ומה ההמשך "ובדם ענבים סותו" ואומר האור החיים - שאם יגיע זמן הגאולה ולא יהיה מספיק תורה תהיה הגאולה באמצעות עול ותוקף הגלות אשר יצירו האומות לישראל, וזה אמרו חז"ל (סנהדרין צ"ז): מעמיד להם מלך קשה כהמן, וזהו "ובדם ענבים סותו" - כי באמצעות היסורים יזדככו הנפשות ויתבררו ניצוצות הקדושה כדרך שהיו צריכים להתברר באמצעות לימוד התורה, אלא שזו מלאכתו נאה וזו מלאכתו אינה נאה. א"כ אנו רואים שכדי שיבא משיח צריכים כולם להזדכך, ויש שתי אפשרויות או תורה וזה "ביין", ואם הוא לא עמל

בתורה - אז ח"ו יזכרו אותם ב"דם" - דם של יסורים, מחלות, אסונות, צרות, וכו', עד שבסוף גם הוא יזדכך, אלא שזו מלאכתו נאה וזו מלאכתו בלתי נאה. **אחים יקרים!** "תורה מגנא ומצלא" אם אדם צועק יש צרות, הצילו, הצילו, אז חייבים לדעת שאין הצלה יותר גדולה מאשר בלימוד תורה.

אוצר החכמה

צניעות מביאה ישועה לכל

גלבסוף רבתי - "צניעות", כמה זה חשוב לנו בפרט בימים קשים אלו!!! משום שהתורה אומרת (בדברים כ"ג ט"ו) "כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחנך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך" **אחים יקרים!** לכאורה אין ממה לפחד, לא צריכים לדאוג! למה? כי יש הבטחה מפורשת בפסוק "כי ה' אלוקיך נמצא בינינו להצילך - מתאונות, ממחלות, מהפסדים. וכן - לתת אויביך לפניך. אבל רבתי כל זה בתנאי אחד "והיה מחנך קדוש", מעיתונים חילוניים, מרדיו, מטלויזיה, וממשיך הפסוק "ולא יראה בך ערות דבר" - וחלילה ישוב מאחריך ואז אוי לנו. כי הרי חז"ל אמרו כל זמן שישראל פרוצים בעריות - שכינה מסתלקת מהם (במד"ר ז' י') וא"כ זה התנאי שמוכרחים לשמור בכל עוז במיוחד היום. ואם נשמור על ה"תנאי" נפטור את כל הבעיות תכף ומיד.

בשכר שמירת העיניים ימלאו משאלותיו

כמה חייבים לשמור את העיניים, הרמב"ם כותב שראיית העיניים הוא עוון גדול... וגורם לגופן של עריות (הלכות תשובה ד,ד) ואומרת הגמ' בברכות סא' "ת"ר המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה, אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו לא ינקה מדינה של גיהנום", ועוד כתוב שם בברכות העובר אחרי אשה בנהר, אין לו חלק לעולם הבא! ואומר שם רש"י - מפני איסור הסתכלות. ועוד אומרים חז"ל (נדרים כ) "כל המסתכל בעקיבה של אישה הווין לו בנים בעלי מומין, חגרים, סומים, אלמים, וחרשין..." ועוד אומרים חז"ל "כל הפונה דעתו בנשים סוף בא לידי עבירה ויורש גיהנום, וכל המסיר מחשבתו מעבירה ולא עשאה - אפי' הוא ישראל ראוי הוא לעלות עולה ככהן גדול ע"ג המזבח..." "וכל מי שעושה עצמו עצלן מן העבירה ולא עשאה ושמר עיניו - ניזון מזיו השכינה כמלאכי השרת" (מסכת כלה). ואומר רבינו יונה כל המסתכל בנשים הריהו מומר לדבר אחד - שעונו חמור מאד! ועוד אמרו חז"ל במסכת "כלה": "כל המחמם עצמו לעבירה - חשוב כבהמה, מה בהמה עושה תאוותה ואם עושה דברים הגורמים מיתתה - איננה יודעת, אף הוא כן, ומה בהמה אינה עומדת אלא לשחיטה ואין לה חלק לעולם הבא - אף הוא אין לו חלק לעולם הבא! ומאידך גיסא אם הולך ברחוב ושומר את עיניו, הקב"ה מכריז עליו לפני כל פמליא של מעלה ראו איזה בריאה בראתי בעולמי, וכתוב בספרים סגולה נפלאה שבאותו רגע שעוצם עיניו וניצל מעבירה זהו עת רצון מיוחד במינו - ודבריו יהיו נשמעים לפני כסא הכבוד וא"כ יכול אז לבקש מהקב"ה להצילו מצרותיו, ואמרו במדרש: כל מי שרואה דבר ערוה ואיננו זן עיניו ממנה - זוכה לקבל פני השכינה (ויק"ר כ"ג י"ג).

מי שורף את העיר?

נשים, חוסו על עצמכן! ומלטו עצמכן מגיהנום, איך הולכות ברחוב נשות אברכים?! עם איזה

לבוש? קצר, צר, שמע, תדעו לכן "הנשים הללו יש להם דין של רודף!", גדול המחטיאו מן ההורגו. "הנשים החצופות הללו שורפות את העיר", רחמנא ליצלן, כי הקב"ה בורח משמירת העיר ואז ניתנת רשות לשטן ולמלאכי חבלה להשחית, כמו שרש"י מביא בתחילת פ' נח (ו.יג) "קץ כל בשר בא לפני" ומביא רש"י חז"ל "כל מקום שאתה מוצא זנות, ועבודת כוכבים, אנדרלמוסיא באה לעולם והורגת טובים ורעים". אומרים רבותינו הראשונים כמלאכים: אומר רבינו יונה באגרת התשובה נ"ח: "וצריכה האשה שתהא צנועה, ונזהרת שלא יסתכלו בה בני אדם חוץ מבעלה, מפני שהמסתכלים בפניה או בידיה... יורדין לגהינום והיא ענושה בעונש כל אחד ואחד מהם, מפני שהחטיאה אותם! ולא נהגה צניעות בעצמה ונכשלו בה!" ואומר ארחות צדיקים "אשה המתקשטת לפני אנשים מכנסת הרהורים בליבם וגדול עונשה מאד! שהרי אמרו "כל שחברו נענש על ידו - אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה" (שבת קמט:). ואלו הנשים החצופות "מחטיאות את הרבים", ועונשן חמור מאד, עד שהמשנה אומרת באבות "כל המחטיא את הרבים" אין מספיקין בידו לעשות תשובה. וכבר חרץ הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ג) את דינן של החצופות הללו וכתב: "ואלו שאין להם חלק לעולם הבא, אלא נכרתים ואובדין ונידונים על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים... - ואחד מהם הוא: ומחטיאי הרבים!!! אוי, איזה עונש! הרי כל הנשים הללו חיים בעולם הזה - לחינם!! כל הצער והטורח שלהן, ילך להבל ולריק, בגלל שהן מחטיאות את הרבים. האם הן יודעות איזה חילול ה' נורא יש בזה! שואלים אותי חילונים, מה אתה מדבר על צניעות, ומה עם הנשים בבני ברק? ואיך מתלבשות בחתונות? איזה פאות?! - זו צניעות?! , ואני עונה להם, שבגיהנם עוד לא כל המקומות תפוסים, יש מספיק מקום גם לחצופות האלו, בשמים לא ישמעו שום תרוצים!! כי ב"אבות" נאמר "אחד שוגג ואחד מזיד בחילול ה' ואין מקיפין בחילול ה' אלא העונש ר"ל - מייד!! (קידושין מ). לכן חייבות נשים להתארגן ולהוכיח נשים אלו וכמובן בצורה יפה, ולהסביר להן שהן שורפות את העיר והן מביאות אסון לדורי דורות ר"ל, על עצמן ועל עם ישראל כולו.

בזכות שמירת הלשון - זוכה לאור הגנוז

ועוד נקודה חשובה: חייבים להרבות במעשי חסד בהטבה לזולת. והקב"ה משלם מידה כנגד מידה - יגמול איתנו חסדים טובים ויעמוד מכסא דין וישב בכסא רחמים. בימים קשים ובגזרות קשות חייב כל אחד לנצור לשונו מלשון הרע, שקרים, ניבול פה, הגמ' (בשבת לג.) אומרת - בעון ניבול פה גזרות קשות מתחדשות ובחורי ישראל ר"ל מתים, כל המנבל פיו אפי' נגזר עליו שבעים שנה לטובה הופכין עליו לרעה, ורב נחמן אמר אפי' שומע ושותק. הגר"א מביא באיגרתו דברים מבהילים על מעלת שמירת הלשון: (מודפס בסוף מסילת ישרים) "על כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו, זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער, והעיקר לזכות לעולם הבא הוא בשמירת פיו! וזהו תיקון לנפש יותר מכל התעניות והסיגופים שבעולם, ובוה יכופר לו כל עון! וניצול משאול תחתית, שנאמר שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו". וכידוע לשוה"ר הוא עוון חמור מאד מאד עד שאומרים חז"ל "כל המספר לשוה"ר אין לו חלק לעולם הבא" (פדר"א נ"ג, דא"ר פ' בתרא), ה' ישמרנו. ולסיום: יש להקב"ה נחת גדול מההתכנסות הזו, כי זוהי תכלית המכות כדי שנחפשה דרכינו ונחקורה ואז בס"ד ירחמו עלינו משמים, כדברי החפץ חיים על הפסוק "ויריצוהו מן הבור... יעמוד לפני פרעה", יוסף היה בבית הסוהר המצרי 12 שנה שהם 4380 יום, אי אפשר לתאר את

גודל הסבל, בלי הורים, בלי קרובים, בתוך הבור וכל יום כיום אתמול, יום לא נגמר, ויוסף אינו יודע עד מתי, ומה יהיה בסופו, ובנתיים הקב"ה מכין לו את הגאולה, פרעה חולם ואין פותר... ועמד לפני פרעה וכו' ונעשה משנה למלך והכל כהרף עין, ואומר החפץ חיים כך תהיה בעזרת ה' גאולתנו בבחינת "ויריצוהו" מן הבור. וכך מתנבא הנביא חבקוק "כי פתאום יבא האדון אל היכלו" נתכונן ונזכה במהרה בימינו אמן

חיזוק בדברים שבקדושה מספר יש נוחלין

אמרו בזוהר (תרומה קלא): מאן דאשתעי בבי כנישתא - וי לה דאחזי פרודא, וי לה דגרע מהימנותא, וי לה דאחזי דלית לה חולקא באלקא דישראל, וי לה דאחזי דלית לה אלקא ולא אשתכח תמן, ואחזי קלנא בתקיפא עלאה. עד כאן.

והנה על פי הדברים האלה, עוד מי להם פה לכת המדברים בבית הכנסת. והאלקים! בכל העברות לא ראיתי כהנה לרע. כי מה יתרון לבעל הלשון? וכתוב בזוהר בפרשת וילך (רפה א-ב) ובשאר כל רואי פני המלך המקובלים עליהם השלום, כי העליונים והתחתונים תלויין במלת אמן, והוא שורש ויסוד מוסד לכל העולמות כולן. ומי שמכוון לכל ברכה וברכה היוצאת מפי המברך, ועונה אמן בכוונה וכדינו - גורם למעלה קדושה הרבה מאד, ושפע רב וטוב לכל העולמות, וששון ושמחה לכל העולמות וכו'.

והנה על פי הדברים האלה יחשבו כת המדברים שכר עברה כנגד הפסדה: אם שוה הנאת דבור לשונם, נגד מה שהתריסו ומרדו כנגד קונם, ולא חסו על כבודו יתברך ולא בעונש התמידי של עצמם. ובאותה השעה הקדושה עצמה המיוחדת לכך, שהיו יכולים לתקן תקוני מלכות שמים ולהרבות בכבוד שמים וגם לקנות עולמם, הם מהפכים לרעה ועושין בה פגמים גדולים. אהה עד מתי לא יסירו מסוה העיוורון ויפקחו קצת עיניהם ויתעוררו קצת וישימו על לבם הנרדם. שהעונש והפגם הגדול במאד מאד והעוון הזה טמון בידם. ואלו לא היה בינינו אלא זה החטא בלבד, היה די לעמוד בצרות גלותינו הקשה והארוך. כי להיות שסיבת הגאולה הוא אמירת הקדיש והקדושה, כדאיתא ברוקח (הל' קדיש, ס' שסא) בשם המדרש (מעשה מרכבה) כשישראל עונים אמן יהא שמה רבא, אומר הקדוש ברוך הוא: מתי אקבץ את שארית ישראל בני מבין האומות. ומתי אשוב לביתי ולהיכלי וכו', ואיתא נמי בשבלי הלקט (ענין תפלה, אות כ) בשם המדרש (פרקי ר' יוסי) בשעה שאומרים ישראל קדוש קדוש קדוש וכו', אני מזכיר גלותם וממהר גאולתם. ואמרו עוד: בכל יום ויום מתחדשות גזירות קשות ורעות וכו' ובקדיש ובעניית אמן מבטלים אותם. ומה גם הקדיש שהוא בעצם ובראשונה, תפילה על גאולת השכינה, והוא רם ונישא וגבוה מאד ויושב בסתר המדרגה יותר מהכל, ובהם תלוי גאולתנו כדאיתא בתלמוד (ברכות ג). וכבר אמרו רבותינו ז"ל (עי' סוטה לח, ב) כל המברך מתברך. ומכלל הן אתה שומע לאו, כי כאשר אין אנחנו נזהרין בזה, אז אין אנו חוששין לגאולת עמנו, על כן במדה שאנו מודדין לה מודדת לנו, ועול הגלות והשעבוד משך עלינו, ולך ה' חסד כי אתה תשלם לנו כמעשינו.

הרה"ג הרב אריה שכטר שליט"א - (א)

מטרת ההתכנסות, חיוב הנחפשה...

מטרת ההתכנסות היום היא: לקיים את דברי הרמב"ם בריש הלכות תענית, שיש דבר אחד שגורם להסיר את הצרות והוא פשפש המעשים "נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה" והרמב"ם אומר שאם לא עושים את זה, זו דרך אכזריות, ואם עשרה ימים קודם לקחו מאתנו אב שנסע ללוות את בנו מקרית ארבע לשיבת פונביו, שלוחי מצווה שאינן ניזוקין הן בהליכתן והן בחזרתן, אותו ואת בנו, וילכו שניהם יחדיו, ואם בתקופה כ"כ קצרה לקחו מאתנו שוב זוג יראים, שלמים, צדיקים, שמע מינה שלא קיימנו את דברי הרמב"ם, שמע מינה שיכולנו למנוע את הקורבנות ע"י התיחסות רצינית.

ריבוי הצרות רח"ל

הרב אריה שכטר שליט"א

צריך לחקור, למה אנחנו לא מפחדים? הרי - יום יום נלקחים עולות תמימות ורק השבוע אחרי ההלויה של שני הקדושים כמה צעירים וגדולים הלכו לבית עולמם, אם היה יהודי גדול שבשקט החזיר בתשובה לאלפים הרה"ג ר' חיים דרורי זצ"ל, שנשא על כתפיו את תנועת התשובה "אל המקורות" ו"מורשת האבות" עם זכויות של אלפי יהודים שחזרו בתשובה. ואם הטוען הרבני ר' נחמיה לוי זצ"ל, הכרתי אותו מעט, נפגשתי אֶתו באקראי ואמר לי קח את כרטיסי הביקור שלי אם אתה יודע משהו שצריך שיעשו לו לשם מצוה - הנני, והם - השבוע הזה הלכו לבית עולמם, ועדיין לא נרגענו מלקיחתה הכמעט פתאומית של הרבנית פנינה בר ששת שהתיחסה אל מחלתה כמתנה וניחמה את כל הסובבים אותה ועסקה במעשי חסד עד הימים האחרונים, ואף הזמינה אולם לבר מצוה של בנה בכורה שחל ביום קומם מהשבעה, אהה! ואברך יקר כמו הרב דוויק ז"ל מרמת אהרון שגם הוא השאיר 6 יתומים, ואיפה יעקב צ'ולק, ואם כן למה אנחנו באמת לא מזדעזעים???

אין חרדים מיום המיתה

אלא יש בעיה שהגמ' במסכת שבת (ל"א:) משייכת אותה לרשעים, וחס ושלום שיוכלו לומר את זה עלינו, "דרש רבא בר רב עולא מאי דכתיב: "כי אין חרצובות למותם ובריא אולם" אמר הקב"ה לא דיין לרשעים שאינם חרדים ועצבים מיום המיתה", לא מספיק שהם לא מפחדים, "לא דיין שאינם חרדים ועצבים מיום המיתה, אלא שליבם בריא להם כאולם", והביאור הוא, שהם כ"כ בטוחים שלהם זה לא יקרה, "והיינו דאמר רבה מאי דכתיב "זה דרכם כסל למו" יודעים רשעים שדרכם למיתה אבל יש להם חלב על כסלם", הם מדברים על המות, מדברים על המיתה, אבל הם חושבים שלהם זה לא יקרה. מי שביקר בקיטנה של עזר מציון לילדים מונגולים ואוטיסטים ובקייטנה לילדים חולי סרטן רח"ל וראה מאות ילדים וילדות "חרדים", ה' ירחם כמה צער ויסורים יש בבתי ישראל שאנשים עוצרים בקרבם ולא מוציאים אותם לרחובות, ואחרים בטוחים שלהם זה לא יקרה!

וכי עביד קב"ה דינא בלא דינא

והנה מצד שני יש כל כך הרבה חסד ומסירות בעם ישראל, כמה גְּדֻלוֹת יש לבנות ישראל שבמקום לנוח ביטבת יוצאות לטייל עם כאלו ילדים שהזכרנו קודם, וכמה חסד יש בזמנים האחרונים, כמה

ישיבות של בין הזמנים נפתחים כל בין הזמנים, עוד אחד, ועוד אחד, שמעתי שבכולל אחד, בן של אחד האברכים קיבל סתימת מעיים והמצב היה מאד מסוכן, והגיע טלפון לכולל שהילד במצב מסוכן מפרפר בין חיים למוות. והתיישבו האברכים יחד ודנו במה להתחזק מה יש לתקן, והחליטו לקבל על עצמם לברך ברכת "אשר יצר את האדם בחכמה", בכוונה גמורה במשך שנה אחת לרפואת הילד. ואיך שקיבלו קבלה זו בלב שלם, באופן מפתיע חל שינוי והילד יצא ממות לחיים. א"כ יש חסד נפלא בין אחד לשני. כמה מאמצים עושים לרצות את "היושב במרומים" שיאמר די לאסונות והמחלות. וצדיין הוא תובע מאיתנו דם ישרים ותמימים, והקב"ה לא חשיד שהוא "עביד דינא בלא דינא", או מה הפשט? למה עשה זאת לנו אלוקים?

גודל צער השכינה מצער ישראל

אם היינו יודעים כמה שכואב לבורא עולם על כל כאב קל שכואב לנו, הרי דברים ק"ו, - איש היוצא לסקילה, באיזה סוג יהודי מדובר? יהודי שהתרו בו 2 עדים ובשאת נפש עבר על העבירה במזיד, ואם הוא כבר יוצא לסקילה זאת אומרת שגם בית דין כבר ניסו לחפש עליו זכות ולא מצאו ולכן יוצא לסקילה. ועל יהודי כזה, מצטער הקב"ה ואומר "קלני מראשי קלני מזרועי", א"כ ק"ו כמה הקב"ה מצטער על מותם של תמימים, ישרים וצדיקים. וא"כ זה שחדשים לבקרים מענישים את כלל ישראל בצרות שונות ומשונות, של מי הצער יותר גדול? שלנו או של הקב"ה? ואפי' אם נקח יחד את הצער של האלמנה והיתומים ובני המשפחה הקרובים והרחוקים הרי הצער של כולם יחד זה אפס כנגד הצער של בורא עולם - אז למה הוא עושה את זה? למה הקב"ה מכאיב לעצמו?

מתי הזמן להעניש אותנו?

עונה על זה החת"ס, משל למה הדבר דומה לרבי בחדר שיש לו תלמידים טובים והנה התלמידים התרופפו מהלימוד, אמר להם הרבי: תלמידים, אם לא תלמדו טוב, אני אצבוט את עצמי! מיד התלמידים התחרטו ואמרו לא!... רבי, לא... אנו מבטיחים להיות טובים! והנה אחרי זמן שוב הילדים מתרופפים בלימוד, ואומר להם הרבי אם לא תלמדו טוב אני אכאיב לעצמי. והילדים צועקים לא! שהרבי לא יצער את עצמו. לא! אנו מבטיחים, ואחרי זמן שוב התרופפו ואמר להם הרבי, אם לא תלמדו טוב אני אקפוץ מהחלון, הילדים צעקו, הרבי, לא בא בחשבון אנו מבטיחים!!! והנה קם מחוצף אחד ואמר אדרבא "שיקפוץ ויהיה לנו חופש" כשהרבי שמע זאת לקח את המקל והתחיל להרביץ לתלמידים. אומר החת"ס כשיש ליצנות זה סימן שאין התיחסות והתחשבות ברצון ה', אז הקב"ה מוכרח להכות במקל, אפי' שבזה מכאיב גם לעצמו כביכול, כדי שיתחשבו ברצונותיו, שיהיו רציניים. וזו גמרא מפורשת (בע"ז יח:) אמר ר' אלעזר כל המתלוצץ יסורים באים עליו... שנאמר "ועתה אל תתלוצצו פן יחזקו מוסריכם". כלומר, הקב"ה רואה שמתלוצצים, שאין רצינות במצוות, אז מביא "מוסרים" - שזה צרות ויסורים כדי שנקלוט ונתקן עצמנו. א"כ היסורים הם כשיחת מוסר אישית של הקב"ה איתנו, וכך מבאר האדמו"ר מקומרנא ב"היכל הברכה" על מאמר הגמ' היכי דמי יסורים של אהבה? אדם הכניס ידו לכיס להוציא שני מטבעות והוציא אחד! ולא מובן לכאור אם אפשר להגיע למדרגת יסורים של "אהבה" בכאלו יסורים קלים מי לא מעוניין? אלא מסביר הקומארנר שהקב"ה לא רוצה שיכאב לנו אלא רק רוצה שנתעורר, ואדם שעובד מאהבה יודע שאי אפשר לנקוף אצבע למטה אם לא מכריזים עליו מלמעלה, ואם היה צריך להכניס את היד עוד

פעם לכיס סימן שהקב"ה אירגן את זה, למה הקב"ה עשה כך שיצטרך לבצע עוד פעולה נוספת מיותרת? - סימן שיש לקב"ה עליו קפידה ותביעה. וכשמתבונן בזה מיד מחפש בעצמו מה שפגם וחוזר בתשובה. ואז לא צריך יסורים נוספים. - זה יסורים של אהבה - קשר ישיר לקב"ה. אבל אם הסימנים הקטנים לא מעוררים אותו אז היסורים הולכים ונעשים יותר חזקים... חזקים... ויותר חזקים... זה הפשט "אל תתלוצצו פן יחזקו מוסריכם" שהמוסרים יתחזקו מיום ליום! ושוב, "ליצנות" זה לא רק מושב ליצים ח"ו, ליצנות זה חוסר רצינות וכמו שהזכירו "איש הירא... שם אל ליבו" שמי שלא שם על לב הוא לא ירא, חוסר שימת לב, חיים עם השיגרה, "מלומדה" - זה ליצנות. והגמ' שם ממשיכה ואומרת "אמר להו רבא לרבנן במטותא מנייכו אל תתלוצצו דלא לייתו עליכו יסורים", כלומר שליצנות מביא יסורים.

מה נגרם רח"ל בעוון נבול פה והתנהגות שחץ

ועוד תשובה - לשאלה למה עשה זאת לנו אלוקים? - נמצאת בגמרא במסכת שבת (דף ל"ג) - שם יש תשובה ברורה ודברים ברורים: "בעוון נבלות פה צרות רבות וגזירות קשות מתחדשות", צרות רעות ורבות מתחדשות, "ובחורי ישראל מתים", אוי בחורי ישראל מתים בעוון נבלות פה, יתומים ואלמנות צועקים ואינם נענים, "וה'פלא יועץ" מביא בשם חז"ל: כל המדבר בדברים שבין איש לאשתו ודברים שהצניעות יפה להם, ואומרם: בין בפיו! בין ברמו! בין בשירי נוכרים! - מיד מנדים אותו בשמים 40 מלאכים המנדים לכל מוציא מפיו דברי נבלות פה". עכשיו נסתכל על עצמנו ונאמר - כן, את כל הזבל של הרחוב החילוני אוכלים ככלב השב לקיאו, "כל העובר עבירה בסתר - מכריזים עליו בגלוי", אז איפה הם אלו שבסתר? איפה אלו שמכניסים עיתונים בסתר? הרי "כל ישראל ערבים" וא"כ אדם המכניס לביתו עיתון שיש בו ניבול פה - גילוי עריות וליצנות, הוא רוצח! ומתאכזר על כל הצעירים והילדים שלא חטאו ולא פשעו ומתו בגללו!. אומר הגר"א על הפסוק ב"יונה" "כי עלתה רעתם לפני" המקטרגים שנולדו מעוונותיהם עומדים לפני וצועקים ומקטרגים... להביא מיתה לעולם, ומיד יורדת מידת הדין ופוגעת בצדיקים ובילדים תחילה שמיתתם מכפרת עוונות הדור". הם היו עולות תמימות לכפר על מעלליו ועל כל הקיטרוגים שעורר. "אלוקיהם של אלו שונא זימה" - שונא זוהמה! והוא בהכניסו עיתונים הביתה אפי' שאינו מסתכל, יש בבית זוהמה וזבחי מתים. ובקריאת עיתונים חילוניים שמלאים ליכלוך, מחדיר ומגביר קיטרוגים על עם ישראל!! ואז זה פלא שמידת הדין מכה ויש כ"כ הרבה מחלות נוראות וממאירות, יש ברחובות טונות של עיתונים מלוכלכים והם יצאו מבתים של הנקראים חרדים, אבל האמת שהם לא חרדים - הם רוצחים, הם מומר לדבר אחד, הם כופרים בדברי חז"ל "שבעוון ניבול פה שזה דיבורי פריצות וגילוי עריות, בחורי ישראל מתים וגזרות רעות מתחדשות, ואין הקב"ה מרחם על אלמנות ויתומים".

אם נהגי מוניות יכולים לספר על דברים מזעזעים שאנשים בצורה חרדית מבקשים מהם לקנות להם עיתונים ודברים אסורים וכך מרעילים את הבית והעיר, עם רעל! עם רעל רוחני - רח"ל, הרי אנשים אלו הם "רוצחים"! "רוצחים פשוטו כמשמעו", "אכזריים". נשים שלא שומרות על הצניעות - רוצות להיראות יפה בפני חברותיהן והורסות בתים, בשביל מה - בשביל הנאה ריגעית, שאולי מישהו יגיד עליה שהיא יותר מיוחדת - "היא לא תצא מהגיהנם!! בגלל אנחנו טובלים, האם הו

יודעות לעשות חשבון, כמה בחורי ישראל מתו בגללן רוחנית? אנחנו רק יודעים חשבונות שמאות בחורי ישראל ירדו מהפסים.

והקב"ה לא כיסה חטאתם של הנשים והנערות הללו וכתב עליהן הנביא שבגללן נשרף בית המקדש - "יען כי גבהו בנות ציון, ותלכנה נטויות גרון ומסקרות עינים" - שהיו מוציאות עינים לאחרים ושורפות נשמות! ואותו פשע של בנות ציון שורף גם היום נשמות התועים אחרי עיניהם.

לפני כשלוש עשרה, ארבע עשרה שנים, כשהיתה תנועת התשובה בעיצומה אמרו צדיקים שיש להם הרגשה שיש כאן שתי רכבות, שתיהן נוסעות באותה מהירות, מהירות עצומה, אחת לאושוויץ - לשרוף את הנשמה, ואחת מאושוויץ - ממות לחיים, השאלה מי נוסע ל... ומי נוסע מ... ואין לכם מושג איזו מלחמה יש לנו להוריד נוסעים מהרכבות שנוסעים ל... ולהכניס אותם לרכבות שנוסעים מאושוויץ, והיום יש לנו הרגשה זאת יותר מתמיד.

למות מכבוד או מרעב!

ואף אחד לא יודע כיצד המגפה של הניפלטים התחילה? אם בלבוש הפרוץ של הנשים או בכבוד המדומה של הבחורים, שלא מתאים להם הישיבה הזו והזו, זה לא לפי כבודם, ובמקום לכופף את הגאווה שלהם, הם נופלים לרחוב לתוך זרועותיהם הפתוחות של חברות רשע הלוכדים כל בן או בת שמסתובבים באפס מעשה ושם הופכים אותם אחרי זמן קצר לרוצחים גברא קטילא.

ידוע - ר' ישראל סלנטר אומר: עני לא מת מרעב אלא מת מכבוד! שמתבייש לפשוט יד לנדבה, יש בחורים שעושים את אותה שטות, הם מתים מוות רוחני משום שלא מתאים להם ישיבה זו או אחרת. טפשים!! אז מה עדיף להשאר בבית, ברחוב, ולמות! תשב ותלמד במסירות איפה שלא יהיה ותוכיח את עצמך, ואם תוותר על כבודך בשביל כבוד שמיים ותלך לישיבה, לא בשביל כבוד עצמי, אלא בשביל כבוד ה' להציל את העולם - אז כל הישיבה תקבל ערך וסייעתא דשמיא, הרי הבחורים הלומדים הם שנותנים לישיבה את השם והפירסום, מעלת הישיבה היא רק לפי כמה שילמדו בה יותר ויותר תורה, ולא קירות השיש וחיצוניות עושים את הישיבה, לחצוניות נתפסים רק הפושטים ברחוב שאיבדו את השכל ונמשכים אחרי מה שנוצץ.

לא עכברא גנב אלא חורא גנב

ישנה הלכה אין שואלים בשלום אשה כלל, וכמה אנשים לא יודעים שלהרים טלפון ולהגיד לאשה מה שלומך? זה או "עם הארץ", או "שייגץ". פשוטו כמשמעו. מאיפה נהיה ההיתר של מדברת עם כל אדם? הרי היא עוברת על דת יהודית!, לא עכברא גנב אלא חורא גנב, ואם יכול להיות מצב של בחורי ישראל מתים, סימן שיש "נבלות פה" ויש בגמרא המשך: "כל המנבל פיו אפילו חותמים עליו גזר דין של שבעים שנים לטובה הופכים עליו לרעה ומעמיקים לו גיהנום"

ומה יש לדבר כשמכשיר "הרדיו", מטרטור במכונית, ומטרטור בבתיים עם כל מיני תרופים של ערוץ 7 דתי. אבל רבותי אין חוכמות, התרופים לא עוצרים את "היצר הרע" מלהלחם בנו, הוא מצליח לחדור בערמומיות ולהוריד לבאר שחת, אני אומר לכם מתוך ידיעה, על מעשים נוראים שקרה לאנשים תמימים ויראים - משיכה לטומאה בצורה שלא תתואר ממש, וכשגדולי ישראל דברו איתם

וחקרו ודרשו התברר שהיצר הרע נכנס ברגע שהתחילו לשמוע "רדיו". א"כ לשמוע "רדיו" זה ממש עצת בלעם הרשע להחטיא בבנות מואב והושיבו בחוץ זקינה ובפנים ילדה. זה מצנן ירא"ש ותפילה ולימוד, ע"י שמחדיר בנפש חיידקים בלתי ניראים, והנה עובדה שהוא מצליח והצליח להעביר רבים על דתם ה' ישמרנו.

בעוון גבלות עיניים... וידיאו... עיתונים...

אוי כמה נשמות צעירים נפלו בגלל התאוות להסתכל במה שאסור להסתכל, לקרא מה שאסור לקרא, והרי כל העובר עבירה בסתר נפרעים ממנו בגלוי - והקב"ה נפרע מאיתנו בגלוי, משום שמלמעלה הכל בסדר אבל יש דברים שעושים בסתר, ובגללם ניפרעים מאיתנו בגלוי, האם אנחנו יודעים איזה סם המוות זה "וידיאו" הרי מי שרואה את זה הוא "שחוט" ... "שחיטה" ... מי יודע כמה בחורים מבתים טובים נהיו מפירי ברית בגלל - וידיאו, היו צריכים לאסור וידיאו בכל החתונות, היו צריכים לפסוק שבחתונה שיש וידיאו, לא מסדרים קידושין. הרי אפי' אברך שמסתכל פעם אחת בוידאו מלוכלך, הוא גמור, זה ירדוף אותו כל חייו אפי' בתפילת נעילה של יוהכ"פ, וא"כ ק"ו בחור - שישאר מרגע אחד של וידיאו "נכה" לכל החיים.

נתקלתי בבחורים תמימים, נקיים, שניסו לפתות אותם לבוא לראות וידיאו אמרו להם שיראו להם סרטים לא כל כך גרועים והם התפתו ללכת ולהסתכל, - והשאלה הנשאלת איך זה יכול לקרות? בחורים ישרים ותמימים שיודעים מה זה נקרא קדושה, מה המשמעות להפסיד את הקדושה, שזו שאלת חיים!! ואותם בחורים שעצרנו אותם מלראות נפלו לרגלינו ואמרו לנו יישר כח, הצלתם לנו את החיים זו הפעם הראשונה! כמה יש לנו להודות לכם שהצלתם לנו את החיים, ואוי ואבוי אם היינו נכשלים. אבל השאלה היא, איך יכול להיות "כי יסיתך אחיך בן אמך", ואתה תהיה מוסת? האם אתה לא יודע שכל העתיד שלך, וכל הרוחניות שלך, וכל דמו ודם זרעיותו עומד פה על כף המאזניים, מה יהיה העתיד שלך לעולם ועד, איזה שידוך תקבל? איזה בית תבנה כתוצאה מהסתכלות זו?! ואם אתה אברך, רח"ל מה יקרה? איזה הרס ביחסים שבשלוס בית נגרם ע"ז, איך אתה לא פוחד? איך אתה מסכים להיות מוסת? זאת אומרת שיש אוירה של ליצנות, של גבלות פה, רחמנא יצילנו.

ולכן בחורים שרואים בישיבה בחור שיש לו משהו שמחביא בארון, או מתחת המזרון או מעל המזרון, אסור להם לשתוק, מי שמעלים עין עובר על לאו "לא תעמוד על דם רעך", אלא יאמרו לו: את מי אתה רוצה לרצוח? את אבא ואמא שלך, את האחים והאחיות שלך? את מי אתה רוצה לרצוח? צריך לבער את הנגע ולעשות ניקיון - ובערת הרע מקרבך.

הכל מתחיל "בבית"

למדנו מהרחוב, התחנכנו מהרחוב במקום להתחנך מהתורה, הרחוב מדבר אלינו. ראיתי פעם ברחוב עומדים ילדי "חידר" וסופרים את המכוניות, ואומרים זה "מיצובישי" וזה "פורד", וזה ככה, וזה ככה, ילדים בני שש עד תשע יודעים את כל סוגי המכוניות, האם יודעים להגיד ככה את המשניות והגמרות שבכל מקום, ושיהיה ברור, הכל תלוי בבית, זה מתחיל - כשבבית מחשיבים מכוניות ומותרות ושטויות והבלים, ומי שיש לו הצלחה מדומה בעוה"ז - הוא הנקרא מצליח!

אוי, "וסר מרע משתולל", אם כן יש פלא שאח"כ צומח בן סורר ומורה. אם לא עמלים בתורה, והעיקר רק הנאות ומותרות, אז צומחים עקום!

ושידעו ההורים, במצב של היום עתיד הילדים תלוי רק בבית ורק בהורים, אם ילד יתחנך מהרחוב - וגם מהרחוב "החרדי" הוא ח"ו ירד לבאר שחת, משום שהרבה מהתחלואים והליכלוך של הרחוב החילוני משתולל גם פה. בן או בת שאומרים בבית, ככה הולכים ברחוב וככה כל החברים ברחוב, צריך להסביר לו שאדרבא דוקא בגלל זה צריך לעשות הפוך מהרחוב, משום שהרחוב חולה, הרחוב החרדי חולה במחלות החילוניות. מה שהרחוב אוהב - זה מר, ומה שמר לו - הוא המתוק, כמו שכותב הרמב"ם על החולה שמרגיש בדברים המתוקים מר ובמר - מתוק. וכל מי שרוצה להיות "רחובי", ידע נאמנה שגורם לאותיות רחוב להפוך ל"חרב נוקמת נקם ברית" ה' ישמרנו, ומי שמרשה לעצמו את מה שיש ברחוב הוא יורד "רמה". הרחוב לא בשבילנו לא מתאים לבני תורה, שם מסתובבים עמי הארץ ש"בהפקירא ניחא להו", אבל אנחנו בני תורה, בני מלכים, אנחנו יודעים מהי "רמה" אמיתית - "רמה" של המתחנכים על ברכי התורה בלבד, לא הרחוב יכתיב לנו רמה! לא הרחוב החילוני, ולא הרחוב החרדי!! לא העיתונים ולא השטויות!

לכן! חשוב מאד להורים שמקטנות ילבישו את הילדים בצורה כזו, שאלו שלא "בתקן" כלומר שירדו מהפסים, לא ירצו להתחבר איתם, ומצד שני חשוב כל כך הצניעות מהרגע הראשון כי בזה הילדים רואים וחשים שהרחוב לא מתאים להם, שונה מהם, כשילדה שואלת: אמא למה אני לובשת כך וזאת ברחוב אחרת? אמא טובה מחדירה לה בהזדמנות זו - גאוה יהודית! "ויגבה ליבו בדרכי ה'", אנחנו צדיקים, אנחנו עם "רמה", אנחנו משפחה של בני תורה ולא זזים מהשו"ע, אבל הם מסכנים, הם בפיגור, כשהיצר הרע שורק להם באיזה "אופנה" או "מודה" - הן רצות אחריו כמו כלבות, רחמנות! זה מה שצריך היום - גאוה ותדמית של בן תורה אמיתי! - ואת זה רוכש הבן מהוואי החיים בבית, אם ההורים נותנים כבוד והערכה למכונת מהודרת ומותרות - קרמיקה יפה, פוליטיקה ושטויות - זה מה שהילד ירצה, ואם הגשמיות לא תופס מקום והאבא משקיע מאמץ לעמל התורה ונותנים כבוד לקושיא טובה ולברכה בכוונה - אז גם הילד יהיה רוחני יותר, ועם שאיפות יותר. וכך הילד גדל ולומד שלהיות בן תורה זה לא אופנת גברים אקסלוסיבית, חליפת "בגיר", ומכנסיים עם 6 פנסים, או עניבה צבעונית וכובע בורסלינו. להיפך בן תורה לא מוציא להורים את הנשמה בשביל בגדים, בן תורה לא משקיע את ה"ראש" בחיצוניות - חבל עליו, את הראש ואת הלב הוא משקיע רק לעמל התורה, בן תורה נבחן אך ורק במהות הפנימית.

הזמן שהולך על עיתון - תתן להקב"ה

כמה אנחנו צריכים "שלום" בעולם, אנו אומרים כל יום שלש פעמים בתפילה "שים שלום טובה וברכה" שים שלום - אבל לשלום יש תנאי "אם בחוקתי תלכו - ונתתי שלום", וכולם יודעים את הרש"י, שתהיו עמלים בתורה! ולא "בפוליטיקה" רח"ל, מאיזה סוג שלא תהיה.

אוי כמה כוחות צעירים אנחנו מפסידים בגלל הפוליטיקה? פגשתי ילד בן עשר שהיה בקי בפוליטיקה בעיון ובקיאות לא יאומן כי יסופר, אמרתי לו כזה ראש כמו שלך, "רחמנות" - שלא תעיז לקרוא עיתון, את הזמן הזה תיתן מתנה להקב"ה, תלמד עמוד גמ' ליום, דף גמ' ליום, ועד הבר מצוה

אתה בקי ב- חצי ש"ס. יש לך זמן מיותר? במקום עיתון, יש תורה גדולה מאד, את העיתון עשו בשביל אנשים שלא יקראו דברים יותר גרועים, אבל בשביל תלמידי ישיבות, ולא רק בשביל ילדים, אז במפורש לקרוא עיתון זה ביטול תורה!! ואולי "דבר ה' בזה". מה זה מענין אותו כל השטויות?!, מה מענין אותו חדשות העולם או חדשות הפנימיות?!, הרי העולם נצרך לו, צריכים כל שניה שלו, הרי יש כזו שריפה בעולם, תכניס את הראש שלך ללימוד, הרי באמת אתה יכול להיות בקי בש"ס, ובמקום "דלעייל ירקא - ליעול בישראל", ועיתון זה אפ"ל לא ירקא זה ירקון רח"ל!, זה הבלים ודברים בטלים.

מיהו משים לילות כימים בתורה?

אני חייב לספר משהו בקשר לקריאת עיתונים, היה יהודי חשוב "ראש ישיבה" שנפטר, ונכנס הבן שלו לסטיפלר עם הנוסח של המציבה והוא ביקש את הסטיפלר שהוא יתקן ויוסיף, והבן כתב בנוסח שאביו היה משים לילות כימים בלימוד התורה, שאל אותו הסטיפלר, הרי אי אפשר לכתוב שקרים על מציבות, אז תאמר לי הוא היה עובר כל יום על העיתון, כן או לא, והבן אמר כן! אמר לו הסטיפלר אם כן א"א לכתוב משים לילות כימים - זה לא נכון, תשמיט את זה, אל תכתוב את זה, זה שקר! פשוטו כמשמעו. מורי ורבותי, עוד מעט ושכחנו מה זה עמל התורה.

אמר לי הסטיפלר כשנכנסתי אליו פעם, והוא שכב עם התקפה של "אסטמה" והיה 11:20 בלילה והוא בכה שעוד לא התפלל "ערבית" וחשבתי שזו גסיסה ורצתי לרב ברמן שליט"א והוא אמר שזו רק התקפה, והוא היה בוכה ושאלתי מה קרה? הוא אמר יש לי חובות, ומה יהיה עם החובות, לא קלטתי איזה חובות עד שהסביר, כמה שיעורים לא הספקתי. באמצע התקפת אסטמה, בכה על השיעורים שהפסיד, ואמרתי לו שהרב יכול להשלים מחר, והוא ענה מחר זה יום חדש ושיעורים חדשים ומתי אני יספיק את של היום.

בתקופת מחלתו של הסטיפלר הוא היה מרבה לומר: "אני עובר בטל" "אני עובר בטל", פעם הוא הסביר בדיוק מה זה נקרא עובר בטל, הוא אמר לי: תראה לשאלה הזו צריכים דעת תורה ואני כבר לא לומד כמו שלמדתי פעם, אני זקן, אני נרדם, כבר אין לי כ"כ את עמל התורה כמו שהיה לי לפני... אבל פלוני עוד עמל בתורה, 18 שעות, תיגש אליו, יש לו דעת תורה יותר ממני... זאת אומרת שאם בגיל הזה במקום שמונה עשרה שעות הוא למד שש עשרה, חמש עשרה, הוא חשש בענוה שלו לדעת תורה שלו, ולזה הוא כבר קורא עובר בטל, אז אצלנו בגיל חמש עשרה, עשרים, שהוא הגיל הגורלי של הבחור זה לא רק עובר בטל אלא זה עוד לא התחיל.

בראש נכנס "מיני זמר" - במקום תורה

אתם יודעים מדוע אצלנו "חיי תורה ועמל התורה" עוד לא התחיל? אני אספר לכם! לצערינו זו עובדה שהרבה בחורים בגיל צעיר משקיעים את הראש בכל מיני "זמר", הנה היתה פה בעיה! שאני קורא לה "מבחן פתע", בסוכות הוציאו מודעות בלי חתימה של רבנים שכאילו "ערבי שירה" מותרים, אבל אף רב לא חתם על זה, והיו שלשה סוגים של התייחסות למודעות. סוג אחד שאמר, - מה?! דבר שרבנים אסרו כ"כ הרבה שנים, ושהסטיפלר כותב על זה "סרסורי עבירה"! איך יתכן - שהם פתאום "התירו"? לא יכול להיות. אני רוצה להמתין שנתיים ולראות מה שיקרה לאלה

שהולכים, ואח"כ אני יחשוב. סוג אחר אמר, - מה?! הרבנים התירו? חייבים לברר, הרימו טלפון לרבנים ושאלו אתם היתרתם? וכמובן שהם קיבלו את התשובה - חי"ו, וסוג שלישי אמר, - מה? מותר! יופי, מותר, ורצו על ארבע, ארבע גלגלים - ונהיו הולכי ארבע, אוי, ומה הם עשו שם? מה הם ראו שם? בדיוק כמעשה ארץ מצרים וכמעשה ארץ כנען, לזרוק חולצות, להדליק נרות, לשרוק ולצפצף בהחרשת אוזניים וכמובן ענני עשן כמו החילונים, ממש מעשה העגל והמחולות, והכל בהכשר! חזיר מחודר כשר! חזיר פלייש שמלחו אותו לא רק שעה, אלא שעתיים, אז שיעשו בדיקה איפה אנחנו!! מחפשים נבלות פה או לא מחפשים? וזה היה חופף, "וילמדו ממעשיהם", הערבי שירה של "החילוניים שלנו", היה מיד אחרי הערבי שירה של "החילוניים האורגניליים", באותם ימים בעשרת ימי תשובה של "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב" הכניסו לנו כזה קיטרוג לא"י, ה' ירחם, והביאו לנו איזה חתול שחור שעבר בין הקב"ה לעם ישראל, ושמונים אלף איש הלכו פעמיים לשתי הופעות שלו ופירסמו אותו בכל המקומות, גוי! עם שם גוי! וכולם בהמות - הולכי שתיים - רצו! ואותם כוכבי זמר "שאנחנו" דהיינו הנקראים חרדים, שומעים אותם - זכו! שהם החילונים אומרים - מרדכי בן דוד זה המייקל ג'קסון של הדתיים, אברהם פריד עכשיו בחולון, עכשיו בראשל"צ, העיתון של ראשל"צ כתב: אתם לא יודעים מה זה אברהם פריד? זה ממש המייקל ג'קסון של הדתיים, הקומפלימנט! גם לדתיים יש חתול שחור, איזה יופי פלאי פלאים. איפה אנחנו?!, איפה?! קיטרוג! פעמיים שמונים אלף יהודים - מאה ששים אלף יהודים בעשרת ימי תשובה הלכו לראות חתול שחור שיודע לזמר יפה ונעץ צפורניים בנשמות מסכנות, זה נורא נוראות, איפה השכל של אנשים? ועוד קוראים לזה "שירה חסידית" וכי חסידות ויראת חטא יש פה?! את כל חוקות הגויים וחלאת הזמר הלועזי מביאים לנו עם הכשר! וקוראים לזה חסידות!! איפה השכל?!

לא להוריד את השכל לרגליים!

כ"כ הרבה בעיות יש היום - והבעיה הכי גדולה שמאבדים את השכל ואת הביקורתיות. למשל איפה השכל של בחורי הישיבות שלנו? מדוע הם לא מוחים בטיפשים שמכניסים את השכל ברגליים! וקופצים בחתונות כמו קופים ותרנגולים, ממש בוש וכלימה, מאיפה נובעת ההפקרות הזו? הכל נובע ממה שהכניסו לראש ניגונים שיש בהם טומאה!! כמו שכתוב אצל בת פרעה, "אלף מיני זמר הכניסה לו", והיתה מתפארת "כך ראיתי בבית ע"ז פלונית, וזה בבית ע"ז אלמונית". ובת פרעה עשתה בחכמה, היא הכניסה לו טומאה בדלת האחורית, ניגונים של עבודה זרה - עם פסוקים של דוד המלך מהתהילים! וזו גם היום עצת עמלק לטמא את הלבבות, ואז לא פלא שבחורים מדברים: זה "משגע" מהמם" משום שבאמת זה התוצאה של ניגוני ע"ז - משגע להם את הראש. אם הראש בתורה אז גם הרגלים יחפשו משהו אחר ולא את המוזיקאים שיודעים להרקיד. אני זוכר בצעירותי היו ערבים מהשטחים מסתובבים עם קוף ועושים לו משהו איזה ניגון והוא היה רוקד ומקפץ. - רבותי! שלא נוריד את הראש והשכל לרמה של קופיהם של ערביים!! צריך לשמור את העינים ואת עיני השכל שלא יצליחו לסובב לנו אותו, שכל מקבלים רק מעמל ושקידה בתורה כמו שסיפרנו על הסטיפלר.

"התקשורת" - כח שיכנוע מזיק

פעם בתקופת ההשכלה, הגויים והחילוניים פורקי העול נראו לפחות כלפי חוץ נורמלים, אבל היום החילונים זה בית משוגעים אחד גדול, "התקשורת" עושה בהם ככל העולה על רוחה, אפשר להלביש

ס

אנשים מכניסים עם חורים ועוד לקחת מהם כסף על זה, ומה לא עושים איתם, קוקו בשערות, עגילים באוזנים ובאף, והכל במטרה להפוך את הבני אדם לקופים וחתולים ובהמות, מלבישים אותם כבהמות - מכניסים אותם ברפתות (קולנוע) ונותנים להם לאכול לא תבן וקש - אלא סם המות! ועושים מהם בהמות ושיכורים, את הכל מצליחים לעשות כלי התקשורת - תפרודת. בידם כוח שיכנוע אדיר.

מגילת רות

אבל הצרה היא ש"כלי התפרודת" עובדים גם עלינו עם כל הכוחות, ומלכלכים אותנו, ואנחנו לא מודעים לכך מספיק ומתפתים להם. והדברים ברורים! שאם מכניסים לראש, כל הזמן, קוקה קולה טעם החיים!, קוקה קולה טעם החיים!, קוקה קולה טעם החיים!, אח"כ החיים מקבלים טעם של קוקה קולה!, אלו דברים פשוטים. ואם מכניסים לאנשים לראש שעוד פרוסה גבינה צהובה, ועוד פרוסה... (זה לא היה בחלם - זה היה בא"י) ומלמדים את הילדים ב"רדיו": ותגיד לאמא שאם תעזי לא לתת לי עוד פרוסה - את תראי מה שאני אעשה - אני אקח את זה לבד!! מלמדים אותם "כיבוד אס", מי עצר את המגיפה הזו? משרד הבריאות! למה? כי ראו שהכולסטרול עלה לחלק גדול מאזרחי ישראל, ועשו בדיקות וראו שזה מגבינה צהובה - ואמרו סטופ. אז כמה טפשים יש בעם ישראל?! אותם הטפשים שיכולים ללכת ל-מייקל ג'קסון - הם אותם הטפשים שאוכלים גבינה צהובה. אבל למה שאנחנו אנשים עם "שכל" ועם "רמה" נימשך אחריהם.

היסוד של עם ישראל זה ואהבת לרעך כמוך, היסוד של הגויים ושל בני דודיהם - "כלי התקשורת" - זה לבעט, ואהבת את עצמך, ואתה ראשון ואחרון ומבלעדיך אין אף אחד, ורק אתמול שמעתי דבר נורא, מאשה חילונית שהלכה לאסיפת הורים בבית ספר שיש שם מעל חמש מאות תלמידים, ולאסיפה הוזמנו שני ההורים של התלמיד. ורק מעט מאוד הורים היו שלא היו גרושים!! מעט מאוד!! וזה המצב, וזה תוצאות של כלי התקשורת - תפרודת. וזה תוצאות של ואהבת לעצמך, ואנחנו לומדים מהם! מחקים אותם! מחקים את ה"כמעשה ארץ מצרים וכמעשה ארץ כנען", וכי מה יש להם למכור לנו?, הרי הם ריקים מתוכן, מאוסים ובעלי תאוה, מושחתי המידות, משפילים אנשים עד עפר בלשון חלקלקות, ולא בוחלים באמצעים - הנבזים ביותר, אז איך מסוגלים לשמוע אותם ולקרוא מה שהם כותבים.

בזכות הצניעות - זוכים לניסים

קבלה בידנו שהגאולה העתידה תהיה כגאולת מצרים, חז"ל רומזים קשר מיוחד בין שתי גאולות אלו (שמ"ר ג,ו) אבל קודם שנזכה לפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" אומרים חז"ל שיהיו ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה כבגלות מצרים. כתוב במדרש: במצרים ישראל היו להוטים אחרי ע"ז, (ויקרא כ"ב,ה) מה היתה הע"ז במצרים? בדיוק כמו היום! סגידה לבהמות! עשו מעשי בהמה! שאפו להדבק בבהמיות! שקועים בתאוות! בזכות מה נאלו? חז"ל אומרים כמה סיבות: "שלא שינו שמם, לשונם, ולבושם, לא דברו לשה"ר, ולא נמצא מהם אחד פרוץ בערוה" (ויק"ר ל"ב,ה \ במד"ר ג,ד \ תנחומא בלק טז) מספרים חז"ל "שאלו ישראל למשה רבינו: איך אנו נגאלים? הקב"ה אמר לאברהם "ועבדום ועינו אותם 400 שנה ועדיין אין בידנו אלא 210 שנים? אמר להם משה הואיל וחפץ בגאולתכם אינו חפץ בחשבונכם ואינו מביט במעשיכם הרעים [שמדת הדין קיטרגה אלו ואלו עובדים ע"ז, אלו ואלו ערלים, אלו ואלו מגדלי בלורית!! (וי"ר כג,ב, \ שיהש"ר ב,ו)] והואיל וחפץ

בגאולתכם אינו מביט בעובדי ע"ז שבכם אלא מדלג על ההרים... בזכות האימהות". רואים בחז"ל שהיתה חיבה גדולה שחיבב הקב"ה לישראל עד שחפץ לגאול אותם תכף ומיד, ולא הסתכל על מעשי הרשעים שבהם.. ונגלה הקב"ה בכבודו ובעצמו במקום עבודה זרה, במקום הטינופת, במקום טומאה, כדי לגואלן. והכל מחמת רוב החביבות שהיו חביבין עליו ישראל באותה שעה (שמור"ר טו,ו). נשאלת השאלה ממה היה לקב"ה כ"כ חביבות על ישראל? ואומרים חז"ל אין חביב לקב"ה יותר מן הצניעות (פסי"ר נו) ואין שנוא עליו יותר מן הזימה! וכל הניסים והנפלאות שהיה במצרים - עשרת המכות וגאולת מצרים וקריעת ים סוף, הכל בזכות צניעותם של ישראל ששמרו וגדרו עצמם מן הערוה (במד"ר ט, יב, ועוד). והנה רואים בעוד מקומות שבזכות צניעות זוכים לניסים מעל הטבע ושרה אמנו היתה עקרה - והנה ילדה בגיל 90! בזכות מה? אומר הכלי יקר ע"פ (הגמ' ב"מ פ"ז) בזכות הצניעות הגדולה שהיתה בה, ושרה אמנו תמיד באהל, לא יוצאת לרשות הרבים שלא לצורך גדול, לכן זכתה לבן, כי בזכות צניעות יש ניסים! וכך יוכבד ילדה את משה רבינו, ונקראת "בת לוי", כי נולדו בה סימני נערות אפי' שהיתה בת 130, וכל זה בזכות יראת שמים וצניעות שהיתה בה שלא שמעה לפרעה (שמור"ר א,כ, תנחומא ויקהל ד) "ויעש להם בתים" - בתי כהונה ומלכות, ואומרים חז"ל כל אשה הצנועה בביתה זוכה ויוצאים ממנה מלכים ונביאים (מגילה י), כל אשה המצנעת עצמה ראוייה שתנשא לכה"ג ולהעמיד בנים כהנים גדולים (תנחומא במדבר ג), ושאל בחיר ה' ניצל ממות בזכות צניעות שהיתה בו (ברכות טב), כמו כן מצינו "ברות המואביה" שזכתה להיות אם המלכות, וממנה כל שלשלת מלכי בית דוד, ומלך המשיח, ולכל זה זכתה מגודל צניעותה המופלגת שהיתה מתכופפת בצניעות ללקוט שיבולים, ולא הלכה אחרי הבנות והקוצרים שהיו לבועז... (שבת קיג) והנה זכתה רות לנס מעל הטבע ונתעברה באותו לילה כמבואר בחז"ל. ואם גאולת מצרים היתה בזכות הצניעות של נשים צדקניות, כך צריך להיות בגאולה אחרונה, שנגאל בניסים מעל הטבע בזכות שלא שינו שמם, לשונם לבושם ושמירת הצניעות.

בזכות שלא שינו לשון ולבוש - נגאלו

היום אנחנו נשארו רק עם הלשון והלבוש!, אבל מי שמנסה לחקות גם לבוש וגם לשון אז הוא לא רוצה לצאת "מטומאת מצרים" הזו, הוא לא רוצה לצאת מהגלות הזו, משום שהיציאה מהגלות הרביעית זה רק בשכר הזכות שיודעים להיות "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב", אבל אם מתחשבים עם כל הגויים, והילדות שלנו! מבית יעקב! משנות לשון ואומרות "היי" "ביי" "מטריף" "משגע"... מאיפה הן לקחו לשונות כאלו? מהרחובות!! מכלי התפרודת המלכלכים!! הן! הן! לא רוצות שנצא מהגלות. וכבר חז"ל הקדושים התרו על זה ואמרו בעוון דברים המרגילים לגילוי עריות ולזימה - גלות באה לעולם (שבת ל"ג) ואנדרלמוסיה באה לעולם! (תנחומא). ואין מעשה המרגיל לעריות וזימה כמו שינוי לבוש... ולשון... אז איך נצא מהגלות - זה טובל ושרץ בידו!!

אם לבת היום זה בוש ללכת עם גרביים 40 דנייר שזה בקושי המינימום! אז מה יהיה איתנו!! וכי בגלל שכולן הולכות 20 סימן שמותר, איפה החינוך... איפה הגבורה לא להתבייש מפני המלעיגים!! ראיתי מכתב של הגאון ר' ניסים קרליץ שליט"א שההלכה דורשת מהבת שכל הגוף כולל הרגליים צריך להיות מכוסה, והוא כותב ש- 40 דנייר ברוב המקרים לא שקוף ומכסה, אבל כל אחת מבינה שאם כך אז 20 דנייר בטח לא מכסה! וזה בדיוק כמו שמלה 20 דנייר! וכמו שכל בת יודעת שלצאת

לרחוב ולשפוך את הזבל בלי גרביים זה כמו בלי שמלה - כך זה עם גרביים 20 דנייר. כתוב על ה"סוטה" ו"פרע הכהן את ראש האשה" וכו' לומדים מהפסוק שהכהן קורע לאשה את כיסוי הראש שלה ואת הבגדים, ושואלים למה צריך לעשות את האישה לא צנועה, מה קרה? אלא זה להודיע לכל העולם את המחשבות הרעות שלה, זה מה שאת חיפשת להיות רחובית להחטיא אחרים - זהו המראה שלך שכולם ידעו מי שאת! וא"כ בנות שקורעות ופותחות הבגדים מלמעלה ושוסעות מלמטה - הם סוטה בקילקולה, הם אינן ממתונות לכהן גדול, הם עושות זאת בעצמן!! ואפי' שישנן כאלו שלא חושבות את מחשבת הסוטה ח"ו, אבל פשוט הוא שמעצבי האופנה שפותחים מלמעלה ומלמטה או עושים גיזרה מהודקת וצרה שהאברים ניכרים, הם כן חושבים את מחשבת הסוטה, הם משקיעים בתוך הבגד את כל היצר הרע שלהם, אז איך בנות שלנו מסוגלות ללבוש את זה?!

ואם יש איזה לבוש ברחוב החילוני שקוראים לו ג'ינס שהוא במקורו אצלם סמל לפריקת עול ופריצת גדר, ובו ניפנפו בשנות ה-70 ("בתקופת ההיפיס") כשהחלו לפרוץ מוסכמות להתלבש כזרוקים, ולטשטש ההבדלים בין המינים וד"ל... אז אם מביאים לבוש כזה לבני ברק - ומכניסים אותו בדלת אחורית, לא מכנסיים, רק חלוק או איזה חצאית, אבל זה ג'ינס, אז גם את הלבוש שינו! א"כ מה נשאר? בזכות מה נגאל? איפה אנחנו! אז תגידו שאני לא צודק, אבל הקב"ה מראה שאני כן צודק!, הוא לא בחינם לקח אחד אחרי אחד, הרי זה רק להגיד לנו שיש משהו לתקן, ואם לא את זה יש לתקן - תגידו אתם מה כן?, אבל יש את זה או אין את זה? ובחורים מתים, וצרות באות, בגלל חוסר צניעות או לא? הרחובות שלנו מלאים בנשים שהולכות לא צנוע. בלונדון יש חנות בגדים ענקית נכנסים לשם נשים חרדיות מחפשות משהו אז הגויות אומרות להם אולי אתם רוצות כנראה "אופנת בני ברק", והן הולכות ומביאות להן בגדים צרים וצמודים - שהרחוביות של בני ברק לובשות אז איך אנחנו נראים, יש להם מחלקה מיוחדת - "אופנת ב"ב", הבנות שנצמדות לבעל פעור בלבושן הצמוד - הן "הסמל" של בני ברק! יש כבר יצוא לכל הלכוך הזה!!

אני לא באתי לייסר, באתי לשוחח לחשוב מה יש לעשות, לדעת שאם נשים לא שומרות על הצניעות - ולא דואגים להפסיק זאת "זה בנפשנו", זה בנפשנו ובגופנו ובדמנו. ומאידך, איזה שכר גדול ועצום תקבלנה הנשים והבנות השומרות והמעודדות את הצניעות, וחז"ל אומרים אין לך "חביב" לפני המקום יותר מן הצניעות (פס"ר מו, א), ואם הן עושות את החביב ביותר לפני ה' אז כמובן יזכו לשכר הגדול ביותר.

המתלוצץ מזונותיו מתמעטים

שלא נטעה - כבר אמרו את זה בהלוויה של האב ובנו, מי שמתרגז על המקל הוא טיפש, את המקל מחזיק הרבש"ע, הוא לא מחזיק אותו סתם, מי שמבין את הדברים יודע, שהגיע הזמן - להסיר את אלוהי הנכר שבתוכנו. אוי! כמה אנחנו סובלים בגלל ליצנות, הח"ח היה בוכה בדמעות שלישי כשהיה מזכיר את הגמ' "כל המתלוצץ מזונותיו מתמעטין" (ע"ז יח:), ואנחנו רואים זאת בחוש, כמה שפע של פרנסה היה בעולם, כל יהודי שבא להכנסת כלה נתנו לו בשפע. זכינו ל"לכו והתפרנסו זה מזה", והיה שמחה בעולם, ממש רבה אמונתך, והיום במקום רבה אמונתך, הגענו ל"משפטיך תהום רבה". כמה ירדו מנכסיהם, לאן הלך כל השפע - הגמ' מגלה לנו כל המתלוצץ מזונותיו מתמעטין.

הקב"ה דורש להתאמץ

מה הקב"ה רוצה מאתנו היום דוקא? אולי הקב"ה רוצה שנעלה דרגה, אחרי כ"כ הרבה נסים, מלחמת המפרץ וכו' עלינו מכתה א' לכתה ג' ועכשיו תובעים יותר - אולי, אבל איך שלא יהיה הקב"ה דורש מאתנו יותר רצינות, ושנגלה את הכוחות הטמונים בנו, שאנו מסוגלים ליותר. וכך אומר השפת אמת ¹²³⁴⁵⁶⁷ "וישמע ראובן ויצילהו מידם" אומרים חז"ל אילו היה יודע ראובן שהתורה תאמר כך, על כתפו היה מביאו, ושואל השפת אמת וכי אפשר לחשוך את ראובן שאם היה מסוגל להביאו על כתפו לא היה עושה את זה?, אלא שמע מינה שלכל בן אדם יש כוחות מוצפנים - "רזרבות", שצריך להתאמץ קצת להוציאם מן הכח אל הפועל וראובן עשה את המקסימום בכוחות הגלויים, אבל אחרי זה יש גם רזרבות, ויתכן שלא התאמץ מספיק להוציא את הכוחות הטמונים בו והקב"ה דורש מן האדם להתאמץ ויתכן והקב"ה רוצה כעת מאתנו את הרזרבות.

החילונים חרדים - מהתרבות החרדים

בחסדי ה' שהציבור החרדי - נשות ישראל נענו לאתגר ולא התייחסו למה שבטיפת חלב אומרים להם אחרי שלושה ילדים. שלום, ולא להתראות!! גם בבני ברק!! אלא הנשים החרדיות הם - "ותיראנה המילדות את האלוקים ולא עשו כאשר דיברו אליהן שליחי מלך - פרעה" ותחינה את הילדים".

האם אתם יודעים למה אומרים לנשים חרדיות שלא יביאו יותר משלושה ילדים? למה? אני קיבלתי את התשובה במטוס, התישבתי שם ליד אחד שראיתי שהוא הוגה דעות שלהם, אדם מבין, וניסיתי לדבר על ליבו, ולהתחיל לשוחח קצת בנושא שיבין מה הולך בעולם וכו', והוא ישב חתום, ולא רוצה לענות לי, ואני כך בנועם מנסה עוד ללטף אותו עם מילה אחת ושתיים, לנסות לחדור לו אל הלב, פתאום הוא מתפרץ ואומר לי עזוב אותי תביישו לכם, יש לכם שתיים עשרה ילדים ולנו בקושי שנים אתם רוצים לקחת לנו את המדינה! ואתה עוד מדבר? תביישו לכם, באיזה רשות אתם מביאים שתיים עשרה ילדים, וגוזלים לנו את המדינה שלנו. אתם שומעים, הוא ענה את התשובה למה אומרים כך בטיפת חלב, "ותיראנה את האלוקים - ויעש להם בתים" - ואת "הבתים" האלה שלנו החילונים לא יכולים היום לסבול ומעדיפים לתת "קיצבאות ילדים" לערבים, העיקר שח"ו לא נתרבה. הם רואים שהעסק שלהם אבוד. והחשבון הוא פשוט, שיהיה לנו ברור הרי אם לוקח להם שלושים ושלוש שנים להקים דור, כי מתחילים להתחתן בגיל עשרים ושמונה עד שלושים ושלוש שלש דורות זה מאה שנים, ומה יש להם במקרה הכי טוב, זוג מביא שתיים השתים האלה כל אחד שתיים זה ארבע ועם ההורים זה שש, הארבע האלה כל אחד שתיים - זה שמונה, שמונה ושש - זה ארבע עשרה בלי ההורים, עם ההורים - שש עשרה, ואצלינו ממוצע של דור זה עשרים וחמש שנה מקסימום. ובמאה שנים זה 4 דורות הדור הראשון מביא עשר, הדור השני מאה ועשר, הדור השלישי אלף ועשר - כן ירבו בס"ד וא"כ פשוט שהם מפחדים, אבל כזו רשעות? גם לי גם לך לא יהיה? שיהיה לערבים?!

עצת רשעים לחילון המדינה

וכך אומרים ראשי החילונים, אם ככה אז לא צריך מדינה, מי צריך מדינה!, אנחנו צריכים שיהיו

חילוניים. וכך אמר אותו ראש ממשלה ראשון לשר הפנים של אז לפני שלושים שנה, שעוד עשרים שנה לא יישאר אף יהודי דתי בארץ, זה תהליך "חילון" של עשרים שנה, משום שאת הצעירים החרדים נהפוך לחילונים רודפי תאוה והנאות, ונמתין עד שהזקנים ימותו ונגמר הסיפור. (והדברים נמצאים מעל דפי עיתון הארץ לפני שלשים שנה). ושר הפנים ענה לו - אני רוצה לחיות אז, והנה עברנו את שניהם, ולא רק זה, אלא שבתאריך המיוחל התחילה התעוררות עצומה של חילונים לחזור בתשובה "זרוק חוטרא באוירא אעיקריה קאי" "ונצח ישראל לא ישקר ולא יכזב" ו- "כי לא תשכח מפי זרעו". לכן החילונים מפעילים את כל כלי התקשורת לקלקל אותנו, ובעיקר בגירוי יצרים כדי לעשות אותנו חילונים, כי הם חטפו פחד, פחד פחדים. מה! הדתיים יהיו הרבה, והם יקחו את כל הכסף ויהיה להם כוחות... ויקימו ישיבות, זה יהיה שר האוצר, זה שר הפנים, ויכריחו אותנו לחבוש כיפות, ואנחנו אנא אנו באים, גמרנו. אוי, חייבים לתת את המדינה לערבים.

המדינה כאמצעי להחריב אידישקייט

ואת זה אמר ר' חיים מבריסק לפני 100 שנה - שהציונים בתקופת ההשכלה שרצו להקים מדינה, לא בגלל שהם היו מעוניינים במדינה - אלא אומר ר' חיים הם היו מעוניינים להחריב את "האידישקייט", היתה להם מטרה אחת בראש להחריב את הדת - ולזה הם צריכים אמצעי - ולכך הקימו "מדינה", הם רוצים רק ככל הגויים בית ישראל - להתבולל בגויים, וכך עשו בניהם ובנותיהם! וכל המדינה והלאומיות זה רק להרוס את הדת!! שיחיה תחליף לדת, ומאז ר' חיים עברו שנים, ולאט לאט ראו את מטרתם בבירור, ולולי ה' שהיה לנו, כמעט והצליחו במזימתם. וכך הם עשו הם הביאו מאות אלפים יהודים חרדים וחיללו אותם, שואה רוחנית שלא היתה כדוגמתה, יהודים שדקדקו בקלה כבחמורה, טימאו אותם בכח.

ואם הם רואים שהמדינה היום היא אמצעי להקמת הדת, משום שהדתיים יקבלו יותר משאבים, אז הם חייבים להחריב את המדינה להחזיר אותה לערבים - ולעשות שלום, ואז יהיו מפגשים עם ערבים, ונישואי תערובת והתבוללות כמו בחוץ לארץ, ויגמרו עם הדת, משום שזה הערך העליון.

הקב"ה מצילנו מידם

ועוד אנו רואים השגחת ה' איך שמר עלינו, כמה שנים הערבים היו יכולים לחסל אותנו בלי כדור אחד. הם הסתובבו בתוכנו למאות ולאלפים, הם עבדו בכל בניין, איפוא היה מקלט שלא היה לערבי המנקה מפתח, הרי הם היו יכולים להתארגן בכל עיר, ובוקר אחד להטמין ב-6 בבוקר לבנת חבלה בכל מקלט ולכוונו שיפעל ב-6 בערב ואז אוי מה היה קורה לנו. ואם כך יהודים מפחדים ובורחים מהארץ, מה היה קורה אם היינו מקבלים כזו מכה?! כמה יהודים היו בורחים מהארץ?! ועוד יותר, הרי כל המשק היה בידיים שלהם אם הם היו עושים שניתה ולא באים לעבוד, כל המשק היה משותק, הרי הערבים היו יכולים במקום להשקיע מליונים בנשק, היו משלמים משכורת לערבים שעבדו בארץ כמה חדשים טובים, ומשאירים אותם בבית, - וגמרו עם כל המדינה בלי כדור אחד. אז למה הם לא עשו זאת? אלא התשובה - הקב"ה לא נתן להם, כמה פיגועים הם ניסו לעשות והקב"ה לא נתן להם - זה לא שלא ניסו לפגוע, הם מנסים כל הזמן ותמיד הקב"ה עזר. אבל רבות! ממתי הם קיבלו שליטה? בואו נפתח עינים אפשר לבדוק זאת, זה היה כשאותו "יצחק טפש"

(נבון) החליט לעשות, גנים משותפים לערבים ויהודים, מאז יש לערבים שליטה, שוטה מי שלא רואה זאת, הערבים פוגעים בנו, "בדמך חיי" - חיי מן היסורים.

כריתת האלילים של אתחלתא דגאולה

שנדע ברור כל אלה שנדבקו לאותם עמי הארץ שעל חייהם אינם חסים, אשר ימינם ימין שוא ופיהם דיבר שקר, וזה היה בשבילם "ראשית צמיחת גאולתנו" והם היו מוכנים למכור נפשם לאותם חילונים, ואותם חילונים שלחו לחזית את חיילי ההסדר, ונתנו להם קומפלימנטים טפשיים שהם חיילים הכי טובים, - והחילונים האלו עצמם - בנים של אלופים וקצינים השתמטו, 150 אלף משתמטים חילונים היו אחרי מלחמת יום כיפור. את אנשי המעברות הספרדים שהביאו לארץ הם היו צריכים בשביל כח עבודה זול ובשביל בשר תותחים כלשון בן גוריון, ככה הם ניצלו את "המזרחניקס" שיהרגו במקומם, והיום את הדם שלהם הם מוכנים להפקיר למרצחים. נכנסתי לרבי מסקווירא זצ"ל אחרי מלחמת ששת הימים, והוא אמר אני מאד מפחד, והסביר דבריו: פעם כשבי"ד הוציאו להורג אחת ל-70 שנה קראו לה בי"ד חובלנית, והיום אצלם נשמות של יהודים... ככה מפקירים אותם, ואמר אוי וי אנחנו משני הצדדים ביד של שיכורים, אני מאד מפחד, הם שיכורים! מופקירים! מי אמר להם לאותם מסכנים שילכו להתנחל? - ממשלת אחדות! מערך וליכוד! והיום הם זורקים אותם כמו כלבים לא נותנים להם שום פיצוי, - האם הקב"ה לא עושה כך כדי לפתוח לנו את העינים, שלא רק שזה אינו "ראשית צמיחת גאולתנו" אלא זו גלות נוראה ואיומה, גלות רוחנית בין יהודים, ועוד איזה גלות! וכי עצמאות יש פה? יהודי לא יכול לעבור ברחוב מרוב פחד, ואין מה לדבר שלא יכול לטייל בשטחים או בעיר העתיקה. לעומת זאת הערבים מסתובבים להם בגאווה וגאון בכל מקום שרוצים! באמת ידוע לי על הרבה מזרחניקס שהפסיקו עם כל השטויות וכבר שנה שנתיים אין יום העצמאות ואין הלל ואין דגלים. ולכן בושח וחרפה תכסה את פני כשאני רואה מודעות של הכנסת ס"ת לשכם, וכל מודעה של צניעות אין לה קיום בקושי לילה שתיים משום שקורעים אותה, ואת המודעות מלאות האידאולוגיה של המזרחי, כבר שבועיים על הקירות ואף אחד לא קורע - היתכן?, הרי זה לא הכנסת ס"ת, זה הוצאת ס"ת מהישיבות הקדושות לרחוב, זו הוצאת ס"ת לאידאולוגיה של המזרחי שעומדת בפני שוקת שבורה. וזה יותר משוקת שבורה הם כבר "פשטו את הרגל", כבר רואים איפה זה "ראשית צמיחת גאולתנו", "המדינה"? אותה מדינה שהם סוגדים לה, בהלל בברכה, ושאר טקסים!! מברכים אותה ואת שריה ויועציה כל שבת, - אותה המדינה נותנת להם כעת בעיטה גדולה. ונדע בבירור - שאותם "מנהיגים" שמוכרים את המדינה זה אך ורק מפני שלא הלך להם לחלל אותנו. הם רוצים שלום עם כל הערבים, כדי להתבולל ולקחת את בנותינו, ולעשות אותנו גויים. הם מוכנים להפקיר הכל משום שאין להם בראש "מדינה" - זה לא מענין אותם. כמו שאמרנו בשם ר' חיים מבריסק זצ"ל שמטרתם האחת בחיים להחריב את ה"אידישקייט" ואיך אפשר להחריב "אידישקייט" אם כולם חוזרים בתשובה?, ואת כל התקציבים לוקחים הדתיים, וקצבת ילדים - דתיים וכו', אין ברירה רק להפקיר את המדינה, הם מפקירים את זה בדעה וחשבון, זה לא סתם, זה מתחיל עם מפגשים בין יהודים וערבים, וזה מתחיל עם לכרוע ברך לפני ערבי, וזה למכור הכל.

זהירות לא ליטע אשרה אצל מזבח

מדוע להיות תמימים אחרי מודעות של המזרחי, מה לנו ולדעות הכוזבות שלהם שה"כנסת" זה כסנהדרין גדולה בלישכת הגזית וחיילי צה"ל ככהנים גדולים ב-8 בגדים, מה לנו ולהם. ועוד יותר: מי ששם לב ממתי המזרחינקס נעשו נטורי קרתא.. ממתי "ארגו 7" משדר נגד "יום העצמאות"? ותראו את סיגנון המודעות שלהם בלב בני ברק, ממש נטורי קרתא.. מה קרה? שלא נהיה תמימים - הם פשוט רוצים לסחוב אחריהם את בחורי הישיבות, את הפתיים שאוהבים אקשין, הם שלוחי עמלק לגנוב לקב"ה את מעט בחורי הישיבות שנותרו לו, שרק בתורתם בעמל והתמדה משמשים חיילי מחץ לכל הגזרות הקשות כלשון החזו"א באגרות. ולכן עלינו להיות ערניים לכל הפיתויים שלהם, ובמיוחד לא להיסחף אחרי השבועונים החרדיים שכבר ניסחפו לאידאולוגיה הפסולה ההיא, וביחד עם תמונות צבעוניות של רבנים מכניסים דעות והשקפות כוזבות רח"ל, וכותבים שבחים על פורקי עול ומפירי ברית, ושמים אשרה אצל מזבח, ויהודים תמימים קוראים שם: בני ברק החרדית יוצאת להפגנות!! בני תורה יצאו להפגנות! כאילו אין לבני תורה שום דבר אחר רק להתחבר לעבריינים הנלחמים בבורא עולם בכל אורח חייהם, וכי הם שאלו דעת תורה אם מותר לצאת להפגנות? האם מותר להדביק סטיקר על מכונית?? הרי אולי אתם גורמים לערבים לחשוב שהמלחמה שלהם לא רק נגד "הציונים" אלא גם נגד החרדים! ואולי הסטיקר שלך עשה לערבי את המכה בפטיש, ואז יש "לויך" ו"מנדלוביץ" הי"ד, ואתה נעשית רודף ורוצח.

אוצר החכמה

להזהר מסכנות שאורבות מחוץ לישיבה

לכן מורי ורבותי! בחורים צעירים חייבים לעשות יותר סייגים וגדרים שלא יבטלו מלימוד. הנה תראו איך צעירים עומדים ועושים הפגנות בכל מיני צמתים של רחובות, אפשר למשוך צעירים לכאלו דברים, משום שכוחות צעירים נמשכים לכל מיני הרפתקאות ואתגרים, ולמה שנקרה אָקְשֵׁן ומתפתים יותר בקלות. אותו סיפור היה לפני חמישים שנה, כשהיה בארץ ישראל עול של אנגלים, וכמה בחורים נסחפו לאותם מחתרות של לח"י ואצ"ל והגנה, בישיבות שמרו עליהם מכל משמר. הג"ר חנוך סנקביץ זצ"ל ראש ישיבת "שפת אמת" היה מסתובב בלילות ומחפש אם יש איזה בחור ישיבה ברחובות. כמה ישיבות היו אז?, אבל אותם הבחורים והבנות שנסחבו מבית יעקב לאותם מחתרות, כמעט ולא נשאר מהם שומר שבת! אם זו באמת כזו מצווה קדושה וכזו מצווה טהורה, למה נשרפו כולם רוחנית?? זה הרי עשה שלא היה בית שלא היה שם מת, בתים של חרדים של יראים ושלימים, הילדים שלהם הפכו למחללי שבת ע"י המחתרות, סימן שזה היה סה"כ תעתועי היצר להיכנס למשפחות הקדושות ביותר ולהפיל חללים, וגם היום שניזוהר מהמלכודת, שלא נטעה, זה לא הכנסת ס"ת לשכם, זה הוצאת ס"ת מהישיבות!! שיהיה ברור, תשאלו דעת תורה! יש דעת תורה! וא"א ללכת בלי דעת תורה.

מי עשה את הביצורים האמתיים

וכך אומר ר' משה מרדכי אפשטיין זצוק"ל: אחד התנאים שהיה מהזוגות ב"אבות" קראו לו מנחם, והגמ' מביאה מחלוקת אב"י ורבא, אחד אמר שהוא יצא לעבודת המלך, ואחד אמר שהוא יצא לתרבות רעה. שואל ר' משה מרדכי אם אפשר להגיד על אב ב"ד, קדוש, מהזוגות שהוא יצא

לעבודת המלך איך אומרים עליו שהוא יצא לתרבות רעה? הרי צריך ללמד זכות? אלא שמע מינה ששניהם אמרו את אותו הדבר, ואם היו יכולים להגיד שניהם לעבודת המלך היו אומרים, אבל רבא אמר את זה בלשון נקיה ואביי אמר את זה בלשון מפורשת - שלפחות ילמדו לקח לדורות ממה שהוא עשה. ומסביר ר' משה מרדכי שהסיפור היה כך: היו שמה הרומאים, והם הטילו באמת עול כבד על עם ישראל, עול כבד מאד, והיו שמה "חברה", והם היו "מהמשפחה" בני אחותו דר' יוחנן בן זכאי, והיה שם ויכוח איך להתייחס לרומאים שדוחקים ולוחצים. וחלק מהם אמרו שצריך ללכת ללחום בהם, הם שכחו שיש הקב"ה שאומר "לו עמי שומע לי - כמעט אויביהם אכניע", ויצא ראש ישיבה אחד אב ב"ד, "מנחם" והפשיל שרוולים והתחיל לעשות ביצורים, והכריז אני הולך, צריך ללחום. ואיתו הלכו מאות ואלפים בחורי ישיבות, וזה נקרא יצא לתרבות רעה. באותה תקופה, אומר ר' משה מרדכי היו כמה צדיקים "חניוקס" שחיפשו להם את עליית חנניה בן חזקיה בן גרון, התישבו שם, הסתגרו, - וגזרו שמונה עשר דבר, הוא אומר איך הסתכלו מפשילי השרוולים על אלה שהלכו שמה לגזור גזירות (אני אומר לכם הכל מה שר' משה מרדכי אומר, זה לא שלי) איך הם הסתכלו עליהם? משתמטים! פרזיטים! אנשים שאין להם מה לעשות, חשוכים, מה? הם עושים גזירות על עם ישראל! לא מספיק גזירות, עוד גזירה, ועוד גזירה, הכל "אסור" "אסור", תראו את המצב האיום ונורא, תרחמו קצת, תסתכלו עלינו אנחנו חופרים, ואנחנו עם נשק, ונראה להם...

והנה מה קרה לאחר פסק זמן של ארבעים וכמה שנים. בגלל המרד שלהם נחרב ביהמ"ק, עשרות אלפים צעירים שיצאו בעיקבות "מנחם" נקטעו חייהם באיבם, והיו פזורים מתים על פני האדמה, בתי הקברות היו מלאים, ועם ישראל יצא לגולה, והיה מתערב בגויים - לולי אותם כמה "חניוקס" שעשו לו ביצורים רוחניים. שלא יתחתנו בהם - והכל משום בנותיהם, אז מי ניצח? מי עשה את הביצורים האמתיים? למי היו עיניים יותר רחוקות...? צריך עיניים של דעת תורה ובלי דעת תורה אין כלום.

לאלו הפגנות יש לצאת

אסור להתפס לחיצוניות, הפגנות לצאת - בטח, אבל לפנות לכתובת, אתם יודעים לאיזה הפגנות היו צריכים לצאת, היו צריכים לצאת עם פלקטים: "רחמנות - תתחילו לשמור שבת", "רחמנות - תתחילו להניח תפילין", "רחמנות - תפסיקו להתגלח בסכין" משום שזה כל יום מאה ותשעים וחמש מכות פשוטו כמשמעו - ואנחנו משלמים אותם ביחד בשותפות "ישראל ערבים זה לזה" וכשבאים מכות שואלים למה? למה? מה אתם שואלים למה? הרי הזמנתם! לזה היינו צריכים לצאת, ואם אנחנו חושבים שהעם לא מוכן לזה, יש לנו טעות "כלי התפרודת" שרוצים להפריד את העם מהקב"ה, רק הם אשמים, אבל עם ישראל כ"כ פתוח, תשאלו אותנו, אני מכיר כאלה שרק לפני שנה אמרו שאין בורא עולם, והיום הם לומדים שמונה עשרה שעות ביממה, עם "בָּרְעָן", עם הערב נא, עם שמחה, אף אחד מהם לא נהיה מסכן מאלו שחזרו בתשובה, כולם נהיו מאושרים, יום יום אנחנו רואים איך שאנשים זורקים אחרי גבם את כל השטויות, ונתפסים אל הקב"ה, "חפצים לעשות רצונך תאבי ישעך".

מי ידאג לילדים שלנו

אבל אמרנו יש 2 רכבות, גם כזו שיורדת לתהום. ואותנו ישאל הקב"ה איפה הילדים שלנו? איפה

התינוקות משלנו שנשבנו. זה לא מספיק שאנחנו יושבים בבית ושרים "השומר שבת הבן עם הבת" ולא אכפת שבהוץ יש רח"ל כזו שריפה!! ואם היה הקדוש אלי לויין שרצה לדאוג לאותם ילדים שנשרפים ברחובותינו, הקב"ה לקח אותו בעוה"ר!!! אוי כמה הקב"ה צריך להכות בנו ח"ו עד שנתעורר? אוי "אלי" - שלא גילה לאבא שלו, למה בשבת בבוקר לא רוצה להיות אצל האבא רק בליל שבת, משום שבשבת בבוקר היתה לו משימה מאוד חשובה. אמר לאשתו הצדקנית תכיני לי סיר גדול עם טשולנט, עם חמין של שבת. אני צריך סיר גדול, ואחרי התפילה היה הולך לחפש את כל אלה שנמצאים ברחובות ונפלטו מעל שולחן אביהם, להכניס להם "אידישקייט" דרך הטשולנט, אי אי ואת אלה לוקחים לנו?, הרי מנדלוביץ הי"ד היה בן תורה ברמ"ח ושס"ה שיצא לעבוד, אבל בן תורה אמיתי, שכל המהות שלו וכל מה שהוא רצה זה היה תורה, "כי ידעתיו למען אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו". פירש רש"י "ידעתיו" - אהבתיו והקב"ה אהב אותם.

להשתיק מדת הדין - כיצד?

ועוד איך הקב"ה אהב אותם, ידוע דברי חז"ל: "אנא פנה דודך, אנא הלך דודך, דודי ירד לגנו לרעות בגנים וללקוט שושנים, שואל המדרש לגנו או לגנים? והתשובה גנים זה בתי מדרשות ובתי כנסיות שהקב"ה מחפש שם שושנים, "וגנו - זה גן עדן של הקב"ה. אומר המדרש בשביל מה הקב"ה צריך שושנים? מה הוא יעשה עם שושנים? יש סוד! כאשר ח"ו מידת הדין לא שותקת, "כל האומר הקב"ה ותרן יוותרו מעיו". מדת הדין לא שותקת, מדת הדין אומרת דין! משפט! אסונות! מלחמות! מה הפירוש, האם אתה עושה פרוטקציה לעם ישראל משום שהם בניך? ושואל הקב"ה את מידת הדין כמה זה עולה? ומידת הדין עונה: מאתיים אלף יהודים, מה?! מאתיים אלף, לא בא בחשבון! כזו קרחת הכרם, מי יודע כמה אפיקורסים יהיו עי"ז, מי יודע מה ש.. אוי, זה לא הולך, אבל מה כן עושה הקב"ה?! כך אומר ר' אלחנן וסרמן, וכך כתוב ברמח"ל: שהקב"ה יורד לגנים למצוא שושנה ששואה מאתיים אלף, ולשושנה הזו לא קורה כלום, משום שהקב"ה פשוט הוציא אותה מהגינה פה, ושתל אותה בגינה למעלה, שנאמר "שתולים בבית ה' בחצרות אלוקינר" - ואפי' שם - "יפריחור", וכך אומר "האור החיים הקדוש" שגם כשנמצאים בחצרות אלוקינר ששם כבר אי אפשר להוסיף דרגות יותר ממה שהשיג כאן בעוה"ז, אבל מי שלקחו אותו לפני זמנו מגיע שישלימו לו את כל מה שהוא היה מסגל לעצמו כאן, עם ריבית, וריבית דריבית, והוא לומד את זה מהפסוק הראשון של ויהיו חיי שרה. לכל הקדושים ולכל אלו שנפטרו בשביל כפרת הדור לא קרה שום דבר, ואפי' שנפטרו בגיל צעיר הם יושבים ברומו של עולם, וכך אומר הרמח"ל בספר "דרך ה'" שבגלל שישראל ערבים זה לזה, אז יש כאלו שזוכים בעוה"ב בזכות עצמם, ויש כאלה שזוכים בזכות אחרים, ואלה שזוכים בזכות אחרים - אז המזכה יושב בראש השולחן, וכולם סמוכים על שולחנו.

סוד - בנדי נקם

יש להם מזל לאותם שני קדושי עליון, גם אם היו לוקחים אותם לכפרת הדור, בלי לעשות אותם "קדושים" גם היה "גוועלדיק", "ומצדיקי הרבים ככוכבים שאין חטא בא על ידם", אבל אם גם זכו להיות "קדושים", איזו זכות! לא כל אדם זוכה למות על קידוש ה'!! וכך אומר האור החיים הקדוש (בשם זוה"ק בראשית לט) "הוא העולה על מוקדה" - שכל יהודי שנהרג על קידוש ה', הקב"ה מתין מדמו על בגד מיוחד שיש לו - ומצטייר תמונתו של אותו יהודי על הבגד המיוחד הזה של בורא

עולם, והאור החיים הקדוש ממשיך "ומכנסי בד ילבש על בשרו" שאנשים ההם נמצאים בדרגה עליונה עד מאד - בלי חציצה עם בורא עולם, כביכול על בשרו!! והנהרגים על קידוש ה' הקב"ה צריך את התמונות שלהם על הבגד שלו, משום שהבגד הזה הוא בגד קדוש ומיוחד מאד הנקרא "בגדי נקם", והענין הוא: שהקב"ה עוד לא התנקם נקמת דם של אף יהודי, "ונקיתי דמם לא ניקיתי" הוא עוד לא שילם בשביל אף טיפת דם, משום שאת זה הקב"ה משאיר על הבגד המיוחד הזה לרגע הנורא ואיום, שגם במצב שעם ישראל מחלל שבת, ועושה כל מיני איסורים, ויבואו מקטרגים ולא יתנו להביא את הגואל, באותה שעה הקב"ה ילבש את הבגד, את הבגדי נקם, ויראה לכל העולם מה ^{אוצר החכמה} עשו לילדים שלו כל הדורות, מליונים מליונים. ומרוב פחד ואימה כל המקטרגים יעופו לכל הצדדים ואף אחד לא יעז להגיד מילה, "ידין בגויים מלא גויות" "כי יום נקם בליבי ושנת גאולי באה". הרבי האחרון מסלונים שנהרג בשואה היה עובד כפיה ולידו היה חסיד שלו, והחסיד הזה נשאר בחיים, והיה מספר את זה בכל "יארצייט", כשהם ראו איך שמובילים קדושי עליון, לשריפה, למיתות משונות, שואל החסיד את הרבי, עד כאן? הרבי, ומי אמר לו הרבי, ומי אמר לך שזה כ"כ גרוע שהתמונה שלנו תהיה "על הבגד" - של בורא עולם? אוי! אוי! אבל ברור לי שלא לוקחים קדוש אחד מיותר, רק כמה שהקב"ה צריך - בשביל "היום נקם ושילם", ואם מוסיפים עוד קדושים ועוד קדושים סימן שנתרבו חטאים וממילא מקטרגים - ואז כנגדם צריך יותר תמונות, ואם ממשיכים "לחטא" - יש עוד קדושים - אז שנפסיק כבר לחטוא!! ונשלים את זה עם מעשים טובים. ואם לא נשתפר ונשוב בתשובה אנחנו "אכזרים" זו מידת אכזריות על כל מי שיסבול בגללינו.

מזבח ובני תורה - הם הכפרה של עם ישראל

הגמרא אומרת: כל המגרש אשתו ראשונה - אפילו מזבח מוריד עליו דמעות. ואפשר לדרוש אשתו ראשונה זו "התורה", תינוק נולד ומתחיל לדבר אביו מלמדו תורה צוה לנו משה מורשה - ואומרים חז"ל אל תקרי מורשה אלא מאורסה - שהתורה היא אשתו ראשונה, וכך גדל הילד עם אשתו - התורה עד יום חתונתו, ואז הוא עומד במבחן, מה הוא ואשתו שניה עושים עם התורה שהיא אשתו ראשונה, אם שניהם כגוף אחד מחזקים ומטפחים את התורה בשיעורים וכולל וקביעות וכו' אז הוא לא גירש את אשתו ראשונה וכולם שמחים ומזבח שמח. אבל יש אברכים שדווקא אחר החתונה "מתחלקים" החוצה ועוזבים את התורה. ואם תעזבני יום יומיים אעזבך, וממילא נמצא שחידשים ושנים לא פותחים ספר רח"ל, בדורנו זה מסוכן מאד מאד, משום שבדורות שעברו בחו"ל בעיירות וכו' יהודי לא היה יכול לברוח, יהודי שלא הופיע בעיירה בשטיבלך ובבית המדרש לשיעורים, לקביעות, כולם ידעו שהוא לא לומד והסתכלו עליו בעין אחרת, לכן אפילו אנשים שהיו עובדים קשה וכו' היו קמים ובאים לשיעורים והיה חברת משניות, ועין יעקב, וש"ס, אבל היום א"א לדעת אפי' על יהודי עם חזות חרדית ביותר אם הוא בכלל מתפלל!! משום שאולי התפלל במקום אחר בשעה אחרת, ולכן היום אנו במצב נורא, שיהודי יוצא לעבוד ולא מוצא חברותא ואם תעזבני יום יומיים אעזבך, ועובר חדשים בלי לפתוח ספר ואז האשה רואה שבעלה לא רציני לא לומד, והיא אומרת לו לך להוריד את הזבל, ולך תקנה לי עיתון ותכניס את הזבל, ואח"כ מה קורה לו, הוא נשאר עדיין עם לבוש חרדי של בן תורה אבל "מסכן" הוא לא מסתדר עם זה, הוא לא מרגיש שייכות לזה - זה לא מתאים לו, הכובע והחליפה לא הולמים את האישיות משום שהוא כבר מזולזל בבית

ומזולזל אצל עצמו, משום שהיה בן תורה, ובן תורה לא נוהג כך כפי שהוא. ולהחליף לבוש לא שייך - יאמרו שהתקלקל. אז אין ברירה, רק להגיד שכל מי שלובש את הלבוש הזה הוא אפס - וזה הברירה היחידה, אבל עדיין אין לו ראייה לזה וכאשר באה מחלוקת הכי קטנה - מתחיל לדבר... תמיד אמרתי שמי שלובש כך הוא אפס... אבל זה לא מתחיל שם - זה מתחיל ב"אם תעזבני יום" ולכן היום בחורים ואברכים שנשארים בלי תורה זהו "פקוח נפש" שלא יגיעו ח"ו לדרגה של שנה ופירש שאומרים עליו חז"ל כל ת"ח ששנה ופירש - אין לו חלק לעוה"ב שנאמר "כי דבר ה' בזה" ואומר "מה מצאו אבותיכם בי עוול כי רחקו מעלי" (אבות דר"נ ל"ז) ולכן כל המגרש אשתו ראשונה שזו "התורה" אפי' מזבח מוריד עליו דמעות משום שהעולם צריך כפרה, והתלמידי חכמים הם "כפרה לעולם" כלשון התוספתא, אז כשיש בני תורה שלומדים אז יש כפרה ולא צריך "מזבח כפרה" אבל כשעוזבים את התורה המזבח מוריד דמעות משום שהוא מתמלא בעבודה והוא מכפר על בני"י. ולשון המשנה "וטהרו וקדשו מטומאות בני"י" וקשה, וכי המזבח נטמא? אלא כאשר ישראל חוטאים - נחשב המזבח כאילו נטמא, ואז צריך דמים! הרבה דמים! בשביל לטהר את המזבח ולסתום את הפה למדת הדין, משום שהמזבח והבני תורה שניהם שותפים בכפרה וכשאין תורה יש דמים, וכשלא משגיחים בבית על קדושת הבית ועל צניעות, יש דמים! משום שכל תנועה של ת"ח משפיעה מיד בשמים לשני הכוונים - "ה' צלך".

מי מעכב את הגאולה

הקב"ה קורא היום לחרדים "מי לה' אלי", עד עכשיו חזרו בתשובה "חילוניים" עכשיו התור של "החרדיים", וכך אומר הרב רפאל הכהן מהמבורג זצ"ל רבו של רבינו חיים מוואלוז'ין זצ"ל, שמשיח בא בדור שכולו חייב או כולו זכאי, פרוש: שכולו חייב וכולו זכאי אין הכוונה על כל הדור, אלא כל יחיד ויחיד יהיה או כולו חייב או כולו זכאי. נמצא מי שמעכב את ביאת המשיח זה לא אלו מה-50% ולמטה, להם אין צורך להמתין שישובו לא מתחשבים בהם, אלא אלו מה - 50% ולמעלה - מדוע אינם 100%, והקב"ה מחכה רק לכולו זכאי שלנו - שגהיה נקיים, לכן אומר הקב"ה, אני פונה לחרדים - תעשו תשובה!!! הגיע הזמן שחרדים יעשו תשובה! לא להיות "אכזרים", הגיע הזמן לעשות תשובה, ותשובה זה - מי שלמד פרק אחד, ילמד שנים, דף אחד ילמד שנים, לקבוע עיתים לתורה - לגזול עוד שעה מהעולם הזה, להרבות בתורה, חז"ל אומרים - מובא בהגרא - שגאולת מצרים היתה בזכות משה רבינו והתורה (שעתידין היו לקבלה במדבר). (שמור"ג, ה) והגאולה העתידה ג"כ בזכות משה, והוא תובע כבוד התורה שנאמר בנביא "זכרו תורת משה עבדי", ואומר אוה"ח הקדוש על הפסוק "ואתה תצוה", כיון שמשה הגואל הרביעי, לזה נתארך הגלות מאד, כי כל שאין עוסקים בתורה כראוי אין משה חפץ לגאול את הבטלנים מן התורה ומצינו שאין הגלויות מתקבצות אלא בזכות לימוד המשניות, ובדרך רמז אומרים בשם הגר"ח זוננפלד: "ציון במשפט תפדה" בגימטריה - תלמוד ירושלמי. "ושביה בצדקה" בגימטריה - תלמוד בבלי.

מיהו "סדומניק"

חשוב להזכיר כאן מה שר' יצחק הוטנר היה אומר, יש בן אדם שמתחיל להראות כוחו בתורה, ביראת שמים, ומתחיל לצמוח ולגדול, ואז תכף ומיד קוצצים לו את הרגלים שח"ו לא יעלה ויגדל. ולעומת זאת אינטרסנטים לוקחים אנשים שהם בכלל לא ראויים, ומנפחים אותם... לכאור האם זה

לא בדיוק מה שעשו בסדום "קצצו רגליים ומתחו אנשים". אדם שמדבר כך על חברו מוציא לו את האויר, ולא נותן לו לצמוח. הוא עובר לא רק על איסורים של לשון הרע ורכילות אלא הוא "סדומניק", וחבורות כאלו הם "סדומניקס", פלא שאח"כ הולך להיות כמהפכת סדום ועמורה? - פלא! איפה היראת שמים שלך? מה **אכפת לך** שיהודי מצליח? אם אתה לא מסוגל להעריך יהודי אז אתה לא עובד את ה' בגלל שאתה רוצה להרבות כבוד שמיים, אלא אתה עובד את ה' בגלל שאתה רוצה להיות מכובד, - אז אתה עובד את עצמך! אז אתה חתיכת ע"ז. וזה ליצנות - זה: **"ישחקו הנערים לפנינו"**. שעושים מעבודת ה' - עבודת עצמו.

א"כ כמה צריך להרגיל עצמנו לנהוג כבוד גדול לכל ת"ח, לכל אדם גדול, הרי כך נהגו כל גדולי ישראל בכל הדורות מכל החוגים והמחנות, איך היו מחבבים תלמידי חכמים מגפפו ומנשקו, אוי לָאן הגענו היום. יהודי אחד סיפר לי שהוא שומר שבבית לא ידברו על אף "רב" משום שאם יתחילו לדבר, אז ידברו גנות על כולם... חוץ מעל הרבי שלו עצמו. והבן שלו צריך לשמוע או לדבר רק על עוד אחד - שזה הרבי שלו, ואז לא נשאר לו אף רב והוא יוצא לתרבות רעה.

לראות מעלות חברינו ולא חסרונם

בן אדם יכול להסתכל על כל דבר ב-2 אופנים: "הנועם אלימלך" אומר בתפילה שקודם התפילה - שנראה מעלות חברינו ולא חסרונם - זאת אומרת שיכול להיות גם חסרונות, רק אל תסתכל עליהם תראה רק את המעלות, ואז תעודדו אחד את השני ותבינו אחד את השני "וישמחו בי חברי ואשמח בהם" משום שכשרואים מעלות - בונים אחד את השני. ועוד דבר, הרי מה המטרה שלך, שיתרבה כבוד שמים, או לא? להרבות עבדי ה' או לא? וכך אומר החזו"א באמונה ובטחון שיש אדם שמתאוה להטיב לחברו ולא מתרגש אם חברו מחלק לו נזיפות ועל כל פשעים תכסה אהבה. והסיבה שאינו מתרגז "ביודעו שאין רוב בני האדם אצילי מידות... ומזכה את חברו אפילו שכעבותות העגלה חטאיו וכו'..." ואם אנחנו נסתכל בראיה כזו על כל ת"ח ועל כל יהודי יר"ש שומר מצוות. ונחשוב בלבנו איזה אוצר זה בשביל עם ישראל, איזה דוד עשיר זה בשבילנו כמה הוא מוסיף לקופה המשותפת של כולנו, שכולנו מושכים מאותה קופה - שכולנו ערבים זה לזה. שגם הוא בן של הקב"ה כמוני. ואז כמובן לא צריך אפי' להזהיר שלא נדבר לשוה"ר ורכילות וכו'. אם היינו מפרגנים לשני שיגדל - מה איכפת לך "מיני ומיניה יתקלס עילאה".

להרבות אהבה בלב כל יהודי - כיצד?

הנותן פרוסה לתינוק צריך להודיע לאמו. מפרש רש"י כדי להרבות אהבה ואחוה וריעות, עם מי? עם האמא של התינוק? מה פתאום. אלא זה להראות דוגמא לאחרים - כשעם ישראל רואה שאחד אוהב את השני שנותן פרוסה לתינוק שלו, זה מחמם את הלב לכל אחד להמשיך - וגם כן לנהוג כך עם יהודים אחרים. כמו שהזכירו אנשים עומדים בתחנה ועוברת מכונית, היא ריקה, מה קורה אם הוא יעצור לרגע? הוא הרי נוסע לאותו כיוון, שום דבר לא יקרה, אולי יעלה קצת דלק, מהזמן שלו יקדיש אולי רגע, רגע וחצי, אבל מה זה יתן לההוא? איך יתחמם ליבו באהבת עם ישראל? אי עם ישראל אוהב אחד את השני! להרבות אהבה ואחוה ורעות בעם ישראל! אין לכם מושג מה נרויח עם ההרגשה הזאת - שכל אחד יתמלא בליבו אהבה על כל יהודי מעם ישראל, לדוגמא: אם מישהו

יבוא אח"כ לדבר עליו לשה"ר אפי' אם הוא יהיה מקבוצה אחרת, הוא יגיד - שקט, אל תדבר, אתה יודע איזה בן אדם זה, אתה לא מכיר אותו, אני מכיר אותו... שקט, נא לא לדבר עליו.

אני לא רוצה להאריך יותר, יש בגמרא דף שלם (שבת דף קיט:): "על מה חרבה ירושלים", לא **חרבה** - "אלא", וכ"כ הרבה "אלא", ואולי מתכונת הגמ' שבכל אחד מהדברים יש סיבה מספקת לחורבן, ולכן אמרה "אלא" בגלל סיבה זו. וכל אחד יחשוב בכל "אלא" כמה שזה מתאים לו, וישתדל לתקן. אמרתי קודם שאיני כדאי ואני לא יודע אם אני מחזיק בכל מה שאמרתי, הלוואי שזה ישפיע עלי אבל קבל את האמת ממי שאמרה, בין אם הוא כדאי ובין אם אינו כדאי, שליח ציבור יכול להיות ילד בן שלש עשרה, והוא יכול להוציא תשעה גדולי עולם, בקדושה, וברכו, ובהכל. הדברים הם אמת, קבל את האמת ממי שאמרה, יש לנו את כל הנתונים בידיים, הכל בידיים שלנו. רק צריך שנתחיל להשתנות, החזו"א לימד אותנו שחושך לא מגרשים במקלות, חושך מגרשים עם "אור", עוד ת"ת, עוד ישיבה, עוד בן תורה, עוד בית יעקב, יהיה הרבה אור, וממילא החושך יברח. אבינו מלכינו תשמור עלינו, תציל את עמך ישראל, כי רחום אתה.

במעלת תענית דיבור לכפרת עוונות

כתב האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל (מתוך לקט דברי מוסר והדרכה, ס"ג בא תשל"ז - תשל"ח) וז"ל "ומי שיש בכוחו בודאי טוב לצום בימי השובב"ים, אבל התיקון הטוב ביותר הוא לקבל על עצמו תענית הדיבור, שלא ידבר אפי' אם יהא הדיבור נוגע לצרכי חייו. ומלבד זאת כל ימי חיי האדם יש לו להתבונן קודם כל דיבור ודיבור ולשקול בפלס מאזני השכל אם אין בו שמץ כלשהו של איסור... שהוא חמור כע"ז ג"ע וש"ד. וזהו דרך תשובה קל ביותר לקבל על עצמו שלא לדבר, כי אפי' בתעניות וסיגופים לא היה עולה בידינו לתקן רק חלק אחד מני אלף ממה שחטאנו ופגמנו שע"י החטא בא תחת שם הוי' חותם ברית קודש שם שטן רח"ל, וכמה תשובה דמעות צריך בשביל לסלק שם שטן ולהחזיר שם הוי' ב"ה וב"ש. לכן העצה היעוצה היא "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" שתבלום את פיך מלדבר דיבורים אסורים, "כל תשא עוון וקח טוב" ואין טוב אלא תורה (ברכות ה') שתעסוק בתורה ואל תפטפט בדברים בטלים שעל ידם תאבד יותר ויותר מחלקך לעולם הבא. נשלמה פרים - שפתינו היינו לקיים שפתיים ישק - משיב דברים נכוחים שזה דבר קל ולא יחלה או יחלש מזה, וכולי האי ואולי יחוס עליו השי"ת והוא רחום יכפר עוון. ולזה בדור חלש כזה אם יהא שריו בתענית יחלש גופו וישן כל היום או יבלה בשיחה בטלה ודיבורים אסורים ויפול יותר בטומאה ממקודם. וכאילו הקריב תעניתו לעבודה זרה ולא הועיל מאומה בתעניתו ומטעם זה לא החזיק ר' אלימלך ושאר תלמידי הבעש"ט מתעניות דע"ז עלול למגרי יצה"ר בנפשיה. וגם כשדברתי מענין התענית לא התכוונתי לבחורים העוסקים בתורה, ואולם... תענית הדיבור מי לא יכול ולכן ראוי שכל אחד יקבל ע"ע תענית הדיבור יום אחד בשבוע, או משך 3 ימים ולילות, או משבת לשבת שלא ידבר רק בדברי תורה אשר חיים הם למוצאייהם ולכל בשרו מרפא שזהו מרפא גופו שלא יחלש כוחו ומביא חיים לנשמתו, וכבר אמרו (קידושין ל') "בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין" ואשר על כן עיקר התגברות היצר הוא על לימוד תורה, ולכן יכלול תענית הדיבור בתוך תורתו ואם יצרו תקפו יתחיל על כל פנים בתענית שעות. וידוע מהבעש"ט שלא ירבה האדם דיבורים שלא לצורך, כי קצובים לאדם מן השמים מספר הדיבורים למשך ימי חייו, ולמה לקצר חייו בדיבורים שאינן של מצווה ואין צריכין לו כלל עכ"ל.

כתב החפץ חיים (שער התבונה פ"ב) - וראיתי בספר ראש הגבעה שכשאדם רוצה להתנדב תענית, טוב יותר שיקבל עליו תענית מן הדיבור ממה שיקבל עליו תענית מן האכילה ושתיה כי ממנו לא יהיה לו נזק לא בגופו ולא בנשמתו ולא יחלש ע"ז ואמר הגר"א כי בזה יכופר לו כל עוון וניצול משאול תחתית. ואמרו חז"ל כל ימי גדלתי בין החכמים ומכל מדות טובות שלהם לא מצאתי לגוף טוב משתיקה, וכבר הורו לנו חז"ל שכל ימי חייו של אדם ירגיל את עצמו באומנות הזו להיות בטבע "כאילם".

הרה"ג ר' אריה שכטר שליט"א - (ב)

אנחנו רואים בזמן האחרון דברים נוראים, לא כ"כ מובנים. עם ישראל כ"כ מתחזק! כ"כ משתדל! הרבה תורה וחסד נתווספו בשנים האחרונות, ולכן מצד אחד אפשר להחמיא לעצמנו ולטפוח בכתף, ולומר ב"ה ב"ה, אבל מצד שני הקב"ה תובע מאתנו, מכה אותנו מכות לא טבעיות, בואו נעשה חשבון כמה צעירים נקטפו פה בזמן כ"כ קצר, למה? וכי חשוד קודשא בריך הוא "דעביד דינא בלא דינא"

מטרת ניסים גלויים - התקרבות לבורא עולם

חייבים לעשות חשבון נפש! אם נתבונן בהנהגת ה', אך לפני כמה שנים הקב"ה הראה לנו ניסים ונפלאות, הראה לנו שיכולנו להיות מחוסלים ח"ו בתאי גזים מודרניים. הדברים היו כ"כ קרובים, היו לו ויש לו לסאדם גז כימי, בכמות כזו אדירה שיכלה להכניס לתאי גזים לא רק מליונים בגרמניה אלא את כל המזרח התיכון, וגם יש לו משגרים שמדייקים ומגיעים לכל מקום, בחסדי ה' לא השתמש בהם, וגם בסקאדים ששלח ראינו נפלאות, שלושים ותשע סקאדים והרוג אחד, פלאי פלאים, בתים שלמים קרסו, והאנשים שבתוכם נצלו, כמה שנספר, לא נספיק לְמִצּוֹת חסדיו ונפלאותיו, אבל דבר אחד הייתי רוצה להזכיר שלא דברו עליו כמעט, איך כל מרכז צינורות הגז בגוש דן היו על הכוונת של "סאדם" ותכנן להפיל עליהם סקאד, ומה עשה הקב"ה, פתאום נדלקה מנורה בחדר הבקרה והאחראי שם מחפש ולא מוצא סימן לאיזו תקלה, ובסוף הקב"ה מכניס לו בראש להחליט שאף שלא מצא כלום הוא סוגר את כל ברזי הבטחון. ו-10 דקות אחרי שסגר נופל טיל בדיוק על אותם ברזים, וגוש דן ניצל, למה הקב"ה עשה זאת, האם לא בשביל לעורר אותנו, מה יכל לקרות אילו ח"ו היה מצליח! חלק גדול מת"א היה בוער!! היה שם נס ופלא.

"הכרתי גויים" - למען - "ותקחי מוסר"

הרי ידוע מאמר חז"ל (ביבמות ס"ג): "אין כל פורענות ופורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל" שנאמר: "הכרתי גויים, נשמו פנותם, החרכתי חוצותם, אמרתי אך תראי אותי תקחי מוסר". ואם נתבונן נראה ששנה אחרי שנה בארה"ב, שנה אחת "מיאמי" נזקים ב-70 מליארד דולר, וסופות הוריקן, ורעידות אדמה, שנה אחת "סנט לואיס", מליוני אנשים הקב"ה סילק מהבתים שגרו שם שנים, ובאירופה, ובנגלדש 250 אלף הרוגים, כל זה בא ללמדנו שנחשוב מה הקב"ה מסוגל לעשות לנו!! "אמרתי תיראי אותי ותקחי מוסר", אז איך אנחנו עוברים לסדר היום! ובשביל מה צריך לקרוא עיתונים? כדי שיהיה עלינו עוד תביעה למה לא התעוררנו, בשביל שנקרא בעיתון שבשנת 92 היו בעולם 29 מלחמות בשנה אחת, לכאורה רואים בחוש איך הקב"ה מרעיד את העולם ומכרית גויים להזהירנו שלא נשקע בהבלי העולם.

אבל בסקאדים זה כבר לא היה רק אצל הגויים, זה היה אצלנו, ההתראות משמים היו קרובות - על בשרנו. הקב"ה צעק לבנים שלו "קינדערלך" תתעוררו!! לפני שיהיה מאוחר כי הנה זה עומד אחר כותליכם, נא להתעורר, ובאמת התעוררנו, אבל לכמה זמן?. מה היו תוצאותיה? האם אנשים השתפרו כפי שבאמת היו צריכים?. אמר לי אחד מגדולי הדור, שה"סקאדים" קידמו אלפי מטרים כל אחד מעם ישראל - בלי שירגישו, כמו כשיושבים באוירון ולא מרגישים בהתקדמות, היה קידוש ה'

נפלא, רק השאלה מה עשינו אחרי? אנחנו מתפללים לה' בסליחות "פדנו ממהומת מוות ואחור בל ניסוגה" והפירוש: כשנפדים ממהומת מוות ע"י ניסים והשגחה, יש סכנה שאם לא זויים קדימה... אז נופלים אחורה - האם לא נסוגנו אחור, ח"ו?

כשאומרים אמן יהא שמיה רבא יש ניסים

הגמ' בשבת אומרת "כל האומר אמן יהא שמיה רבא בכל כוחו קורעין לו גזר דינו" - מה זה בכל כוחו? לפני כמה שנים היינו במצב של בצורת נוראה, אמרו לנו עוד כמה חדשים ולא יהיה מים בברזים. אבל אנחנו בעלי בטחון, כשיש אוכל במכולת וירקות וכו' לא התרגשנו. הכנרת כבר מגיעה לקו האדום "הים ראה וינוס הכנרת תסוב לאחור" ואנחנו היינו שקטים, מי שבא לבקר בקברות צדיקים היה רואה שהכנרת נסוגה 200 מטר וכבר עצים צומחים איפה שהיה פעם מים. (האם מישהו חשב פעם למה הכנרת בורחת? משום שאותם יהודים שהיו אמורים להיות בבתי כנסיות לפחות בר"ה, מה הם עשו בר"ה הם הלכו לכנרת. אז פלא שהיא ברחת? פלא שכאב לה?) וזה היה תהליך של 10 שנים, ואלה שהולכים בדרך הטבע וחוזים בכוכבים טענו שצריך 10 שנים גשם רצוף בשביל שתמלא הכנרת. אנחנו עשינו כ"כ הרבה ימי תפילה, ואחרי שהיינו מתפללים בכל ליל ששי ושבים בתשובה ואומרים סליחות, היינו יוצאים החוצה, ורואים שהקב"ה מטפטף כמה טיפות... - כפי שהתפללנו כך קיבלנו - כמה גרגירים. משום שבמכולת יש לחם ועוגות ושפע, ולא הרגשנו על בשרינו, לכן לא לקחנו ברצינות. אבל המצב היה נורא ואיום. והנה הגיע הסקאד הראשון, ושמעתי בבתי כנסיות איך שצועקים בכל הכוח, בקול רועד ואברים מתפרקים "אמן יהא שמיה רבא"... ומיד ירד גשם, ולא סתם גשם, אלא גשם שמילא את הכנרת על גדותיה ומה שחשבו שצריך ב-10 שנים נעשה בחורף אחד!! "יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו". אי, זה "יהא שמיה רבא בכל כוחו" - וזה היה משום שהרגשנו את זה על הבשר שלנו. אבל אנחנו צריכים לחשוש שלא נהיה כארץ מצרים שהנילוס משקה אותם - והקב"ה לא רוצה קשר אתם ונותן להם מראש ל-10 שנים, אנו צריכים "ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה".

עצרת הודיה - מלשון וידוי

עשו עצרות הודיה. אבל מה זה הודיה? הודיה זה לבוא ולומר "יסור יסרני י-ה ולמוות לא נתנני", ולכן מבקש "פתחו לי שערי צדק אבוא במ אודה י-ה" ואז עונים - לא כל אחד יכול להודות ל-ה', אלא רק - "זה השער לה' צדיקים יבואו בו" שרק אם נעשית יותר צדיק אז תבוא להודות, רק אם זאת משהו אז - "יבואו בו" אבל אם נשארת כמו מקודם, בשביל מה אתה בא לעשות הודיה? הודיה מלשון "וידוי" וזה הולך רק עם חרטה ועזיבת החטא. כשבן אדם ניצל מנחש ארסי והרג אותו, צריך לדעת שהיתה עליו גזרת מיתה משמים וניצול, אם הראו לנו כזה "נחש צפע" פרושו של דבר שהודיעו לנו משמים שעומדת לחול שואה, ומה היה המרחק מאותה "שואה"? דקות ספורות... איכא איה אנחנו "אחרי"....? עם ישראל עבר אחרי השואה באירופה כמה מלחמות, ובאיזה ניסי ניסים ה' הצילנו ונשארנו בחיים מכל מלחמה. ולא רק זה אלא שהמלחמה היתה בשטח אדמת השונאים. כמעט ולא הרגישו את המלחמות בעורף. כמה מלחמות רוחניות עברנו שניסו למחוק כל זכר יהדות והקב"ה השאיר אותנו בחיים! כ"כ הרבה אמן הקב"ה נותן בנו ומציל אותנו כל יום ויום. וכך אומר זרמח"ל בשם הזהר כשהנשמה עולה לשמים בכל לילה יש דיון אם להחזיר את הנשמה לאדם או לא.

ותמיד הקב"ה אומר: בואו ניתן לו עוד הזדמנות אולי ישתפר אולי יהיה טוב, ומצד שני מדת הדין אומרת אבל אתמול לא היה בסדר... ושלשום... והקב"ה עונה בואו נאמין לו שבמשך הזמן יהיה בסדר. וכך כל יום הקב"ה אומר בואו נאמין לו. תראו כמה הרבה אמון נותן בנו הקב"ה וכי לחנם אנו אומרים כל בוקר במודה אני... "רבה אמונתך". וגם הפסוק אומר "חדשים לבקרים - רבה אמונתך". אחים יקרים, מה אנחנו עונים לקרדיט שהקב"ה נותן לנו, לכל האמון הגדול הזה?! והנה בשנים האחרונות אנחנו רואים שהקב"ה מתחיל לגבות חובות, הקב"ה נותן מכות, זה כבר לא מלחמות על אדמת זרים, זה בתוכנו ממש. אם כן מה קורה כאן? רואים שהקב"ה שינה את ההנהגה שלו.

כשלא מנצלים הזדמנויות טובעים יותר

אם נשים לב, מה קרה בעולם בכמה שנים, מאז הסקאדים מיד בשנה שאחרי, התגלגל לידי קטע ממיום ליום של עיתון "המודיע" חודש שבט תשנ"ב ושמה בוכים על 10 מופלאים גברים ונשים בגילאים 30 - 40 שנפטרו בירושלים, באותו חודש שבט תשנ"ב, והשאירו מעל 100 יתומים רח"ל, וכך בכל שנה ושנה ימים אלו, טבת שבט, מתעוררים ותובעים מאיתנו, רח"ל. ובאותם תאריכים שהיינו אמורים "להפוך עולמות" שהיינו אמורים להרבות בתורה, צניעות, אהבת חברים, ודיבוק חברים, ובמקום זה נשארנו בתרדמתנו, ואם נשארנו כמו אתמול, אז מה יהיה?! אם לא זזים לקראת בורא עולם - אז השפע נעלם!! והנה תראו - חשבנו שאנו כבר על הסוס, כבר יכולים לבנות ישיבות, יש אמצעים, הממשלה איתנו - והנה הקב"ה מראה לנו, איפה "כח"? איפה ממשלה? הנהגת ה' היא: "משכני אחריו נרוצה" "ה' צילך", כפי שאנחנו מתנהגים כך הקב"ה מתנהג עמנו. ה' ית' נתן לנו כ"כ הרבה מחוות שנבין שהוא רוצה להתקרב אלינו, ושנתקרב אליו, ואיפה אנחנו, כמה זזנו? יש **חרב נוקמת נקם ברית** - ואין ברית אלא תורה, ואומרים שם חז"ל בעוון ביטול תורה בניס מתים... וחרב חדה באה... (שבת ל"ד) ואם ה' נוקם על ברית תורה, סימן שאצלינו "התורה" לא בסדר, צריך לעשות שם "בדק בית". הקב"ה מחפש היום תורה ברמה גבוהה, תורה של ישמחו בי חברי ואשמח בהם, תורה עם שאיפות לידיעה עצומה ורצון לדביקות בבורא עולם.

הסכנה בפריצת המחיצות בינינו לחילונים

היום יש להקב"ה עם מי לדבר יש ממה לבחור, ולכן הוא תובע, לפי 40 שנה לא היה עם מי לדבר, הדור היה בשפל המדרגה, מי שלמד תורה היה יקר שביקרים - כל כולו בן תורה, הבחורים שלמדו אז ונעשו בני תורה, היו צריכים להלחם עם ההורים שלא ישמעו "חדשות", שלא יכניסו "עיתונים", היום ב"ה יש שינוי לטובה. אבל מצד שני יש נסיגה, יש כאלו שמרעילים את "האוויר" בסתר, יש יחידים רבים שב"סתר"... ועל זה התביעה, משום שכל העובר עבירה בסתר מכריזין עליו בגלוי - והקב"ה מכה אותנו בגלוי. צריך לדעת בצורה ברורה "שהנסיגה" בגלל - "שנפרצו המעגלים" הפכנו לצרכנים רודפי הנאה נוחיות ולוקסוס - **בדיוק כמו החילונים**, לכן זה הביא בהרבה תחומים שפה משותפת עם החולנים החילונים, ולא שפה משותפת באופן שלהם יהיה התעניינות בדברים שלנו, אלא שלנו יהיה קשר אתם. פעם היינו 2 עולמות, - ולא יכלו לחדור אלינו. **היה סיפור של יוסלה ו** - 3 שנים שילמו הממשלה וחיל המודיעין מליוני לירות לחפש אותו, בלשים התחפשו לבחורי ישיבה, ולא יכלו לחדור למחנה שלנו, כי כל זר שניסה להכנס פלטנו אותו מיד. אבל היום אין מחיצות כלל!! אם מישהו מתעטש בפוניבז' או בויזניץ, בעיתון ובחדשות יודעים זאת מיד, משום

שהפכנו קצת חילוניים עם לבוש חרדי - זה המצב שלנו. אתה נכנס למונית ומיד כבר יש שפה משותפת, מדברים על מכוניות, "מיצובישי". המותרות ופריצת המחיצות, עשו גשר חד סיטרי - רק יורדים.

1234567

"אין שואלים בשלום אשה כלל"

ואם לפחות היו לומדים שו"ע, ויודעים מה אסור ומה מותר ואיך להשמר מהם, אבל הבעיה שלומדים עיתון במקום שו"ע, מקבלים את כל האינפורמציות מהעיתון. - "אין שואלים בשלום אשה כלל" זו הלכה מפורשת! להרים טלפון ולומר לאשה "מה שלומך" - זה איסור חמור, וחז"ל אומרים: "כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעצמו, וסופו יורש גהינם וק"ו באשת חברו!!" אוי, כמה עוברים על ריבוי שיחה בטלפון? הרי אם אשה משוחחת בטלפון, וחושבת בגלל שלא רואים זה את זה מותר, הרי היא נהפכת למדברת עם כל אדם, ומרבה שיחה, היא "עוברת על דת יהודית"! זה מוריד את הגדרים. ומביא לידי קירוב ח"ו, וחז"ל חששו לזה מאד, ואמרו במסכת כלה: "הכריז ר' אלעזר בשלוש מאות שופרות ואמר: כל המקבל כוס מיד כלה ושותהו אין לו חלק לעולם הבא, וק"ו מאשת איש דעלמא וק"ו שאר קריבות כצחוק וכדוגמא... (חיד"א שם). והמשגר מתנה לאשה שלא מדעת בעלה - חייב מיתה! מפני שהרהורי עריות ויצר הרע רבה עליו ועליה למשוך אחריה להרגילה עליו ועליה" (ובמפרשים שם). ואין לך דבר המרגיל אחד לשני כריבוי שיחה. וא"כ הרי על דברים מסוג זה אמרו "אין לו חלק לעולם הבא" ורבי עקיבא אומר באבות (ג, י"ג) שחוק וקלות ראש - מרגילין לערוה ואומר שם רש"י ורבינו יונה: שהשחוק ודברי שיחה בטילה עם קלות ראש ממשיכים את האדם לידי עבירה, ה' ישמרנו. והסיבה לזה: כי בדרך התורה וגם בדרך הטבע אשה שייכת לבעלה, ולא למישהו אחר, וכשמדברת עם כל אדם, היא כבר לא לגמרי של בעלה יש כבר הרבה "ידידים", ומדברים בטלפון בידידות, ואם היא עוד מכניסה את החילוניות הביתה ע"י שמשנה "לבוש", ו"צורת הדיבור" - סלנג חילוני!! אז מה ישמור אותה שלא תיכשל בחמורה שבחמורות ???

מכתב חשוב מהרה"ג ר' ניסים קרליץ

אולי אני אקריא לכם מכתב שכתב לי מורנו הגאון ר' ניסים קרליץ שליט"א, "מדרכי היצר להתחיל להדיח את האדם בדברים שהם "כמעט" מותר עד שמביאו למצב מסוכן של חטאים גדולים" (אתם שומעים זה רק "כמעט", חוט השערה של איסור, אבל 99.9% מותר - וזה פיתוי היצר להביאו לחטאים גדולים). וממשיך ר' ניסים, וכמה יש להזהר כשיוצאים למצוא פרנסה, (על הערה בסוף הקונטרס), או ללמוד אומנות, לבדוק הדבר מכל הצדדים, ולא להקל אפי' "במעט", ובחשש רחוק, לדוגמא: יש רוצים ללמד הבנות אומנות הנגינה וכדי להיות מוסמכות שולחים אותם לבתי ספר מיוחדים לזה, ואין ההורים שמים לב, שזה מדרכי היצר, להכשיל הבנות באיסורים חמורים, וח"ו להדיחם מדרך האמת. וכן יש היום סקרים של "דפוס", יש נשים שעובדות בזה, יש גברים שמביאים להם את הסחורה הביתה וכו', וצריכים לשבת יחד להגיה ולתקן וכו', והבעלים לא מספיק יודעים לשמור על נשותיהם, וק"ו שהן על עצמן לא. אם יש בתורה "דיני יחוד" הם נאמרו אפי' לגדולי עולם, משום שאין אפטרופוס לעריות, ובוז כולם שווים. הגמ' לא לחינם מביאה לנו סיפורים על גדולי עולם "שכמעט" נכשלו, ללמד אותנו שדיני יחוד זה לכולם. הרמב"ם בהלכה האחרונה של הל' סוטה אומר, "מצות חכמים על בני ישראל לקנאות לנשותיהן... וכל המקנא לאשתו נכנסה בו רוח

טהרה... ולא יקנא להטיל עליה אימה" רק באמת לשם שמים לשמור עליה מן החטא, וכמו שאומר בהמשך "בינו לבינה בנחת ובדרך טהרה כדי להדריכה בדרך ישרה ולהסיר המכשול" ומוסיף הרמב"ם ואומר "וכל שאינו מקפיד על אשתו ובניו ובני ביתו ומוזהירן ופוקד דרכיהן תמיד עד שידע שהן שלמין מכל חטא ועון הרי זה "חוטא".

פוקד דרכיהן תמיד - כיצד?

דברי הרמב"ם זה נורא נוראות, מה זה "פוקד דרכיהן תמיד"? לדוגמא ילדים יוצאים "לבייביסיטר" כמה מכשולים יש בזה, כמה נפשות הלכו לעם ישראל מה"בייביסיטר"?! כל אחד בטוח שהבן שלו 100% והבת שלו 100%, אבל הרמב"ם אומר להם - אין 100% אלא פוקד דרכיהם תמיד. לשמור על הזמן - אין דבר כזה "זמן פנוי" שלא יודעים ההורים היכן ילדיהם, לעקוב ולבדוק מתי הולכים, ומתי באים, וכמובן בנועם. לא שייך להשאיר בחזר בבית כשיש בייביסיטר, וגם כשהבחור לא שם, רק עלול להגיע הביתה מהישיבה, ויש בייביסיטר וההורים עוד לא חזרו מחתונה, צריך להזהר לא לעשות את הקירוב הזה, זה נורא ואיום! רק מי שהילדים שלו לא חשובים לו - "חושך שבטו - שונא בנו" ובן אדם שלא עושה זאת קורא לו הרמב"ם - "חוטא", אבא שלא מסתכל תמיד עם מי הבנים שלו מתחברים ועם מי הבנות שלו מתחברות ולא חוקר ודורש ומברר מה קולטים?! וממי קולטים?! אז בתקופה כמו שלנו - כשסם המוות מתהלך ברחובות, הוא רוצח, הוא לא אוהב את הילדים שלו הוא שונא אותם, הוא אוהב את עצמו, הוא צריך לדבר עם מישהו איזה לשוה"ר, איזה פוליטיקה, ולזה יש פנאי, אבל לראות מה עם הילד שלו אין לו פנאי, אם אנשים היו עסוקים לשמור על הילדים שלהם, לא היה להם זמן ללשוה"ר והיו פותרים שתי בעיות במכה אחת, אבל אבות ואמהות אלו הם בעלי תאוה, מעניין אותם רק מעצמם, אפשר להשאר עם הזקן ועם הלבוש ועם הכל, לדבר לשוה"ר ורכילות על כולם, ולא לשמור על הילדים, הם עושים בזה קילקול עולם, דם בניהם ובנותיהם וכל זרעיותם צועקים מן האדמה, הורים אלו מתחייבים בנפשם, וכשיבוא יומו לכסא המשפט ידרשו ממנו את הילדים שלו - "רוצח!" - "חושך שבטו שונא בנו!"

שמיעת "רדיו"

צריך לטהר את הבתים "מטומאות בני ישראל". אנחנו לא מתבוננים איך בדברים קטנים מחדיר בנו היצר את כל ההרס, מישהו התבונן וחשב מה טמון בלשמוע "חדשות", ואפי" רק במכונית! כמה כפירה יש בהם?! הרי איבדנו את החושים העדינים, ואת הרגישות לדברי כפירה. הרב ליבל לשינסקי זצ"ל שאל את החזו"א האם למכור ספר "שרי המאה" והחזו"א אמר לו, מיד לשרוף! ואפי" שלא היה כתוב שם רק סיפורים של צדיקים אבל "בין השיטים" הכניס את מהות המחבר והרבה כפירה, אבל "חדשות" זה לא "בין השיטים", זה כפירה ונבלה בפה מלא, וכשיש כאלה כלי משחית בבית, יש טומאה בבית, זה מפזר חומר רדיואקטיבי רוחני הרסני פשוטו כמשמעו! ויש "מְהַדְרִים" פותחים "הרדיו" כמה דקות לפני ה"חדשות" וגם נשאר פתוח קצת אחרי ואונם וקירות בתיהם סופגים את האוירה החולנית של שדרני ה"רדיו", כי דיבור חודר - מקשר ומשפיע, בולעים יחד עם המילים גם את היצר הרע שלהם.

הרדיו קבר את ההתעוררות מהסקאדים

ועוד יותר הרי כולנו ראינו שבזמן הסקאדים היתה התעלות נפלאה מאד, אנשים ראו השגחה פרטית,

ניסים גלויים - עין בעין - והיו מתחברים לבורא עולם חרדים וחילונים כאחד. ואז בא הס"מ ועשה שכולם יתחברו לטומאה! מה שמעו ב"חדשות" כל היום - "להצמד לרדיו!" ואפי' בשבת! רדיו 24 שעות, במקום "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם", אז להצמד לבעל פעור, ויהודים מסכנים נפלו ברשתו ונצמדו ל"אָרְס" שהזריק בהם הרדיו וברחו מבורא עולם. אהה! כמה הפסדנו? כזו מלחמת סקאדים היתה צריכה להביא את כל העם בְּצִיּוֹן לשמירת שבת, כשרות, הכל... ובעוונותינו הרבים גם עלינו לא פסח "נחמן שי" והצמיד הרבה תמימים לרדיו, ואפי' יראים שלא היה להם המכשיר הטמא הזה בבית, הכניסו לבית, ונשאר ולא יצא... וכמה בתים כבר הספיק להחריב "הרדיו"... הוא להכניס את כל זוהמת הרחוב, לבתים הכי קדושים.

החובה לכל בן ובת להכיר חשיבות וערך עצמו

הצרה שאנחנו לא מעריכים את עצמינו, לא יודעים כמה חשובה ויקרה נשמה יהודית, כמה צריך לשמור עליה, אם היה לנו הערכה אמיתית מה זה "בן תורה" מה זה "בת ישראל צנועה", איזה אוצר יקר זה לעם ישראל, איזה עוגן הצלה זה לכולנו, היינו נראים יותר טוב. חז"ל הקדושים אמרו: "כל זמן שקול יעקב מצפצף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות אין ידי עשו שולטות בו"... "ולפי שפירשו ישראל מדברי תורה, לפיכך השונא בא עליהם, וכן אתה מוצא שאין השונא בא אלא על ידי רפיון ידיים מן התורה" (תנחומא שלח), ועוד יותר כותב החזו"א - (אח"ג, ס"ב) "ואם היו בני תורה עמלים בתורה לאמיתתה היו מצילים ילדים הרבה ואנשים רבים מהרהורי עבירה וכפירה. וכיוצא בזה בשפע קדשם בהשתפך רוח טהרה בעולם... והוא פועל יותר מהמשתדל". א"כ התורה זה כח ההצלה היחיד לעם ישראל.

לפני 60 שנה אם בת ישראל קשרה ח"ו את הגורל שלה עם איזה גוי, ההורים היו עושים קריעה ויושבים פעמיים שבעה, וזה היה קורה פעם ב-70 שנה... והנה עם ישראל ירד פלאים, והיום בנות ישראל מתבוללות בעמים - מה קרה? התשובה, מפני שהן לא יודעות את הערך שלהן, הן לא יודעות שהן "בנות מלכים", שבידם הפקיד הבורא את התפקיד החשוב ביותר - עתיד עם ישראל והמשכיותו. ובמקום "כל כבודה בת מלך פנימה" הרגילו אותן להתנהג "כצועניות" הרגילו אותן להסתובב ברחובות כזרוקות, וממילא כך הן מסתכלות על עצמן, איבדו את הערך והכבוד העצמי שלהן, הן לא יודעות כמה הן שוות לעם ישראל.

בחור ישיבה שמישהו יפנה אליו ברחוב וישאל אותו למה אתה לא הולך "לצבא"? - אם הוא מתבלבל, אז הוא לא יודע מה הערך של בן תורה, הוא לא יודע כמה הוא שווה!! שכל חללו של עולם לא ישווה לו, אז למה הוא לומד? הוא "מסכן"! צריך לתת לבחורים את ה"והערב נא", שידעו שהם ה"חמצן" של העולם, ורק בזכות "שתהיו עמלים בתורה" - "ונתתי שלום בארץ". הם המשפיעים ישועות רפואה ושלום לעולם, כמו שמאריך נפש החיים בשער ד' אם הם היו יודעים ומרגישים את זה - הם לא היו מתקלקלים, לא היה קורה שילד יעזוב את התורה שהיא מקור מים חיים, וילך לבורות נשברים, וכמו שכותב אור החיים הקדוש על המשנה באבות (ו, יג) ואין טוב אלא תורה "אם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם", (כי תבא ע"ה ושמחת בכל הטוב). אלא שאף אחד לא נותן להם לטעום תורה, כמה זה טעים, כמה זה נצרך, כולם רואים

שבלי תורה גדלים פראי אדם, רוצחים ופושעים, (כמו שהיה בהרצליה שתלמידי תיכון רצחו יהודי חף מפשע רק בשביל להתפאר בפני חבריהם) וזה החרב נוקמת נקם ברית - לא על אלה שלומדים, אלא על אלה שיכלו ללמוד, ועכשיו הם ברחובות.

שולחן שבת

הזמן המוצלח ביותר להחדיר לילדים גאווה והערכה עצמית ויגבה ליבו בדרכי ה', להכניס במודעות שלו שכן תורה הוא עם "רמה" אחרת, הזמן הוא שולחן שבת, זו הזדמנות לתת לילדים להרגיש שהם בני מלכים אמיתיים, הדרך ארץ, ההתייחסות של ההורים בינם לבין עצמם, וההורים לילדים - כולם בנועם - כמה שזה בונה "בית", וזה מה שצריך. "חכמת נשים בנתה ביתה" - צריכות הנשים לדעת כי למרות שכל הכבוד לכבוד שבת הן עובדות עד כלות הנשמה, אבל צריכים להיכנס לשבת רגועים ורעננים ולאחר מנוחה ושינה, כדי שלא להתמוטט ליד שולחן שבת! ומשל למה הדבר דומה לחתן וכלה שמכינים הכל לחתונה, והנה הגיע החתונה והחתן והכלה נרדמים - איזה טעם יש לזה? וכך גם שולחן שבת! ידוע שאמהות היו אומרות לבנותיהן אם תעשי את בעלך "מלך" את תהיי "מלכה" ואם תעשי ממנו סמרטוט את תהי סמרטוטית, הזמן לעשות את הבעל מלך זה שולחן שבת, ע"י הדרך ארץ וכבוד שנותנים... זה נותן לילדים הרגשה שיש כאן מלך ומלכה ואז הילדים הם בני מלכים, בת "שנושמת" בבית שהיא בת מלך ממילא תקבל את המסר של בן זוגה המתאים לה, ותסלוד בנפשה את אלה הפושטים שמסתובבים יחד עם הזבל בחוץ, משום שהיא בת מלך ולא מתאים לה שטויות כאלו. סיפרו לי בעלי תשובה ששבו לצור מחצבתם רק מההשוואה הזו שנזכרו כמה היה טוב בשבת על יד השולחן של אבא, איזה יופי, איזה טעם טוב מרגישים כשנזכרים, וכששואלים אותו האם היה לך טוב בתקופה שזאת משולחן אביך? והוא עונה לא ולא, הכל היה סינטטי הכל קפוא, החיים קפואים! ושואלים אותו היה לך הנאה בחיים, חופש, שיחרור? והוא עונה - כלום! כבולים בחבלי היצר לא יכולים להשתחרר ממנו, מרגישים ריקנות, תסכול... לא יודעים למה חיים ולמה מתים... מסכנים! להחדיר בילד כמה טוב שזכינו להיות בני תורה, הדשא של החילונים לא ירוק אלא שחור, ולא רק עם הסתכלות של עוה"ב, בעולם הבא אין מה לדבר שנפשם נכרתת. - אלא בעיני עוה"ז - אין להם עוה"ז, אין להם כלום, הכל אפס אפסים שעמום וריקנות וחוסר אונים ופשוט אם כן שזה בזיון ועלבון אישי לבן או בת עם "שכל" ללכת ולהתלבש כמו ברחוב.

ראשי הצבא יודעים שרק בזכות התורה ניצלנו

בשנת תשל"ג היתה אסיפה על נושא "גיוס בנות" בכולל הלפרין, וסיפר שם הגאון ר' מיכל פיינשטיין שליט"א שאחרי הפטירה של החזו"א, הכריז אותו לבן הארמי - בן גוריון, אם אתם לא מאפשרים לקחת את בחורי הישיבות לצבא אנחנו נוציא חוק לקחת את הבנות - וסיפר זאת הרב שלמה לורנץ לרב מבריסק, וענה הרב מבריסק זיע"א לך תגיד לו שמצידי יכול לקחת את כל הבחורים, אבל שאף בת לא יעזו לקחת, וכשהרב לורנץ העביר לבן גוריון את הדברים, התחיל ללכת הלך ושוב בחדר בעצבנות וכעס ואמר: "תגיד לי מי אצלכם מכיר אותי כל כך טוב, מי זה שיודע מה שמתחולל בתוך לבי". אבל כמדומני שבשביל לדעת זאת לא צריכים את חכמת הרב מבריסק כי כל אחד יכול לעשות חשבון כי הרי בן גוריון הוא המתכנן השמדת הרוחניות תוך 20 שנה, וכך הבטיח לבר יהודה - שר הפנים דאז - שתוך 20 שנה לא יישאר אף יהודי שומר מצוות באר"י,

ושילים מליונים ואפילו מליארדים בשביל לבצע תכנית זו. ונשאלת השאלה הרי בחתימה על חוק אחד יכל לקחת את בחורי הישיבות לצבא בחינם בלי הוצאות מרובות, אז מדוע לא עשה זאת? אלא מה שלא עשה, זה לא מצידקות! אלא הסיבה היא שבתוכו הוא ידע שזה לא שייך, הוא ידע - שברגע שיקח את בחורי הישיבות לצבא, אפשר לכבות את החשמל בלוד, ולא ישאר כאן אבן על אבן, שום זכר. ואף אחד לא יודע זאת כ"כ בבירור כמו שרי הבטחון של המדינה הזאת, מאז ההתחלה ועד היום, הם יודעים את הסוד האמיתי, שבאף מלחמה הם לא ניצחו, הכל היה ניסי ניסים ממש. והם ברמאותם לא מגלים זאת וגונבים לקב"ה את ההצגה, ואומרים כל הכבוד "לצה"ל". עד שהקב"ה אמר להם במלחמה האחרונה שבו בצד ב"שקט", פן יאמר ישראל "ידי הושיע לי" כמו במלחמת גדעון במדינים, וה' ילחם לכם, אבל שרי הביטחון ידעו את האמת, שבדרך הטבע לא שייך להלחם נגד 200 מליון ערבים שכולם אויבינו, ואנחנו בני תורה יודעים את האמת שלעם ישראל תמיד היה "צבא" אבל עם כללים אחרים שהאיש הירא מעבירות שבידו דהיינו שמדבר בין תפילה של יד לתפילה של ראש, לא ראוי להיות חייל. - כי בגללו יפסידו את המלחמה, ויביא אסון במקום ישועה, וא"כ שמע מינה אחרי שניצלנו מכ"כ הרבה מלחמות זה לא בגלל החיילים שלהם, הם סתם תאטרון בובות ומי שמפעיל ומזיז אותם להצלחה או לכשלון זה רק אנחנו בתורה שלנו, ובתפילה שלנו, ולא רק שהם לא עשו כלום אלא הפוך היה צריך ליותר זכויות שלנו, כדי שאע"פ שיש כאלה חיילים שלפי ההלכה אסור להם להלחם, - תהיה ישועה, והכל בזכותנו שלמדנו תורה והתפללנו, ועד כדי כך שכתוב בסדר אליהו זוטא: "בכל יום יוצאים מלאכי חבלה מפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו, ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שת"ח יושבים בהם ועוסקים בתורה היו מחבלים את כל העולם כולו מיד!" ואומר האור החיים הקדוש בפרשת בשלח (יד, כז) שכוח התורה עצום ואדיר מאוד "והתנה השית" על מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא... והכל בכוח התורה. ומשה רבינו ורבי פנחס בן יאיר שקרעו את הים היה זה בכוח תורתם בלבד". אז אם הם מסתובבים עם בטן נפוחה מגאוה, ואומרים בכורותם וטיפשותם אנחנו נלחמים ושופכים את הדם עליכם, פרויטים שכמותכם, ואם אנשים שומעים ומאמינים להם!! אַי הם לא יודעים את הערך של עצמם ותורתם. הם לא יודעים שבני תורה הם חיילות המחץ של עם ישראל, הם החיילים בשורה הראשונה של החזית ובלעדם אין קיום לשום חייל שבשדה.

איך נראו בני תורה בדור הקודם

אנו צריכים להחדיר בצעירים אהבת תורה, - קשר חם עם הרבנים, אני זוכר כשהיינו תלמידים צעירים, ולמדנו בסלבודקא, הקשר שהיה לנו עם הרבנים ועם התורה ביחד, ואפילו עם רבנים מבוגרים, הראש ישיבה, - זה היה פלאי פלאים. - הרגשנו "משפחה", אצל ר' אייזיק זה היה כמו בנים אצל אבא, ובשמחת יו"ט ובמוצאי שבועות, וש"ת, כמה "ברען", כמה שמחה, כמה אהבה אהב כל בן תורה אחד את השני, - זה השפיע זה קידם כל אחד בתורה ויר"ש.

אני זוכר בחתונה של הרב דב יפה שליט"א החתונה היתה בחצר של חברון - זו היתה התעלות רוחנית. אחרי החתונה בשעה 12 בלילה ישבה קבוצה גדולה של בחורים ושרו שירי דבקות ממש, והיה שם הרה"ג דב מעייני זצ"ל ואמר שהוא ישיר לנו שיר שמשוה רבינו ע"ה בעצמו שר אותו, והוא

שר "אעברה נא ואראה" והדמעות זלגו לו ולכולם מהעינים. - זו היתה חתונה שהיום ברגעים הכי נעלים של שמחת תורה אולי מגיעים לזה, לעומת זה היום "חתונה" זה "דיסקוטק חרדי" זה נורא ואיוס! למה לא עושים לזה סוף? איזה מוזיקה לוקחים היום, איזה תזמורת, שיודעת לעשות הרקדות! - מה קרה לנו? האם אנחנו קופים שצריכים להרקיד אותם! כשאנשים רוקדים לבד זה בא מהלב, אבל מה קרה היום, איזה ניגונים?! זה דרך עכ"ם, מעשה ארץ מצרים וארץ כנען, איך הגענו לשטויות האלו? - וממתי בחורים יודעים לרקוד ולקפץ כמו חסידות? - מתי למדו זאת? - כמה ביטול תורה השקיעו פה... ואז גם מהצד השני מעזרת נשים מסתכלות ומעריכות מי שיודע לרקוד ולא מי שיודע ללמוד! הן מעריצות את הרגליים והחיצוניות ולא את הראש... וזה רבותי - חורבן שקט! ממש! שאם המבוקש הוא "הרקדן החברמן" אז כבר לא צריך תורה ויהדות...

הדוחק הרוחני של עמלק בדורינו

מבחינה גשמית יותר קל היום להחזיר עטרה ליושנה ולהחשיב רק תורה, פעם היה "דחק נורא", אכלו ימים, לא היה לבחור ישיבה מקום לישון, ישנו עם מזרון על הארץ, על ספר היה תור ארוך, על "פני יהושע" אחד היה תור 3 שבועות, והיום בלי עין הרע יש שפע, יש ספרים, יש אפשרויות. אבל אף פעם לא היה כזה דוחק רוחני כמו שיש היום, נסיונות, טרדות, אבל צריך להכיר את האויב, צריך לדעת שדוחקים אותנו "כי מלחמה לה" בעמלק מדור דור" וצריך לדעת שכל התאוות וה"מודות" והבגדים המסנוורים הכל מארגן לנו עמלק, ואם נשב בשקט ונאמר: ברוך ה' מתפללים 3 פעמים ביום ולומדים - אפשר להיות מרוצים, אז אנו כבר במצודתו. אסור להרדם לרגע, וכך אומר אוה"ח הק' "כי תצא למלחמה על אויביך" שהיציאה היא לא כמו כל אויב, כל אויב אם אתה מחליט להפסיק מלהלחם אתה הולך הביתה ונגמר, אבל "עמלק" לא, אם אתה רגע אחד לא שם לב, הוא כבר יושב עליך. פשוט חייבים לדעת שצריך יותר קירוב בין אדם לחברו, בין איש לאשתו, בין אשה לבעלה, בין הורים לילדים, בין רבנים לתלמידיהם, כי אנחנו בעת צרה, ואם המצב הגשמי היה כזה מסוכן כמו המצב הרוחני שלנו, היו כולם מתלכדים והיו כאיש אחד, והסיבה שאנו לא מתרגשים ולא מתעוררים כי העינים שלנו גשמיות ורואים רק את הבעיות הגשמיות אבל אם נראה את "גדול המחטיאו מן ההורגו" כמה שאנו במצב מסוכן אז כל אחד היה שומר על השני מכל משמר שלא יכשל ושכולם יהיו בסדר.

הפשע של ריבוי בגדים

ולכן כל אחד חייב ללמוד בעיון את הגמ' (בשבת ק"ט): לא חרבה ירושלים "אלא", ונשאלת השאלה כזו רשימה ארוכה של סיבות לחורבן ובכל אחת כתוב "אלא מפני" והתשובה: שכל סיבה בנפרד בכוחה להחריב את ירושלים. ולראות כמה זה שייך גם לנו, לדוגמא: אחד הדברים שכתוב שם: "והיה כעם ככהן" שכולם מתלבשים בבגדים יקרים ככהנים, ולא רק עשירים מופלגים, אלא אנשים שאין להם כסף, שחיים בצמצום, שאוספים צדקה לחתן ילדים!!! הם פושעים "בריבוי בגדים". אבל "רגע" מאיפה לוקחים את הכסף, על חשבון מי זה הולך?! כמה שעות של תורה יש "בלוקסוס" כמה דפי גמרא מונחים "בריבוי בגדים" אוי כמה ביטול תורה, מפסיקים ללמוד והולכים לעבוד בשביל שיהיה כסף למותרות ולוקסוס! מי יתן את הדין על כך!! ויש כאן עוד ענין, אנשים ונשים צריכים

להתגנדר? הרי מי אתה? אם אתה חושב שהבגדים יעשו לך "ערך" - אז יש לך רגש נחיתות!! תחיה עם תוכן, עם "כבוד חכמים ינחלו" עמל התורה עושה את האדם, החזו"א לבש 30 שנה אותו כובע וכל העולם העריך אותו, למה אנשים לא חושבים על הנקודה הזאת? "גדול הדור" - לא צריך שמשים שיכריזו לפניו שהוא גדול הדור, ומאיפה נקח ת"ח אם לא מהצעירים? ונדע שזה בנפשינו, איך יראו הדורות הבאים, זה תלוי בנו.

אסור לקטרג על ישראל, אבל חובה להוכיחו

אולי מישהו יכול לחשוב אסור לדבר "קיטרוג" - חס ושלום כל יהודי זה "כוכב" מי כעמך ישראל, כך אומר אוה"ח על הפסוק "ככוכבי השמים לרוב" אין לשער מה זה יהודי, ברור שהקב"ה עשה עסק מצוין שלקח אותנו לו לעם כי באמת אין כישראל. אני מכיר אנשים שהיו כופרים, רח"ל וברגע שהכירו את האור של הקב"ה נעשו יראי ה', ת"ח, שרצים אחריו עם "ברען" לא יאומן כי יסופר. אבל זה לא אומר שלא צריך לעשות בדק בית! ירמיה אומר "נביאיך חזו לך משאות שוא ומדוחים" כשלא מתעוררים, זה מדוחים, והרמב"ם אומר שזה גורם להם להדבק במעשיהם הרעים. היינו עם ישראל, גם לפני "החורבן", והיינו עם ישראל, גם לפני ה"שואה". ואעפ"כ קיבלנו כזו תוכחה!!! והקב"ה הראה לנו מה יכול לעשות אם לא מתעוררים והיום גם מעוררים אותנו וא"א לא להתיחס, ואם נרגיע את עצמינו באסור לקטרג! זה יגרום לנו להדבק במעשיהם הרעים, ויגרום צרות אחרות כלשון הרמב"ם. כשעושים רשימה של הצרות היום, חושבים שזה "הסתר פנים", אבל באמת זה גילוי שכינה, וכך אומר ר' לייב מאלץ זצ"ל: "בצאתי ממצרים, זה גילוי שכינה, ובצאתי מירושלים - בחורבן, זה גילוי שכינה" משום שאנשים הבינו מדוע ה' מכה אותם, ועל מה באה "הסטירה" לכן לא נעשו אפיקורסים מחורבן ביהמ"ק, וגם היום הנסיונות שהקב"ה מנסה אותנו בשנים האחרונות, זה פשוט תחוננים שה' מתחנן לנו, "אני כבר רוצה להביא את הגואל" - נא לזון. הרצון של בורא עולם הוא שכמה שיותר אנשים יזכו למשיח ולחיי נצח, וזה אומר הרמח"ל שהקיבוץ ההוא (של הזוכים) יהיה "גדול" וכל מי שיש לו זכויות מנסים להכניס אותו ב"רשימה", ואם לא מגיעים ל-100% של זכויות ע"י התורה חייבים להשלים ע"י יסורים רח"ל.

"האזינה תפלתי" - כשהיא "בלא שפתי מרמה"

ונסיים בדברי בעל הטורים על הפסוק, בשמות, "ואל ישעו בדברי שקר" שיש בכל התורה פעמיים המילה ישעו, פעם אחת כאן, ופעם שניה "ישעו ואין מושיע". וזה בא ללמד דבר גדול, שאותם שאין מכוונים בתפילה בלבם מה שמוציאים בפה, שהם בבחינת "ישעו בדברי שקר"! עליהם נאמר "ישעו ואין מושיע". אבל המכוונים בתפילה מה שמוציאים בפייהם - עליהם נאמר: "אז תקרא וה' יענה, תשוע ויאמר הנני", ועל זה אמר דוד המלך, "האזינה תפילתי בלא שפתי מרמה" - מתי תאזין תפילתי, כשהיא בלא שפתי מרמה, שאינו מכחיש הלב ואומר דבר שאינו מכוון בלבו. נקבל על עצמינו להתחזק, לעשות פנקס לחשבון נפש בכתב, ועם קבלות. כל שבוע "טסט" כמה השתפרתי? כמה השתניתי? כמה אהבת חברים? כמה למדתי? וההתמדה? ופחות קרעים קרעים. הרי אם למכונית שזה עצים ואבנים צריך לעשות מידי פעם "טסט", כדי שלא יהיו תאונות, ואסונות. אז אצל בני אדם שהדבר הכי יקר לנו זה "החיים הנצחיים"! ודאי וודאי שצריך להשקיע את כל הראש בבדיקה עקבית במאזני - בוחז. והקב"ה ברחמיו ירחם על עמו ישראל, ויסיר מעלינו המחלות והצרות, בב"א.

(הוספנו כאן קטעים שדיבר הרה"ג ר' אריה שכטר שליט"א בכנס צניעות גדול שנוערך באודיטוריום "אור החיים")

"אופנה חדשה" – כוח השיכנוע של עמלק

בפרשת בשלח למדנו כי מלחמת עמלק עלינו בכל רגע ורגע, "כי יד על כס י- ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור", עד הרגע של "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו", ועמלק עומד ומתחכם עלינו בכל דור ודור, פעם הוא מנסה להשמיד אותנו פיזית, ופעם הוא מנסה להשמיד אותנו רוחנית, ובפרט כעת שאנו קרובים ממש לגאולה השלימה במהרה בימינו.

אומר התרגום על מגילת אסתר דבר נורא: אחשורוש מלך צעיר, בשנת 3 למלכו, מבזבז כל כך הרבה כספי מלוכה, ועושה משתה מאה ושמונים יום, את כל אוצרות מדי ופרס הוא מוציא בשביל סעודות אלו, חור כרפס ותכלת... מיטות זהב וכסף... יש במגילה תיאור מלא וברור באיזה צורה בזבזו כספים מאה ושמונים יום. נשאלת השאלה, למה? מה היתה המטרה? אומר התרגום שכתוב במגילה: אחר הימים האלה עשה המלך משתה לכל העם הנמצאים בשושן... מי זה העם בה' הידיעה? אומר התרגום זה עם ישראל! המטרה של אחשורוש היתה מתחילה להביא את "העם" – עם ישראל למשתה, אבל ידע אחשורוש כי אפילו אם יעשה משתה נפרד לגברים ולנשים, ויתן הכשר הכי טוב, לא יבוא אף אחד! לכן מה עשה אחשורוש, הוא בזבז כספי מלוכה לאין ספור, עשה מודעות והזמנות צבעוניות, ומקומות ישיבה מיוחדים לכל עם ועם, ומאכלים האהובים לכל אחד, והיו רצים שליחים כל היום במרכבות להביא מוזמנים, ומכריזים בקולי קולות מתחת לאפם של היהודים בשושן, כדי שכל יהודי יראה את זה ברחוב ליד הבית, בשביל להכניס את עם ישראל "לאופנה החדשה הזו", מבוקר ועד ערב ראו ושמעו רק "מודה" חדשה של התפרקות חניגאות ומשתאות, ועמלק יודע כי להכניס ל"מודה" את בני ישראל א"א ביום אחד, דרוש לכך מאה ושמונים יום רצופים של בזבוזים, אבל בסוף הוא הצליח, ועם ישראל בא למשתה שנעשה עבורו, וגם לזה לא הספיק יום אחד! אחשורוש הזמין אותם למשתה שמונה ימים רצוף, בכדי להכניס להם לאט לאט את כל הקרירות של עמלק, וכל זוהמת ארץ מצרים עם הכשר הבד"ץ, דרך כל ההכשרים הטעים אותם מסעודתו של אחשורוש, וכך מיום ליום התדרדרו יותר ויותר – נהנו מסעודתו של אותו רשע, שמעו תזמורת ומוזיקה רעשנית, בדיחות וקלות ראש, שכחו חורבן ביהמ"ק עד שיצא מה שיצא ג"ע וע"ז... ונגזר עליהם כלייה! מניין לאחשורוש שא"א לסחוב את עם ישראל בקלות? אלא כשראה אחשורוש שלקחו מעם ישראל את ארצם, והגלו אותם ופיזרו אותם במאה עשרים ושבע מדינות, ובכל זאת את דתי המלך אינם עושים – הם שומרים על כל ההנהגות של בית סבא, חינוך טהור וקדוש, והנה הוא שומע אותם מתלחשים שבעוד כמה שנים מסתיימים 70 שנות גלות, ואלקים יגאל אותם. אז הבין אחשורוש שאין דרך אחרת רק להכניס אותם כל היום למודה חדשה וכך ישבור אותם, ויטעים אותם מסעודתו ואין גאולה ואין ישועה.

מחיילותיו של עמלק בעצמו

רבותי! האם אנו לא נמצאים היום באותו מצב? האם אנו לא רואים מה עמלק אירגן לנו פה, איך דרך הדלת האחורית השקיע את כל רחובות עירנו בהתפרקות ומתירנות, כולם שקועים שם עד

הצואר בתענוגי עולם חולף.

ומתוך כך מתחילים גם בבתים שלנו לבזוז זמנם והונם על דברים שאין להם ערך, מעליבים את התורה ובמקום להגות בה עוברים על עוון ביטול תורה וחילול ה' "ודבר ה' בזה", ומשקיעים את המוח בהבלים של עולם חולף, ועמלק לא מסתפק בביטול תורה הוא ממלא את הרחוב בדברים המקלקלים, מכניס "אופנה" שכולה גילוי עריות, ולאט לאט גם בנות שלנו לובשות כך ונעשות בזה חלק מחיילותיו של עמלק בעצמו.

הבעל יוצא לעבוד - כאשר חסר שְמֵלוֹת!

מתוך חיפוש נוחיות ומותרות קשה מאד ללמד תורה ולהיות בן תורה, כתב לי פעם מורי ורבי הגאון ר' משה יהושע לנדא זצ"ל, עסקנו אז בסוגיית בדיקת חמץ, והוא אמר: "החמץ של הדור הם המותרות! שהם הם הכבלים הקושרים את האדם לאדמה, לבלתי יוכל להתנשא אל על". פעם לפני הרבה שנים שאל אותי הצדיק הקדוש האדמור מסקווירא זצ"ל, האם אתה רוצה חתנים תלמידי חכמים? אמרתי לו ודאי, מה השאלה! וענה לי: אני מייעץ לך, לא לקנות הרבה שמלות לבת שלך, הבת לי היתה אז בת 9 ושמלה עלתה שני דואלר, והמשיך ואמר: אף פעם הבעל לא יוצא לעבוד בגלל שאין לחם בבית! אלא הוא מאבד את כל עולם התורה שלו - בגלל השמלות!! והמותרות! לכן אם אתה רוצה חתנים בני תורה, תרגיל את הילדות מקטנות בהסתפקות במועט.

לפני שנה יצאו מודעות ברחובות קריה על תצוגת אופנה לנשים באחת האולמות הכשרים למהדרין, עם דוגמניות! כאשר ביררו מיהו המארגן גילו שזהו איש עסקים חילוני... אבל חשבתי איך הוא בא להזיל כספים על דברים שאין לו סיכויים!! בסוף התברר שהוא סקר את השוק, ואת החנויות, הסתובב ברחוב בשבתות, וראה שיש לו מה למכור כאן. אוי לנו מהחילול ה' הזה, לאן הגענו.

"בת מלך" "מכון יהודית" והצעקה האחרונה

והנה בתקופה אחת היו על לוח המודעות שלוש סוגי מודעות, מודעה אחת עם כותרת "בת מלך", הייתי בטוח שמודעה זו באה להסביר איך צריכה להיראות "כל כבודה בת מלך פנימה", והנה אני מסתכל ורואה שזו מודעה על איפור פנים, קוסמטיקה, ושאר צרות רבות ורעות, מודעה שניה באותו לוח היתה עם כותרת "מכון יהודית", הבנתי שזה להסביר מה זה דת יהודית, ושוב אני מתבונן ורואה שזה מכון ל"יופי" לאופנה והרזיה, ושאר דברים אסורים.. נעצרתי ליד לוח המודעות וחשבתי איפה הם הצדיקים בעלי התריסין העומדים בפרץ, לגדור פרצות נוראות הללו - איך יתכן שאנשים בשביל לגרוף הון משחקים כאוות נפשם בציפור נפשינו, איך יתכן דבר כזה שכל צרוע וזב וטמא לנפש שרוצה כסף - ימכור סם המוות לבנותינו התמימות, והן עלולות להתפתות ח"ו, בטוחני שאם היינו חיים היום בתקופה שאפשר לחכמים לגזור גזרות כמו בזמן התנאים, מי יודע כמה עשרות דברים היינו צריכים לגזור... וכך אני עומד ומהרהר - עד שעניי נתפסו למודעה שלישית באותו לוח המודעות "הצעקה האחרונה"! והנה אני מסתכל מה היא הצעקה האחרונה? ואני מתבונן באותיות הקטנות ורואה "תיקון תריסים", תריסי חלון ומרפסת. ואז חשבתי איזו השגחה היתה להדביק את 3 המודעות יחד! זאת אומרת שאם יש את שתי המודעות הראשונות, שיש כזו התדרדרות, אז ח"ו מידת הדין מתוחה ויש צעקה של מחלות ואסונות, אבל כדי שהצעקה תהיה אחרונה ולא יהיו יותר

צעקות, צריך תיקון תריסים - לשמור על הצניעות.

המקשט גופו הפֶּלָה - שוכח את ה' ברוך הוא

אומר "הארחות צדיקים": כל המקשט את גופו כדי להתגאות להראות שהוא מקושט ולבוש יפה, הרי זה שוכח ה' ברוך הוא, ולא יחוש על המצוות, ולא ירדוף אחר מעשים טובים. כי כל כוונתו על עצמו לקשט גופו הכלה, אשר כל ימיו מכאובים ואחריתו רימה ותולעה. והמקשט גופו קרוב הוא לזימה, כי יתראה לפני נשים למצוא חן בעיניהן, ומתוך כך יבוא לידי שחוק וקלות ראש וקלות דעת. וגם אשה המתקשטת בפני אנשים היכולים להסתכל בה, עונשה גדול מאד שנותנת מכשול בפני רבים, ואם אסרו חכמים להסתכל בבגדים צבעוניים של נשים השטוחים בכותל ואינה לובשת אותם (ע"ז כ:): ק"ו וכ"ש שיש עוון גדול להתקשט ולהתראות בפניהם בכוונה שיסתכלו בה.

חיזוק לעמל התורה מרבי יוסף זונדל מסלנט

תיכף כשיעור משנתו יקום מיד מן המטה אף שיהיה קר למאד, ואל ישכב על המטה כעצל כי מעט חיבוק וכו' (משלי ו'). ולרחוץ מיד. ויראה ככל האפשרי לילך ללמוד מיד אצל הספר. ולא יפסיק מהלימוד אלא לצורך גדול ובישוב הדעת, כגון להכין א"ע להתפלל. ובתוך הלימוד גם כי יהיה קשה כמוות לילמוד, אעפ"כ ילמוד. ואין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה ומצער גופו תמיד ולא יתן שינה לעיניו (ש"ע יו"ד סי' רמ"ו סעיף כ"א ע"ש). ותיבה אחת מן התורה שוה יותר מכל העולם ומכל המצוות (ירושלמי ריש פיאה), ועון ביטול תורה כנגד כולם ונקרא אפיקורס אשר אין לו חלק לעוה"ב ח"ו (סנהדרין פ' חלק), ועל התורה נתקיים העולם כמבואר בפסחים ובע"ג ובשאר מקומות, וזולת התורה א"א להנצל מרשות היצה"ר (קדושין ל'). ובעת אשר יצטרך לעשות צרכי הגוף ההכרחיים כמו לאכול וכו' יראה לחשוב במחשבתו ד"ת ויראה לקצר בכל האפשרי ולחשוב בכל עת אימתי אוכל לילך ללמוד, וכשיגיע העת ילך מיד בזריזות אל הספר אף שיהיה קשה לו מאד כנ"ל. ובתוך הלמוד אל ידבר אלא ירמוז, כי הפוסק מדברי תורה מאכילין אותו גחלי רתמים. ויראה להתרחק מאד מבני אדם כל האפשרי ולאהוב הבדידות, ויזכור יום המוות אשר אז ישב בבדידות סלה ואינו יודע יום בואו ואפשר למחר, ע"כ צריך להיות זהיר מאד ללמוד, ואם לא עכשיו אימתי. והאדם לא נברא להתעדן בעוה"ז אשר כל ימיו מכאובים, ואח"כ המוות ולא יזכר עוד, אלא בעבור העולם הבא אשר הוא הטוב האמיתי. ע"כ צריך למאוס בעוה"ז ולפום צערא אגרא, וטוב דבר אחד בצער ממאה דברים בריווח, ע"כ כשיהיה קשה מאד ללמוד אל יפרוש ח"ו, וישמח על הצער כנ"ל. ואף כשיצטרך בהכרח לדבר עם בני אדם ידבר מעט ובישוב הדעת. - מה אומנתו של אדם בעוה"ז יעשה עצמו כאלם, ויחשוב בכל עת אימתי אוכל ללמוד כי הוא כפורש מן החיים, ויקבל באהבה את צערו. ויזכור כי הכל בהשגחה פרטית רטיה לכפר על עונותיו, וטוב יותר להצטער בעוה"ז מעט מלהצטער בעוה"ב הנצחיי הרבה, ע"כ ישמח מאד שעונותיו מתכפרים בעוה"ז וג' מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל וכולם לא נתנו אלא ע"י יסורין: תורה, ועוה"ב, וא"י (ברכות ה'), ע"כ אל יקוץ ביסורין אך ישמח בהם, כמ"ש: שמח ביסורין (אבות פ"ו). וככה ינהג עד שיהיה אצלו כטבע ממש וטוב לו בעולם הזה ובעולם הבא. אכ"ר.

הרה"ג המשגיח ר' דן סגל שליט"א

"כל מה שאירע ליוסף אירע לציון"

חז"ל הקדושים אומרים כל מה שאירע ליוסף אירע לציון, כל מה שקרה ועבר על יוסף הצדיק גם עובר ופוקד את ציון, מתחילה אמרו חז"ל כשם שיעקב אבינו אהב את יוסף יותר מכל בניו כך הקב"ה אהב את ציון, וכשם שאצל יוסף יש בחינה שסבל את שנאת האחים, כך יש בחינה ח"ו בין ישראל והקב"ה "על כן שנאתיה", וכסדר חז"ל מפרטים עד הסוף כשם שיוסף נפגש עם אחיו בבכיות ותחנונים כן אומר הנביא "בבכי יבואו ובתחנונים אובילים" וכך כל מה שאירע ליוסף אירע לציון בעבר ובעתיד.

יוסף היה צריך לתקן את החטא שדיבר סרה באחיו ועבר את כל גלותו עד שהגיע למלכות כך ציון צריכה לתקן מה שחטאה בשנאת חנם בלשוה"ר ושאר חטאים ונצטרך לעבור את הגלות עד שנגיע במהרה בימינו למלכות מלך המשיח. הנסיון הראשון שיש לעם ישראל הוא האמונה בו ית' והוא התיקון הראשון שיוסף הצדיק עבר.

שמעתי פעם מת"ח גדול שהיה מקורב לחזון איש שכל אלו שעמדו במחיצתו של החזון איש לא היתה להם בחירה - א"א היה לחטוא, ההימצאות במחיצת האור הגדול הזה השפיע כ"כ שאדם לא היה יכול לחטוא אבל רגע אחרי - כן היה אפשר, יתר על כן הפוניבז' רב אמר פעם: מובא בחז"ל (מדרש רבה בראשית תולדות) הקדושים שהגויים נכנסו לירושלים וכבשו את ביהמ"ק, רצו להכנס להוציא את כלי הקודש, אלא שגם הם פחדו ולא היה בהם רוח להיות מן הנכנסים, בכל העולם היה מפורסם הבית עולמים "לא האמינו מלכי ארץ... כי יבא צר ואוייב בשערי ירושלים" וא"כ גם עליהם נפל פחד להכנס והם חפשו מישהו שיכנס, ובא יהודי אחד והודיע שמוכן להכנס תמורת הבטחה שיתנו לו מכלי הקודש. מבינים אנחנו עד כמה היתה מדרגתו ירודה בגדר שפל אנשים, והוא העיז להתריס בפני קונו ולהכנס להוציא מן הכלים, ואומרים חז"ל כשיצא פעם ראשונה מהמקדש הם לא היו שבעים רצון ממנו, ואמרו לו שיכנס שוב ואז יתנו לו משהו והוא לא הסכים, הוא סרב, איימו עליו, שכר לא השפיע, ועונש לא השפיע, עד כדי כך שעינו אותו בעינויים אכזריים והוא צעק די לי שהכעסתי את קוני פעם אחת, ומת ביסוריו ולא רצה להכנס שוב, ושאל הפוניבז' רב: הייתכן, מה קרה כאן? הרי בתחילה היה מוכן להכנס למקום הקדוש ביותר ש"זר הקרב יומת" - בשביל בצע ממון, ולאחר מכן מסר נפשו בבחינה היותר עליונה עד שאם "נגדו לחנניה מישאל ועזריה פלחו לצלמא" - והוא לא. וסבל יסורים גוראים אכזריים וצעק די לי שהכעסתי לבוראי פעם אחת, ...לא יאומן כי יסופר, איך חל השינוי הגדול הזה, היכן התעלה כ"כ? ועונה: הוא היה רגע אחד "בקודש הקדשים"! ההימצאות של רגע בקודש הקדשים שינתה את כל מהותו, טיהרה אותו רוממה אותו, עד למדרגה גדולה של מסי"נ. מכל זה נלמד איזו קדושה וטהרה נפלאה ספג יוסף כשהיה במחיצתו של האור הגדול יעקב אבינו ע"ה, במחיצת "האבות הן הן המרכבה" ולא עוד אלא שיעקב אבינו מסר לו סודות חכמתו.

מתוך ההסתר - אתה בטחוני אתה פטרוני

והנה לפתע הוא הושלך "מאיגרא רמא לבירא עמיקתא" ממחיצתו של יעקב אבינו למצרים ערות

הארץ, למקום זימה מקום אנשים שפלים, ולאיש המעלה ההימצאות במקומות אלו הוא קשה "מיסורי גהנום" וכך מנערותו הוא הושלך, אי איזה שיברון לב היה לו, ולא עוד אלא ע"י אחיו שבטי י-ה שידע את מדרגתם ושתפו שכונה עמהם, שגם הקב"ה השתתף עמם במכירתו, יוסף ידע שאם הם מכרוהו זהו סימן שמשמים נתנו להם את הכח והסכימו עמהם, בואו נתבונן - עד כמה היה צריך ליפול ברוחו עד שהיה צריך לכאורה לאבד את האמונה והביטחון בה' יתברך, אבל יוסף הצדיק עמד בנסיון, יוסף היה במצב שלא היה זיק של תקווה, כולו חושך, שום דבר, מה יקרה פה? מה ישתנה פה? ואעפ"כ הוא היה עם האמונה השלימה והביטחון בו ית' ובישועתו, ובחז"ל הקדושים כתוב על הפסוק "וירא כי ה' איתו" מפרש רש"י שם שמים שגור בפיו, בעזרת ה', ברוך ה', תודה לה' לא מש מפיו. ואומרים חז"ל עוד יותר, כשהיה נכנס לפוטיפר היה ממלמל כסדר, אמר לו פוטיפר מה אתה ממלמל? וכי מעשה כשפים אתה עושה לי? וענה לו: לא, אני מתפלל "רבנו של עולם, אתה בטחוני אתה פטרוני, יה"ר מלפניך שאמצא חן בעיניך ובעיני פוטיפר ואצליח בפעולה זו", וכך כל ימי חייו אתה בטחוני אתה פטרוני, בתוך החושך איפה ראה את הבטחוני? ואיפה ראה את הפטרוני? הרי נסתרה דרכו מה' כביכול, הוא הושלך לגמרי לבלי דואג לבלי גואל, ואעפ"כ חז"ל הקדושים אומרים, "יוסף היה במצרים" - הוא יוסף שהיה בבית אביו, הוא יוסף שהיה בבית פוטיפר, הוא יוסף כשהיה מלך - תמיד נשאר אותו "יוסף" עם אותה אמונה בוערת, עם אותו ביטחון גמור בה' ית' - שהכל "ממנו", ולכל אורך הדרך לא השתנה כלום, פלאי פלאים. דרגת התמימות של יוסף, הקבלה לקבל את כל מה שהקב"ה גזר עליו בהכנעה, ולהשאר עם אותה אמונה שלימה שהקב"ה משגיח על כל דרכיו ועושה הכל לטובתו "אתה הפטרון שלי" "אתה דואג לי" "אתה מנהל את ענייני" "אתה עושה לי את כל צרכי".

הדרגה הגדולה ביותר למחול על בזיונות

"מחילה לאחים" - האחים מכרו אותו, על ידם נגרם לו כל הגלות שעבר עליו, הנסיונות "הגדולים" המצבים הקשים, לא יום לא יומיים, לא שנה ולא שנתיים, ואעפ"כ - כולו מחילה, כולו בכי, כולו לב, היתכן?! למחול על "בזיונות" זה הדבר הקשה ביותר! המשגיח עליו השלום ר' יחזקאל, היה אומר על אהרן הכהן "וראך ושמח בליבו" - מי שהגיע לזה, יותר הוא לא צריך, זהו השיא! ומסביר שזה היה כל המשא ומתן בין משה להקב"ה גם משה רבינו ידע מי הוא אהרן הכהן ושלא מקפיד וששמח, אבל על ה"בלבו" היה לו ספק עד שלבסוף הקב"ה אמר לו שזה גם יש ואין מה לחשוש. שמעתי פעם מה זה "וראך" מטבעם של דברים אחד שכועס על השני שיש לו טענות וקפידא עליו אז אפי' אם לא רואה אותו כואב לו, אבל כשהוא רואה אותו והוא לנגד עיניו הלהט והאש של הכעס והשנאה מתלקחת בקרבו, ואצל אהרן הקב"ה אומר לו "וראך" שאפילו כשיראה אותך - ישמח בליבו, אין אצלו שום הבדל בשמחה בין רואה או לא רואה. ובאמת המקור הוא חובת הלבבות, החובת הלבבות מביא: שאל החסיד הנשְׁתוּתָה ושאל לו במה נשְׁתוּתָי? וענה לו האם שווה אצלך השבח והגנות אותו הדבר, ההרגשה בזמן שמגנים אותך האם זה שווה בדיוק כמו שמשבחים אותך? ואמר לו - לא! וענה לו א"כ עדיין לא הגעת, ראה להגיע לזה, משום שהיא המעלה הגדולה במעלות החסידים ותכלית כל החמודות. מספרים על אחד מגדולי ישראל כשהיה נכנס לבהכ"נ למקום מושבו כל האנשים היו קמים לפניו שורה אחרי שורה והוא העיד על עצמו שאינו מרגיש כלום ואעפ"כ אמר

שאם הם לא היו קמים היה כואב לו, למה? כי זה שבח וזה בזיונות.

מהיכן הכח להתגבר על הכוחות הטבעיים

ויוסף עבר כאלו בזיונות ואעפ"כ כולו מחילה, ולכאורה מאיזה כח? החפץ חיים מביא 2 מאמרי חז"ל מאמר אחד שיוסף לא גילה ליעקב אבינו אף פעם מה קרה וכיצד הגיע למצרים רק בזמן שבירך יעקב את בניו נתגלה לו ברוה"ק "וישטמוהו בעלי חיצים", ועוד מביא הח"ח חז"ל שיוסף לא התייחד ולא נשאר אף פעם לבד עם יעקב אבינו כדי שלאחים לא תהיה חלישות הדעת שאולי הוא מספר לו על שמכרוהו - איך יכול להיות לב נקי כזה? וגם שבטי י-ה לא האמינו שליבו טהור כל כך שהרי אומר הפסוק שהאחים שינו לומר "אביך ציווה" משום שלא האמינו שלא ינקום בהם כעת, וא"כ במה יכל לשכנע אותם שבאמת אין לו עליהם כלום וליבו נקי - בדבר אחד שיכנע אותם, כמו שכתוב בח"ח שאיך יכול להיות מדרגה של עושים מאהבה ושמחים ביסורים הנעלבים ואינם עולבים ואומר הח"ח קודם כל נדע שיש כמה דרגות. דרגה אחת - שאינו מעליב אבל עונה למחרפיו, דרגה נוספת - שומעים חרפתם ואינם משיבים וזו מדרגה יותר גבוהה שהוא לא משיבו, אבל בליבו יש לו חשבונות עלינו, והדרגה הגבוהה ביותר היא שמחים ביסורים שהוא שמח בבזיונות, ואומר הח"ח איך אפשר להגיע לזה? ועונה הח"ח: זה מאמונתו הטהורה שהקב"ה משגיח על כל דרכיו ועושה הכל לטובתו, לא הוא עושה לי הנזק, אלא הקב"ה משגיח על כל דרכיו, "ה' אמר לו קלל" - וזה רק לטובתו, וזה אמר יוסף לאחיו וכי אתם מכרתם אותי? לא, כי אם האלוקים! ולא אתם, אלא רק השגחתו ית', ולמחייה שלחני לפניכם, ולטובה, בזה הוא יכל לשכנע אותם. ורק אם יש את האמונה והבטחון הזה רק אז ניתן לזכות ללב נקי. "ברוך הגבר אשר יבטח בה" זהו יוסף הוא הגיע למדרגה הגדולה של ביטחון בה' ית' והיה ממלמל כל ימיו אתה ביטחוני אתה פטרוני.

הנסיון של עם ישראל אמונה והשגחה פרטית

וכל מה שאירע ליוסף אירע לציון, ציון צריכה לעבור את הנסיון של האמונה בה' יתב', הנסיון לדעת שהכל בהשגחתו ית' אין טבע ואין מקרה, הרי הרמב"ן אומר בפרשה זו בסוף פרשת "בא" שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין שכל דברינו ומקרינו כולם ניסים - "השגחה" - אין בהם טבע ומנהגו של עולם בין ברבים ובין ביחיד, אם יעשה המצוה יצליחנו שכרו ואם יעבור עליה יכריתנו עונשו הכל בגזרת עליון. וכך אומר האורחות חיים להרא"ש: לבטוח בה' ית' בהשגחתו הפרטית, זה המעלה של כלל ישראל על שאר האומות כי מי שאינו מאמין ב"אשר הוצאתיך מארץ מצרים" ששם ראו את השגחתו הפרטית את השכר ועונש, אז גם ב"אנכי ה' אלוקיך" אינו מאמין וזהו יסוד כל התורה כולה, וכל מה שאירע ליוסף אירע לציון.

אם לא בוטחים רק בה' - יש אסונות

כתוב בתהילים (קה) ודברי הימים, שההנהגה ששומרת את כלל ישראל היא "לא הניח אדם לעשקם ויוכח עליהם מלכים אל תגעו במשיחי" כלומר אפי' "אדם" אפי' "מלכים" לא יכולים לפגוע ביהודי "אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו" - וזה ההשגחה בזמן שעושים רצונו של מקום, ועוד כתוב בפסוק: "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל" ושואלים חז"ל: וכי יעלה על דעתך שהקב"ה ישן, הרי הלעג הכי גדול שאליהו הנביא לעג לעובדי הבעל הוא - "אולי הוא ישן", וכך מצינו בחז"ל אדם

הראשון בקשו מלאכי השרת לומר לפניו שירה ואז "ויפל עליו תרדימה" ואם הוא ישן אז גמרנו אי אפשר לומר לפניו שירה, א"כ הלעג הגדול ביותר זה תרדימה, ואם כתוב בפסוק "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל" מה בא לאפוקי? ודאי שהפסוק לא בא לאפוקי, כי הקב"ה שומר ישראל ולא יישן - אלא הפסוק מדבר על "ההנהגה", שההנהגה של שומר ישראל לא נפסק לרגע קט ואם ח"ו רואים שגוי יכול לפגוע ביהודי, או "מלכים" רוצים לפגוע ביהודי, זו ראייה שההנהגה הזאת נחלשה! פסקה ההנהגה של "לא הניח לאיש לעשקם" ולמה? **אומר חובת הלבבות**, מתי נפסקת ההשגחה? אם האדם בוטח בדברים אחרים ומסיר בטחוננו מה' ובוטח בעצמו וחכמתו וגבורתו ועושרו - הקב"ה מסיר השגחתו מעליו ומוסר אותו בידי אויביו!

אם הגיע מצב שנחלש קצת ההנהגה של "אל תגעו במשיחי", הסיבה כי אין את הביטחון בו ית'! וח"ו בוטחים בדברים אחרים, ומי יודע **אם אנחנו ג"כ לא היינו שותפים לזה לבטוח "בצה"ל"** לבטוח "בממשלה", לבטוח "במפלגה" שבה כביכול תלויה הישועה, לבטוח באמריקה, וממילא הקב"ה מסיר ח"ו את השגחתו. אמונת ישראל היא - "אשור לא יושיענו על סוס לא נרכב". המשנה אומרת (ר"ה כט.) **וכי ידיו של משה עושות מלחמה אלא בזמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים את ליבם לאביהם שבשמים היו מתגברים. וקשה וכי "מְשָׁנָה" צריכים? וכי יש למישהו הו"א שידיו של משה עושות מלחמה? שמרימים ידים זה מלחמה? זה מנצח? תתירוץ:** וכי זה היה סתם הרמת ידים - "ויהי ידיו אמונה" ידיו היו תפילה, **ואומרים חז"ל שזה עוד לא מספיק! שידיו של משה לא מספיק לעשות מלחמה! ומה העיקר?** - משעבדים את ליבם לאביהם שבשמים "כל הלב" - היה רק אליו, "תהיה ישועת ה' בלבבו ויבטח עליה" שנאמר "אך קרוב ליראיו ישעו". ומביא הרבינו יונה "כי תצא למלחמה על אויבך, וראית עם רב ממך - לא תירא מהם". מתי לא תירא מהם? - אם תהיה ישועת ה' בלבבו ויבטח עליה - רק אז "קרוב ליראיו ישעו". אם רואים היום מצב שנחלשה ההשגחה זה ראייה שח"ו אין את ה"משעבדים את ליבם לאביהם שבשמים" שזה התנאי "לישועת ה' - "קרוב ליראיו ישעו", זה הנסיון של דור אחרון, אם התנא של המשנה צועק לדורות תדעו לכם אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים ושרק אז מתגברים! הוא לא דיבר למי שלא שייכים לתורה ומצוות, הוא דיבר למאמינים בני מאמינים, שידעו שיש להשען רק על אבינו שבשמים". וכמו ששמעתי פעם **מהרב שך** שיהיה בריא, הראש ישיבה - שאשה באה פעם לר' חיים מבריסק וביקשה ממנו: רבי, אתה יכול לעזור לי! רבי תעזור לי... וענה לה: איזה רבי? רק הקב"ה יכול לעזור, אני לא יכול כלום, והיא עונה - כן, נכון, ודאי הקב"ה, אבל אתה תעשה מה שאתה יכול ומה שבכחך לעשות, והוא עונה: לא! לא! זה טעות אני לא יכול לעשות כלום, רק הכל ממנו ית' הכל בורא עולם, הכל רק סייעתא דשמיא, וכך נמשך הויכוח כל אחד בשלו, הוא חוזר, והיא חוזרת, ובסוף הוא עשה לה מה שהיא בקשה, וכשנפרדה ממנו אמר לה דבר אחד תזכרי הכל הקב"ה עושה, ואין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים.

מתכונות הנפש להשתוקק למה שאין לו

כתוב בפרשת ויחי "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים" ביקש יעקב אבינו לגלות את הקץ ונסתם ממנו, תורה הקדושה ללמדה אני צריך, מה בא פסוק שלם ללמד האספו והגידה לכם, אם כן היה כתוב הקץ נחא, אבל אם בין כך נסתם ממנו ולא כתוב כלום אז מה

התועלת אם נדע שביקש לגלות ונסתם או לא ביקש לגלות, (הרי לא נלמד מפה שאסור לחשב קיצים, זה לא כתוב פה) אז מה כן התורה באה ללמד? **והנראה לתרץ:** חז"ל אומרים (יומא יח:): את המושג "פת בסלו", כשיש לאדם פת בסלו התשוקה יורדת מן הדבר, ואפי' בדברים החמורים חז"ל הקדו' סמכו על כלל זה של פת בסלו, והגם שלא אוכל את הפת אבל כיון שנמצא בתוך הסל כבר אין לו תשוקה לדבר - כי אדם משתוקק תמיד למה שאין לו, מה שיש לו כבר נמאס לו ולא מספק ומרגש אותו, והתשוקה של האדם למה שאין לו, ושם הדמיון עובד. והאמת שזה נובע מהנפש, כי הנפש צריכה תמיד להשתוקק הלאה והלאה ולא להסתפק במה שיש לה, אבל האדם תועה מדרך השכל ומטה את זה לאפיקים אחרים, רואים לפעמים אדם אוכל תפוח ואומר זה כמו אגס, בדיוק ממש כמו אגס, ולכאורה מה נותן לך ההשוואה הזאת? מה זה נותן לך? עד כמה שאתה אוכל - אתה אוכל, עד כמה טעם שאתה מרגיש אתה מרגיש - ולא יותר, ומה אתה מרויח בזה שאומר שזה כמו אגס? והתשובה כי אגס אין לו ותפוח יש לו! והציפיה והדמיון שהוא אין סופי הוא זה שנותן לו את כל ההנאה, ולכן מדמיין את האגס, וכן אדם אוכל דגים, אומר: הטעם זה ממש כמו בשר, והסיבה כי בשר אין לו, והדמיון למה שלאדם אין - לזה הוא משתוקק. יש לו מנה רוצה מאתיים, משמע חצי יש לו! ומצד שני כתוב אין אדם מת וחצי תאוותו בידו, וזה לכאוף סתירה? אומרים העולם, אדם שרוצה את ה"מאתיים" אז מה שיש לו - כבר אצלו לא שווה לו, לא 90 ולא 70, אין לו אפי' חצי! כי כל הגיגיו ל- 200 והשאר אפס, והוא הדין בהשגת הדעת מה שאדם יודע, מבחינה מסויימת יש לו כבר את הדבר - הוא השיג את הדבר בדעתו ויורדת התשוקה שלו לזה אבל דבר שאדם לא יודע - אליו הוא משתוקק, כולם אוהבים הפתעה, למה? כי הוא חי בדמיון אולי זה? אולי זה? וברגע שאומרים מה יקבל שמח - אבל לא כ"כ, אבל קודם שאמרו לו שמח הרבה יותר, ואפי' שידע שלא יקבל שור הבר - כמה כבר יכולים לתת לו? בניין?! אבל האִי ידיעה, זה נותן לאדם תשוקה גדולה ולכן גם סקרנות מכלה כל חלקה טובה, מה עשה? מה אמר? ואחרי שקיבל את הידיעה רואה שזה בין כך לא נותן לו כלום, אבל האִי ידיעה "אל הארץ אשר אראך" אולי זה ואולי זה... אדם משתוקק רק למה שלא יודע ומה שהשיג בדעתו זה כבר יש לו ופת בסלו ואין לו כ"כ תשוקה.

מדוע ביקש יעקב לגלות את הקץ

וא"כ יעקב אבינו ביקש לגלות את הקץ לא למלא סקרנות, אלא אומר הרמב"ן - אבות הקדושים הניחו את כל הדרך לכלל ישראל עד סוף כל הדורות, יעקב אבינו רצה שיהיה כח לכלל ישראל לעבור את כל הגלות הארוכה הזאת, את החושך את "אמונתך בלילות", הוא רצה לגלות את הקץ כי אם היינו יודעים את הקץ בדיוק, זה היה "חוש" מוחשי, זה היה נותן כוחות עצומים, וכמו שקוראים בחז"ל ובגר"א את תהליכי הגאולה: בתשרי יהיה כך, בפסח יהיה כך וכו' זה מרגש כי אתה מתחיל למשש את זה, הנה זה, הנה זה. הכוזרי אומר למה הקב"ה ברא את הדמיון הרי רואים שזה גורם רח"ל צרות צרורות בעולם, למה צריכים את זה? ואומר הכוזרי כדי לדמות את העתיד מה שיהיה לכלל ישראל ע"פ חז"ל ומדרשים - וירגיש ע"י הדמיון את הכל בחוש. לפעמים אדם חותר בים סוער כוחותיו עוזבים אותו והוא עומד להתייאש ולטבוע ולפתע הוא מרים ראשו והנה רואה את החוף, מרחוק אמנם, אבל רואה איזה סוף, זה נותן לו כוחות עצומים לחתור הלאה, אדם מטפס על הר, ובחצי ההר מתייאש עייף יגע רצוף והנה מרים את ראשו ורואה את הקצה והנה הוא מתמלא כוחות

חדשים, אם לא היה רואה את הקצה היה נשבר ונופל. ולכן אם היו יודעים מתי הגאולה אפי' הדור שלא יזכה לזה אבל זה "חוש" זה גותן כח להמשיך לצעוד קדימה, ביום זה בשעה זאת משיח יבא, זה ביקש יעקב אבינו לתת לדורות הבאים את הכח לא להישבר באמצע הדרך.

הקב"ה רוצה תשוקה וגעגועים לגאולה

אבל נסתם ממנו, למה? בגלל שמבחינה אחרת אם היינו יודעים את היום ואת הרגע התשוקה היתה נחלשת... זה היה פת בסלו, אנו צריכים "ואע"פ שיתמהמה עם כל זה אחכה לו!" כשלא יודעים מתי יופיע, אולי היום, אולי מחר, אולי עוד רגע, "משיח", "גאולה", זה מעורר יותר את התשוקה ואת הציפיה, את הגעגועים, את הכיסופים, וזה העיקר להקב"ה, כי לקב"ה הכי חשוב ההשתוקקות והציפיה לגאולה, השאיפה לגאולה. וכמאמר חז"ל בילקוט (ק"ו) "אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתן הה"ד אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלקיהם זו מלכות שמים ואת דוד מלכם זו מלכות בית דוד ופחדו אל ה' ואל טובו זה בית המקדש" אוי מה שבן אדם משיג ע"י בקשות, ע"י תפילות, אין "אור" גדול כזה בכל העולם. חז"ל אומרים "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי" אומר התרגום בצלותי ובבעותי. תפילה, יעקב אבינו משתבח לפני יוסף אני נותן לך חלק שאף אחד לא קיבל - שהשגתי ע"י תפילתי ובקשתי, ולכן השבטים לא הרהרו על זה ששבט יוסף קיבל את "שכם", כי לא ע"י חרבם של שמעון ולוי כבשוה, אלא הכל ע"י תפילתו של יעקב אבינו וזה לימוד גדול בשבילנו, שבמלחמה זוכים רק ע"י תפילה. כי אין כוח בעולם ככוח התפילה.

ועוד אומרים חז"ל הקד' בגמ' בברכות לא: עלי הכהן רצה להעניש את שמואל הנביא שהורה הלכה בפני רבו ורצה להמיתו, ואמו חנה ביקשה רחמים, וענה לה אני אתן לך בן יותר טוב ממנו, ואמרה לו "אל הנער הזה התפללתי", וקשה, הרי אמר לה שיתן לה משהו יותר טוב ומפני מה התעקשה? אלא היא אמרה: מה שהשגתי ע"י בקשותי על ידי געגועים וציפיה, ע"י רצון ולב, אתה לעולם לא תוכל לתת לי. זה אמר יעקב ליוסף אשר לקחתי מיד האמורי בתפילות ובתחנונים לעולם לא יוכלו לקחת ממני. האבות הקדושים היו צריכים כולם להוולד ע"י תפילות בקשות והפצרות, למה? כי צריך לצאת "יצחק" "יעקב" "שבטים", כאן צריך תפילות עצומות לב נקי. "החרדים" מביא חז"ל שהקב"ה נתן לאברהם אבינו להכנס פעם לא"י, אח"כ הוציא אותו ו-5 שנים לא נתן לו להכנס, ואותם חמש שנים היה מתאוה ומשתוקק ומחמד ומבקש לזכות את א"י, בשביל מה הקב"ה עשה זאת? כי בכדי לזכות את א"י לכלל ישראל לדורות עולם במדרגה שצריכים להגיע, צריכים תפילות בקשות תשוקות. יהי חסדך ה' עלינו - כאשר - יחלנו לך, אומר הח"ח שחסד ה' שורה כפי הייחול של האדם. ובמאמר המוסגר לפעמים הקב"ה מעכב דברים לאדם - אם זה זיווג, בנים, ישועה, פרנסה, איזה מעשה חשוב, ואדם נופל ברוחו, אבל מה האמת הקב"ה מתאוה לתפילתן של ישראל, ומה הכוונה בזה? הרי איוב אמר, (לה, ז) "אם תצדק מה תתן לו"? אלא אם באה הישועה אחרי תפילות בקשות ותחנונים זה "אור אחר" לגמרי - אל הנער הזה התפללתי.

לזכות ל"גאולה" מוכרחים בקשות עצומות

"גאולה" - המדרגה של גאולה צריך להיות "אור אחר לגמרי", מוכרחים תשוקות של כל הדורות,

מוכרחים לב, מוכרחים בקשות, וכמו שרואים במצרים אלה שלא השתוקקו במצרים לצאת ולהגאל - מתו ב-3 ימי האפלה, "וחמשים עלו", 4/5 מכלל ישראל שלא השתוקקו לגאולה מתו בחושך. וכך יהיה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", כל מה שהיה בגאולה ראשונה - מוכרח להיות באחרונה, וכך יהיה, ומוכרחים "תשוקות עצומות בלי גבול". גוואלד! ההתגברות של חושך הגלות היא עיכוב לתקן אותנו יותר! הקב"ה רוצה "בקשות תחנונים" "בכי", בעל הבית דוחק! משום שח"ו כאשר הכל טוב - אז יורדת התשוקה ושוכחים, ולכן בעה"ב "דוחק"... כדי לעורר את הציפיה, את הבקשה, את תחנוני הגאולה לירושלים, לביהמ"ק, לכבוד ה' ית'.

ספר הברית שואל: בזמנו היה הרבה תורה ומצוות והוא שואל למה לא נגאלים? - כ"כ הרבה תורה ומעשים טובים - והוא אומר מה שמונע את הגאולה הוא רק מה שלא משתוקקים לגאולה - שלא אכפת מהגאולה. **וכך אומר היעב"ץ** שהחטא הזה עצמו מספיק כדי להאריך את כל הגלות, ואפי' בת"ב ח"ו כל הקינות והתחנונים זה ג"כ מן השפה ולחוץ. אז רואים שזה רצון הקב"ה כי בעל הבית דוחק, דוחק באופן כללי את כלל ישראל, ודוחק במחלות רח"ל, איזה יסורים איזה צרות!!! והכל בשביל לעורר לבנו לתשוקת הגאולה. גשו וראו הוא עושה ברקים, עושה רעמים, בשביל מה? - בשביל שהלב יתפורר, שיתעורר לה', אליו ית', לבקש ולחנן... והנה כל אחד הולך אחר בצעו, ה' ירחם.

עבודת ה' מתוך שקיעה בתאוות

הרמב"ם אומר באיגרת לבנו: והנה ראוי לך לדעת כי "פרעה" הוא משל אל היצה"ר באמת - היצה"ר המוחלט שמקיף את כל הבריאה - זה הדמות של פרעה. "מצרים" - זה הדמות של הגוף באופן כללי, "האברים" - זה שרירים ועבדים, ו"גושן" - זה כנגד הלב, "ובני ישראל" - זה כנגד השכל האנושי, ומשה ואהרון" - זה השכל האלוקי. ולכן אומר הרמב"ם שבמצרים לא היה לפרעה שליטה במשה רבנו, רק על בני ישראל, כי ליצר יש שליטה רק על השכל האנושי, אבל על השכל האלוקי - לא, וכל המשא ומתן בין משה לפרעה היה מלחמת טוב ורע מלחמת היצר וחייליו. והנה במה היתה העקשנות של פרעה? פרעה אמר לכו עבדו את אלקיכם, הוא היה מוכן שיעבדו את אלוקים, אבל מה - בארץ! תשאר במצרים. ואפי' אח"כ שכבר צר לו מאד, אמר: לכו נא הגברים, אבל המשפחות הכל שישארו במצרים. וכשהצרות דחקהו ביותר וכבר שלא היה לו עצה, אמר תלכו אתם, אבל המקנה תשאירו - רק צאנכם ובקרכם יוצג, שזה לכל הפחות ישאר במצרים. ומשה רבינו מתעקש אפי' פרסה אחת לא נשאיר פה, ובפשט הדברים זה לא מובן למה משה התעקש? מילא, נניח שפרעה מתעקש כי חושב שכל זמן שישאר פה משהו אז הם לא יברחו, או שיחזרו בגלל משפחותיהם או שיחזרו בגלל הכסף, הבקר והצאן, אבל למה משה רבינו התעקש כ"כ - פרסה לא להשאיר? - ועוד קשה, הרי הגמ' אומרת בברכות ט: אם שואלים שבו: היום תצא לחרות בלא כלום, או מחר תצא לחרות עם משהו - הוא עונה, תעזוב אותי מחר עם הבטחות, תן היום ואני אברח מבית האסורים, ואם פרעה נותן למשה רבינו הזדמנות לצאת, אז מדוע מתעקש על "פרסה" אחת?

אלא התרוץ ע"פ הרמב"ם, מה הכוונה שפרעה התעקש שישארו במצרים, הוא הסכים תעבדו את ה' תתפללו, תלמדו, תעשו מה שאתם רוצים, אבל תשאר קשורים לגוף! אני מוכן לוותר על הכל, רק אל תפרדו מענינים גופניים, שהם כל חפצי ותאוות העולם, וכל רצונות החיים. פרעה מעונין

שלא תהיו רוחניים וקדושים, אלא תהיו קשורים לכל ענייני עוה"ז - למצרים, ומצרים זה הפך הקדושה. ולמה? כי חובת הלבבות אומר בשער עבודת האלוקים, שהשכל אומר לנפש אם אתה רוצה להכנס לשער אחד משערי רפואה, אתה מוכרח להתרחק דבר ראשון מן המאכלים הרעים שהורגת בהם! ומה הם? אהבת הכבוד ואהבת התענוגים, שאם אתה דבוק בזה - אתה לא יכול להכנס אפילו שלב אחד, זה מה שפרעה רצה, תתפללו, תלמדו - אבל תשארו קשורים לתאוות הגוף, למצרים, לעוה"ז! ואז לא תוכלו להכנס אפי' שער אחד בעבודת האלוקים. וזה מה שהיצה"ר עושה, **בפרט בדור האחרון!!!**

מיתת נשיקה של היצה"ר

גדול אחד אמר פעם על מדינה מסויימת, שהיצה"ר הורג שם את כולם במיתת "נשיקה" רח"ל, זה נראה לעין, עם שפע, עם עוה"ז - וכולם שם מתים מיתת נשיקה. איפה הלב יהיה - זו המלחמה הגדולה ביותר של היצר הרע היום - איפה מונח האדם? איפה הלב שלו? איפה הגיגיו ורעיוניו? הוא עושה כל התאוות שבעולם עם חותמת "כשר". גוואלד! איזה חושך מצרים. הייתי פעם באיזה מסיבה של הכנסת ס"ת, וראיתי איזה משקה כזה ששמו "להיט", "תפוזים להיט" נורא! ועוד עם הכשר מכל הסוגים מן הקצה אל הקצה!! אבל החושים להוטים עליו - "להיט" מטומאת מצרים עם "הכשר" - אני זוכר את ר' שמואל רוזובסקי ז"ל הראש ישיבה, הוא עבר פעם וראה שלט שכתוב "מזללה", משהו כזה. אוי נורא!! מילא אדם פושע שאבד ממנו צלם אנוש עושה זאת, אבל להכריז קבל עם ועדה "מזללה" - "תובע בפה!!" "להיט", הוא להוט, כל כולו להוט אחר גרונו, בשביל זה נברא? עושים בטנם אלהים.

הגר"א אומר ומרעיש עולמות על זה בספר אבן שלמה ובעוד מקומות, **שבעיקר תלמידי חכמים - היצה"ר בזה מפיל אותם - בתאוות האכילה**, והכל עם חשבונות לשם שמים, ואע"פ כן היצה"ר מפיל אותם - כך אומר הגר"א. אז איפה הלב מונח - אומר היצה"ר ברדיפת החיים, עולם הזה וכל אשר בו, זה "פרעה" לכו עבדו, אבל איפה? בארץ, עם כל התאוות וכל זוהמת מצרים, וזה יקשור אתכם עם שלשלאות לארץ - כך שאף פעם לא תוכלו להתרומם מעל זוהמת מצרים. ואז, כמה שתתפללו, אתם שלי - של פרעה. ואח"כ אומר פרעה: אתם תלכו, אבל את המשפחות לכל הפחות תשאירו - הבני בית, הילדים הם שישארו במצרים, עם כל הענינים, וכל העוה"ז, וכל התאוות, עם כל הליצנות, עם כל רדיפת הלוקסוס והמותרות, זה שישאר פה. ואחר כך אמר - הממון, הפרנסה הצאן והבקר שזה לכל הפחות ישאר בטומאת מצרים, "היושר" - קצת להוריד פה ושם, ומשה רבינו מתעקש... ומה שמשה רבינו אומר, זה מה שאמרנו בחובת הלבבות, משה רבינו אומר: שכל זמן שלא נצא מכאן לגמרי - אז אנחנו "לא נדע איך לעבוד את ה'", עד שלא נצא מפה מזוהמת הגשמיות, לא נכנסנו לשער אחד משערי רפואת הנפש!! השכל האלוקי טוען - כל זמן שקשורים לגוף - יש כזה חשך מצרים שאפי' לא יודעים ולא מבינים מה הקב"ה רוצה - "לא נדע איך נעבוד את ה'" - עד בואנו שמה, נדמה לרגע שאת זה הוא רוצה וזה הוא רוצה, אבל האמת היא שזה לא מתחיל בכלל, ולא יודעים מה שהקב"ה רוצה מאתנו.

מי שלא ישתוקק לצאת - ישאר

ועד כדי כך, אומרים חז"ל, למה 4/5 מעם ישראל לא השתוקקו לצאת ממצרים? כי היה להם מעמד

במצרים, פחדו שיאבדו את המעמד הכלכלי שלהם! רואים שאם אדם קשור לגוף - למצרים, לא יודע אפי' מה הקב"ה דורש ממנו, וממילא ודאי אין לו תשוקת הגאולה, גוואלד! הקב"ה דוחק ומראה שהעוה"ז הוא לא כלום - ואיך הוא מראה לנו, לא עם רמזים, אלא הוא שובר את העוה"ז, אסונות, צרות... כדי לחנך אותנו שהעוה"ז ותאוותיו הוא המונע והמעכב את ההשתוקקות לרוחניות, לקדושה ולגאולה. וכל כמה שהזמן מתקרב דורשים תשוקה יותר גדולה. ועוד יותר אומרים חז"ל על גאולת מצרים - אם לא היה במצרים "ותעל שוועתם אל האלוקים", אפי' שהיה מגיע הזמן להגאל לא היו נגאלים. והגאולה העתידה תהיה כגאולת מצרים, והקב"ה בימינו אנו, מעורר ומצפה שיהיה "שוועתם" כמו בגאולת מצרים, כי בלי זה יעבור זמן הגאולה - ולא נגאל! לכן צריכים לעורר הלב יותר לאבינו שבשמים שלא נצטרך לצרות שידחקו אותנו לציפיה ותשוקה.

נסיונות הקדושה - חיזוק לדור אחרון

ועוד דבר רואים ביוסף, שהיה צריך לעבור את הנסיונות של "קדושה". "שלח לפניהם איש לעבד נמכר יוסף". אומרים חז"ל הקדושים: למה שלח הקב"ה לפניהם למצרים את יוסף? כדי לשבור את עֲרֹת הארץ - את טומאת העריות של מצרים, כדי שכלל ישראל יוכלו להחזיק מעמד. והתוצאה שזה עשה, הרי זה פלאי פלאות, עם ישראל שהיו כ"כ הרבה זמן עבדים. נכנעים שפלים ונרדפים - לא נכשלו בחוט השערה!! אפי' אחד לא נכשל (חוץ משלומית בת דברי שחטאה שהיתה מדברת עם כל אדם ופרסמה הכתוב), זה הרי פלא שאין כמוהו, משום שהגויים טענו - אם בגופותיהם שלטו, בנשותיהן לא כל שכן, ולכן והקב"ה היה צריך לייחד שמו על כל שבט - להוסיף יו"ד, להראות שהם קדושים וטהורים ש"יהודה לקדשו" - ואיך הגיעו לזה? אומרים חז"ל, כי יוסף שבר את ערוות מצרים.

אוצר החכמה

הנסיונות שעברו על יוסף זה נורא נוראות, "ויהי כדברה אליו יום יום". אומרים חז"ל - שנה שלמה היתה מפתה אותו ועשתה כל התחבולות כדי לטמא אותו, והיא זאת שאמרה להכניס אותו לבית הסוהר, כי פוטיפר רצה להרוג אותו מיד, כמו שכתוב "ויחר" מלשון "וחרה אפי והרגתי" - רק היא אמרה להכניס אותו לבית הסוהר, למה? היא רצתה שוב פעם לפתות אותו והיא באה לבית הסוהר איימה עליו ואמרה לו: אם אתה לא תשמע לי ולא תסתכל עלי, אני אעוור את עיניך. ויוסף ענה לה - ה' פוקח עוורים. אם לא תשמע לי, אשאיר אותך בבית האסורים. ומה הוא ענה לה - ה' מתיר אסורים. וקשה, וכי זו תשובה ל"ערילה"? הרי היא אמרה דברים של טעם, והוא עונה דברי מוסר, - וכי זה מה שיועיל לדחות אותה מעליו? אלא שמעתי פעם, שיוסף ענה לה מיניה וביה, מה את רוצה, שאני אשמע לך כי את יכולה לקחת לי את הראיה, לנקר לי את העינים, ואם את לא מנקרת, אז הפשט שאת נותנת לי את העיניים, ולכן אני צריך לשמוע לך ולהסתכל עליך - לא! זו לא האמת, כי הרי ה' פוקח עוורים, ומי נותן לי את כח הראיה - רק הוא! אז איך אני יכול לא לשמוע לה? לפי טענתך צריך להשמע למי שנותן לי את אותו "אבר", א"כ, אני חייב לשמוע לה, כי ה' מתיר אסורים - וכי אני יכול לעשות איזו תנועה כל שהיא, אם לא שה' יתן לי את אותו כח וחיות, איך אעשה נגד הטובות והחסדים שה' עושה לי כל שעה ושעה.

ואומרים חז"ל "ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו" - היא צוותה לקשור ברזל דוקרני בצווארו שאם הוא יוריד ראשו ולא יסתכל הוא ידקר. והוא הוריד את הראש, ופצע עצמו ודקר את גרונו. העיקר

לא להסתכל, ולכן הוא זכה, עד שאומרים חז"ל "משלו נתנו לו" - כל מה שקיבל יוסף, זה בזכות ששמר על קדושה, פה שלא חטא לנשק ערוה זכה: "ועל פיך ישק כל עמי", עינים... ידים... כל דבר משלו נתנו לו, שמסר נפשו על קדושת ה' ית'.

נסיונות "הקדושה" של דורינו

החפץ חיים אומר, שההנהגה בגאולה העתידה, שיבא הזמן ואז ברגע אחד יהיה הכל, בבחינת "ויריצוהו מן הבור" וכך אומר הגר"א "וחש עתידות למו" - שהעתידות כשיבואו זה יהיה "וחש", במהירות, העונשים לגויים, וגאולה לכלל ישראל, אחד אחרי השני - בעגלא ובזמן קריב, שילך במהירות. אבל לפני כן צריכים לעבור את הנסיונות.

כל מה שאירע ליוסף אירע לציון, גם היום, כגאולת מצרים, ציון צריכה לעבור את כל הנסיונות של "קדושה", יש "יצר", יש "רחוב לא טהור". בואו ונלמד מיוסף, "ברזל באה נפשו", בחור בודד, לא היה עם ציבור, לא היה עם חברה חרדית, הוא היה ב"ערות הארץ" מלאה חטאים, ואף אחד לא היה אתו לתת לו איזה חזוק, ואעפ"כ "ברזל באה נפשו". ולכן, גם היום אנחנו רואים, שקדושה זה מהנסיונות הגדולים של הדור האחרון, כמו שאומרים על זה חז"ל, שזה שער ה-50 שבטומאה, ושטן מרקד בכל מקום, איפה שהולכים יש ההיפך מן הקדושה, וכי מה זה? הרי הכל בהשגחתו ית'! אלא כל זה בשביל שאנחנו נזכה. כי בחז"ל הקדושים רואים מי שמתקן ראיה, מתקן את כל "החבילה שלו" מגלגול זה ומגלגולים קודמים, וזו חובתנו בדור אחרון לתקן החושים. לכן כתב הקב"ה פסוק מיוחד על זה, "עינו בכבל רגלו ברזל באה נפשו" - ששמר את עיניו, וכך אומר הראב"ד: "הראשון לכל הגדרים הוא שמירת עיניו", מה הפשט ראשון? לא רק ראשון שני שלישי, אלא אם אין את זה, אז אין כלום, לא יחזיק אותו שום גדר אחר, אלא הראשון לכל הגדרים הוא שמירת עיניו, שאם עיניו שמורות - לבו שמור, ואם לבו שמור נמצא כולו שמור. וכל מי שמקדש עצמו מלמטה, הקב"ה מקדש אותו מלמעלה (במד"ר י, כט), וכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה - אתה מוצא קדושה (ויק"ר כד, ו).

מדוע שמירת עיניים כ"כ חיוני

ובְּרָאִיָּה יש עוד ענין, הרי חז"ל הקדושים אמרו, אין דברי החוצץ מפני התאוה כעצימת העיניים. וכתוב בספרים הקדושים, היכן שאדם חושב, שם הוא נמצא כולו. וההסבר בזה: כמו שאדם מחזיק דבר הוא עם הדבר, אדם עומד על מקום הוא עם המקום, כשאדם מסתכל על דבר הוא עם הדבר. וכן "סמוך ונראה" - סמוך זה יחד באותו מקום, אבל מה זה נראה? הרי רואה מרחוק ומה מקשר ביניהם? אלא אם אתה רואה את הדבר אתה נמצא שם!! אצל "לוט" נאמר, "המלט פן תספה בעוון העיר". הזכות של אברהם תעמוד לו, רק כשלא נמצא במקום הרשע, אחרת ישלוט עליו הדין - ולכן אמר לו "אל תבט אחרריך", כי אם אתה תסתכל - אתה נמצא שם! - הראיה ג"כ מקשרת, ותבט אשת לוט ונהפכה מיד לנציב מלח. ומהספורנו משמע יותר מזה, כתוב "ועיני ישראל כבדו מזוקן לא יוכל לראות", לכן חיבק אותם וכו' ושואל הספורנו: מה הקשר? למה היה צריך להיות כתוב קודם שלא יכל לראות, כדי להסביר למה מחבק אותם? ואומר הספורנו, כדי שתדבק ותחול הברכה על המתברך צריך שתדבק נפשו של המברך במתברך, ולכן, אם יעקב אבינו יכל לראות זה עדיף, ואז לא היה

צריך לחבק, כי היה מסתכל, ובראיה לבד מקשר נפשם. ורק בגלל שלראות לא יכל, לכן עשה פעולה אחרת פחות מועילה מזה – והיא שחיבק. ולכאורה מבינים, שחיבוק זה חיבור של מגע ויותר מראה. אבל רואים בספורנו לא כן, אלא חוש הראיה גדול מחוש המישוש, ואם יכל בראיה זה יותר טוב. המשגית בקול תורה – רבי גדליה אומר, כי ענין גשמי זה מוגבל ורוחני זה לא מוגבל, הרגל, היד – יכולה להגיע עד גבול מסויים, אבל העין במבט אחד יכולה להקיף מרחק עד האופק, כי היא רוחנית ועיניים זה רוחניות וזה הרבה יותר גבוה ועליון. אסור להסתכל בפני אדם רשע – למה? כי זה פוגם, זה מושך ומקשר אותו עם כל הזוהמה של הרשע ההוא!! ולהבדיל – בראיה קדושה מסתכלים על סֵת, ציצית, שמים – זה מיד מקדש את האדם, כי ראה רוחנית יותר ולכן זה קשר וחיבור עצום. כמו כן מצינו במשכן שילה היו אוכלים קדשים קלים בכל הרואה, כל מקום שאפשר משם לראות את משכן שילה נחשב כמו לפני מן החומה בירושלים, ומבאר הגמרא זבחים ק"ח: דכתיב "בן פורת יוסף" עין זו של יוסף שלא רצתה לזון מדבר שאינו שלה – תזכה לדורות במקום שחנו שבטו של יוסף והועמד שם משכן שילה – תאכל קדשים קלים, בכל הרואה, כי זוהי העוצמה האדירה והכח הרוחני של שמירת העיניים.

התקון שנדרש – כדי שנזכה להנות מזיו השכינה

כתוב בילקוט "ויחי" מעשה ברבי מתיא בן חרש שהיה יושב בבהמ"ד, והיה זיו פניו כאור החמה, וקלסתר פניו כמלאכי השרת. הוא האיר, פניו זרחו מדוע? אומרים חז"ל שמעולם לא הסתכל על אשה! פעם אחת עבר שטן ונתקנא בו, אמר היתכן שאדם כזה לא יחטא? הלך לפני הקב"ה ושאל מתיא בן חרש מה הוא לפניך? אמר לו צדיק גמור, הקב"ה העיד עליו צדיק גמור, אמר לו – תן לי ואנסנו, אמר לו הקב"ה – לא תוכל לו! אשרי האיש שהקב"ה העיד עליו לא תוכל לו, אמר לו – אעפ"כ, והשיבו – טוב, תנסנו. ומספרים חז"ל, שבא לביהמ"ד עמד לפניו ונדמה לפני ר' מתיא בן חרש כאחת שהיתה המופלגת בחיצוניות מימי בראשית ועד אז, וכשראה אותה מיד הסתובב לצד השני, וכשבא מהצד השני ועמד לפניו, הסתובב לצד השלישי וגם שם בא והסתובב לצד רביעי, הוא ראה שהמצב חמור מה עשה? אומרים חז"ל, היו לו תלמידים שהיו משמשים אותו, הוא קרא להם ואמר, לכו והביאו לי מסמרים ואש, והביאו לו והוא חימם באש את המסמרים דקר עצמו וניקר את עיניו, באותה שעה אומרים חז"ל, נזדעזע השטן ונפל לאחוריו מהגבורה הזאת – שניקר את עיניו, ומיד שלח הקב"ה את המלאך רפאל לרפא אותו, ור' מתיא שכבר לא ראה שאל מי אתה? וענה: "המלאך רפאל", הקב"ה שלח אותי לרפא אותך, וענה לו ר' מתיא, הנח, הנח... הוא פחד שמא יהיה לו עוד פעם נסיונות ולא יצליח לעמוד בהם, ולא הסכים להתרפאות, עד שהקב"ה הבטיח לו שהוא ערב לו שלא יחטא, ומסיימים חז"ל, "גמירי", יש לנו קבלה ממשה רבינו, אין היצר הרע שולט אלא במה שעניינים רואות. ואומר השל"ה הקדוש: אמר החכם אין חציצה מפני התאוה כעצימת העיניים. ואומר הבן איש חי זכרוננו לברכה, נורא! מי זה היה ר' מתיא בן חרש. הוא אומר, שהיה מנשמתו של פלטי בן ליש, שאומרת עליו הגמ' בסנהדרין יט: שהיה הגבור הגדול ביותר בקדושה יותר מבועז ויוסף. ואומר הבן איש חי, שפלטי בן ליש מעשה לא עשה, אבל להסתכל הוא הסתכל, ואת זה היה צריך לתקן ע"י גלגול בר' מתיא בן חרש. ושואל הבן איש חי, למה צריך תיקון כזה נורא שבמו ידיו ינקר את עיניו? ומשיב הבן איש חי, בגלל שהעיקר של גן עדן הוא בחינת עיניים

"ונהנים מזיו השכינה", ולזכות לזה צריך עיניים טהורות. ושואל החפץ חיים סתירה, בגמ' ב"ב נו: מובא, שאם אדם יש לו שתי אפשרויות - ללכת בדרך אחד שיש אפשרות להכשל בראיה, ויש לו דרך אחרת שאין ערוה, אז אם הולך בדרך שיש חשש הסתכלות ושומר עיניו נקרא רשע - "איכא דרכא אחרינא רשע הוא" ולכאורה זה סותר לגמ' בפסחים כה: "שאפשר ולא קא מכוון שרי". מה הפשט "אפשר" - שיש דרך שיש שם ריחות מבית ע"ז, ויש דרך שאין שם כלום. ואם הולך בדרך של ע"ז ולא מכוון - מותר, אע"פ שאפשר ללכת בדרך אחרת - אפי' שאיכא דרכא אחרינא, א"כ, למה רשע הוא? ואומר הח"ח בהלכות לשוה"ר כלל ו', שאמרו חז"ל ברכות סא. אחורי אריה ולא אחורי אשה... פגע באשה בדרך יסתלק לצדדין. כנראה שאיסור הסתכלות הוא כ"כ חמור, שאפי' אפשר ולא קא מכוון - רשע הוא!! שרק לא אפשר ולא קא מכוון מותר, ואומר הבן איש חי - למה ראייה זה כך - מפני שהיא עיקר בחינת גן עדן, ולכן רואים שכל המלחמה בזה וכל השכר בזה. כל התחלת העבודה וההתעלות היא בשמירת העיניים וכל תחילת ההתדרדרות והנפילה - מתחילה שפוגם בהסתכלות העיניים!! ולכן אומר הח"ח, שהחמירו בהסתכלות אפי' בלא אפשר ולא קא מכוון, דהגם שעתה חושב דלא ניחא ליה בהנאה זו, אבל יגרום שיתגבר יצרו עליו בעל כרחו ה' ישמרנו. וזה גם רמזו חז"ל "אין אפוטרופוס לעריות", כי בכל המצוות יש לאדם נקודת הבחירה, כלומר יש לו מדרגות והנהגות שסיגל לעצמו וקנה אותם קנין גמור עד שהיצר הרע לא יכול לו בהם, מה שאין כן בעריות אין לאף אחד שטח כבוש הפנוי מנסינות היצר ולא משנה באיזה גיל ומצב ה' ישמרנו.

הקשר לבורא עולם ולתורתו - תלוי בעיניים

"מלך ביופיו תחזנה עיניך", אומרים חז"ל (מדרש רבה ויקרא) מי ששומר את עיניו הוא זה שיזכה לראות את השכינה - "מלך ביופיו", "עין בעין יראו בשוב ה' ציון". שכל הקשר שלנו לבורא עולם זה בעיניים - ולכן עכשיו הנסיון לפני הגאולה, שהוא הקשר ששוב לא יפסק עם בורא עולם, הוא נסיון העיניים, אנו מתפללים "והאר עינינו בתורתך", מה נוגע לעיניים? הרי הם רק אמצעי להעביר את הידיעה לראש? היה צריך להיות כתוב והאר מוחנו או לבנו בתורתך? וכן קשה על הפסוק "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" ג"כ עיניים, וכן "טהרנו מטומאתנו ולמאור תורתך עינינו גל" - אלא מכל זה רואים שהעיניים זה הקשר הרוחני לבורא עולם. וזה הנסיון של הדור!! בשביל מה הקב"ה עשה את זה? התרוץ הוא: כיון שהזמן קצר והמלאכה מרובה, צריך לגמור את התיקון, צריכים למלא "מצברים". הקב"ה נתן היום את הנסיונות האלו בכדי שבמהירות נצליח להוסיף הרבה מאד זכויות. גוואלד, מה שזוכים היום, מי שהולך ושומר את עיניו - בחורים, אברכים, זקנים, קשישים, אי מה שהוא זוכה, "לגילוי שכינה הוא זוכה", אין לשער. וזוכה להקרא בשמים "קדוש" כמאמר חז"ל: (ויק"ר כד, ו) "כל מי שגודר עצמו מן הערוה נקרא קדוש!" וזה תכלית הדברים "עין בעין יראו בשוב ה' ציון".

בחמורה שבחמורות - חייבים להתרחק ביותר מהגבול

פרעה שהוא היצר הרע טוען את המשפחות תשאר במצרים, שרק הגברים ילכו לעבוד את ה'. ומשה רבינו אומר: לא! אנחנו צריכים לשמור גם על הנשים והילדים שילכו בלבוש כזה, שלא יעשה ולא יעורר חרון אף ה'! אוי, כמה באים ואומרים לי שיש להם נסיונות מנשים חרדיות שלא צנועות כראוי, וזה נורא, הרי אשת איש הוא חטא חמור שבחמורות, כשהולכים בצורה כזאת שמושך את

העין לזרים ולאחרים, זה נורא. כיסויי ראש כאלו שעושים, ולבוש כזה! זה נורא! כמה חרון אף כתוב על זה "חרב נוקמת נקם ברית". ומבואר שם את כל הצרות שבאות על הדבר הזה, על פגם של קדושה. כל השמירה על כלל ישראל "לא הניח לאיש לעשקם" - זה תלוי ועומד רק ע"י "מתהלך בקרב מחניך להצילך והיה מחניך קדוש", ורק ע"י שלא יראה בך ערות דבר.

ועל זה אמר פעם הח"ח - שמעתי מהרב קלמנוביץ מאמריקה שאביו ר' אברהם ז"ל אמר ששמע מפיו של הח"ח בוינה בכנסיה של אגודת ישראל שם, והיו שם כל גדולי עולם, והיה שם עזרת נשים למעלה, ולא היה וילון גבוה, והיה נידון אם זה מספיק או לא, נמנו וגמרו לשאול את הח"ח שהיה שם, וסיפר ר' אברהם קלמנוביץ שהח"ח ענה כך: מה הצרה הכי גדולה שיכולה להיות על כלל ישראל? והח"ח בעצמו ענה - כשהקב"ה עוזב אותנו. כל זמן שהקב"ה עמנו, "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי". אבל כשהסתרת פניך - "הייתי נבהל". ומתי הקב"ה עוזב, רק בשעה שיראה בך ערות דבר - אז שב מאחריך. ממילא אומר הח"ח כל הידור ששייך ואפשר לעשות ב"ולא יראה" - צריך וחובה לעשות, הכל כדאי, ורואים בח"ח פשט חדש בפסוק, שזה מדרגות מדרגות, כמה שעושה עוד הידור הקב"ה עוד קצת אתנו. פחות קצת הידור - פחות הקב"ה אתנו. עוד פחות הידור, עוד יותר שב מאחריך. והכל הולך לפי מדרגת האדם, בכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדושה וקרבת אלקים.

על מי עומד העולם היום ומה חובתינו

רואים בחוש שזה נסיון הדור, וזה פחד פחדים מה שהולך היום ברחוב!!! על מי עומד העולם היום? על מי? כמה נשארו נקיים שאפשר לומר שעליהם עומד העולם... אוי בושתי וגם נכלמתי להרים אלקי פני אליך, על מי עומד העולם? על מעט מעט... שומרי תורה ומצוות, מעט מאוד בני תורה יקרים, ואם ח"ו אנחנו לא נלחם ביצר במסייג אז מי ישאר? על מי עומד כבר? רק אנחנו! זהו זה! פה מונח הכל! הקומץ הזה, הוא הלב של כלל ישראל, זה האומה. אם כן, פשוט שצריכים להתחזק, ובזה נשמור את קדושת ישראל עלינו ועל בתינו ועל סביבתנו, כל מה שאפשר למישהו לעשות - יהיה חביב לפניו ית', ורק בדור הזה נהיה כך המצב, נורא נוראות!! וחז"ל אומרים ראית דור שמתרפים עמוד אתה והתחזק - ואתה נוטל שכר כולם, במקום שאין איש השתדל להיות איש. א"כ כמה שפחות לעבור ברחוב רק בסמטאות צדדיות, מה שפחות להמצא במקום שעלול להיכשל בראיה, אם זה בחנות, או ברחוב ראשי - וכפי ההשתדלות והמאמץ שישקיע - כך יזכה יותר לקירבת אלוהים וגילוי שכינתו.

"בין אדם לחברו" - נסיון דור אחרון

והנסיון השלישי הוא זה. יוסף, כדי לתקן מה שדיבר סרה על אחיו לאביו, היה צריך לעבור את הענין של בין אדם לחברו, הוא היה צריך לעבור את הנסיון הזה, שיעשו לו כ"כ צרות אכזריות, והוא ישאר כל כולו לב ורחמים, כולו מחילה, הוא היה צריך למחול להם בלב שלם. וכך זה בדור האחרון. חז"ל הקדושים אומרים יומא ט: בית המקדש חרב על לשון הרע, פירוד, שנאת חנם. ומה צריך לתקן? לעשות הפוך "לב" "אהבה", וזה עיקר עולם הבא. אומרת הגמ' בתענית כב. שראה ר' ברוקא את אליהו הנביא, שאל אותו מי פה בן עולם הבא? אומרת הגמ', שאמרו לו אף אחד רק שני

אנשים... וכו' "אמרו ליה אינשי בדיחי אנן, שמחים ומשמחים", אנו רואים אחד שבור, הולכים ומשמחים, מעודדים את רוחו, ומחזקים אותו משברון לבו, וכן רואים שנים שיש מחלוקת ביניהם, הולכים ועושים ביניהם שלום. ועוד שם בגמ', אמר לו אליהו הנביא על ההוא גברא, דהוא בן עוה"ב, על שהיה מציל בנות ישראל מן החטא. ומביא הח"ח ז"ל רואים שכאן מונח התמצית במה זוכים לקבל את השכר לעולם הבא, עד שרק הם היחידים מכל המון העם בשוק, שקיבלו שכר בעולם הבא. אז מכאן ראייה נורא אם ח"ו זה להיפך, כמה הצד השני חמור. האחד זכה לעוה"ב, בזכות בין אדם לחברו, והשני זכה לעולם הבא, בגלל הענין של הקדושה שהציל בנות ישראל מעריות.

אדם נבדק - במקום שיכול להיות שפל

א"כ, אלו הדברים שציון צריכה להתחזק לפני שנוכה למלכות, שלשת הדברים האלו, ועל זה בא הפסוק שמשם רבנו צועק, "ואנחנו לא נדע" כל זמן שקשורים למצרים, לעוה"ז, לא נדע אפי' איך לעבוד את ה', לא נדע מה הקב"ה רוצה, צריך "צאנכם ובקרכם יוצג", כלומר, הפרנסה - צריכה להיות ביושר. פרסה אחד שלא תשאר במצרים, ועוד "צאנכם ובקרכם" זה אכילה ושתייה - זה צריך להיות בענווה, בצניעות, צדיק אוכל לשובע נפשו לא כבהמות, בשביל מה הקב"ה סיבב ששיבה, זה עם חדר אוכל וחדר שינה? לא רק סתם לחסוך טרחה אלא ללמדך שהכל זה ישיבה, חדר שינה זה בית מדרש, חדר אוכל זה בית מדרש, ובזאת תבחנו! - איך אתה נראה שם, עיקר מדרגת האדם, זה במקום ששם יכל להיות שפל. חז"ל מספרים ברכות סב. על אחד שהספיד את השני ואמר עליו שהיה צנוע, ושאלו אותו מהיכן אתה יודע שהיה צנוע, וכי הלכת אחריו לבית הכסא? תנא, "אין נקרא צנוע אלא מי שצנוע בבית הכסא!!" ותימה, מה זה "אלא", האם לא שייך להיות צנוע גם בלי בית הכסא? אלא ללמדך, שהיכן הצניעות הכי גדולה, המעלה הכי גדולה במקום ששם יכלה להיות השפלות!! פה זה מעלת הצניעות, פה נמדד מדרגת האדם, "המראות הצובאות" זה חביב לפני הקב"ה יותר מהכל, כך אמר הקב"ה למשה בגלל ששם היה יכול להיות להיפך, ואעפ"כ זה היה במדרגות של קדושה ממש, להרבות צבאות בישראל לשם שמים!! לכן! חביב לפני יותר מן הכל, לכן גם חדר אוכל זה ישיבה ותורה, לא "להיט" וכדומה. לכן צריכים בעהשי"ת להתחזק באכילה בצניעות, לישון ולהתלבש בצניעות.

רצונו ית', שעם ישראל יתאגד

א"כ לסכום הדברים, מה שצריך, זה אמונה ובטחון בה' ית' - לשעבד את לבנו אליו. לא להיות קשור עם מצרים והגוף, עם כל חפצי העולם, שהנפש והנשמה תהיה בתורה, קדושת ישראל, ואהבת הבריות. כמו שכתוב בתנא דבי אליהו, אומר הקב"ה: בני! האם חסרתי מכם דבר? בקשה אחת אני מבקש מכם, תהיו אוהבים זה את זה, מכבדים זה את זה, יראים זה את זה, רחמי שמים הרי זה עד אין קץ, הקב"ה "אוהב" עמו ישראל, לו היו כל הימים דיו וכל האילנות קנים, וכל הרקיעים יריעות, א"א לתאר כמה רחמי שמים יש, כמה הקב"ה אוהב עמו ישראל, אז אם יש צרות - יש לדעת שזה רק לתועלת, שהקב"ה משגיח על כל צרכיו ועושה הכל לטובתו, ואם הקב"ה דוחק! זה סימן שהגיע עת דודים וממילא הקב"ה מעורר אותנו כדי שנוכל לזכות את "הגאולה", ואם כלל ישראל מתחזקים זה פלא פלאים. ומובא בחרדים שחז"ל אומרים אחד הדברים המסוגלים לכפרת עוונות זה לשמוע תוכחת חכם - וכוונת הדברים, שבזה שכלל ישראל יושבים והלב שלהם

מתחמם, נשבר ונכנע לפני ה', זה סגולה לכפרת עוונות. והקב"ה עזר, ונתאספנו כאן בהשגחתו ית' וחסדיו, שיעמוד לזכות למי שארגן את זה, ואי אפשר לשער כמה הקב"ה מקשיב ושומע אותנו, "אז נדברו - ויקשב ה'", הוא רוצה לראות חיזוק. כי גלוי לפניו העקבתא דמשיחא בבחינה של עקב, "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", ההסתר פנים, הלב אבן שיש היום, זה נורא! ואם אעפ"כ עם ישראל מתאגדים, ומחפשים את הבורא עולם, ואלפי שנים לא נוטשים שום דבר, אותה התפילה, אותו השו"ע, אותו הגמ', זה יעורר רחמי שמים מרובים, **אנו עם קשי עורף - אף פעם לא מפנים את העורף לקב"ה**, למרות הצרות, נשארנו מאמינים בני מאמינים. ויאמר ה' לצרותינו די, ונזכה במהרה לגאולה שלימה, ויתגדל שמו ית' לעיני כל חי...

חרטה נוראה שאין לה תקנה (מהגר"א)

אמר הגר"א זצוק"ל: יש תשוקה אשר אין בכח איש לציירה ולשער חזקה וגודלה, בעת שמוליכין את האדם מביתו לקברו, אז תפקחנה כל חושיו ורואה מה שלא יכול לראות בעת חיותו, ומראין לו כל עונשי הגיהנום ותענוגי הגן עדן, ורואה איך כלה ימיו בהבל, וכל כספו וזהבו אשר עמל עליהם הם לצנינים ולחוחים בעיניו, כי בעבורם קנה לנפשו עונשי הגיהנום וגם הפסיד תענוגי הגן עדן, ויתבונן אז בשכלו הזך, כמה תענוגי גן עדן הפסיד... כי יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי עולם הבא. וכמה שעות היה בכל ימי חייו אשר הלכו בבטלה, אשר בכל שעה ושעה מהם היה יכול להרויח גן עדן בתענוגים נפלאים אשר עין לא ראתה. ומחמת גודל התשוקה אשר הוא רוצה להתעדן בגן עדן ואינו יכול ליכנס מחמת שהוא מלוכלך בצואת עונותיו, הוא מרוצה וחפץ להעניש בגיהנום בעונשים קשים ומרים, רק שיבוא אח"כ לתענוגי הגן עדן, ואין בכח אדם לצייר גודל שברת לבו וחרטתו, ואם יהיה לאדם בעוה"ז אחד מאלף אלפים חלק מהצער שיש לו כעת בעוה"ב, היה מוכרח למות מחמת שלא יכול לסבול גודל הצער, רק בעוה"ב נותן לו הקב"ה כח שיוכל לסבול זה הצער, ואז גודל תשוקתו הוא: שיותן לו רשות לחזור לביתו ולעסוק בתורה ועבודה כל ימי חייו, וממרט שערות ראשו וקורע את בשרו ואומר: "אוי לי איך החלפתי עולם של תענוגים נצחיים בעולם של חושך..." והצער הזה קשה לו מכל יסורי גיהנום.

(מועתק מספר הצדיק ר' שלמה תלמיד החפץ חיים זצ"ל)

הרה"ג ר' ראובן קרלינשטיין שליט"א

זלזול בתפילה זה חילול ה' וגורם לצרות רח"ל

לפני שנה בערך היו צרות גדולות בלונדון, כמה אסונות אחד אחרי השני, וציבור הרבנים שם הלכו ועשו כנס התעוררות, וביום ראשון היה צריך להיות הכנס, והרב פלדמן היה צריך לדרוש שם, והוא נהג בכל דבר לשאול את פיו של הגאון הקדוש ר' יהודה סגל זי"ע. הוא נסע אליו וסיפר לו שצריך לדבר ולעורר באיזה אסיפת חיזוק, שיש צרות ואסונות ויזעקו בני ישראל אל ה', וא"כ על מה לעורר, על מה לדבר, מה יכול לעזור? וענה לו אותו קדוש: "תעורר את הציבור על זהירות בתפילה, והמשיך ואמר לו, זילזול בתפילה שבאים מאוחר, ויוצאים מוקדם, וגם באמצע... אין את הרצינות שצריך להיות, ולא חושבים על מה שמתפללים - זילזול בתפילה זה גובל עם כפירה רח"ל. אם אדם היה יודע לפני מי הוא מדבר, וממי הוא מבקש - לא היה זלזול בתפילה? לכן, בזמן שיש אסונות תעורר את הציבור על זהירות בתפילה - כך אמר לו אותו קדוש, וזה היה ביום שישי ערב שבת, ומיד אחרי זה, לא עברו כמה שעות ואותו קדוש נתבקש לישיבה של מעלה, וזה ממש היה הדברים האחרונים שאמר, וא"כ, אצלינו היה גם צרה אחר צרה, אסור להרדם! צריך תפילה!

תפילה - המעמיד של כל המצוות

הערוך השולחן מביא את המחלו' אם תפילה דאורייתא, או דרבנן, ורק בשעת צרה זה דאורייתא לכו"ע. ויש להבין לטוברים שתפילה דרבנן, האם מדאורייתא אין כזה מושג להתפלל, איך יתכן? וכי רק בשעת צרה יש מצווה דאורייתא להתפלל ואחרת לא? ומבאר ערוך השולחן, שבאמת לכו"ע יש מהתורה חיוב תפילה, אלא יש הסוברים שבמניין המצוות לא נכנס, משום שתפילה היא "גבוה מעל גבוה", שהוא עומד ומדבר פנים אל פנים כביכול עם ה' ית', והמצווה הזו כוללת כל המצוות כולם, וכיון שהיא כללית, אינה נכללת במנין המצוות, כמצוות גמילות חסדים. וכמו שהשדרה היא המעמיד של כל הרמ"ח אברים והיא עצמה אינה נכללת במנין הרמ"ח אברים, כי היא המעמיד של כולם, אותו דבר תפילה אינה במנין המצוות, כי היא גבוהה, והיא המעמיד של כל המצוות.

אומרים חז"ל ברכות ו: "כרום זולות לבני אדם, אלו דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם זו תפילה" - ומסבירים, מה הפירוש עומדים ברומו של עולם - שיכולים לרומם את האדם עד רומו של עולם, אבל מה לעשות שכמה שזה גבוה - "כרום", בכל זאת בני אדם מזלזלים בו - ונעשה "זולות לבני אדם". והיא הנותנת, כיון שזה כ"כ "גבוה" - אז היצר הרע יודע איפה להניח את כל כובד הנסיונות, ולעשות חורבן, עד שהופך את זה לזולות לבני אדם.

החובה להתגבר על טירדות ועיכובים בתפילה

מדרש שיר השירים אומר, "שמאלו תחת לראשי" - זו קריאת שמע ו"ימינו תחבקני" - זו תפילה, - תפילה זו בחינה של להתחבק עם רבונו של עולם - "ימינו תחבקני"! ולכן עושה היצר הרע שבני אדם מזלזלים בה, מי יודע איזה קיטרוגים יש מהזלזול בתפילה! לפעמים אחד מממהר ובורח לפני גמר התפילה - כמה זה עושה רפיון אצל האחרים - זה מציאות. ועוד יותר, היום יש כ"כ הרבה טירדות ועיכובים לאברכים להגיע לפני התפילה, ומתחילים להגיע רק בברוך שאמר ופסוקי דזמרה, וכמה

חבל על ברכות השחר, קרבנות, תפילה במתינות מילה במילה כמונה מעות, וכן הלאה, וכן הלאה. כל אחד אומר אין זמן... אין זמן... וממהרים... אבל אם היה להם שאלה של הפסד ממון אז יום שלם היו נשארים לסדר זאת, ואם היו משלמים להם כסף על תפילה ועל אמן, מי היה בורח לפני שגומרים את התפילה? מי היה מוותר על קדיש אחד? על איש"ר אחד. אי, לא יודעים את הערך של תפילה, לא יודעים במה מדובר. כדאי להביא כאן מה ששמעתי מהמשגיח דסלבודקא זצ"ל, חז"ל אומרים, מדוע נקראים הרשעים מתים מפני שרואים חמה בזריחתה ואין מברכים עליה, וחמה בשקיעתה ואין מברכים עליה. שנא' "לא המתים יהללו י-ה" אלו הרשעים שדומים למתים. ואמר על זה המשגיח זצ"ל, נתבונן ונראה אם אנחנו אומרים יוצר המאורות ולא יודעים מאי קאמר, בלא לב, ובלא מח, האם זה נקרא רואה חמה בזריחתה ומברכים עליה? האם בדבר זה יצאנו מגדר מת? מורי ורבותי, הנביא צועק "לשוא הכיתי את בניכם... מוסר לא לקחו" וח"ו שלא נגיע לכזה מצב, אם לא נתעורר כעת.

העצה הטובה ביותר להגיע 5 דקות קודם

לפני שנים ישבו אברכים יחד לעשות חיזוק בתפילה, והיה שם המשגיח הרב שלמה וולבא שליט"א. ואמר, שהעצה הטובה ביותר היא, להגיע - 5 דקות קודם התפילה, עטופים בטו"ת ויהיו מתכוננים ומחכים לפני התפילה, רק - 5 דקות לפני התפילה מה שזה עושה, הכל כבר נראה אחרת, זה פלאי פלאים, ובשבילנו זה חיזוק גדול מאין כמוהו. כתוב בפסוק, הקב"ה אומר ליעקב אבינו "קום עלה בית אל ושב שם". כלומר, שלפני הקמת המזבח תמתין מעט. שואל הספורנו, מה פרוש "ושב שם"? ואומר, לכוון דעתו קודם שתבנה המזבח. כענין אמרם ז"ל, ברכות ל: חסידים ראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים, בכדי שיכוונו ליבם למקום. והדברים מבהילים, יעקב אבינו שחז"ל אומרים עליו, האבות הם הם המרכבה ופירושו הוא שלא היה רגע אחד במשך כל ימי חייהם, שמחשבתם היתה נפרדת מדבקות בה', וגם ליעקב אבינו יש צווי ה' ושב שם... ועד כמה זה מעורר ומחייב אותנו, שצריך ציפיה והמתנה לפני שעושה המצווה, ובנידון שלנו - לפני התפילה.

בעת עצירת גשמים יש לבקש על הכל

רואים בחוש "סימנים", אנחנו נמצאים במצב של עצירת גשמים והנה כשיש זעזוע והתעוררות יורד גשם! כשהרב של רמת אלחנן התחיל את ההספד ביום שישי והיה התעוררות - נפתחו ארובות השמים! וכן זה כל פעם. אספר לכם מעשה ששמעתי מאיש נאמן, שבירושלים לפני 80 שנה היה עצירת גשמים, והגה"ק ר' חיים זוננפלד ערך עצרת תפילה והתעוררות, והוציאו התיבה לרחובה של עיר, כפי שפוסק השו"ע, והגה"צ ר' דב צבי קרלינשטיין שהיה דיין בבי"ד של הגר"ח זוננפלד, שאל בדרשה... מדוע בתפילה שאומרים בעצירת גשמים כתוב, "והסר ממנו דבר, וחרב, וחליים רעים, ויצר הרע וכו'" ושאל, איזה שייכות יש לזה לעצירת גשמים? והוא הסביר במשל, שהיה יהודי אחד פועל אצל בעה"ב, והיה מסור ונאמן, ובעה"ב היה מרוצה ממנו, והיה טוב כלפיו, והנה הפועל היה צריך לחתן את בתו, ובעה"ב נגש אליו והציע לו את כל הנדוניה, חצי הלוואה וחצי מתנה, ועלי כל מחסורך, אבל כל זה כשהפועל מסור ונאמן, ובעה"ב מרוצה ממנו, אבל אם קורה הפוך, שהפועל רשולן ועשה גנבה במפעל, ובעה"ב תפס אותו במעילתו, ודנים במה להענישו, האם תוך כדי הדיון יעזו הפועל לבקש מהבעה"ב נדוניה לבתו, הרי הפוך, הפועל צריך להתחנן על בשרו שלא יכניסנו

לבית הסוהר, ולא יקח פת לחמו, ועל זה צריך לבקש רחמים. וכך אנחנו: ג' מפתחות ביד הקב"ה, ולא נמסרו ביד שליח. שאפי' שהכל ביד ה', אבל ב - 3 דברים אלו רואים השגחה מיוחדת במינה, וכי קשה להקב"ה להוריד גשם?! אלא אם נמצאים בטבת שבט ובחוג' כמו תמוז, סימן שתפסו אותנו במעילה, בגניבה, ובעה"ב לא מרוצה, ואז יש להתחנן לא רק על גשם, אלא על מחלות, וחליים רעים, ויצר הרע, וכל שאר צרות שבעולם שלא יבואו עלינו, אנחנו מרדנו ופשענו ואתה לא סלחת, כשרואים שה' לא סולח, רואים שאיננו צדיקים.

כל "אוי" שבעולם - הוא מעלבונה של תורה

כתוב בפרקי אבות (פ"ו, ב) אמר ר' יהושע בן לוי "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרות ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה" ומפרש ר' חיים מוולוז'ין ז"ע, מה זה "אוי" להם לבריות, ומבאר: כל אנחה וצעקה של - "אוי" שיש להם לבריות, כל הצרות והמכאובים והעגמת נפש שיש להם לבריות, מאיפה בא ה"אוי" הזה? - מעלבונה של תורה. ומה זה עלבונה של תורה? מסביר ר' יהושע בן לוי בהמשך, "כל שאינו עוסק בתורה תדיר הרי הוא נזוף להקב"ה, שנאמר והלוחות מעשה אלוקים המה" - אם יודעים שהלוחות זה מעשה אלוקים, איך אפשר לא לעסוק בתורה תדיר?! ולכן צריכים קבלה אמיתית למעשה, להתחיל הסדר בלימוד, ולדחות את כל העסקים דברים בטלים לאחר כך.

חיזוקים של מרן הרב שך שליט"א

לפני כשנתיים היה ג"כ הרבה צרות בירושלים, ועשו חיזוק "בקול תורה". והלכו לשאול את הראש ישיבה, מרן הרב שך שליט"א, במה להתחזק? והוא אמר: 3 דברים, תפילה - ובעיקר תפילת מנחה. ודבר שני, לחזק - ברכות בכוונה - פרוש המלות, ובעיקר ברכת המזון. ודבר שלישי, לחזק את שולחן שבת קודש. לב יודע מרת נפשו במה הוא נכשל וצריך חיזוק, אבל בתפילה צריכים כולם שיפור, ובעיקר בהכנה לתפילה. הכמה דקות שיגיע קודם התפילה - עושה את כל התפילה עולם אחר לגמרי, ואם באמת רוצים קצת להתעלות אי אפשר בלי זה. המלאך המגיד אמר לבי, אם היה לך מושג והיית יודע כמה גדול צער השכינה, לא היית מסוגל להכניס לחם לפה מרוב צער! כמה גדול צער השכינה מצרותיהם של ישראל. אז למעשה איך אפשר להשאר אותו דבר?

גודל מעלת קבלת יסורים באהבה

ואחרי ששמענו בהלוייה את צידוק הדין של האבא ר' יוסף שליט"א, אי! אם היה לנו עינים לראות ואזניים לשמוע, איזה רעש גדול עשה בעולמות עליונים כזו קבלת הדין באהבה. מסופר שלהגר"א מוילנא נפטרה בת והוא קיבל הדין באהבה ושמחה, ובאה אמו של הגר"א אליו בחלום ואמרה לו אילו היית יודע מה מוכן לך עבור זה שקבלת עליך את הדין בשמחה, היית רוקד כעת יותר ממה שהיית רוקד בחתונה שלה, אבל זה נוגע למשפחה, "יידום אהרון" שקיבל שכר על השתיקה, אבל אנחנו נלמד מזה ונתחזק ויהיה תועלת מזה גם לנפטר, ויאמר ה' לצרותינו די, ונזכה לגאולה שלימה. אמן.

הרה"ג ר' אליעזר בן - דוד שליט"א

האדם מושפע מסביבתו ואפי' מקירות ביתו

בפרשת השבוע קראנו על הענין של צרעת. לכאורה קל יותר להבין צרעת בגוף, מחלה - פצעים רח"ל. אבל מה הענין של צרעת בבגדים? הבגדים חולים. וצרעת בתים? הקיר חולה, העפר חולה, עד כדי כך, שעושים ניתוח ומוציאים את האבן הנגועה וזה לא עוזר - הניתוח לא מצליח, הצרעת חוזרת, צריך להרוס את הבית ולבנות בית חדש. הגמרא שואלת: (מובא ברש"י) מה יש כאן? איזו בשורה זו שאומרת התורה "והיה בבואכם אל הארץ ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם"? ומשיבה הגמרא: האמוריים יושבי הארץ בשעה שראו את עם ישראל עומד להכנס לארץ, החביאו אוצרות בקירות הבתים, והצרעת באה, לגלות את מקום המסתור, ולאחר שהורסים את הבית, מגלים את האוצרות האלו. ושואל הזוהר הקדוש: אם זה כל הטעם, מדוע לאחר שגילו את האוצר אסור לחזור ולבנות את הבית מאותם האבנים הקודמים? מדוע צריך להביא אבנים חדשות? ומתוך הזוהר הקדוש: כשהגוי בונה את הבית, הוא משקיע ומכניס בבית את כל מחשבות הע"ז שלו, הוא מתכנן חדר אחד עבור הטלויזיה, וחדר שני הוא רוצה בשביל לשחק קלפים, וחדר שלישי לרקוד... וכך אומר הזוה"ק, הוא מכניס ומשקיע בתוך הקירות, בתוך הבית, את "גילוליהו וטינופייהו" ולשם זה הוא בונה את הבית. וממשיך הזוה"ק, כעת שבא היהודי לגור בבית הזה, הוא יקבל השפעה רעה מהקירות, והוא ירד לבאר שחת. מה עושה הקב"ה בכדי להציל אותו? הוא מביא צרעת בתים, ואז צריכים להרוס את הבית, ולבנות בית אחר מאבנים חדשות וכשרות לשם קדושה, וא"כ היהודי הזה שצריך כעת לבנות בית חדש, מהיכן יהיה לו כסף עבור זה? על זה נאמר שימצא אוצר בקירות הבית. הזוהר הקדוש מלמד אותנו יסוד: אדם מושפע מסביבתו, מהקירות בו הוא גר, וזה חודר בנפשו בלא ידיעתו ובעל כרחו - זוהי מציאות כזו בבריאה.

אנו מוקפים מהע"ז הגדול ביותר

עכשיו אני שואל אתכם, מה נעשה אנחנו, שאנו יושבים בתוך מדינה שכל הקמתה ובנייתה הוא לשם עבודה זרה?! איך נשב כאן ולא נקבל השפעה רעה מכל רוח הטומאה שסביבנו?! אני יודע שיש הרבה יהודים שלא מבינים מה משמעות מדינת ישראל והציונות, הם גם לא מרגישים שאנו מוקפים מכל "גילוליהו וטינופייהו" של החילוניים מקימי המדינה, אני אומר להם: אם נקח את כל הע"ז שהיה בימי הנביאים כמו הבעל והאשרה וכו' ונצרף את כולם יחד - זה לא יגיע לקוצו של יוד מהע"ז המודרני שלנו הנקרא "ציונות". וכדי להבין את זה אני נותן דוגמא: אחאב המלך, היה ידוע שעבד עבודה זרה באופן הגדול ביותר כמבואר בנביא, והנה בשעה שגבר עליו האויב ושלח לו "בניך שלי הם", "נשיך שלי הם", "כספך וזהבך שלי", על הכל נכנע אחאב ונתן לאויב, אבל על דבר אחד לא היה אחאב מוכן לוותר, כשהאויב דרש ממנו "ותן לי ספר התורה" עונה להם אחאב: תעשו לי מה שאתם חפצים, את זה אני לא נותן - כי זה "מחמד עיני"! (סנהדרין קב:) מה אנו רואים? הם עבדו ע"ז, כי היה להם יצר כזה מיוחד, אבל הם כיבדו את התורה, אהבו אותה, חוקי המדינה היו חוקי התורה.

אבל העבודה זרה של הציונות, הוא כולל כל הע"ז שבעולם, כל מהותו ומטרתו לעקור מהשורש את

היהדות והתורה הקדושה, למחות מעל פני האדמה את המושג "יהודי" לנצח נצחים. והם עושים זאת בכל דרך אפשרית, בכל צורה שאפשר לעקור, לא משנה איך, או ע"י תקציבים, או ע"י כיבודים, או ע"י משרדים, או ע"י משרות. לדוגמא: אם הם החליטו לעשות דבר כזה שנקרא "רב ראשי" זה רק בגלל שהם כבר מראש חשבו ותיכננו שע"י הרב הראשי יוכלו לעקור דת, זו הסיבה היחידה! אחרת לא היו עושים דבר כזה.

תראה לי מישהו מה כתב הרצל מראשי הציונות - שיש להקים מדינה רק ליהודים ששם יהיו כל היהודים יחד, אבל בלי ברית מילה, בלי שבת ומועד, בלי כלום, לחיפך הוא דורש שיחגגו רק את חגי הנוצרים, וכך נהג בעצמו! וזו מטרת המדינה עד היום - להידמות לגויים, לא משנה במה, בכל מה שאפשר, להקים מדינה של גויים, "ככל הגויים בית ישראל"

השמד שחוללה הציונות ליהדות

האם הם הצליחו? תלכו 100 מטר מכאן לרמת גן ותראו איך הצליחו, אתה מסתובב שם בין יהודים, אבל מה נשאר להם מהיהדות? שבת אין, כשרות אין, טהרת משפחה אין, ברית מילה כבר אין, נגמר הכל, עקרו מהם את הכל, בתים שלמים, משפחות שלמות שהסבא והסבתא היו צדיקים וקדושים, והנה גדלים בבתים אלו היום, מליון ילדים שלא יודעים לקרוא ק"ש. מי עשה זאת? האם זה נעשה מאליו? ממילא? לא! זו היתה המטרה של המדינה, להיות מחנה השמדה רוחני, והם הצליחו! יש דברים שאנחנו אפ"י לא שמים לב. לדוגמא: היוונים גזרו שבנות ישראל תלכנה רק לילה אחד לצבא וזהו, אבל היום הגזירה שעל הבנות ללכת שנתיים וחצי לצבא... אנחנו חושבים שצבא זה מוסד כזה שצריך אותו, אבל לא יודעים שכולו לעקור תורה, לעקור מהנוער שם יהודי, צלם יהודי, כולו גילוי עריות מתחילתו ועד סופו. במדינת ישראל יש חוק חינוך ממלכתי, מה פירוש החוק הזה? הפירוש שאסור לתת לנוער שלנו שום חינוך אחר! כל חינוך אחר הוא בעל כורחם וזר לרוחם. תקחו ספרים של חינוך ממלכתי, זה כתוב בעברית, אבל זה ספר גויי מובהק, למה זה כך? שחלילה וחס לא יגדל במדינה ילד היודע שיש אלוקים בעולם, ואם כבר הם עושים שיעור לדתות - אז לומדים שם רק על נצרות ואיסלם - לא על יהדות, את היהדות הם מעוותים, ומציגים אותה בצורה אפילה ושחורה - שתדחה כל אחד. מדוע? מפני שתמיד יש אחוז מסויים של צעירים חילונים, שבכל זאת רוצים לחפש את משמעות החיים, והאם קיימת אמת בעולם. אז כדי שלא יחפשו את זה ביהדות, אלא במזרח הרחוק - הם מעוותים כ"כ את היהדות, עדיף להם שצעירים אלה ירדו מהארץ ויאבדו לעם ישראל לעד - מאשר ישארו בארץ - ויחזרו בתשובה. ומה התוצאות של חינוך זה? עשו פעם סקר וגילו, שרובא דרובא מהנוער שונאים חרדים, מוכנים להרוג אותם. יותר קל להם להרוג חרדי מאשר ערבי - מה שחסר זה רק הצתה אחת, ניצוץ אחד. ורובא דרובא מעדיפים היו להיוולד גויים.

האם לא נרקב משהו בפנימיות?

יש חרדים החושבים שזו מדינה שלנו, יש לנו קשר איתם והתפעלות מהם, מקנאים בהם! שואפים להידמות להם, ואם לא בלבוש - אז בתענוגות, מה נעשה שהקירות והאוויר ספוג ע"ז? איך ניצל מזה? איך נגדל ילדים כשרים? איך נשמור את הנשמה שתשאר נקיה? יש כאלו שמרמים את

עצמם, חושבים, שאם בחיצוניות לובשים ארוך, ויש זקן, ויש פיאות, זה סימן שאנחנו בסדר גמור. זה טעות! בגדים וחיצוניות לא עומדים אפ"י ברוח מצויה, משהו עוקץ אותו וכבר הוא חילוני. העיקר זה הפנימיות!! ולכן אני שואל, האם בשורש לא נרקב משהו?! האם אנחנו לא מקבלים מהחילונים השפעות זרות שמחלישות לנו את הקדושה הפנימית?!

חז"ל אומרים על הפסוק בתהילים ל"ז: "אל תקנא במרעים - להיות כמרעים, אל תקנא בעושי עוולה - להיות כעושי עוולה (ברכות ז:). מה פירוש "להיות כמרעים"? לא צריך לפתוח ספרים ולהסתכל במפרשים, אני שומע ורואה את זה לנגד עיני הרבה פעמים ברחוב: "אנחנו גם רוצים!" גם לנו מגיע! פעם ראיתי מודעה ברחוב על "פארק המים" מה היה כתוב שם? "...גם לנו מגיע..." גם אני רוצה להיות כמו החילוני, לעשות את כל התאוות והבלי העולם הזה, רק שיהיה בכשרות, שיהיה איזה חנותמת. אבל דוד המלך אומר, "אל תקנא בעושי עוולה" - להיות כעושי עוולה, אל תעשה כדי שלא תהיה כזה, חילוני עם "הכשר", חילוני כשר למהדרין!

בגלל מה גורש - אדה"ר מנן עדן?

כתוב במדרש: "אמר הקב"ה אדם הראשון הכנסתי אותו לג'ע, וציויתיו ועבר על ציוויי, ודנתי אותו בגירושין ובשילוחין, וקוננתי עליו איכה. אף בניו הכנסתי אותם לארץ ישראל, וציויתים, ועברו על ציוויי, ודנתי אותם בגירושין ובשילוחין, וקוננתי עליהם איכה ישבה בדד". מבאר לנו המדרש, שאותה קינה על חורבן ביהמ"ק, נאמר כבר על אדם הראשון - למה? כי זה אותו דרגת חורבן! לנו נדמה שחורבן ביהמ"ק היה של עצים ואבנים, אולם חז"ל אומרים לא כך, אלא שזה כמו אצל אדה"ר, אצל אדה"ר לא ראינו חורבן חומרי, ממשי, החורבן היה שגורש מג'ע, מי שמתבונן רואה, שהקב"ה לא גירש את אדה"ר מיד כשאכל מעץ הדעת, אז מתי כן גורש מג'ע? אח"כ, כשהקב"ה חיפש אותו, ושואל אותו איפה אתה? מדוע אינך בביהמ"ד? אז יוצא אדה"ר ממחבואו ואומר אני טרוד, אין לי זמן ללמוד תורה, אני צריך בגדים, חסר לי בגדים! רק אז הקב"ה גירש אותו, אמר לו הקב"ה: מי אמר לך שאתה צריך בגדים?! עץ הדעת הוריד אותו בדרגה, והביא אותו להתעסק עם דברים שלא היה מוכרח בהם, שלא היה צריך אותם, ובגלל זה גורש.

שנאת חינם לקב"ה - כיצד?

חורבן ביהמ"ק היה על שנאת חנם, בשנאת חנם יש כמה צדדים, יש שנאה ביחסים שבין אדם לחבירו, ויש בין אדם למקום, מה זה שנאה בין אדם למקום? כשאדם רודף דברים שלא צריך אותם, שיכול בהחלט לחיות בלעדיהם, ובגלל זה הוא בורח מהקב"ה - זה שנאת חינם. למה הוא סגר את הגמרא - שהוא צריך וחייב ללמוד בה?! בגלל שטויות, בגלל הבלי העולם הזה, שלא היה צריך להכניס עצמו ולבלבל ראשו בזה - זה שנאת חינם, אחד בא לביהכ"נ, יושב שעתיים על הכסא, מדבר באמצע, ולא שם ליבו לתפילה, האם זה לא שנאת חינם? הרי הוא ממילא כבר הפסיד את השעתיים הללו, א"כ, זו שנאה שאין בה ריווח ותועלת, הרי כבר באת לביהכ"נ, כבר הגעת לכולל, אתה כבר נמצא ליד הגמרא, השעתיים האלו לא תעשה בהם איזה פרנסה או מסחר, ובכל זאת לא לומד, לא מתפלל, - זו שנאה להקב"ה, שנאה לתורה הקדושה.

זהירות לא לעבור על השבועה

יש מהרש"א נורא, הגמרא (נדה ל:) אומרת: כל אדם לפני שנולד משביעים אותו "תהיה צדיק ואל תהיה רשע" מה הפרוש להיות צדיק? מסביר המהרש"א: "להיות פנוי לתורה כמו בבטן האם". משביעים אותו, תהיה "פנוי", מחשבות פנויות, הראש והלב פנוי רק לתורה כמו בבטן האם, בלי טרדות ובלי דאגות, א"כ לפי"ז יוצא, **אם אדם לא מוכרח לקנות מכונית והוא קונה מכונית, הוא עובר על השבועה שנשבע בבטן האם "להיות פנוי"**, הוא בידיים מכניס את עצמו לטרדות ושטויות שמוציאות אותו מתורה מתפילה ועבודת ה', על זה מקונן הקב"ה "איכה" כמו אצל אדה"ר, בגלל זה גורש מג"ע מפני שהתחיל להתעסק עם דברים שלא היה צריך אותם.

מהו דעתו של נחש?

יש מאמר נוסף על אדה"ר, אמר הקב"ה: "אתמול היית לדעתי, היום אתה לדעתו של נחש". מה הפירוש? אתמול הדעה שלך היה על רוחניות, להיות בן עולם הבא, להרגיש עוה"ב, היום הדעה שלך היא, על עניני הנחש, הנחש זה היצר הרע המלעיט אותנו בתפנוקי עולם הזה, "הנחש" מכניס לנו "דעות" "מחשבות" ואנחנו הולכים אחריו ומבצעים אותם, הנחש עושה מודעות, עושה חנויות ראווה, עושה עיתונים, ואנחנו לדעתו של נחש.. הבנות לובשות אותם בגדים כמו בנותיו של נחש, הבית שלנו צריך להיות לוקסוס כמו של דעת הנחש, אנחנו אוכלים כמו דעתו של נחש, בדיוק כמו הגויים ברמת גן, ואם יש להם איזה מאכל - שלנו אין, או הם שותים איזה משקה - שלנו אין, אז אנחנו הופכים את העולם בכדי לעשות "הכשר", עושים תחרות בין ההכשרים מי יתן ראשון חותמת "לקוקה קולה" ול"פפסי". כי איך אפשר לחיות בלי קולה... בלי פפסי... אי אפשר, והרי כל המותרות עולה כסף.. צריכים לעבוד.. צריכים לסגור את הגמרא.. אבל מוכרחים עוד פפסי.. ועוד פפסי, ואז סוגרים את הגמרא, לשעה, לכמה שעות ויוצאים לעבוד - זה דעתו של נחש.

חורבן הגוף - בנין השכל

חובת הלבבות אומר: מה זה חורבן האדם, "כל אשר רחקו מאור האמת, וגדל העולם בליבם" פירוש: ענייני העולם הזה גדל והולך בליבם. ומה זה גורם? ממשיך חובת הלבבות, "ויפה חזקו בעיניהם" פירוש: הם מתחילים לומר "בית יפה דירה נאה כלים נאים מרחיבים דעתו של אדם", (ברכות נז:) זה טוב, זה קידוש ה', למה לא?! אבל הם מתעצלים לפתוח את המהרש"א שם שמבאר, "מרחיבים דעתו של אדם" כמו בלעם הרשע - שהיתה לו דעת רחבה! לא פחות ולא יותר! הם היו לומדים תורה, אבל - הם תלמידיו של בלעם, לא של ישראל. מדוע? כי רדיפה אחרי בית יפה בתור תכלית, בתור מושג של שאיפת חיים - זהו שיטתם ומנהגם של תלמידי בלעם הרשע, וממשיך חובת הלבבות, "ויושיבו אותו בהרחב שכלם" פירוש: חושבים כל היום על ענינים של עולם חולף, של שבעים שנות הבל, ומוניחים חיי נצח, ואז ממשיך חובת הלבבות, "וכל אשר נוסף העולם ישוב - נוסף שכלם חורבן" פירוש: כל התקדמות בגשמיות, כל קניית מכשיר נוסף - כובל וקושר אותו יותר ויותר לגוף, וממילא מחריב את השכל. הראש "תפוס", לא נכנס בו תורה, לא נכנס תפילה - חורבן השכל.

מה זה מלחמת גוג ומגוג?

כאשר שואלים אותי מה זה מלחמת גוג ומגוג? אני עונה להם בבדיחותא: זה מלחמה אם לשתות מים, או לשתות קוקה קולה! אם לשתות מים, או פפסי! למה אני אומר כך? כי זה דוגמא להראות את המציאות שלנו, כמה שנים כאב לנו שלא יכולים לשתות "פפסי" כי אין הכשר! עכשיו אפשר לברך "שהחיינו", ברוך ה' יש כבר הכשר טוב, אפשר לשתות! למה כאב לנו כל כך? כי אנו מקנאים בתענוגות של הגויים, רוצים להיות כמו הגוי ההוא, אם לו יש "פפסי", למה שלי לא יהיה גם כן. אבל רגע אחד! בדקת אם זה טוב או לא? אם זה בריא או מזיק לגוף? לא בדקת! כי זה לא משנה לך, לא מעניין אותך החיים שלך, הנשמה שלך, העיקר שאני יכול לשתות "פפסי" ולהנות כמו הגוי ההוא. יורד עלינו מבול של תענוגי עולם הזה, כל הרחובות מלאים מודעות, כל העיתונים מלאים פרסומות תעשה כך.. תקנה את זה... עוד בגד.. עוד שמלה... בכל המודעות הקטנות והגדולות מדגישים כל הזמן: כמו באמריקה... כמו באנגליה... כמו בפרו... תוצרת חוץ... כמו הגויים... שטיפת מוח יום ולילה, שהופכת אותנו חלילה, לנבל ברשות התורה, ואנחנו לא מסוגלים להתמודד. הולכים כשבויים אחר כל פרסומת ומתפעלים... מתפעלים מכל שטות, מכל דבר נוצץ, אבל רגע אחד! האם אני מוכרח לקנות את זה? לא! אז למה קניתי? כי הפרסומת גנבה לי את המוח, לא נתנה לי לעשות ביקורת עצמית, לא נתנה לי לחשוב! זה חבלי גוג ומגוג, הרדיפה המבוהלת אחרי כל מה שנוצץ.

מה מלמד אותנו עיתון חרדי?

לפעמים אני מרגיש, שאפי' עיתון חרדי א"א לקרוא! למה? אתה רואה שם מודעות ענקיות, עמוד שלם בצבע מרהיב, על מה? על הבל וריק, על ממתקים, על תפנוקים, על בגדים, הכל רק שטויות של עולם הזה, לפעמים נדמה לי, כי כמה שבחור ילמד מוסר, מספיק רגע אחד להסתכל בעיתון, בכדי שהכל ילך לאיבוד! כי מה מכרו לו בעיתון? שצריך לרדוף אחרי תפנוקי העולם הזה כמו החילונים, וככה צריך לעשות, כי זה היה כתוב בעיתון! מפורש בעיתון! רדיפת התאוות! יש הורים הדוגלים בשיטה לא לחיות קיצוניים עם הילד להיפך, שיקרא עיתונים, שיטייל בכל מקום, למה לא? שיתאוורר מעט! צריך פתיחות! אבל זה לא נכון! ילד בגיל צעיר אינו מסוגל להכריע בין דברים טובים לרעים בין מה שמזיק לו למה שטוב לו... הוא ילך אחרי עיניו, ויכשל ח"ו באיסורי תורה חמורים. החזו"א כותב (באיגרת ס"א) בענין חינוך להשקפה נכונה, ודבריו הקדושים מאירים בחינוך הילדים בכלל... "הגדלות והקיצוניות הם שמות נרדפים! המואס בקיצוניות חלקו עם הזייפנים וחדלי התבונה, אם אין קיצוניות - אין שלמות, ואם אין שלמות אין התחלה! כל יסודי האמונה, י"ג עיקרים והמסתעף מהם, המה תמיד בסתירה נמרצת עם המושכלות הקלות, ושטף החיים המפותחות תחת השמש... חובת חינוכנו לקיצוניות!" ע"כ. הורים אלו צודקים בדורות הקודמים שהעולם היה נקי אבל היום היינו צריכים לפי הרמב"ם לחיות במדבר, א"כ, זה בכלל לא קיצוניות אלא זוהי דרך החיים הטיבעית שצריך לחיות בה היום. ובאמת זוהי נקודה חשובה: "חינוך" - אסור שיהיה באופן כפייתי, אסור להלחם עם הילד, זה רק גורם התנגדות, שינאה, ודחייה. חינוך צריך שיהיה "טיבעי", כך שהילד רואה מהרגע שנולד כיצד מתנהגים כל בני הבית, ומתחנך באותו אופן בצורה טבעית. ובעיקר על ההורים להיות שמחים ומאושרים תמיד, ואם זה לא כך הילד מרגיש בזה

מיד - ולא ירצה להמשיך ולחיות עם אותה דרך חיים חרדית. אני מסתובב בחו"ל, בהרבה קהילות, ואני רואה אנשים ובחורים שחודשים ארוכים לא שומעים רדיו, ולא קוראים עיתון, ואינם יודעים כלום מחדשות העולם, והנה הם שמחים ומאושרים, וחיים טוב. מדוע זה כך? הם יודעים שבחדשות ידווחו מה קורה אצל הגויים, וכיון שהוא יהודי, זה לא נוגע אליו ולא מעניין אותו, ולכן, ילד שגדל בבית כזה, שהחדשות - זה של הגויים, אז גם הוא, כמו אביו לא יתעניין בעולם שסביבו, ויעסוק רק בתורה.

לכן לא כדאי להכניס עיתון הביתה, שיהיה הכשר ביותר, פעם אמר לי ת"ח אחד, שקרא בעיתון על רב אחד שעשה פשעים, ופירטו את הפשעים שלו בעיתונים שלנו, ואמר לי אותו חכם, למה צריכים הילדים שלי לדעת את כל הפשעים המלוכלכים שעשה הרב ההוא, מדוע הם צריכים לקרוא את כל הזבל והטינופת שמדברת המרשעת ההיא וחבריה מהכנסת, למה הדור הצעיר צריך לקרוא בעיתון שלנו על הלכלוך של החילונים, אנחנו במלחמה פנים ואחור כמו שכותב המסילת ישרים.

תשמעו מעשה נורא, פעם הייתי גר סמוך לכולל חז"א, והנה פעם אחת אני חולם בלילה שרוצים לתת לנשים תעודת רבנות - חלום משונה, והנה אני קם בבוקר ליטול ידיים ליד המיטה ואני רואה שכיסו את המים עם עיתון (פעם במכולת עטפו את המוצרים בנייר עיתון לא בניילון) ואני רואה שכתוב בעיתון באותיות גדולות, שהרפורמים רוצים לעשות נשים רבניות, תראו מה זה השפעה של דברים, יש בבית חתיכת עיתון וכבר חולמים על זה, לכן אני אומר: היום הפשע הגדול ביותר בחינוך ילדים, הוא, לתת להם לקרוא עיתון - זה נקלט בנפש שלהם, והם רוצים רק שטויות ועוה"ז, ולא יהיו מוכנים לעמול ולאהוב שום דבר רוחני, כי אדם נמשך אחר התפעלות הלב, וילד, כמה שיקבל ספרים יפים, ותפילין מהודרות, זה לא יעזור!! אם אין לו התפעלות של קדושה, לא יתאהב אצלו דברים רוחניים, רק הבל וריק ושטויות.

ירידת הדורות - כיצד?

פעם הלכתי למכולת, ואני רואה אברך סוחב עגלה מלאה ואני מסתכל בפנים ורואה, שיותר מ-80% זה לא אוכל, זה פנטזיות, שטויות, אולי יותר בריא לא לגעת בזה בכלל - כך אנחנו רודפים ושמחים מכל תענוג, וכל הבל נוסף שממציאים החילונים, והכל - חורבן השכל, תראו חנויות ברחוב ר"ע, יותר מ-80% מהחנויות לא צריך אותם, אפשר לשרוף אותם, אפשר בהחלט להיות מאושרים ולחיות טוב בלעד. ומי שישים לב: מה שתופס אותו ונוצץ לו, זה דוקא אותם חנויות שלא צריך אותם. וזה גם מה שתופס את הילדים ומקלקל אותם - כי אלו החנויות הם - דעתו של נחש המסית ומדיח.

תשאלו ברחוב יהודי, מה שלומך? הוא יענה לכם, יהיה טוב! ומה היום? היום חסר לו זה וחסר לו זה, הוא בוכה שחסר לו עוד חתיכת גשמיות... ראייתם מישהו שבוכה למה אין לו רוח הקודש? למה הוא לא כמו החזו"א? כמו החפץ חיים? ראייתם מישהו שבוכה למה אין לו בית כמו הבית של החזו"א - שולחן עץ, ספסל עץ, מיטת עץ, וזהו. למה זה כך? כי אנחנו מושפעים מהחילונים, רוח הטומאה והמותרות שלהם מציף אותנו ממש, כמו צרעת בתים וצרעת בגדים.

אני זוכר לפני 30 שנה שפתחו בבני ברק חנות ראשונה לבגדי נשים, היה רב אחד שצעק, למה לא הולכים להרוס לו את החנות.. זה פירצה.. ושלא נטעה, היה שם בחנות הכל כשר, בגדים בתכלית הצניעות, אבל הוא חשש שמא יפתחו עוד חנויות שבעלי החנות לא חרדים, וימכרו אופנת פריז. אבל היום אחרי 30 שנה, רואים את התוצאות.. מה קרה? א"א להסתובב ברחוב, כמעט כל החנויות לבגדי נשים - זה בגדי גויים!! אמותינו הצנועות היו מוכנות להישרף באש, ולא ללבוש מה שחנויות אלו מלבישות את בנותינו. אבל איך הם הצליחו לחדור? איך זה שכל חנות שניה ברחוב, זה בגדי נשים, ולכולם יש פרנסה בריווח? כי אנחנו מתפעלים מהנוצץ, רדיפה אחרי המותרות, כמו החילונים, כמו הגויים, עוד שמלה יפה, ועוד שמלה, ויש לה מאה רוצה מאתיים.

אני זוכר לפני 35 שנה, חיפשו בלילה כאן בבני ברק מכונית להסיע יולדת לבית חולים ובקושי מצאו, היה אולי לאחד או שניים רכב, היום ברוך ה', א"א לעבור בכביש! מה קרה? חבלי משיח, רדיפת המותרות. פעם בחור היה הולך להתחתן, מה היו המושגים שלו? המחשבות שלו היו אם יודע מסכת נדה, אם בקי בש"ס, אם יודע טוב את ההלכות, אבל היום בחור שהולך להתחתן, המחשבות שלו, כמה גמ"ח יש? איזה משכנתא יעשה? כמה אנשים יזמין? איזה אולם? איזה תזמורת? וכמובן הכל לשם שמים, הכל עם הכשר. לא מדברים על דברים אסורים בלי הכשר, עבירות זה יותר קל - זה מוגדר, יודעים מה אסור ומה מותר, ואם ח"ו נכשל הוא יודע שחטא וחוזר בתשובה כמו שצריך, ומתכפר לו. אבל אני מדבר על תאוות בהכשר! שעליהם לא מתחרטים ולא חוזרים בתשובה, אני מדבר על כל המהות איפה שכל האדם מונח, במה הראש שלו שקוע? אם בדעתו של הקב"ה - לעובדה ולשומרה, או בדעתו של נחש - להתלבש יפה ולאכול מה שיותר מתוק?.

למה הורגים ילד הבקי בש"ס - לפני בר מצוה?

יש פרשת בן סורר ומורה. מה כתוב שם? כתוב שם שאם הבן יעשה עבירות, לא הורגים אותו. אם יאכל טרף או ישתה יין נסך לא יהרגו אותו! אז מה זה בן שהוא סורר? זה בן שאבא ואמא שלו מביאים אותו לבי"ד, ואומרים, הבן שלנו צדיק גמור, הוא בן 12 וחצי שנים והוא גמר ש"ס, הוא מדקדק במצוות קלה כבחמורה, אוכל מההכשר הכי טוב בעולם, ואנחנו מבקשים ממכם תהרגו אותו! למה? כי אנו רוצים שילך לעולם הבא - צדיק, אנו רוצים בן צדיק לעולם הבא ועכשיו הוא צדיק! אבל אנחנו מפחדים שיתקלקל ועוד מעט יהיה רשע! למה? מה הוא עשה? חס ושלום הוא לא עשה שום עבירה! הוא רק אוהב לאכול בשר ולשתות יין, לעשות כזה פיקניק. הוא אוהב חיים קלים, קצת תענוגות. אז מה יש? אנחנו רוצים להיות בטוחים שימות צדיק ולא ימות רשע!! התאוות הכשרות האלה בסופו של דבר עושים את הילד רשע. כי מה שמרחיק את האדם מהקב"ה, זה השקיעה בהבלים! כמו שאומר חובת הלבבות, חורבן הגוף - בנין השכל, ובנין הגוף - חורבן השכל. מי שמתבונן בפרשה זו רואה כאן דבר נפלא: הרי איזו אכזריות זו? לקחת ילד שלא עשה שום עבירה, ואעפ"כ כדאי ומשתלם להורים שלו להרוג אותו על איזה ספק קטן!! שמא מחר לא יהיה כסף, ואולי ילך וילסטם את הבריות, והפלא הוא שאם היה הבן אוכל בשר טרף ושותה יין נסך, לא היו הורגים אותו! מדוע? כיון שהבן יודע שעבר עבירה - ודאי יעשה תשובה ויתחרט וישוב מדרכו הרעה, בי"ד הורגים את הילד דוקא בגלל שאכל בשר כשר ושתה יין כשר... כי על זה לא

מתחרטים! על רדיפת מותרות תענוגות ופיקניק, לא חוזרים בתשובה! לכן פה קיים החשש... שבסופו ילסטם את הבריות. ועוד דבר לומדים מפרשה זו: הרי אם לא "תפסו בו אביו ואמו" אין עושים לילד מאומה. א"כ לכאור' היה עדיף להורים להמשיך ולגדל את בנם אהובם, להכניסו לחופה, ולראות נחת מצאצאיו, מדוע לקטוף כעת את פתיל חייו, והנה באה התורה ומלמדת מה רוצים הורים שיש להם דעת תורה? האם רוצים לראות את הבר מצווה שלו בעוד כשש חדשים? האם רוצים לראות את החופה שלו? לא, זה לא מה שהם רוצים לראות! זה בכלל לא השמחה שלהם, השמחה שלהם היא: לשלוח לעולם הבא ילד צדיק, וחוף מזה אין שמחה אחרת, הכל דברים בטלים. על זה אומרים חז"ל, (סנהדרין עא) "בן סורר ומורה לא היה ולא נברא אלא דרוש וקבל שכר" - תלמד מזה, כמה כדאי לשלם בשביל עולם הבא!! אדם מגדל ילד, האם זה בשביל לראות אותו חי פה שבעים שנה חיים טובים? לא! עדיף שימות לפני בר מצוה, והעיקר להיות בטוח שיש לו עולם הבא - רק אז יש לו באמתחתו ילד צדיק לנצח, זה יסוד האמונה שלנו. החשבון של יהודי - אם אדם בן עולם הבא, אבל פה אם יוליד ילד וימות אחרי יום, זה בכלל לא מעניין אותו, האם ה"אמהות" ראו בנים שבעים שנה? לא! שרה לא ראתה את חתונת בנה, גם רבקה לא, רחל לא ראתה בר מצוה, אבל כעת יש מישהו מאושר יותר מהם, האמהות של אבות הקדושים ושבטי י-ה.

ללדת ילד בשביל העולם הבא

פעם פגשתי בחוף לארץ באיזה מדינה רחוקה, זוג גויים. הם שאלו מי אנחנו? ואמרנו שאנחנו יהודים... כשהם שמעו שאנו יהודים תקף אותם רעד ובהלה גדולה מאד, שאלתי אותם מה פשר הבהלה...? והם ענו "אף פעם לא ראינו יהודים", אנו ממדינה רחוקה ועל היהודים קראנו רק בספר התנ"ך (שהוא כידוע מתורגם לכל השפות) ושם למדנו, שהיהודים הם בנים של הקב"ה, ולכן נבהלנו לראות אתכם!! אח"כ הם שאלו אותי, תגידו לנו אם אתם בנים של ה'... מענין מאד מהי ההרגשה שלכם? מה המחשבות שלכם? הרי בן של מלך גדול, מרגיש אחרת כשמסתובב ברחוב בין אנשים, באותו רגע פני האדימו מרוב בושה והתרגשות, לא הייתי מסוגל לענות... ידעתי שהם צודקים... בן של הקב"ה המחשבות שלו אינם של הרחוב.. הוא חושב רק על "ארמון המלך" - על עוה"ב, הוא בן עוה"ב.

כדי להבין גדר חיים למען עוה"ב, מספרים לנו חז"ל (סוטה יב.) כיצד נולד משה רבינו, באיזה כוונה נולד? כשראה עמרם גדול הדור שכל תינוק הנולד נזרק ליאור... אמר בשביל מה להוליד ילדים? עמד וגירש את אשתו... עמדו כל ישראל וגירשו נשותיהם, באה מרים ואמרה לו: גזירה שלך קשה משל פרעה! כלומר: לא להוליד ילד זה עבירה יותר גדולה וחמורה מלהוליד ילד שישליכוהו לים! ומדוע? אומרת מרים, כי פרעה גזר בעולם הזה ואתה גזר גם לעוה"ב. פירוש: כדי לזכות לעולם הבא חייבים לעבור מסלול - דרך עולם הזה, ואותו ילד שנולד אפי' שנמצא בעולם הזה שעה קלה בלבד, ולאחר מכן יזרקוהו לים - יש לו עולם הבא. ויותר מזה אומרים חז"ל בזהר הקדוש כל תינוקות ונפלים שמתים - בעוה"ב הם במחיצה גבוהה מאד ולומדים מפי הקב"ה בכבודו ובעצמו, וא"כ אומרת מרים לאביה, כעת שאתה גזר לא להוליד ילדים, אתה מפסיד להם את העולם הבא! מספרים חז"ל שעמרם שמע בקולה, והחזיר את אשתו. וכך עשו כל ישראל החזירו נשותיהם - על מנת להוליד ילדים שמיד יהרגו אותם, ולא משנה כמה שעות יחיו, והיו מוכנים לקבל

באהבה את הצער הגדול של חדשי העיבור! וצער הלידה! וכל הצער הגדול והסבל מעצם זה שיהרגו את תינוקם היקר להם! והכל משתלם וכדאי והעיקר בשביל שיזכו לעוה"ב, וכאשר יש בישראל מחשבה טהורה כזו – נולד משה רבינו. חז"ל מגלים כאן את נקודת ההכרה, בשביל מה אדם חי? – רק למען עוה"ב, וכל הסבל בעולם הזה של גזירות והריגות – לא חשוב כלום. לגוי חשוב שיהיה לו פה בעולם הזה בן חזק ומפותח קרוב לו וסביב לשולחנו, – שישמשנו ויהיה לו לעזר בפרנסתו... אבל ליהודי, זה לא כלום, אלא השאיפה והתקווה שלו היא, שיהיה לו בן לעולם הבא – ועל זה מוסר נפשו! אנשים עושים חשבונות: מי שיש לו ילדים – טוב לו ומי שאין לו, או נפטרו לו ילדים ח"ו, אז הוא מסכן ורע לו. אבל מחז"ל הקדושים מעמרים ומרים, רואים הפוך: מי שנפטר לו ילד והוא צדיק! תינוק שלא טעם – טעם חטא, הוא האדם השמח והמאושר ביותר בעולם! ולמה? **כי בטוח שהוליד בן – בשביל עולם הבא.** משא"כ בן שעדיין נתון לנסיונות היצר בעולם הזה, כאן השמחה מהולה בפחדים וחששות שלא יפסיד את העולם הבא. זו השקפת התורה בגידול ילד, לעשותו כמה שיותר שלם ומוכשר לעולם הבא.

ספרי חיים וספרי מתים

כתוב בחומש ש"חנוך" מת קודם זמנו, ביחס לאותם ימים – מת צעיר, הוא הפסיד הרבה מאד שנים של תענוגים, טיולים, ושאר הנאות עולם הזה... אבל אומרים חז"ל "שלקח אותו אלוקים" וזכה להיות בשמים "מלאך"... למה הקב"ה לקחו? כי פחד שיתקלקל! אם היה נשאר ומתענג בעוה"ז – היה מפסיד את הדרגות הנפלאות שזכה להם. **הקב"ה עשה לו טובה ולקח אותו צעיר!** כי במבט של הקב"ה הטוב ביותר לאדם הוא: כמה הוא ראוי לעוה"ב, ולא כמה משחקים וטיולים ותענוגי עולם הזה יהיה לו פה. לפי זה מובן הזוה"ק, שמבאר מה הם "ספרי חיים וספרי מתים שנכתבים בר"ה ונחתמים ביום כיפור", ואומר הזוהר: אדם שכותבים אותו בראש השנה לתענוגי עוה"ז – זה נקרא ספרי מתים. ואם כתבוהו לחיי עולם הבא – זה ספרי חיים. אדם זכה בפ"ס, אוכל טוב, ישן טוב, ושוקע בתאוות העולם... הוא חושב לעצמו – סוף סוף הנה אני חי! אבל הוא לא יודע שזכה לזה, כי כתבוהו בראש השנה בספרי מתים! **הוא כעת מת!** לעומת זאת ספרי חיים – זה אדם שכתבוהו להיות בן עוה"ב, ולפעמים כותבים לו אחרי ר"ה ויוהכ"פ איזה צער ויסורים – כי כתבו אותו בספרי חיים – לעולם הבא, ורוצים לעשותו צדיק לנקות איזה פגם! לכן הוא סובל.

יש מתנהגים ביוהכ"פ ככלבים!

יש לשון של הזוה"ק מפחיד, וכך הוא כותב, שיש יהודים שבאים לביהכ"נ בראש השנה ויום כיפור "וצועקים כמו כלבים"!! מה הם צועקים? אומר הזוה"ק הם צועקים **הב הב הב**. הב – זה תתן, מה תתן לנו? תן בנים, תן מזונות, תן חיים, ולמה קורה להם הזוה"ק – כלבים? על מה לבקש ביום כיפור אם לא על זה? אלא מי שחושב שזו התכלית בשביל זה בא לעולם, לשרוף את החיים על כסף ומזונות. ומשקיע את מוחו וכוחותיו לעולם חולף – הוא כלב!, למה? **כי הוא הופך את הקב"ה לאמצעי לתאוות שלו, מבקש מהקב"ה שיעזור לו לעסוק בהבלי עולם.** וכמו שהכלב לא דואג לחיי עולם הבא – כך הוא. אבל מי שרוצה עוה"ב, רוצה דבקות, ובזה הראש שלו תפוס!, ורק בתור אמצעי שלא יהיה לו דאגות וטירדות רוצה בני. מזוני. זה טוב.

מי אמר שתענוגי עוה"ז - נמצא בעבירות!!

וכך אני מסביר את הגמ' (חגיגה טו) על אלישע בן אבויה, הגמ' מספרת שאלישע שמע מאחורי הפרגוד שובו בנים שובבים חוץ "מאחר", אז אמר "אחר" אם עולם הבא אין לי, אז לפחות אהנה מהעולם הזה, ומה עשה? התחיל לחפש עבירות, ומסבירה הגמ', איך זה שאדם כזה קדוש בדרגתו של ר"ע יצא לתרבות רעה? ואומרת הגמ', "מינות היתה בליבו, וספרי חכמה יונית נושרים, מחיקו וזמר יוני לא פוסק מפיו" מה הגמ' מלמדת אותנו? הגמ' מגלה מה מקלקל ת"ח! הדבר הראשון: חיים של קלות ראש ונוחיות - זמר יוני, אבל הענין של מינות בליבו מהי? אלא שהמינות שלו היתה: מי אמר לו שתענוגי עולם הזה - נמצא בעבירות?! אולי תענוגי עוה"ז זה ללמוד תורה ולחדש בה, או תפילה בניגון ובדבקות, מי אמר לך שתענוגים ואושר זה עבירות! הרי תענוג זה לא דבר ממשי, זה הרגשה רוחנית, וא"כ זה תלוי בתשוקת הנפש. כמו שאני אומר, העונש הכי גרוע לבחור ישיבה אמיתי, זה לא בית הסוהר, לישיבה "שמתמיד" לא יוצא ממנה אף פעם, אפשר גם כן לקרוא בית סוהר, אלא העונש הכי גדול לבן תורה עדין הנפש, שתושיב אותו במשחק כדורגל חצי שעה - בשבילו זה גיהנום. לעומת זאת העונש הכי גרוע לחילוני - זה רבע שעה שתושיב אותו בישיבת פוניבו'... א"כ תענוג זה לא ממשי - זה מושגים! אדם מבין שככה זה, ומתענג מזה. אם כן, מי אמר לאלישע שעבירות וגילוי עריות זה תענוג - אלא זוהי המינות שנזרקה בו מספרי יון שלמד. בחור שמחפש תענוגות בהבלי הרחוב - מינות נזרקה בו. וגם אם ימצא תענוג בכשרות - המינות נמצאת בתוכו. חכמת יון והרחוב החילוני שיטתם מחנכת להשביע יותר ויותר את הגוף, אבל חכמת התורה אומרת הפוך "משביעו רעב ומרעיבו שבע", כל תענוג גשמי ככל שמתמידים בו - נוצרת שחיקה, המנוונת את החושים עד שהם נהרסים לגמרי, ובסוף נמאס לו הוא לא מתפעל מכלום, ומרגיש ריקנות ותסכול. משא"כ תענוג רוחני - הוא הולך ומתחזק ומתעצם ככל שמתמידים בו, ואינו נשכח מהאדם אלא מצטבר להנאה אין סופית.

אוצר החכמה

הסכנה שמתפעלים מהגויים

אני רוצה לספר לכם מעשה שהיה, שתבינו מה הסכנה שמתפעלים מהגויים! יש משפחה בירושלים, כמה בנים שם רבנים חשובים מאד, וכמה בנים בעלי בתים רודפי צדקה וחסד. לפני 40 שנה בן אחד של המשפחה שהיה כבן 50, יצא לתרבות רעה ונעשה חברו של הרשע בן גוריון, באיזה הזדמנות שאלתי את אמא שלו - שהיתה צדקת גדולה מאד כמעט בת 90 היתה אז, ובעלה היה צדיק ומקובל נשגב מאד. שאלתי אותה איך זה קרה? הרי הבן הזה למד באותו מקום, גדל באותו בית, אכל מאותה צלחת... איך יצא לתרבות רעה? והאמא אמרה לי.. אני אשמה בזה! פעם היה בירושלים מצעד צבאי של הבריטים והם בחרו שוטרים צבאיים גבוהים וחסונים יפים מאד, עם לבוש מיוחד ומצוחצח, והם עשו רושם עז מאד, והיה עומד שם שוטר אחד כזה, ומכוון את התנועה. אני יצאתי מהבית ראיתי את השוטר הזה והתפעלתי מהחיצוניות שלו, אמרתי בליבי הלוואי שיהיה לי בן כזה, ותבן שנולד לי זה אותו הבן שיצא לתרבות רעה... אלו התוצאות של התפעלות מעולם הזה...

מה קורה אם לא שומרים על הילד בקטנותו

נכנסתי פעם לפני יותר מ-20 שנה לצדיק הקדוש ר' מרדכי שרעבי, וספרתי לו שמקימים "חדר"

ראשון "יעבץ" לילדים הספרדים. כשהוא שמע, הוא התחיל לרקוד משמחה, שאלתי, מה הרב רוקד? הוא ענה: אליעזר, אתה יודע שיש בחורים בני 15, 16 שמתקלקלים. אתה יודע למה? כי כשהם היו קטנים ושלחו אותם לגן מעורב עם הבנות, נכנס בהם יצר הרע, רק שאין להם כלים לזה, וכשהם בני 16, אז אותו יצר פורץ ומתעורר. וכעת שעושים חדר לילדים לבד, אתם מצילים אותם מדבר הזה. תראו מה יכול לקרוא מיצר הרע שחודר בגיל קטן. אנחנו חושבים שילדים לא מזיק ולא נורא לראות הכל, הם יכולים ללכת לכל מקום, זה טעות! התפעלות מכל דברי הבל, הורסת לבחור מבוגר את השאיפה לרוחניות. ואת הילדים הרכים, זה הורס יותר מהכל.. וכך אומר הגר"א על הפסוק במשלי כב: "איוולת קשורה בלב נער"... אם אבא לוקח את הילד ורואים איזה איוולת - איזה עבירה.. האב יזרוק את זה מיד, כי יודע שזו איוולת - וישליך אותה, משא"כ בנער, האיוולת נשארת דבוקה בלבו ולא יכול להפרד ולהשתחרר ממנה... עד שמשבשת את כל השאיפה וההשקפה שלו... איפה נמצאים הבני ברקים בחול המועד? ב"פארק הלאומי", ב"גני התערוכה", ב"גן החיות"... ומה הילדים רואים שם? ממה הם מתפעלים? מאנשים ההולכים ומתנהגים כחיות השדה! מזה מקבלים התפעלות. בואו ונחשוב רגע: מי אמר שצריך ללכת לשם, ואם לא יהיה בעולם "פארק לאומי" מה יקרה לך? האם חייבים להכיר את כל השטויות שבעולם, למה הבן שלי צריך לראות את כל הבלי העולם? למה? מה יקרה אם לא יהיה עולם חוץ מבני ברק! אנשים חושבים שחייבים לקחת את הילד שיראה, שיהנה, שיתענג ויתפעל מזה, וכל השנה ישאר אצלו הטעם הזה. והוא מחכה ומשתוקק מתי ילך לשם עוד פעם.

איפה קל יותר לגדל ילדים בבני ברק או בעכו?

יש עוד בעיה אצלינו - זהו האדישות! ביטחון עצמי! האבא אומר לעצמו: אני גר באזור חרדי ב"ה, הילדים שלי בסדר, הכל טוב אין לי מה לדאוג! חז"ל אומרים, מדוע רחל אמנו לא זכתה להקבר יחד עם יעקב אבינו משום שלאה אמנו היתה מתפללת ובוכה שתזכה להתחתן עם יעקב, והיתה יוצאת לפרשת דרכים ושואלת, מה מעשיו של עשיו, ומה של יעקב. והיו אומרים לה, עשיו רשע גמור, ויעקב צדיק גמור. ואז היתה בוכה לה שתזכה ליעקב, ולכן זכתה. אבל רחל היתה בטוחה שיש לה את יעקב, ולא התפללה, ולא פחדה שמא תפסיד אותו, לכן לא זכתה להקבר עמו.

חז"ל מלמדים אותנו לא להיות אדיש, להתפלל ולבכות על הדבר אפי' שנדמה לנו שהוא מונח בכיס ובטוח, נדמה לך שהילד שלך צדיק יסוד עולם, ושום דבר לא יכול להשפיע עליו, הוא בתוך "חממה" באזור חרדי. זה לא נכון, זה טעות! היום אם לא תבדוק בשבע עינים מה הילד עושה, מה מעשיו, מי החברים שלו, מה הוא רואה ושומע, הוא ילך לאיבוד ח"ו.

להיפך, אני תמיד אומר שהיום יותר קל לגדל ילדים בעכו מאשר בבני ברק, שם אדם שומר עליהם ומפחד, ופה לא! ויותר מזה: יש גם ענין של דוגמא אישית, יהודי בעכו שהולך לישון בלילה, יש לו דאגה. איזו דאגה? אם יהיה "מנין" מחר בבוקר או לא, אז מה הוא עושה, הוא מטלפן לזה, ולזה, וטורח שיהיה מנין בבוקר. מה רואה הבן שלו, מה הוא לומד, איך אבא שלו דואג וטורח על כל מצווה להשיג אותה!! לעומת זאת יהודי בני ברק מה הדאגה שלו כשהולך לישון, במה תפוס הראש שלו? - לאיזה גמ"ח ירוץ מחר בבוקר, איזה שיפוצים לעשות, איזה בגדים לקנות!! אין לו דאגה לשיעור תורה, אין לו דאגה למנין מחר בבוקר, זה מונח בכיס - לא צריך להוריד על זה דמעות. כל

הדאגה שלו הבלי העולם הזה, מותרות, רדיפה לגשמיות. מה הילד שלו רואה בבית, מה הוא קולט? שהכי חשוב זה "כסף". עם זה אפשר לפתור את כל הבעיות. האם הילד לומד לדאוג ולטרוח בשביל מצוות ⁰²²⁹⁵⁶⁷ לא! ואז גדל ילד שלא אוהב לטרוח ולהשקיע במצוות. זה ההבדל בין יהודי כאן ליהודי בעכו.

העצה היחידה להשאר טהור

אם כן איך נלחם בזה, אנחנו אמרנו בתחילה שאנו גרים במדינה, ברחוב, בבית, שכל הקירות ספוגים בע"ז, ואנו לא יכולים להרוס את הבית ולבנות מחדש, אז מה עושים? יש רק עצה אחת לעשות עוד קיר פנימי - להשאר בפנים ולא להזדקק לרחוב, להתנזר מהרחוב בכל מה שאפשר, לא משנה במה: אם זה עיתון, או רדיו. כתוב נביא שקר שכיוון את ההלכה הנכונה, אסור לשמוע לו. ס"ת שכתבו מין כהלכתו - אסור לקרוא בו, וצריך לשורפו. למה? הרי הם כיוונו לאמת? אלא לומדים מכאן דבר אחד: לא לחשוב שכאשר הם עושים דברים כשרים ונכונים, אני צריך להשתתף איתם! לא! אין לנו עסק איתם כלל, לא עם החילונים, ולא עם הרחוב, אנחנו בעולם אחר!! יש כאן מדינה וממשלה שרוצה להרוס את הכל, וגם את עצמה. הם עושים הכל להרוס את הדת, הרחוב החילוני הגוי נמצא בתוככי עירנו, אין הבדל בין רחוב ר"ע, לרחוב אחר בר"ג או בת"א. אין לנו לאן לברוח, אנחנו יכולים רק לבנות כל אחד בתוך הבית שלו - עולם משלו, מדינה משלו, מה שפחות שילדים יסתובבו ברחוב, מה שפחות לחשוב שילד יכול להתחבר עם כל אחד. לפי הרמב"ם, היינו צריכים לחיות במדבר - וזה אין בכוחנו לעשות. לכן, העצה לעשות את הבית "למדבר". פחות בגדים, פחות מותרות, להיות משונה מהרחוב, שהבית שלי לא יהיה דומה לבית של החילוני, רק עם כשרות - עם חותמת.

מי שיסמוך על מישהו אחר - ילך לאיבוד!

זעו! היום אין אף אחד שיציל אתכם! פעם רציתי לאסוף ולאחד את כל הרבנים של העיר לאיזה ענין של הצלת העיר, והם אמרו שאי אפשר, אנחנו לא יכולים להתכנס, א"א לעשות כלום. אין מי שיציל אתכם, לא רבנים, לא מנהיגים. מי שיסמוך על מישהו אחר - הוא ילך לאיבוד!! אי אפשר לסמוך על המלמד בחידר ולא על המנהל, הם לא יכולים לשמור על הילדים, אי אפשר לסמוך על אף אחד, כל אחד עובד עבודתו בצורה מכנית, וזהו. אבא שיסמוך על המורה והמנהלת, הילדה שלו תלך לאיבוד. באפשרותה לעשות כל העבירות שבעולם, בלא שאף אחד ידע מזה. כל אחד צריך לבנות את הבית שלו בעצמו, לעשות מסגרת לעצמו.

אתה לא יכול להוליד ילדים וזהו! להכנס לבית המדרש ולהפקיר אותם ברחובות ילד שמסתובב בחופשיות ברחובות, מתחבר לפושעים. והפושעים יכולים להיות עם זקן ופאות. הפושעים יכולים להיות, גם ההורים של החברים - של בנך, או האבא של החבירה - של בתך. אז איך תשלח את הבת שלך לבית אחר, לאיזה חבירה בלי לדעת אלף אחוז מי אבא שלה!!! (והיו דברים מעולם). אם הולדת ילדים, אתה חייב ומשועבד לדאוג לרוחניות שלהם. נכון, מי שרוצה ללמוד תורה בלי להשקיע "בבית", שלא יתחתן, שיהיה כמו בן עזאי. אבל אתה שהתחתנת, יש לך עבודה קשה. תשמור על אשתך - תתן לה כל מה שהיא צריכה, את כל תשומת הלב והסבלנות, אחרת, אתה מכניס אותה

לסכנה עצומה, ואפי' היא הכשרה בנשים. קבלת ילד - קבלת פקדון, תשמור עליו. ילד מתלהב מצעצועים ושטויות, אל תתן לו הבלי עולם שלא צריכים אותם, שאפשר לחיות בלעדם. להפוך את הבית לבית מקדש, ושם לחיות בקדושה. ובית המקדש נמצא בלב כל יהודי, כדברי חז"ל: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך לבו של כל אחד ואחד. (עיין אלשיך תרומה).

איפה שריפת הבהמות!?

מה הכוונה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, מה עשו בבית המקדש? מה היתה העבודה בבית המקדש? "שריפת הבהמות", שרפו בהמות! אפשר ללמוד מכאן, אם האדם שורף בתוך הלב שלו את הבהמות - אז יש לו בלב בית המקדש, אבל אם לא שורפים בלב את הבהמות, שהיא הגשמיות והבלי העולם, אז הלב אינו בית מקדש. המעכב לבית המקדש הוא, התאוות הבהמיות שהלב חומד אותם, ובוזה לא נותן למחשבות קדושות להכנס. יש לנו לב גויי במקום לב יהודי, אוי, כמה רחוקים אנחנו מהקב"ה, הרי אפי' תפילה אחת, "עמידה אחת", 5 דקות להיות קשור רק עם הקב"ה - לא מסוגלים, ברכת המזון אין סבלנות לברך, עושים "דיאטה" מברכת המזון, במקום לחם - אוכלים עוגה. שונאים את ברכת המזון, כי לא מסוגלים לשבת 2 דקות ולהיות קשור ודבוק עם הקב"ה. אנחנו כ"כ בהמיים, שכבר לא נהנים ממשוהו רוחני - זה לא חביב עלינו. ע"י הבלי עולם הזה - אנחנו מתרחקים והולכים מהקב"ה ומעוה"ב.

לברך על החביב תחילה

אוצר החכמה

חז"ל כותבים (נדרים פא) שחורבן ביהמ"ק היה כי לא ברכו בתורה תחילה. וקשה, מה ההדגשה תחילה? האם בסוף כן ברכו? אלא הפירוש הוא: כתוב במשנה יש לפניו 2 מינים, מברך על החביב תחילה, וא"כ, בזמנם כשהיה להם שתי אפשרויות להתעסק. לדוגמא: להתעסק עם הרהיטים והדירה לשבת וללמוד תורה, אז קודם הם התעסקו עם הרהיטים, ואם נשאר זמן היו הולכים ללמוד. דרגה ראשונה של תכלית החיים לא היה תורה, אלא גשמיות. ורק דרגה שניה, היה תורה, ובגלל זה נחרב ביהמ"ק. א"כ, לסיכום זהו הבדיקה של האדם, אם רוצה לדעת כמה הוא רחוק מהקב"ה, שיבדוק קודם כמה הוא קרוב להבלי העולם הזה, וכן להיפך. וה' יעזור שנזכה להידבק רק בקב"ה, ויקויים בנו הפסוק "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום".

הרה"ג הרב שמשון פינקוס שליט"א (א)

"מכל משמר נצור לבך כי ממנו תוצאות חיים"

התאספנו פה לזכרו של האברך המיוחד הרב ר' יהושע זלץ זצ"ל, והמטרה כעת לדבר דברים לזכרו, וביחד עם זה דברי התעוררות. אבל כיון שדרך ארץ קדמה לתורה, צריך אני להסביר איך זה שאני זה שעומד כאן! אני יודע היטב שאני נמצא בבית הכנסת לדרמן, ברחוב רשב"ם, ואיזה תלמידי חכמים גדולים ומופלגים יש כאן... ואיך אני מעיז לעמוד ולדבר במעמד זה, אבל משל למה הדבר דומה? נהג נוסע באוטובוס, פונה ימינה ומתנגש עם משהו, נוסע שמאלה ועושה עוד תאונה, נגש אליו איזה ילד ואומר לו אדוני הנהג למה אתה נוסע כך, למה אינך נוסע כמו שצריך! עונה לו הנהג, מי אתה שתאמר לי מוסר?! וכי אתה יודע לנהוג יותר טוב, נראה אותך! עונה לו הילד דוקא בגלל שאתה הנהג אני אומר לך, אם אני הייתי הנהג הייתי אומר לעצמי, אם אתה הנהג צריך לומר לך! וכן גם לעניינינו, אני הקטן עומד לפניכם ואומר למקום הקדוש הזה, אתם הרי הלב של העולם, עליכם נאמר "מכל משמר נצור לבך כי ממנו תוצאות חיים", אז אני שואל אתכם איך נתתם לכזה ת"ח, כזו שושנה, איך נתתם לו לעלות לשמים?! מה תגידו לי - מי אתה שתאמר לנו מוסר? לכן אני מקדים, שאדרבא מפני שאני כלום, אבל אתם הלב של העולם - הכל תלוי בכם. בדרך כלל דרשנים מדברים בנוסח "אנחנו" צריכים להתחזק, אבל כאן איני יכול לומר "אנחנו" מי אני לכלול את עצמי עם ציבור קדוש גדולי עולם כזה, ולומר "אנחנו" צריכים חיזוק. אבל אני כן אומר - איפה אתם?! תלמידי הישיבות שיושבים כאן, תינוקות של בית רבן, אתם הלב של העולם, אתם הנהג! איך אתם נותנים שתהיה כזו מגיפה בעולם, שנקטפים כל כך הרבה שושנים כאלו, מדוע לא עשיתם מספיק לעצור את השריפה הזאת?! נמצאים פה התלמידי תשב"ר של ר' יהושע זצ"ל, אני שואל אתכם, עליכם עומד העולם, איך נתתם לרבי כזה לעזוב אתכם לעלות לשמים!?

מורי ורבותי! לא פשוט מה שקורה לאחרונה, ממש "תשתפכנה אבני קודש בראש כל חוצות", דודי ירד לגנו ללקוט - כ"כ הרבה שושנים, תלמידי חכמים צעירים, נשים צדקניות, כאן בא"י ובאמריקה, ממש חורבן שקט רח"ל...

ומי אני לדבר כך? בחובת הלבבות כתוב, כשהיו נביאים בישראל הקב"ה דיבר ביד הנביאים, וכשאינו נביאים הקב"ה נותן בלב המוכיחים והדרשנים מה לדבר, ואם יאמרו למוכיח גם אתה כך... משל למה הדבר דומה? אחד נוסע בכביש ועשה עבירת תנועה, ובא שוטר ועוצר אותו, האם אומר הנהג לשוטר למה אתה עוצר אותי? גם אתה נוסע כך וגרוע ממני... הרי השוטר אינו בא בטענה בשם עצמו, אלא זה המקצוע שלו, ואף אחד אינו מקפיד עליו. אני פה עושה תפקיד כמו שוטר, אבל למען האמת הקב"ה הוא המדבר אלינו דרך המוכיחים. אין אני המדבר כאן, אלא צעקה גדולה מן השמים אלינו, (יחזקאל י"א) אהה ה' אלקים - כלה אתה עשה את שארית ישראל.

חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום

ידוע שיש שני מהלכים של הנהגה אצל הקב"ה, יש "משפט", ויש "חסד ורחמים", וכל מי שעומד בדין לפני הקב"ה צריך לפעול בשני דרכים אלו. משל למי שיש לו משפט, ראשית דבר הוא משתדל ע"פ האמת והיושר שתצא צדקתו לאור. ודבר שני, הוא מחפש פרוטקציה ושולח קרובים שימליצו

עליו. כך כשאנו ניגשים לפני הקב"ה לדין בראש השנה, דבר ראשון שאנו עושים, שלשים יום לפני המשפט – מרבים בתשובה וחרטה ועזיבת החטא ותפילה וצדקה. אבל כשמגיע ר"ה אנו עוברים לשיטה אחרת לגמרי, מחפשים פרוטקציה – אצל השי"ת עצמו שהוא אב הרחמן, ובזכות האבות הקדושים שימליצו בעדינו, וצועקים – אבינו מלכנו, זכור ברית אברהם, ואז עיקר בקשתנו היא שלא יבא השי"ת עימנו בדין, "ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי". כך הוא בראש השנה, והוא הדין בכל פעם שמידת הדין מתוחה, מלחמות, עצירת גשמים, גזרות קשות, – צריך שני דברים, העיקר, תשובה ותיקון המעשים, ואחר כך בקשת רחמים ועוד ענינים סגוליים, כגון ענין של צדקה – שמצילה ממות, שכך הטבע של מצות צדקה שמבטלת עונש מיתה, ועוד דברים מיוחדים לבטל גזרות קשות – לומר איש"ר בכל כוחו, שגם זו סגולה שטבע ה' בבריאה.

נדבר כעת על ענין שהוא לכאורה ג"כ סגולה לעצירת מגיפה. הובא בטור (סי' מ"ו) בשם הגאונים, מה שאמרו (מנחות דף מ"ג) חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, כי בזמן דוד המלך כל יום היו מתים מאה נפשות מישראל, ולא היו יודעין על מה היו מתים, עד שחקר דוד המלך והבין ברוח הקדש ותקן להם לישראל מאה ברכות בכל יום, עיין שם. וזו אחת משבע מצוות דרבנן. והנה לכאורה למה לעצירת מגיפה תיקן דוד המלך דוקא מאה ברכות? למה לא מאה פרקי תהילים! או לתת לצדקה מאה פרוטות בכל יום?

אני רוצה להציע תשובה כזאת. דוד המלך ראה שמלאך המות משתולל, ר"ל, ויש עכשיו עידנא דריתחא נוראה, לעשות תשובה יסודית על כל הדברים שצריכים תיקון, זו עבודה קשה ולא בשביל יום יומיים, והרי בנתיים יש שריפה ונופלים חללים והזמן דוחק. צריך משהו מהיר, פעולת הצלה, זריקה ישר לתוך הלב שתעצר המגיפה תכף ומיד, לכן תיקן דוד המלך מאה ברכות שהן סגולה לפתוח שערי ברכה ולסתום פיות המקטרגים, דומה למעשה הקטורת של אהרון הכהן, ואח"כ אחרי שנעצרה המגיפה, ישבו בישוב הדעת לתקן מה שצריך, ולעשות ע"פ כל גדרי התשובה.

מאה ברכות – לדבר עם השי"ת

אבל עדיין למה דוקא מאה ברכות, ודאי שיש בזה כונה עמוקה, אבל מה שנראה בפשטות הוא כך, מה המטרה של מאה ברכות בכל יום? מה זה פועל בעולם – אנחנו לא יודעים, אבל אולי בשביל להבין קצת נביא משל: כשיש כעס בין שני ידידים ותיקים, זה לא רק כעס רגיל בתוך הלב פנימה, אלא התפרצות בקולות וברקים, הטבע הוא שכפי מה שהיו ידידים קרובים יותר – כשנופל סיכסוך – אז הכעס והברוגז איום ונורא יותר. וכיון ששיא הקורבה היא עם דודי ורעי, בין כנסת ישראל להקב"ה, לכן כשאין עושים רצונו של מקום מידת הדין כועסת, ויש שואה... אינקביזיציה... רח"ל, אז מה עושים במצב כזה? עושים שלום! איך עושים? נחזור למשל: יש ברוגז בתוך המשפחה, יש טענות אחד על השני ולא מדברים, מה עושים? ניגשים לשני הצדדים ואומרים להם: תראו, נכון שיש טענות, אבל תשאירו את זה למחר, דבר ראשון תתחילו לדבר אחד עם השני, תשוחחו – כי זה שובר את המחיצות, את הטענות תשאירו לפעם אחרת, אבל דבר ראשון לשוחח, כי כשלא מדברים זה האסון הגדול ביותר, וכשמתחילים לדבר, הלב נשפך, הכעס יורד ונעלם, וחזור זכרון האהבה והחיבה ואז אפשר גם להשלים את השאר.

דוד המלך ראה שיש מגיפה ר"ל, יש כעס... אילו היו מדברים אחד עם השני – לא יכול להיות

כזה כעס, אלא שפשוט לא מדברים עם השי"ת, "בשפתיו כבדוני ולבם רחק ממני" - השפתיים נעות אבל הלב אינו חי! הוא לא מדבר, וכשלא מדברים - אין שלום בית. מה זה שלום בית? זה רק כאשר שני הצדדים משוחחים ומעריכים אחד את השני בכל שטחי החיים, יש קשר חי ותמידי, ואחת הנקודות המרכזיות איך שזה בא לידי ביטוי בפועל, היא בהכרת הטובה. נותנים לך משהו - תאמר תודה! נותנים לך לאכול, מביאים מתנה - אומרים תודה! דוד המלך בא להכניס בנו את ההרגש איך שכל חיינו הם מתנה מהקב"ה, כל מהלך החיים מבוקר עד ערב - זה חסד!! נותנים לך כח לאכול, לראות, לדבר, - תגיד תודה, זו תקשורת בין הצדדים המבטלת את כל הכעסים.

דוד המלך גילה לנו שיש כח סגולי נפלא בכל ברכה שהאדם מברך. וכותב המהרש"א בחידושי אגדות על מסכת ברכות ל"ה. "כי הברכות מורידים שפע הברכה מלמעלה, וכשאנו מברך על דבר שנהנה, הוא מפריד ומשחית שפע הברכה והקדושה הנמשך לכנסת ישראל מאביהם שבשמים". אבל מה המובן הטבעי של מאה ברכות - לדבר עם השי"ת - זה הכל! ואז יש רחמים, יש אבינו מלכנו - יש ישועה.

1234567 ת"ת

כיצד לברך "פוקח עיוורים"

אדם קם בבוקר, פוקח עינים והוא רואה... וכך בכל יום - "הוא רואה", וכי זה דבר פשוט?! אתם יודעים איזו מתנה נפלאה זו מאת הבו"ת, הנה אם אשאל כאן ילד שהיה לו בר מצוה, ויש כאלה שקבלו מתנה מצלמה, ודאי היה לך שמחה גדולה מזה, נכון שאמרת כמה פעמים תודה רבה על זה, עכשיו בוא ונעשה חשבון כמה זמן תחזיק לך המצלמה הזו? כמה פעמים היא תתקלקל, לפעמים התמונות לא כמו שצריך, פה אין בטריות, פה אין "פלש", וכו'. והנה הקב"ה נתן לך שתי מצלמות משוכללות אחת בימין ואחת בשמאל, והן קשורות למח שלנו פלאי פלאים, ושם במח זה נהפך כהרף עין מקרני אור לתמונות צבעוניות חדות וברורות, והן עושות מאות מליוני תמונות במשך מאה עשרים שנה רצוף!! בלי להחליף פילם! איזה תמונות! עם צבע מלא, עם פוקוס אוטומטי, והמצלמה הזאת גדלה יחד איתנו עם הגיל, אתם יודעים כמה שווה מצלמה כזו? וכי שייך להמציא דבר כזה?! ומה בסך הכל רוצים ממך? שתאמר יפה תודה רבה! שתברך בכוונה בא"י אמ"ה פוקח עיוורים!! מה זה פוקח עיוורים, תלכו ברחוב ותסגרו את העינים שתי דקות, תראו מה זו "עין", מה זה "פוקח עיוורים".

מה ניתן להרויח ע"י ברכת אשר יצר כראוי

מורי ורבותי! אני רוצה לדבר על נושא משונה - על ברכת "אשר יצר", אני חושב שאפשר לקבוע ברורות - אנחנו לא מברכים "אשר יצר", זו ברכה שאין לה "מזל", ארוכה ולא מובנת כ"כ, פתאום באמצע הכולל, באמצע החברותא, צריך להפסיק, ומזדרזים מה שיותר.. וחוטפים איזו נדנוד שפתים וגמרנו. אח"כ כואב פה.. כואב שם.. למה כואב? למה? כי לא יודעים לדבר יפה!! לא יודעים להגיד תודה על הבריות!

ואם תשאלו איך אני יודע לקבוע דבר זה? מנין לי שלא מברכים אשר יצר כראוי? אני אספר לכם: כולכם שמעתם על ר' שלום שבדרון שיהיה בריא, הוא מספר על כח התפילה של תשב"ר, (מובא בנחלת אליהו בהקדמה) רבו ר' אלי' דושניצר זצ"ל ניגש אליו פעם ואמר לו אתה הולך לירושלים,

היות שיש לי פרדס למכור, ואני טורח ומצטער כבר הרבה זמן ולא עולה בידי למכור, ובירושלים יש יהודי פלוני "מלמד" הוא מכיר אותי, ואני בקשתי ממנו שיאמר עם הילדים כמה פרקי תהילים שיהא לי לזכות למכור את הפרדס, ולא שיאמר איתם באמצע הלימוד ח"ו אלא בצהריים לפני שהולכים הביתה, אבל הרי אתם יודעים שהוא טרוד במצוות הרבה, ומפני טרדותיו שכח לומר תהילים עם הילדים, ואבקשכם לעשות לי טובה ולהזכירו על זאת, ושואל ר' שלום שבדרון את הצדיק הנשגב ההוא: מנין יודע רבינו ששכח? והשיב מיד בזה הלשון: עובדה! עובדה! כי עדיין לא מכרתי את הפרדס!! ר' שלום עצר כח שלא להתפרץ בהתפעלות מהלימוד הגדול הזה של אמונה ובטחון... ונסע לירושלים... והנה הוא רואה ברחוב לפניו את ה"מלמד" ההוא וספר לו... המלמד נאנח אנחה גדולה ואמר אוי לי באמת שכחתי... ומיד חזר לחיידר כי היה כמה רגעים לפני הצהריים ואמר עם הילדים תהילים... ואחרי שבוע ימים מכר אותו גדול את הפרדס.

ועל אותו משקל אני גם כן אומר שיש לי ראייה ברורה שלא מברכים "אשר יצר", ואני לא מדבר על - כוונה! כי גם מילה במילה כמו שצריך לא אומרים!! איך אני יודע? הנה עובדה! עובדה! כ"כ הרבה אסונות, מחלות רח"ל, אם היינו מברכים כמו שצריך "ברוך אתה ה'... רופא כל בשר ומפליא לעשות" לא היו קורים אסונות וצרות נוראות כאלו, אם היינו אומרים כמו שצריך "ברוך אתה ה' אמ"ה שהכל נהיה בדברו" לא היו כאלה קשיי פרנסה... פשוט לא מדברים עם השי"ת, מבליעים מילים, שם ה' לא אומרים כמו שצריך, לפחות לומר מילה במילה שתהיה "ברכה", ויהיה מציאות של רופא כל בשר.

להכיר טובה לבורא עולם

שלוש פעמים ביום מתפללים שמונה עשרה לפני בורא עולם, זוהי שעה שיש לנו פגישה רשמית עם המלך, אלו הרגעים שהאדם מביא הביתה פרנסה - הן הפרנסה של המזונות הגשמיים והן הרוחניים שמבקשים מבורא עולם, אבל הבאת פרנסה זו עדיין לא הבחינה של שלום בית, שלום בית זה מאה ברכות, שאז ניתנת צורה אחרת לכל שיגרת החיים, לשתף את השי"ת כביכול בכל תנועה, לדבר ולשוחח עם בורא עולם בכל עת, ולהכיר טובה. מקבלים פרוסת לחם - תודה, מים - תודה, וזה מעורר קשר וחיבה ומשפיע ברכה על עצמו ועל העולם כולו.

הקב"ה לימד אותי מה זה אשר יצר. היתה לי פעם תאונת דרכים, פה נשברו לי הצלעות.. ופה האגן... לקחו אותי לבית החולים, ואני שוכב שם בחדר מיון וכל הרופאים סביבי, אבל לא תפס אותי פחד, והנה אני מרגיש צורך להוציא מים, ביקשתי מהרופא והביאו כלי מיוחד והנה אני לא יכול, לא מצליח, אוי, איזה פחד תפס אותי, אני לא יכול לשכוח את זה, כל התאונה היתה כלום בעיני לעומת הפחד שלא הצלחתי להוציא מים, ואח"כ, אחרי שלשה ימים, והקב"ה עזר, וברכתי "אשר יצר", זו היתה ברכת אשר יצר הכי טובה שברכתי בחיים שלי, ואם כן כשאנו הולכים לשרותים והכל בסדר! איזה חסד! וכי לא מגיע להקב"ה תודה רבה כראוי על זה.

להרגיש את חסד ה' יום יום

מורי ורבותי! אני שואל אתכם שאלה: שמעתו על הגאון מוילנא, על ר' ישראל סלנטר, ועוד גדולים שהיה להם ענין מיוחד ללמוד ברציפות. כמה שיותר שעות על גבי שעות. ממש רציפות נוראה בלי

הפסק, ומה ההסבר לזה? ראיתי במאירי במשלי שמסביר על הרציפות של תלמוד תורה, שכח תורה והשפעת המצוה נכפל בכל רגע נוסף שלומד ונעשה פי שנים, ארבע, שמונה, שש עשרה, וזה נהיה מליונים מליונים - לא יאומן כי יסופר. א"כ אני שואל אתכם יהודי כזה כמו הרדב"ז, החזו"א, יושבים ולומדים ברציפות נוראה, וכח התורה שלהם מתעצם מרגע לרגע... והנה פתאום הקב"ה מביא למצב שצריך לצאת - אסור ללמוד! למה הקב"ה מפסיק אותי? אני בטוח שיש לכם פירושים טובים להסביר את זה, אבל אני חושב שהסיבה, מפני שסוף סוף בשביל ללמוד צריך לחיות וצריך בריאות, וצריך לשאוב כל הזמן כל פעם מחדש ממקור החיים, ומהו מקור החיים ההכרה מהיכן בא החיים. הקב"ה רוצה שהאדם ירגיש את החסד שעושה איתו, ויכניס את הכרת הטוב להשי"ת בשיגרת החיים, וידבר וישוחח עם בורא עולם, מפני שזה המקור לעצם החיים, וכמו בלי לאכול א"א לחיות, כן בלי להודות על החיים והבריאות נסתם המקור. מה קורה, הוא נכנס, הרי אסור לחשוב באותו רגע בד"ת, אלא רואה מה רבו מעשיך ה', כמה חסד, ב"ה אני בריא והכל בסדר, הוא מתבונן בזה, ומודה להשי"ת, ואח"כ הוא יוצא ומברך בשמחה עצומה "ברוך אתה ה'... אשר יצר את האדם בחכמה... רופא כל בשר" ואז הוא ממשיך חיים ובריאות בשביל עצמו, ובשביל כל העולם כולו, ואחרי שמילא עצמו מאוצר הבריאות, יכול הוא לחזור לתלמודו.

בברכת אשר יצר אנו אומרים "גלוי וידוע לפני כסא כבודך שאם יפתח אחד מהם... אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך, ברוך וכו'. פעם חשבתי שלכאורה הברכה נפסקת באמצע, זה לא כמו שאנו מכירים בברכות אחרות שיש להן המשך - "לכן יהי רצון מלפניך...". לדוגמא: ב"אתה חונן" אנו מוסיפים אחרי ומלמד לאנוש בינה, לכן "חננו מאיתך... וכן בכל המקומות, אבל "באשר יצר" אחרי שאמרנו "אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך"... מפסיקים! ומדוע? הרי חסר העיקר שאנו מבקשים משהו? והתירוץ הוא שבאמת כאן לא צריך להוסיף כלום, ומשל למה הדבר דומה: ילד ניגש לאבא שלו ואומר, אבא, אם לא תקנה לי אופניים אין לי איך לנסוע, עונה לו אביו לא נורא זה לא דחוף, נראה פעם אחרת. ילד ניגש לאביו, אבא אם לא תלמד איתי משניות אני לא אבין כלום, עונה האבא נכון שזה יותר חשוב מאופניים, אבל כעת אני עסוק אולי יותר מאוחר, אבל אם הילד אומר לאבא אם לא תעשה לי כך וכך - תיכף אני מת!! האם הילד צריך להוסיף משהו על זה!! כך זה ברכת אשר יצר, פה אנחנו מדברים על החיים והבריאות שלנו, רבוננו של עולם גלוי וידוע לפני כסא כבודך שאם תעזוב אותנו לשעה קלה ויפתח או יסתם אחד מהם אני מת!! כאן לא צריך להוסיף כלום, זה הכל - הבקשה מובנת מאליה.

עם ישראל - השמיעני את קולך

עם ישראל צריך רפואה, צריך רחמים מרובים. אני לא יודע איך פה בבהכ"נ, אבל אצלינו באופקים בקריאת התורה, שאומרים מי שברך לחולה, והחזן מתחיל מי שברך אבותינו אברהם... משה אהרון דוד ושלמה... פתאום מהומה! באים במרוצה מכל הצדדים שמות ועוד שמות, חולים ועוד חולים! ממש מרגישים בחוש שיש "ריתחא", צריך לחשוב על כל אחד מהשמות איך שכל החולים האלה שוכבים במיטה ומתפוצצים מיסורים! יש אש! יש שריפה! צריך לפתוח את שפע הברכה שתיקנו לנו, לכן אני עומד פה ופונה לקהל הקדוש הזה בשם עם ישראל, תדעו לכם שעיני כל ישראל אליכם, למקומות התורה המפוזרים בעולם שהם הלב של עם ישראל, תרחמו! תברכו כמו שצריך

יש פה ילדים צעירים - תשב"ר - אתם יכולים להתרגל לזה, זה לא מדרגה גדולה ולא קדושה עליונה! זה פשוט הרגל נעשה טבע, לומר "אשר יצר" מילה במילה, ואז תראו איזה חיים טובים יהיו לכם. אתם צריכים לגדול, יש לכם הורים, אחים, אחיות, רבנים שילמדו אתכם, הם צריכים להיות בריאים, מאה ברכות זה "עצם החיים", "רופא כל בשר" זו הנקודה של הרפואה לעם ישראל, להגיד מילה במילה, להפסיק לרגע, הנה אנו כעת עומדים לפני חג השבועות, וגם שם אנו רואים שכל הענין של קרבנו לפני הר סיני עוד לפני קבלת התורה, זה להיות קשור עם השי"ת, "ישקני מנשיקות פיהו" - נשיקה מהקב"ה, ומה הקב"ה אמר: "עם ישראל" "השמיעני את קולך"! לשמוע אותך! "אנא!! תדברי איתי", תדברו אלי בכל שטחי החיים!! ורק אח"כ מתן תורה שזו הגדלות, שזו הדבקות הגמורה, אבל לפני הדבקות, - לדבר איתי, לדבר!! בואו ונסיים עם תפילה שהקב"ה ירפא את חולי עמו ישראל, ושלא יהיה אסונות ותאונות, והקב"ה ברוב רחמיו יתן בריאות, ונזכה במהרה לגאולה שלימה בב"א.

מעלת הנעלבים ואינם עולבים לכפרת עוונות

כתב בספר יסוד התשובה בשם הקדוש רבי משה קורדוויירו, על פסוק (איכה ג, ל) "יתן למכהו לחי ישיבע בחרפה". זה לשונו: המעולה מכל התשובות למרק החטאים והזדונות והפשעים היא סבילת העלבונות והחרופים והגדופים, והוא מועיל יותר מכל המלקויות וסגופי תעניות שבעולם, כי אם יסגף עצמו יחליש כוחו, ויבטל מתלמוד תורה למאן דלא אפשר ליה ונקרא חוטא, וכן במלקויות וכהאי גוונא. אמנם במדה זו של סבילת עלבון, תאכל ותשתה ועונותיך מתכפרים.

שים לבך, אם יאמרו לך לבחור איזה דבר לכפרה, ויאמרו: האם תרצה הפסד ממון או שרפה או נפילת בתים? בודאי תאמר לא! אם יאמרו: תרצה לקבל עליך מיתת בניס? בודאי תשיב חס ושלוש, אלא אתה ה' תשמרם! אם יאמרו: תרצה לקבל עליך חולי קדחת חמימי או קרירי? מיד ירתע לבך ותאמר רחמנא ליצלן! תרצה לקבל עליך מיתה וגיהנם? בודאי תשיב חס ושלוש ה' יצילני! אם כן אמור לי במה תתקן בחיך מה שפגמת בעולמות עליונים ובמעלות כפי מחצב נשמתך, מיום היותך על האדמה, והשטן רודף אחריך עד החרמה, ומכל עבירה נעשה קטיגור שהוא יורד ומסטיף עולה ומקטרג. ולכן זאת העצה שתשמח בחרפה אם יחרפוך בני אדם, והיה בעיניך כאלו אכלת ושבעת, עד כאן לשונו. זהו פרושו של "ישבע בחרפה". ואתה בני תשים בדעתך גודל הטובה שהיטיב לך אביך שבשמים להזמין לך איש לחרפך באהבתו לך, להצילך מענשים גדולים המוכנים לך עבור עונותיך, תתן הודאה ושבח לאביך שבשמים בלב שמח על הטובה שהיטיבך בחמלתו עליך. ועוד מוסיף השלי"ה הקדוש וישמח בחרופים יותר מאכילת מעדנים. ובספר שערי קדושה חלק א' שער ו' כתב: ואם עיני שכל לך היה לך לחפש אחר מי שיצער לך, כי חיים אתה מבקש לך.

(ספר מנוחה וקדושה)

הרה"ג הרב שמשון פינקוס שליט"א (ב)

אחריות כבידה רובצת היום על כל אחד

אחד היסודות החשובים ביותר לת"ח ולכל יהודי, הוא להבין מה קורה סביבו, ומתוך כך לדעת את המוטל עליו בשעה זו. בכלל זה בחורי ישיבה צריכים לדעת את גודל ערכם וחשיבותם. אמנות ישראל היא, שהכל תלוי בכם - בני תורה!! למרות שאתם לא מרגישים את זה, ועל כן יש לכם אחריות מיוחדת לדעת ולהרגיש את התפקיד המוטל עליכם.

את ההגדרה הכללית של הדור שלנו חשבתי להגדיר ע"פ משל. משל לילד שובב המשחק כל היום כרצון לבו ואיננו שומע לכל ההזהרות שאומרים לו. יום אחד הוא משחק בכדור ורץ אחרי הכדור לכביש, ומכוננית.. דורסת אותו, נשברו לו הידים, הרגלים, הצלעות, אישפזו אותו בבי"ח, אבל ההורים שמחים שבי"ה נשאר בחיים. מטבע הדברים שבתקופת שהותו בבי"ח וגם זמן מה אחרי זה עד שיתאושש כראוי, ההורים מפנקים אותו, כל מה שמבקש נותנים לו. מביאים לו מתנות לרוב ומוחלים לו על כל השטויות שעושה, לא צועקים עליו ולא מתנהגים עמו ביד קשה, וכמובן הילד מתרגל ומתפנק יותר מדאי, עד שמגיע זמן שההורים אומרים עד כאן, אי אפשר לפנק כך את הילד כל החיים, ומתחילים לאט לאט לדבר איתו בשפה קצת יותר קשה. וכיון שהילד כעת מאד מפונק, צריך לתת לו לפעמים קצת מכות ולדרבן אותו חזק כדי שיבין וישתנה, עד כאן המשל.

והנמשל, כפי שאתם יודעים, עם ישראל עבר לפני חמשים שנה טרגדיה נוראה מאד, רוב בנין של עם ישראל היו למאכולת אש, כל הישיבות הקדושות, גאונים וקדושים, אדמורי"ם רבנים וראשי ישיבות - עד שנתקיים ממש "ערו ערו עד היסוד בה". מטבע הדברים, אחרי מכה כזו הקב"ה מפנק אותנו, והביא אותנו לארץ הקודש ולאמריקה ואירופה, והיו לנו עכשיו ארבעים שנה של שלווה ושפע שלא היו כדוגמתם, לאף אחד ב"ה לא חסר, ושלא יחסר - דירה ובגדים לחם ותענוגים, רואים בחוש את השפע היורד משמים בכל העולם כולו, ואם מותר להגדיר בלשון מליצית, אפשר לומר את דברי הגמ' (גיטין נ"ז), שבע שנים זיבלו כרמיהם מדם הרוגי ביתר, וכן אנו אוכלים פירות שגדלו כתוצאה מהדם של אותו הדור.

וכמו במשל, אי אפשר להנך כך ילד לעולם, "וישמן ישורון ויבעט", אני חושב שכל אחד רואה שהקב"ה התחיל לדבר איתנו בשפה אחרת, מבית אנו שומעים על אסונות, מחלות, צרות משונות, ומחוזק תשכל חרב, רק להזכיר לכם את האסון שהיה לא מזמן בארגנטינה, והאסון עם האוטובוס בת"א. ודברים כאלה, אנו יודעים, עלולים להתרחש, ה' יצילנו, בכל פינה בעולם. סובבים אותנו למעלה מעשרים מליון ערבים רוצחים, ובמדינות הערביות בכללותם יש למעלה משלש מאות מליון ערבים הרוצים להשמידנו, והשנאה והטרור הולכים וגודלים מיום ליום, ודעת הקהל העולמית מסכימה איתם. כל אחד רואה ומבין שאם חיינו בדור של שלווה בלי דאגות, לאחרונה הקב"ה מדבר איתנו בשפה אחרת - זה לא מה שהיה פעם. ואם תשאלו - ומה זה נוגע לנו? בחורים צעירים צריכים לדעת את האחריות הרובצת עליהם. שמענו על ילדים בני עשר או שתים עשרה בזמן השואה שהתנהגו כמו מבוגרים בני חמשים, מחמת האחריות הכבידה שרובצה עליהם. וגם עכשיו זה זמן לא פשוט, כל בחור יש לו אחריות. על הורים. על האחים והאחיות. ועל עם ישראל כולו.

הקב"ה מדבר ברורות - "עבדות"

בכלל הגישה לעבודת ה' יש טעות חמורה המושרשת אצלנו, ההסתפקות במועט - כאילו ממני לא נדרש יותר. אתן דוגמא: אדם בעל תשובה, אתמול הוא היה מחלל שבת בפרהסיא ובתוך נ' שערי טומאה, והשי"ת ברוב רחמיו העיר לבו והוא חזר בתשובה, ועכשיו הוא בתהליך של עליה ואוחז באיזו מדרגה בסולם העליה, והנה קרה והוא נמצא באיזו חנות, וחפש משהו לאכול, וזה היה בלי הכשר - והוא אכל... מה בעצם עבר במחו באותו רגע כשהוא אכל, הוא עושה חשבון כזה: רבוננו של עולם, תראה, וכי בעצם אני חייב כאן משהו, וכי אני חייב לשמור שבת ולאכול כשר, הרי כתוב בתורה עבר אדם עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר, ואני עברתי ושניתי אלפי פעמים, ובכל זאת בטוב ליבי לא נשארתי חילוני - כמו המשפחה וכל החברים, הנה בטוב ליבי ויתרתי בשבילך על כדורגל בשבת ועל עוד דברים רבים כאלה, א"כ רבוננו של עולם - האם אני חייב לאכול דוקא "בד"ק"... בשביל אחד כמוני, אם זה לא חזיר - זה כבר די והותר.

ונמשיך בדוגמא עם אדם בדרגה יותר גבוהה - בעל בית חרדי, קובע עיתים לתורה, ואף משתתף בשעור דף היומי כל יום אחרי העבודה. הוא חוזר הביתה אחרי השיעור, מתיישב לנוח ליד ארון הספרים, ושולח ידו אל... - העיתון! מה עובר במחו בשעה שבולע את העיתון: רבוננו של עולם, אני הרי לא אברך, ואם כן בעצם איני חייב בלימוד הגמרא, ואם בכל זאת התנדבתי בטוב ליבי ללמוד הדף יומי, נראה שזה די והותר, וזה מספיק בשבילי רבוננו של עולם, מה עוד תאמר לא לפתוח עיתון?! בבקשה השי"ת - אי אפשר להלחץ את האדם יותר מדאי! ונמשיך הלאה לתת דוגמא מבחור ישיבה, אם זה אחרי שנגמר הסדר, או בבין הזמנים, וכבר למד עם החברותא שעתיים, מה הוא חושב: - רבוננו של עולם, למדתי שעתיים - זה כבר מספיק - וכי רואים בחור לומד בבין הזמנים, ואף אני רק לפני שנתיים בבין הזמנים הסתובבתי כל הזמן ולא למדתי כלום, ואילו היום אני משתדל ומתאמץ ולומד שעתיים - זה מספיק לי, הרי האמת ניתנת להאמר, אני לא מהמתמידים החייבים ללמוד כל רגע...

הדוגמאות האלו ורבות כמותן משקפות טעות גדולה בכל השקפת היהדות שלנו, כל ההבנה מה זה יהודי היא מוטעת אצלנו. היסוד של היהדות זה "עבדות", "אנא עבדא דקודשא בריך הוא". כל אחד יודע שעבדות היא בכפיה. לא מזמן היה תשעה באב ואז למדנו איך שאנו בעבדות, "אם תאבו ושמעתם - טוב הארץ תאכלו, ואם תמאנו ומריתם - חרב תאכלו", הקב"ה פונה אל כל יהודי ויהודי בציווי ברור - "כי לי בני ישראל עבדים", הוציאנו ממצרים להיות לו לעם סגולה - לעבדים, ללמוד תורתו ולפרסם שמו יתב', ועל זה קיבלנו פקודה - "והגית בו יומם ולילה", ולמה - מפני שזה רצון הבורא! נאמרו ונשנו מאמרים הרבה להסביר את העבדות הזו ורוב חביבותו, אבל למעשה זה אינו משנה כלום, - יש כאן עבדות! והדבר הזה הוא בין אם אתה חילוני או שהיית כך פעם, בין אם אתה בעל בית או בחור ישיבה - השי"ת עומד עליך עם חרב שלופה וגוזר - תלמד תורה יומם ולילה ואל תבטל אף רגע. וזה גם בדורינו, הקב"ה תופס אותנו בגרון ומחזיק בידו ומדבר איתנו בשפה ברורה מאד - "והגית בו יומם ולילה", ואם לא - אז, רח"ל, מחלות, אסונות, רוצחים, מחבלים. וחז"ל אמרו בשמו יתב' ברורות: (שבת ל"ד) בעון ביטול תורה... ובנים מתים. מורי ורבותי, אתם אולי לא שומעים כ"כ על כל מיני מקרים, אבל אני שומע רח"ל הרבה מאד, מעל ומעבר, השם

ישמרנו, בשבוע זה בלבד הייתי באזכרה של אשה צעירה שנפטרה מהמחלה והשאירה תשעה ילדים קטנים, והייתי באזכרה של בחור בן שמונה עשרה שנהרג בתאונת דרכים, ואחרי שגמרתי את הדרשה אמרו לי, למה לא הזכרת שלפני יומיים נפטרה כאן בחורה בת עשרים, ואמרתי, שלא ידעתי - והכל בשבוע זה. הקב"ה מדבר איתנו ברור, כביכול, לא מוצא חן בעיניו הלימוד שלנו, מה שהיה היה, אבל כשהזמנים מתקדמים הוא דורש יותר, והגית בו יומם ולילה, ולא מוותר.

והגית בו יומם ולילה - כראוי

פעם הראשונה שהשי"ת דיבר איתנו עד כדי כך קשות היה בחורבן בית ראשון, חז"ל מספרים שהיו נהרות של דם, וכן בחורבן בית שני זיבלו כרמיהם שבע שנים מדם הרוגי ביתר, ועשה אדריאנוס גדר סביב כרמו מהרוגי ביתר בגובה ד' אמות - ואלו שנהרגו היו קדושים וטהורים. דבר זה שאלו לחכמי התורה ולא פירשו, עד שהשי"ת אמר - על עזבם את תורת, אומר הר"ן בשם רבינו יונה (נדריים פ"א) שהסיבה שלא הבינו מפני שלא היה שום ביטול תורה בדור ההוא, אבל הקב"ה בוחן כליות ולב גילה שהתורה לא היתה מספיק חשובה בעיניהם לברך עליה בתחילה - היינו שלא היה מספיק התלהבות, והמליצה - לא ברכו בתורה תחילה, הרי אדם המברך על דבר מאכל, הרי יודע הוא ומרגיש שאם יום אחד אינו אוכל כח החיים נחלש, לעומת זאת כשלא לומד יום אחד אינו מרגיש איך שחסר לו חיים... - והיה חסר להם ההרגש וההתלהבות של תורת חיים.

נתאר לעצמינו ילד לומד בחיידר והוא מקשיב ויודע את כל החומש, לומד וחוזר, אבל בלי התלהבות, האם מגיע לו עונש? - איני יודע, אבל זאת אנו כן יודעים, שאין העולם שלנו, זה עולמו של השי"ת, והוא מנהיג את עולמו כפי אמיתת רצונו, והוא דורש התלהבות ואף מקפיד על כך - עד כדי כך. ובחז"ל ובמדרשים האריכו איך שצריך להיות הלימוד מתוך יראה ושמחה, ותלמיד הלומד לפני רבו ואין שפתותיו נוטפות מר - תכוונה (שבת דף ל'), אנחנו לא מבינים למה מגיע עונש כ"כ גדול, וזה לא ענינינו למעשה.

הקב"ה משנה עיתים ומחליף זמנים

אם נתבונן בהסטוריה נראה איך לפני חמשים שנה היתה שואה, ולפני זה היו גזרות ת"ח ות"ט, ולפני זה היו האינקוויזיציה, ועלילות דם ופרעות, וגירושין, ומסעי צלב. יש ספר, שבט יהודה, שמציין את כל השמדות שעם ישראל עבר, קראתי שם, ועשיתי חשבון שבערך כל ששים עד שמונים שנה היה שמד לעם ישראל ונהרגו עשרות אלפים ר"ל, ואח"כ היתה תקופת רגיעה, ואח"כ שוב המצב התערער והיה שוב שמד. ואמונת ישראל - שזה לא חייב להיות ואפשר לעכב את זה. אנחנו ת"ח צריכים לדעת איפה אנו אווזים, אנחנו שומעים קולות וברקים, וכ"א רואה את התסריט שיכול להביא לנו אסון אם לא נתעורר. בתשעה באב קראנו "בעטף עולל ויונק ברחבות קריה, לאמותם אמרו איה דגן ויין", יש כאן הערה נוראה, הרי התינוק הזה אינו זוכר מה היה לפני שלשים שנה, הוא עוד לא נולד אז, הוא זוכר לפני שבועיים, ומה הוא אומר לאמא, אמא אני רוצה יין, הוא לא ביקש מים, היינו שהחורבן קרה בפתאומיות וביום אחד, אתמול היה כל טוב בבית והיום אין כלום עד שנדבקת לשון יונק בצמא. ושלמה המלך צועק - "מה שהיה הוא מה שיהיה", האם אנו יודעים מה מונח במילים אלו... , כמה שזה מפחיד ומחייב אותנו... , הקב"ה משנה עיתים ומחליף את הזמנים, זה

שהמקרה מלא ויש כסף ויש שיעורי תורה זה לא מבטיח לנו שלא יתהפך העולם ביום אחד, ה' ישמרנו.

עד כמה תובעים כל אחד

בכלל חיוב התורה המוטל עלינו יש תמיהה גדולה מאד. התורה ניתנה מתחילה לדור דעה, כולם קדושים שזכו למדרגת נבואה במעמד הר סיני, הם קבלו את התורה לפני שלשת אלפים וחמש מאות שנה, ואמונת ישראל שהתורה לא תהא מוחלפת, היא מדברת לכל הדורות - אותה תורה שדיברה אז מדברת גם לנו. ומעתה אני שואל, מה הביאור בזה? איך יתכן שהפסוק "והגית בו יומם ולילה" שנאמר ליהושע בן נון קדש הקדשים, נאמר גם לקטנים כמותינו, ואיך יכולים אנו לעמוד בזה ולהסתדר עם זה. או לדוגמא: בתוספתא של התנאים הקדושים לפני אלפים שנה כתוב בזה הלשון, "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעוה"ז ואין לו חלק לעוה"ב: ע"ז ג"ע וש"ד ולשון הרע כנגד כולם". (ומספרים שהח"ח לא הזכיר את התוספתא הזו בספרו, כדי לא להפחיד עד כדי כך, אבל היום, שלבנו לב אבן, שום דבר אינו מזעזע אותנו ומותר כבר להגיד כל דבר). אני שואל אתכם, הרי התוספתא נכתבה בזמן רבי עקיבא ור' טרפון ושאר התנאים שהיו גיבורים כאריות נגד היצר, הם היו יכולים להסתדר עם זה, אבל הדורות ירדו, ולאחר מאתיים שנה באו האמוראים, ואח"כ הגאונים, ראשונים ואחרונים, עד שהיום צריך מקרוסקופ אלקטרוני כדי לראות איזה ג'וק קטן - זה אנחנו! ואיך יתכן שאנו עם כוחות חלשים כ"כ נסתדר עם תוספתא כזו שבעצם נאמרה בזמנו לתנאים? וכן מה שאמרו חז"ל "כשם ששכר תלמוד תורה כנגד כולם, כך עונש ביטול תורה כנגד כולם! כלומר אחד שמבטל תורה זה יותר גרוע מאשר אם היה עושה את כל העבירות שבעולם, אוכל ביוה"כ, מעשן בשבת וכו', החז"ל הזה נכתב גם לאמוראים הקדושים וגם לנו - אותה תורה ואותה דרישה! יש מישהו שיכול להבין את זה? ובאמת שזה לא מעלה ולא מוריד אם מבינים או לא, צריך לקבל את זה כעובדה. למרות הדור הירוד שאנו נמצאים בו, ולדעת מה מוטל עלינו לעשות ועד כמה לשאוף ולהגיע.

שמעתי שסיפר ר' נפתלי טרופ ז"ל על הח"ח, לא שמעתי את הסיפור במדויק, שיום אחד הוא ז"ל ועוד אחד שמעו מאחורי הדלת את החפץ חיים מדבר לעצמו, החפץ חיים עשה כמו הצגה, כאילו שנפטר, ואמר, ישראל מאיר מת, כולם באים ללוויה, ישראל מאיר עומד בפני בי"ד של מעלה, ושם מתחילים לבחון אותו, האם תלמודו בידו, ואומרים לו נו... תתחיל במסכת ברכות... ומספר ר' נפתלי שהח"ח התחיל לומר בע"פ מסכת ברכות עם המפרשים... עוד דף ועוד דף, ואחרי הרבה זמן פתאום נתקע במשהו, ואז מתחילים צעקות - אוי, איך זה שישראל מאיר לא יודע, איזו בושה וכלימה, ור' נפתלי טרופ שהיה אדם רך מטבעו ברח מרוב התרגשות, והשני המשיך לשמוע את התוכחה עד שפתאום הוא שומע צעקה - "הוא חי או מת"?... הרי הוא עדיין חי! שיעשה תשובה יש עוד אפשרות לתקן... שילמד! ואז נגמרה ההצגה.

ועכשיו אנו שואלים את עצמינו, הרי האמונה שלנו שכל אחד מאיתנו יעלה אחרי הפטירה לבי"ד של מעלה ושם ישאלו את כל אחד ואחד, נו... תתחיל מסכת ברכות... תתחיל "מאימתי"... אהה אתה לא יודע, אוי, ויתחילו צעקות, ואח"כ אולי תתחיל שבת... ערובין... פסחים... מורי ורבותי תדעו לכם

זה לא העולם שלנו, אנחנו נמצאים בעולמו של הקב"ה, ויתבעו מאיתנו את הכל, זו האמת של התורה.

ולעצם ענין התמיהה נאמרו דברים רבים, בשם האר"י ז"ל אמרו שהיום מחמת ירידת הדורות נחשבת עבודה קלה לדרגה נעלה ונשגבה, מה שבזמן התנאים והאמוראים היה צריך להרבה יותר מאמץ, משום שלפי הדור כך הסייעתא דשמיא, היום כל מצוה אפילו קלה, חשובה כמו מצוה גדולה של פעם.

ניצול כל הכוחות בשלמות

ולי נראה יסוד גדול בענין, עם הווארט של הבית הלוי, והוא יסוד שכל עולמו של היהודי תלוי בו. מעשה שהיה אצל הבית הלוי, שהלך פעם בדרך רחוקה ונתקע בדרך באמצע הלילה, חושך גמור היה בחוץ ושלג וקור גדול, ניגש לאכסניה אחת ודפק על הדלת הנעולה, בעל האכסניה שלא הכיר מי דופק לא רצה לפתוח את הדלת... לבסוף לאחר הרבה הפצרות נתן לו להיכנס לשכב ליד התנור... אבל לא יותר מזה, לא מיטה לישון ולא משהו חם לשתות, וכל זה בטענה שאין לו מקום פנוי ונגמר האוכל וכך... והנה אחרי כשעה שוב שומע בעל האכסניה דפיקות בדלת, הוא ניגש לשאול מי שם? ועונים לו הרבי מקוידנוב אמור להגיע, בקיצור בעל האכסניה פתח את האורות, ופתאום יש אוכל ויש תה, וסעודה גדולה, ומקום מכובד לשינה לכל החסידים, ובאמצע כשיושבים כולם ב"טיש" רואה הרבי איזה יהודי שוכב ליד התנור, אמר לשמש שיגש ויזמינו לבוא לשולחן לשתות משהו, השמש הולך ורואה שזה "הבית הלוי", הוא רץ בבהלה ומספר להרבי, והרבי פותח בצעקה, בעל האכסניה ניגש מבוויש וביקש מחילה מהבית הלוי, והתנצל ואמר, לא ידעתי שזה ר' יושע בער. הבית הלוי ענה לו כך: כתיב "כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב וכן לא יעשה", מפרש רש"י וכן לא יעשה היינו שאומות העולם גדרו עצמם מעריות. ולכאורה למה צריך את התוספת שאומות העולם גדרו עצמם מעריות, וכי אין הדבר די חמור מפני שהיא בת יעקב, ומסביר הבית הלוי, שהתביעה היא כך, אם היה מותר לעשות כך לבת גויה, ורק מפני שהיא בת יעקב אסור, היינו פוטרים אותו, שהרי שכם לא ידע את המיוחדות של בת יעקב, ונקרא אנוס ופטור, אבל כיון שגם לגויה אסור לעשות כך, שהרי אומות העולם גדרו עצמן, והוא הוסיף על כך ופגע בבת של יעקב, מעתה יתבעו אותו לא רק על נוכרית, אלא גם על בת יעקב. ופנה הבית הלוי לבעל האכסניה ואמר, אם ליהודי פשוט שמסתובב בחוצות ודופק לך על הדלת מותר לך להתנהג כפי שהתנהגת, ורק לר' יושע בער הגאון אסור, אתה, שלא ידעת שזה ר' יושע בער, נקרא אנוס ופטור, אבל אם גם ליהודי פשוט אסור להתייחס כך, מעתה יתבעו אותך על הכל, שזלזלת ביהודי ועוד זלזלת בר' יושע בער.

את המעשה הזה עם הבית הלוי שמעתי בפעם הראשונה לפני כשלושים וחמש שנה כשיצאתי מבית המדרש לא בשעה שבע שנגמר הסדר, אלא חמש דקות לשבע, פגש אותי אחד מראשי הישיבה ושאל, שמשון היכן אתה הולך - זה הרי מוקדם? אמרתי לו שכבר חמש דקות לשבע, והוא אמר לי תסתכל בשעון... וראיתי שבאמת עשר דקות לפני שבע, והתנצלתי שטעיתי, ואז סיפר לי את כל הסיפור, וסיים ואמר, אם מותר לצאת מבית המדרש חמש דקות לפני שבע ורק שאתה לא ידעת שזה עדיין עשר לפני שבע, אתה אנוס ופטור, אבל אם גם בחמש לפני שבע אסור לצאת, ואתה הרי יצאת עשרה דקות לפני שבע, יתבעו אותך על כל העשר דקות.

והדבר הזה הוא יסוד גדול לכל מידת הדין. הנה לדוגמא, כתוב בחז"ל הסוטר לועו של חברו כסוטר לועו של שכניה, כלומר אדם שמכה את חברו כאילו היכה כביכול את השכניה, וכשיבוא יומו יאמר לו הקב"ה יענקלה למה הרבצת לי? וכי עשיתי לך משהו, הרי צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו, ועוד מה קיבלת ממני כל החיים, והוא יענה, לא התכוונתי ח"ו, חשבתי רק להכות את יצחקל, ואז עונה לו הקב"ה, אם לתת סטירת לחי ליצחקל מותר, ואתה לא העלית על הדעת שאתה סוטר לשכניה, - אתה אנוס ופטור, אבל אם גם את יצחקל אסור להכות, ואתה כן הכית, יתבעו אותך גם על כבוד השכניה הקדושה. והוא הדין למה שסיפרנו על החפץ חיים, הקב"ה יאמר בבי"ד של מעלה יענקלה תתחיל מברכות... ויענקלה עונה איך יתכן שאדע את כל הש"ס בעל פה, אין לי כישרון של רבי עקיבא איגר או של החפץ חיים, מן השמים יענהו, אמת שאין לך כשרון כמו רע"א, אבל כשרון למקצת יש לך, עכ"פ, לכך וכך, וא"כ, אם מה שיכולת לעשות והיה בידך כן עשית, ויותר לא יכולת, על כל השאר אתה אנוס ופטור, אבל אם מה שיכולת לעשות גם לא עשית, ולבסוף במציאות ביטלת את כל התורה כולה - יתבעו אותך על כל התורה כולה!!

עכ"פ זה נורא ואיום מה שיתבעו מאיתנו, הכניסו אותנו, קטני קטנים, בתוך הנעליים של התנאים והאמוראים, ויתבעו אותנו על כל מילה שכתובה בגמ' אם קיימנו את זה, יתבעו אותנו כמו שיתבעו את רע"א על "והגית בו יומם ולילה", כי חיובי התורה לא משתנים מזה לזה, יתבעו אותנו על כל מה שביאר ה"נפש החיים" איך שנתנו בידי לומדי התורה את הנהגת שמים וארץ וכל העולמות!! יתבעו אותנו על כל תאונת דרכים ועל כל מחלה שפוגעת בכל יהודי בעולם. וכלשונו של הנפש החיים על החז"ל דע מה למעלה ממך, "שכל הנעשה בעולם ובעולמות הכל "ממך הוא" ועל פי מעשיך נוטים לכאן ולכאן", - ואיך יוצאים מזה.

עצה - איך להצליח בעבודת ה'

אבל האמת בזה שישנה רק עצה אחת ויחידה איך לעבור את העולם הזה ולצאת ידי חובה, ואסביר את זה עם מעשה שקרה. בבית חולים מסויים היה מחסור ברופאים, ובאחת המחלקות הקשות, שהיה צריך לשלשה רופאים למשמרת לילה השאירו רק רופא אחד, והזהירו אותו, שאם יהיה מקרה חרום ומצב שאינו ניתן לשליטה, שיטלפן ויוציק עזרה וישלחו מיד עוד רופא לעזור לו. לסוף מה שחששו קרה, והיה לאותו רופא ליל בלהות, עומס גדול שאי אפשר לתאר, והוא רץ ממיטה למיטה במסירות נפש אבל לא הצליח להשתלט על הכל, וחולה אחד נפטר מחוסר טיפול. העמידו את הרופא למשפט, והוא הסביר לשופט שזה פשוט היה למעלה מכוחות אנוש, ותיאר איך שעבד במסירות נפש כשהיה לבדו, רופא אחד לכל המחלקה כולה, אבל השופט לא קיבל שום טענה, הרי הודיעו לך ברור שאם לא תסתדר, תרים טלפון ותבקש עזרה, למה לא עשית כך?!

והנמשל הוא: כשאנחנו נטען לפני הקב"ה, נתת לנו תורה שמתאימה לצדיקים כמו רבי עקיבא ורבי טרפון, סוגיות קשות שגם הרשב"א בקושי ידע להסתדר איתם, חייבת אותנו ב"והגית בו יומם ולילה", כשציווי זה מתאים לכוחות ולהתמדה של הגאון מוילנא. צוית - לא לדבר לשה"ר, לשמור על העינים, האוזנים, ועוד ועוד, כ"כ הרבה לא יכולתי, יענו לו מן השמים - כל זה אינו פוטר אותך, למה לא פנית לבקש עזרה? כשהתפללת שמונה עשרה, למה לא צעקת מקירות לבך - הושיעה ה', ואז הייתי עוזר לך!

מורי ורבותי, עלינו לדעת שאנו חיים בדור שאי אפשר בשום אופן להסתדר לבד, ואם יושב כאן בחור ישיבה ומתכנן את החיים שלו לעתיד... איך שיתמיד, ויעשה חזרות ועל ידי כך יזכור את כל הש"ס, וגם מתכנן איך יתקן את המידות הרעות שלו... וחושב שעם השתדלות גדולה יוכל להצליח, תדעו שאותו הבחור הוא פשוט משוגע! הוא לא יודע באיזה היקף ועוצמה מדובר ומה מחייבים אותו! הרי מדובר על תורה שתפורה על תנאים כמו ר' עקיבא ועל מידות שתפורות על ר' ישראל סלנטר, הקב"ה מחייב אותנו חיובים כאלו שבקושי רש"י הקדוש הסתדר איתם, והנה יושבים אנחנו וחושבים שאנו יכולים להסתדר בכוחות עצמינו עם כל זה?! הנה כל הספרייה הענקית כאן שאתם רואים, מי שחושב שיוכל לכבוש את כל זה הוא פשוט לא נורמלי, אלא מה העצה? התשובה היא אחת, תאמר: "רבש"ע תעזור לי", לאחוז כביכול בהשי"ת בתפילות ובבקשות. אבל זה לא רק ווארט של תפילה או שמונה עשרה, אלא פשוט לקחת את השי"ת איתך, ולהכניס אותו לתוך החיים עצמם, ואז - תראה איך הוא יעזור לך - הפלא ופלא. ומי שיש לו עדיין את הקושיא, מה השי"ת יעשה לי? וכי יעשה אותי ר' עקיבא איגר?, התשובה, איני יודע באיזו דרך יעזור לך, להשי"ת לא חסרות דרכים! בתהילים ע"ח כתוב ששאלו "היכול א-ל לערוך שולחן במדבר"? אנשים התפלאו איך הקב"ה הביא לחם ומים למליוני אנשים ארבעים שנה במדבר?! על השי"ת לא שואלים שאלות! להקב"ה יש פטנטים גאוניים, כביכול, כל העולם שלו והוא מחזיק אותו תלוי באויר על בלי מה, להקב"ה יש פטנטים וזה לא מטריד איך ומה, רק את זה נדע, כי מי שהולך כל הזמן עם השי"ת, מדבר איתו, שופך שיח לפניו, ומרגיש שהוא כעת יחד איתו ממש, איזה פרח השי"ת יעשה ממנו, טעמו וראו כי טוב ה', יפתחו לפניו כל השערים בעזרת ה'.

לבקש עזרה מהשי"ת בכל מצב

ויש הרבה שיודעים היטב שאי אפשר להסתדר בלי עזרה מהשי"ת, וראו שרק על ידי תפילות רבות וצעקות אפשר להצליח, אבל עדיין יש כאן סכנה של טעות, ונביא משל ממכונית, בא בעל המכונית מבקש להניע ואינו מצליח, מפני שהמצבר נחלש, מה עושים, מבקש ממישהו שיתן דחיפה חזקה מאחוריו, ועל ידי כך המנוע נדלק, והוא מוציא את ראשו מהחלון וצועק מאחוריו, יישר כח על הדחיפה, והמכונית מעתה נוסעת במהירות גדולה לבדה.

הרבה חושבים שכך גם הסדר בלימוד תורה. היה בחור חלש בישיבה קטנה, וראה שאינו מצליח, ביקש מעומק הלב סייעתא דשמיא, ואמנם נפתח ליבו, וכאילו שהמנוע נדלק, יישר כח השי"ת על הדחיפה, מעתה אני לומד ומסתדר לבד - אוי איזו טעות הוא טועה!! מי שמרגיש כך לעולם לא יצליח בחיים, אלא מה כן, הרבר דומה למבקש דחיפה מחבירו כשיודע שאין לו מנוע כלל במכונית! והכונה דחיפה - תדחוף אותי עד הבית, וכי איזה אדם עושה טובות כאלו, אבל כך דרכו של הקב"ה כשמבקשים ממנו יתב', צריך לבקש מהקב"ה עזרה, דחיפה ועוד דחיפה ולדעת שאין לנו מנוע כלל, עוד דחיפה, כל הזמן, עד שהמשיח יבוא. אי אפשר לעבור את החיים בלי זה, ובסוגריים, מי שחושב שרש"י והרשב"א הקדושים כן יכלו להעביר את החיים עם מנוע משלהם בלי שהשי"ת דחף כל הזמן, הוא טועה! הגמ' אומרת (נדה דף ע:): מה יעשה אדם ויחכם? שאלה כ"כ חשובה ונוגעת לנו, איך להיות גאון? מה שכל אחד שואף, והגמ' לא מתרצת רק תלמד בישיבה הכי מוצלחת, תלמד עם החברותא הכי למדו, תשמע שיעורים מהרמ"ם הכי למדנים. גם זה מוכרח. אבל זה לא מספיק, אלא

- ירבה בישיבה ויבקש רחמים! כלומר, שיחד עם כל ההשתדלות, שום דבר לא יביא אותך לתכלית - רק השי"ת, יבקש רחמים ממי שהחכמה שלו.

אני חוזר ואומר לכם בחורים יקרים, זה א-ב של היהודי, רק כך תצליחו לבנות את החיים, בלי הקב"ה איתנו כל הזמן - לא שייך להצליח, צריך לבקש עזרה ולהרגיש שהשי"ת איתך כל הזמן, הוא מקשיב לכל מילה שלך - לא שייך להצליח בלי זה, אני אוהב לספר בדיחה של ר' אורי זוהר, יש לי התלהבות גדולה מזה, ר' אורי מספר, שלפני שנפרד מכל החבר'ה החילונים שם, בקשו ממנו, אורי תגיד לנו בדיחה אחרונה, הוא סיפר להם, היו שני בחורים עם כיפות נוסעים על אופנוע, ראה אותם שוטר ואמר לעצמו אני רוצה לתפוס את הדתיים האלה ולתת להם רפורט, השוטר בשקט נסע אחריהם שעה שלימה, אבל לא הצליח לתפוס אותם בשום עבירת תנועה, הם נסעו לפי החוק בלי שום סטייה קלה, אחרי שעה שלימה פקעה הסבלנות שלו, והוא עוצר אותם ושואל, איך זה שלמעלה משעה אתם נוסעים בלי שום עבירת תנועה, הם ענו לו, מה אתה שואל, וכי אינך יודע שאלקים איתנו, כששמע את זה השוטר צעק - תפסתי אתכם, קבלו רפורט - "שלשה על האופנוע"... איזה יופי הסיפור הזה, ההרגשה עם השי"ת צריכה להיות כ"כ חזקה, כ"כ ברורה, כמו שלשה על האופנוע, ורק ככה אפשר להצליח בעבודת ה', בלימוד, ובקיום המצוות. בלי זה אי אפשר להיות ת"ח, בלי זה אי אפשר לצאת מהעולם הזה עם צורה של יהודי, רק לקחת לתוך החיים בכל רגע את השי"ת, לבקש סיעתא דשמיא, ולהתפלל כראוי.

היכן פוגשים במיוחד את השי"ת

מורי ורבותי, איפה התחנה ששם פוגשים במיוחד את השי"ת? דרך איפה מביאים את השי"ת לתוך החיים? התחנה הזו - היא שבת קודש, וזו המהות של שבת קודש. בואו ונגדיר מה זו "שבת"? כשאנו מגיעים לחג הפסח אנו אומרים הגדרה מאד ברורה - "זמן חרותינו", וכשמגיעים לסוכות אומרים - זמן שמחתינו, וכשמגיעים לר"ה - כולם יודעים - זמן של שופר, משפט, ויראת שמים, וכן שבועות - זמן מתן תורתנו, אבל מה עם השבת? מה צריך לומר בתפילה, ותתן לנו את יום השבת זמן.. אכילת געפילטע פיש.. טשולנט.. מה זה שבת? ותתן לנו זמן.. ואולי ח"ו זמן ביטול תורתנו - זה השבת?! שאין סדרי הישיבה, ועכ"פ מה זה שבת. התשובה היא: שבת היא יום שנפגשים עם השי"ת, יום של השי"ת! המילה "שבת" היא - שהעולם שותק, שובת מפעולה גשמית, יש רק את הרבנו של עולם, והוא משפיע בשבת דבקות רוחנית וכל שפע טוב, וכדברי חז"ל במעמד הר סיני, בשעה שהקב"ה נתן תורה כל העולם כולו שתק, ציפור לא צייץ וכו', העולם הגשמי נעצר. ואז נשמע "אנכי ה' אלוהיך". מתן תורה היה בשבת, כי בשבת העולם הגשמי בטל, אין פרנסה ואין טרדות עולם, יש רק הקב"ה והוא מזמין אותנו לסעודה אצלו, ומבטיח לנו שאם נקיים שלש סעודות בשבת יציל אותנו מג' פורענויות, מחבלו של משיח, מדינה של גיהנום, ממלחמת גוג ומגוג, ואם נתענג איתו בשבת יתן לנו נחלה בלי מצרים (שבת קיח).

חז"ל אומרים במסכת שבת (דף י:): על שבת קודש "מתן שכרה לא עביד לגלויי", השכר שזוכים לקבל משבת, המתנות הנפלאות שיש בשבת - הם נסתרים ולא גלויים. זוהי אולי הסיבה שלא יודעים לנצל את שבת, יש כלל בעולם: היהלומים היפים ביותר נמצאים במקומות המוזנחים והפחות ידועים. היהלומים שיש בשבת הם מכוסים - "לא עבידא לאגלויי". שבת נקראת "מעין הברכות" - המעיין

שאפשר לשאוב משם את כל הברכות שבעולם, את כל ההצלחות שכן תורה צריך - אפשר לשאוב משבת.

בית המקדש ושבת קודש - הלב של העולם

יש לכאורה הקבלה שווה בין שבת קודש ובית המקדש. בשבת מצינו הרבה הלכות על כל התנועות ופעולות של האדם, ממש בדקי דקות. בשאר הדינים בכדי לעבור עבירה צריך מעשה רציחה, מעשה גניבה, לעומת זאת בשבת, בתווה הכי קטנה אפשר להיכשל בחלול שבת. וכן העונש של חילול שבת קשה מעונש שאר עבירות, ברציחה במזיד יש הרג, אבל בגניבה אין עונש מיתה, ואפילו שורף ס"ת - במלקות, אבל בשבת, על תנועה הכי קטנה, כמו להוציא שמנת מהחלב - יש סקילה, שהוא העונש חמור ביותר. וכן בבית המקדש מצינו הרבה הרבה הלכות ופרטי דינים שמקפידים על כל תנועה של האדם ועל כל מחשבה בדקי דקות, לדוגמא: זר המקריב - חייב מיתה, מחוסר בגדים - חייב מיתה, שלא רחוק ידיים ורגלים - מיתה, הבגדים מעט ארוכים - עבודתו פסולה, מעט קצרים - פסולים, כהן שעובד בדחילו ורחימו ויש בבגדו איזה כתם או חציצה הכי קטנה - חייב מיתה, ביאה ריקנית - סתם לראות את המנורה - חייב מלקות, מחשבת פיגול - פוסלת, כהן גדול נכנס לקדש הקדשים קשור עם חבל, מדוע? כי שם אפי' על מחשבה דקה לא רצויה - הכהן שובק חיים וצריך לגרור אותו... להבין קצת את הפשט בזה, רק כדי לטעום מעט את טעם המצוה, נמשיל במשל: רופא שעושה ניתוח ברגל או ביד - צריך לדייק מאד כדי שהניתוח יצליח, ואם נכשל בסטיה קטנה של כמה מילימטרים אין זה אסון בנפש. אפילו אם יאבד יד או רגל, אבל האדם נשאר חי ונשמתו בקרבו. אבל כשבא רופא לנתח בלב או במח שם צריך כבר דיוק מיקרוסקופי, סטיה הקטנה ביותר מסכנת לא רק את אותו האבר אלא את כל הגוף. כך בנמשל: בית המקדש הוא הלב והמח של כל העולם, כל העולם ניזון מבית המקדש, וכמו שמביא רש"י את דברי חז"ל על הפסוק "נטעתי עץ כל פרי", שהיה יוצא מבית המקדש גידים וכוחות לכל מדינה ומדינה בעולם לגדל בה את העצים המתאימים לה, ושלמה המלך בחכמתו ידע מקום הגידים ושתל בירושלים עץ כל פרי. ולכן בבית המקדש המצוות והדינים הם כ"כ עדינים ומדויקים, עד שהחריגה הכי קטנה זה אסון - וחייב מיתה. וכך "שבת קדש", במקביל לביהמ"ק, היא הלב והנשמה של כל היהדות, ולכן גם שם הדקדוק כ"כ גדול. בית המקדש מהותו - השראת השכינה, כמו שאומרים חז"ל במדרש תנחומא בחוקותי: "נתאוהו הקב"ה לקבוע לו דירה בתחתונים יחד עם בניו". ואומרים חז"ל מתחילת בריאתו של עולם - שכינה בתחתונים היתה (בר"ר י"ט במד"ר י"ב) כך שבת קדש היא זמן השראת השכינה - הקב"ה רוצה להתקרב אלינו יותר. באותו רגע שיהודי אומר בתפילה "ופרוס עלינו סוכת שלומך" - הוא נכנס לסוכה של השראת השכינה. ואומרים חז"ל (זח"א מ"ח) שבת נקראת סוכת שלום, וכשהיא שורה ומתפשטת בעולם, כל הרע שבעולם מסתלק, ונשאר רק רוח קדושה בעולם, ואז העולם שמור, ולכן לא צריך לסיים בהשכיבנו בשומר עמו... כי קדושת השכינה של שבת שומרת על העולם.

תכלית ביהמ"ק לכפר על עוונותינו, כמו שאומרים בהגדה "ונתן לנו את בית הבחירה לכפר על עוונותינו", אמרו חז"ל למה נקרא שמו לבנון - שמלבין עוונותיהם של ישראל, "צדק ילין בה" - שלא לך שם חטא. וזה באמת תכלית הכל, דהרי המחיצה המבדלת והמרחקת אותנו מהבורא ית"ש הוא החטא, "כי עונתיכם היו מבדילים בינכם ובין אלקיכם" (ישעיהו נ"ט), א"כ היופי של ביהמ"ק הוא בזה

שמבטל המחיצות, אין חטא, וכן אותו ענין בשבת, אומרים חז"ל (שבת קי"ח) כל השומר שבת בכל כחו אפילו היה עובד ע"ז כדור אנוש - מוחלין לו, חז"ל אומרים (בשבת קי"ט) הנכנס לשבת קדש ואומר בתפילה "ויכולר" - באים מלאכי השרת ומסירים עוונותיו מעליו. בביהמ"ק יש שלחן ומנורה ובגדי כהונה, וכן בשבת, שלחן ומנורה ובגדי שבת. אומרים חז"ל (שבת קי"ד) מנין לשנוי בגדים מן התורה שנאמר "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים", מפרש מהרש"א - היינו בגדי שבת שנלמד מבגדי כהונה. בביהמ"ק יש קדש הקדשים - שהוא מקום הארון והתורה, כך קדש הקדשים של שבת הוא - "לא ניתנו שבתות לישראל אלא לעסוק בהם בתורה", שזה הלפני ולפנים של שבת קדש.

מהו המובן של שולחן שבת

מהו המובן של שולחן שבת. בביהמ"ק מצינו הלכה: כהן המקדש בחלקו - אינה מקודשת, משום ש"משלחן גבוה קא זכו", "בשר הקדש" - אינו של הכהן, אכילת הכהנים בביהמ"ק היתה מסעודתו של הקב"ה, וכן גם בשבת יש בחינה של סעודתו של הקב"ה, "כל מזונותיו של אדם קצובים לו... חוץ מהוצאות שבת" - השי"ת משלם על הסעודה, "לוו עלי וקדשו קדושת היום והאמינו בי ואני פורע" (ביצה ט"ו:), כתוב בסידורים לומר לפני סעודת שבת "דא סעודתא... מה הכונה שם? - הכונה להכריז: זוהי לא סעודה שלך, זוהי סעודתו של המלך. וכמו בביהמ"ק הכהן היה האורח ולא בעה"ב, כך בשבת, לבשנו בגדי שבת, הדלקנו נרות, נכנסנו לביהמ"ק - שהוא שבת קדש, ואנחנו אורחים בסעודתו של המלך. א"כ כל החפצא של שבת, כל ההלכות שם - אלו הלכות של עומד לפני המלך! ולכן הדקדוק איום ונורא. ידוע על צדיקים שאימת שבת היתה חופפת עליהם כ"כ, עד שכבר מחצות יום הששי הידים לא נעו ולא זעו מבלי לחשוב קודם לאן הן הולכות, ממש כעומד לפני המלך! ההלכות של שבת - מטרתן להרגיש "עומד לפני המלך", עד "שבקושי התיירו לומר שלום בשבת", לומר שלום - זה כמעט חלול שבת, כי אתה מזלזל בכבוד המלך...! המטרה - לזכור עשרים וארבע שעות שהוא נמצא בבית המקדש.

תלמיד חכם - בבחינת שבת

וחנה יש עוד אחד - שלישי שמקביל לשבת ולבית המקדש, - התלמיד חכם. שיש בחז"ל, "תלמיד חכם הוא בבחינת שבת", בקהילות בחז"ל היה מנהג, שהגיע רב לאיזו עיירה, היו יוצאים לקבל את פניו בבגדי שבת דוקא, שת"ח נקרא שבת. ואת כל מה שפרטנו שהיה בבית המקדש ובשבת, יש גם בת"ח, על ת"ח חופפת קדושת השבת כל השבוע (עולת תמיד). הרמב"ם מביא הלכות מיוחדות לת"ח: סעודת ת"ח, בגדי ת"ח, ההקפדה על ת"ח היא בדקי דקות, ואומרים על זה חז"ל "וסביביו נשערה מאד", ת"ח צריך להזהר ביותר מחילול ה', כמבואר ביומא דף פ"ו היכי דמי חילול ה'? אמר ר' יוחנן, כגון אנא אם הלכתי ד' אמות בלי תורה ותפילין, מדוע ההקפדה עד כדי כך? - כי ת"ח הוא הלב של העולם, הוא מפעיל את העולם, כמו שמאריך נפש החיים מהפסוק - "ואשים דברי בפיך... לנטוע שמים וליסוד ארץ", ואומרים חז"ל אל תקרא בניך אלא בוניך, הם בונים את העולם! ולכן נקרא האדם עולם קטן (תנחומא פקודי, זח"ג לג:), ובאבות דר"ג כתוב ויצר באדם את כל מה שברא בעולמו (פל"ג), ולכן אצל ת"ח תזוזה הכי קטנה שלא נכונה - זה אסון. ניקח נקודה אחת של שבת קדש, שהיא מהווה את עיקר המהות של שבת, וגם מהווה את המהות של ת"ח. "שבת" מלשון... "שביתה ממלאכה", כשמגיעה שבת - יהודי צריך להיראות כמי שכל מלאכתו עשויה, אין

קלב

עסקים, אין עבודה, כל מלאכת החול עשויה, ונשאר רק עבודת השי"ת. כך אצל הת"ח, אחת הנקודות המהותיות בדרגה של ת"ח היא: שבהיותו עוסק בעבודת ה' - "כל מלאכתו עשויה", אין לו שום דבר אחר בעולם, כל העולם שותק ושובת! לדוגמא: הטלפון מצלצל באמצע ברכת המזון... הוא ממשיך לברך כמו עומד לפני ה'! כי הרי הוא מדבר עם הקב"ה ובשעה זו כל מלאכתו עשויה. אני מכיר ת"ח שנסע פעם לניו יורק, כל המזוודות היו כבר במטוס, נשארו כעשרים דקות והוא החליט לעמוד להתפלל "שמונה עשרה", וכך התפלל בשדה התעופה בשלוח ובמנוחת הנפש והאריך מאד... והפסיד את האוירון. שאלתי אותו איך עשית את זה? הרי הראש כ"כ מבולבל באותה שעה שמא יפסיד את הנסיעה... והוא ענה: "מה יש לי למהר, כבר הגעתי לתכלית - אני עומד לפני ה'. האמת שזוהי הלכה ברמב"ם בהלכות ביהמ"ק, כהן העובד עבודה בבית המקדש ושמע שהוא אונן - אם יוצא בבהלה עובר על לאו - "מן המקדש לא יצא", אפי' אם בשבילו חרב העולם, נגמר אצלו הסדר, אבל הוא עומד לפני ה'! תלך לאט במורא מקדש.

מספרים על עשיר אחד שהיה קמצן גדול, וכל אורח שהגבאי שלח אליו לסעודת שבת היה יוצא רעב כלעומת שבא. מה היה עושה אותו עשיר קמצן? כשהיה מיסב עם האורח היה שואל אותו שאלות רבות באמצע האוכל, כדי שהעני האורח יצטרך לענות לו, וכך יעבור הזמן ויסלקו מהאורח את המנה עוד לפני שהספיק לטעום ממנה. והנה הזדמן אצלו עני אחד ליצן ידוע והוא הודיע לגבאי שיפנה אותו לעשיר ההוא וכבר ילמד אותו לקח... בסעודה שואל העשיר מאיזה עיר אתה, עונה לו האורח מלייפציג (האורח ידע שאותו עשיר גר שם בעבר), העשיר מתלהב ואומר אני גרתי שם, האם אתה מכיר את פלוני... עונה האורח כן - הוא מת, העשיר הנדהם קם ממקומו ורץ לספר לאשתו... ובינתיים גמר האורח את כל המנה... מגיעה המנה השניה ושואל אותו העשיר האם אתה מכיר את אלמוני... עונה האורח: בודאי, הוא היה חבר שלי, אבל גם הוא מת... והעשיר רץ לספר לאשתו... ובינתיים האורח אכל סעודה דשינה... וכך זה מת... וזה מת... בסוף שואל העשיר: תגיד לי מה קורה פה, כל לייפציג מתו? מנקה האורח את שפמו משאריות האוכל האחרונות ועונה לו: כשאני אוכל - כל העולם מת! זה נפלא הספור הזה, כמה מוסר יש פה לעבודת ה'... כשאני לומד - כל העולם מת! כשאני מתפלל או אומר ברכה כל העולם מת. וזה ההגדרה של ת"ח, אתה נכנס לשיבה - כל העולם מת!, התחיל הסדר - זה נקרא עומד לפני ה' עד סוף הסדר. התחלת לברך "אשר יצר"... אל תזדרז, כל העולם מת!, מתחילים "שחרית" - תחזיק מעמד עד הקדיש האחרון, אתה עומד לפני ה', אל תברח! סוף התפילה זה גם חלק מהתפילה, זה הכתר של התפילה.

כיצד זוכים לשבת קודש

הקב"ה נתן לכל מועד את הכלים לזכות לשפע של אותו מועד, פסח קונים ע"י כל המצוות הנפלאות של ליל הסדר, - מצה, מרור, הגדה וכו'. בסוכות יש סוכה וארבעת המינים, בר"ה - שופר, ביוה"כ - צום, אבל שבת, איך קונים שבת? שבת קונים ע"י "אמונה"! אמונה, הפירוש להחדיר ללב מה שיודע השכל. וזה מפני שקדושת שבת שונה מכל שאר הקדושות. כל המצוות והקדושות הם כלים להקביל פני שכינה, אבל שבת קודש זה קדושת הקב"ה בכבודו ובעצמו, ולזה א"א לזכות ע"י שום כלים - רק במתנה! וכן אמרו חז"ל, מתנה טובה יש לי בבית גנזי - ושבת שמה, היינו שהיא כולה מתנה, ואת המתנה מקבלים ע"י אמונה - ע"י שמחדיר ללב כל הזמן - עכשיו שבת. "ויברך אלקים

את יום השביעי ויקדש אותו" - שבת נקראת מקור הברכות, היינו שהשבת בעצמותה היא "גנרטור" של קדושה, אין צריך למצוה מיוחדת כדי לזכות בה, אלא זכור את יום השבת, תזכור ואל תסיח דעת מהשבת, ואז - "הרחב פיך ואמלאהו". וסוף סוף את מה מקבלים במתנה זו, את הקב"ה, ואת כל המשמעות המונחת בו כביכול - נחלה בלי מצרים.

ומ"מ יש מצוה מיוחדת כדי לזכות לשבת, "והיה ביום השישי והכינו" - עיין ביאור הלכה ריש הלכות שבת, שיתכן שהוא דאורייתא, להכין עכ"פ משהו לכבוד שבת. ולכאורה מה המובן של הכנה זו, וכי עיי"כ קונים קדושת שבת, קדושת השי"ת, ע"י שמצחצח את הנעלים? ואם מכין "טשולנט" לשבת, וכי זה די כדי לזכות לשבת קודש השקולה כנגד כל המצוות? אבל התשובה, היות ששבת זו מתנה, למי הקב"ה נותן את המתנה, ומה המפתח להשיג אותה, לעשות "עסק" משבת קודש. כשהוא מבשל מטעמים לכבוד שבת קודש - אומר בזה - אני מצפה ומשתוקק מתי תבוא השבת - מתי יבוא השי"ת, מתי כבר תופיע השבת - הוא מבקש את המתנה - אז הוא מקבל. לכן אם תעשו עסק משבת, תזכו לשבת קדש קדשים. וכן כל השבוע לחשוב על השבת, עובר בדרך רואה ממתק יפה - זה יהא לכבוד שבת, קונה כובע בחנות, תאמר זה כובע לכבוד שבת, באמצע יום פשוט חושב, נו... מתי כבר תהיה שבת... עוד יומיים שבת... בכל פעולה לפני שבת תגיד - זה לכבוד שבת, הולך למקוה ומתרחץ - לכבוד שבת, עושה "סדר" לימוד לפני שבת - להתכונן לשבת, להכנס מתוך דברי תורה לשבת, וכן בשבת עצמה, בשעת הסעודות, לחשוב כל הזמן אלו סעודות של שבת - הסעודות של השי"ת.

דרך שבת קודש קונים ס"ד לכל החיים

ותראה דבר משונה, רוב השירים בשבת שונים משאר שירי המועדים, בפסח שרים "והיא שעמדה", בסוכות - "ושמחת בחגך", אבל בשבת שרים - על עצמו של יום "יום זה מכובד", מדברים על השבת עצמה. בפסח לא שרים פסח פסח פסח, אבל בשבת שרים שבת שבת שבת, שעצמותו של יום משפיע קדושה. וכן כל מצוה ותורה שעושים ולומדים בשבת שקולים בכוחם כאלפי פעמים אותה מצוה ביום חול.

ובמשך השבת תחשוב שכל העולם בטל - שובת, יש רק השי"ת... מעין עולם הבא, לכן הלבוש שונה בשבת, דיבור יום חול אסור בשבת, הכל בכדי להחדיר ללב - "עכשיו אתה לפני המלך" במעין עולם הבא... בקדש הקדשים, בביהמ"ק, ולכל זה צריך אמונה - להאמין שזה כך. תחשוב על זה שזה "חמדת ימים" - הכי קדוש מכל הימים, כל מה שתקנה בחנות מה שלא יהיה, תגיד - זה לכבוד שבת, לכבוד השי"ת, כך זוכרים שבת, ומקבלים אותה במתנה. וכידוע מתנות זה בלי חשבון, בלי מאמץ מיוחד זוכים ל"מציאות" שבזמן אחר לא ראויים לקבל! ולכן גילו לנו חז"ל "כל המענג את השבת נותנים לו משאלות ליבו" וכל המשמר שבת כהלכתא מוחלין לו אפילו על העוונות היותר קשים כע"ז (שבת קיח:), "ושקולה שבת כנגד כל המצוות כולם".

כל מה שדברנו הוא מפורש בחז"ל, וכן אמרו "שבת" - שמו של הקב"ה, וזה בעיקר ענין של הרגל, להתרגל לחשוב הרבה - מתי תהא שבת, ובכל הכנה תאמרו לכבוד שבת - ואז תראו בהוש איזה השי"ת מתוק יכנס וימצא בעולם שלכם - לא רק בשבת, אלא גם כל השבוע!! וכך אמרו חז"ל "כל

קלה

ששת הימים מתברכים משבת, יהיה לכם כל השבוע עולם של "אור", מכח הסייעתא דשמיא העצום שתקבלו מהשבת לכל השבוע.

אמרי תשובה

אם תקחו את הקב"ה, תאחזו בו - ואל תרפו, אין לכם מה לדאוג מכל העולם השחור שדיברנו עליו בתחילת דברינו, היצר הרע אומר, תפסיק לחשוב על השי"ת תשאיר אותו בחוץ, אבל אתה לא תשמע לו - תכניס אותו לתוך בית המדרש. אתה פוגש רשמית שלש פעמים ביום את השי"ת - תדבר אליו, תצעק ותבכה - ותראה איזה השי"ת יש לנו, ובמיוחד תפגוש את השי"ת בשבת. בשבת יש לרבנו של עולם "מאור פנים" מיוחד מאד, כביכול לא מקפיד, שכן אמרו חז"ל, בכל המועדים צריך להביא שעיר עיזים לחטאת, ולמה? כי מי אתה בכלל שתשמח לפני השי"ת, קודם תכפר על העבירות שלך ותביא קרבנות חטאת, אח"כ אתה ראוי לשמוח, אבל בשבת - אין חטאת ואין חטא, לא אכפת מי אתה! אם הגעת לשבת מסתמא אתה שווה וראוי לזה, ולכן בשבת אנחנו חברים וידידים של השי"ת, וזו הזדמנות לאחוז בו ולא להרפות, ואיך אוחזים? ע"י אמונה, תאמין שזה מעין עולם הבא, ותחדיר זאת ללב כל הזמן, יש חסידים שרים שיר שבת שבת, כי שבת - שמו של הקב"ה, ואז דרך השבת אתה מכניס את השי"ת לחיים שלך, ודרך התפילה ולימוד המוסר אתה מתקשר להשי"ת, ואז מגיעים לתכלית - לסייעתא דשמיא בלימוד, שזה תכלית הדביקות, כי רק עם השי"ת זוכים לניסים ונפלאות.

כששואפים להשי"ת - הוא בא

חז"ל אומרים שהמשיח יבוא באותה צורה שנגאלו ממצרים, איך נגאלו ממצרים? ע"י "ויזעקו בני ישראל" - בקשו והתחננו לצאת. הרי ידוע שרק חמישית נגאלו! ארבע חמישיות מתו באפילה, דהיינו מליונים מתו, ממש שואה! וזה פלא, איזו עבירה גדולה מסוגלת להמיט שואה איזמה כזו? אומר שם רש"י היתה להם עבירה אחת! הם לא רצו לצאת ממצרים, הקב"ה אומר להם כדאי לכם לצאת ממצרים, תזכו לקבל פני שכינה, והם באו ואמרו טוב לנו גם בלי "שכינה", אמר להם טוב לכם בלי השכינה, אתם לא מתלהבים מהשכינה ר"ל תקברו במצרים. וכך מהגלות הנוראה שלנו, איך אנחנו יוצאים ממנה? כשנרצה לצאת מהגלות - רק אז נצא, וכמו שהחפץ חיים אמר: אם חמשים אלף יהודים מחכים לר' יושע בער - הוא בא, אם המשיח היה יודע שחמשים אלף איש מחכים לו - הוא היה בא. כששואפים להשי"ת - הוא בא, כך זה בגאולה, כך זה בשבת קודש, וכך זה בסייעתא דשמיא לכל דבר, מי שמאמין בהשי"ת ומחכה לו, יזכה ויראה מאורות.

לסיכום מורי ורבותי, אצלינו שתיים ושתים זה ארבע, והמציאות היא מציאות, אבל אצל הקב"ה זה לא כך, הוא יתברך עושה את מה שהוא רוצה. נכון שאנחנו מודאגים מאד מהמחר, שומעים קולות וברקים, ואנו חיים בדור גורלי מאד, עכשיו זה בין השמשות - המעבר לתקופה אחרת, מי שיש לו אוזניים שומע את האזעקה, את הסירנה שבאה משמים, לא צריך לקרוא עיתון בשביל לראות באיזה חושך אנחנו נמצאים, אבל למען האמת זה מחייב שיהא כך, אנחנו בחורי הישיבות יודעים שאם ניקח את עצמנו בידיים ונכנס ל"עבדות" לפני השי"ת, ובתפילה כמו שצריך, אין לנו מה לדאוג, לא צריכים לסבול שום דבר. והשי"ת יעזור לנו שיהיו רק שמחות.

הרה"ג רבי חיים פנחס שיינברג שליט"א

האיסורים שעוברים בלבוש פרוץ

התכנסנו הלילה לחוק העניינים של קדושה, המטרה היא לגדור הפירצה במלבושים, יש היום בגדים המכונים בגדי שסע, עושים חתך במלבוש - "מודה" כזו חדשה, ופירצה זו נכנסה גם לבית יעקב, ואצל נשים מבתים חרדים, ובאמת זה מבהיל על הרעיון. צריכים כולם לקונן שהגענו לכזו שיפלות - שיש לדבר על ענין מוזר כזה של צניעות - לא עם חילונים ח"ו, אלא במחנה שלנו! איך נעשה פירצה גדולה כזו?! הרי זה הרס בעיקר היסוד של היהדות.

מנקודה של הלכה, עוברים כמה איסורים חמורים שהם מיסודי היהדות, ראשון: על הלאו "ובחוקותיהם לא תלכו", שהרי "מודה" זו באה מהגויים המתועבים, מפריו - המקור של הטומאה! ה' ירחם עלינו. ואם כן זהו בדיוק מה שביארו הפוסקים לא ללכת בחוקות הגויים בכל הדברים של פריצות כמבואר ברמב"ם. שנית: עוברים בכל דבר הנוגד את הצניעות על "דת יהודית", שלפי המבואר בפוסקים זהו דרך הצניעות שנהגו בנות ישראל. בנוסף לכך יש את הסמ"ק, מביאו הביאור הלכה במשנה ברורה סימן ג', שפוסק על ענייני צניעות שהם איסור דאורייתא.

ובפרט במקומות של תורה יש כאן חילול ה' והחטאת הרבים, והרי מבואר בגמרא שאסור לתלמיד חכם להלך במבואות המטונפים משום שאי אפשר לתלמיד חכם בלא הרהור של תורה, וא"כ אף שכנגד ערוה הרהור מותר, אבל בנידון שלנו איך אפשר אפי' להרהר כשרואים פירצה כזו.

רבותי, א"א להלך בשוק! מפחד החשש שמא יכשל בראיית פריצות, לעצום עיניו לגמרי אי אפשר כי הרי צריך לראות היכן הולך שלא יפול, א"כ מה נעשה כשיש "מודה" של כל מיני מלבושים פרוצים, ובפרט "המודה" הזו של שסע, א"א לתלמיד חכם להלך במקומות אלו ואפי' יתקע עיניו בקרקע.

הגר"א זצ"ל אמר ברוח קודשו יש שני מיני יצר הרע, יש יצר הרע - "פנימי", כמו שמביא תמיד חובת הלבבות - "אמר היצר", ובזה הרחיב הדיבור ר' ישראל סלנטר באיגרת המוסר שלו כי יצר הרע הזה הוא ענין התאוות ורוח הטומאה, אבל כל זה הוא יצר הרע פנימי שנמצא בתוך פנימיותו של האדם ולא מרגישים בו כלפי חוץ, אבל אומר הגר"א כי יש עוד יצר הרע - "חיצוני", כלפי חוץ, ומבאר זאת הגר"א במשלי שזה הרבה יותר חמור מיצר הרע הפנימי, כי בזה מפגין כלפי חוץ שמואס במצוות התורה ח"ו, וזה גורם חרון אף קשה מאד, ומי שהיה באמריקה ועוד מקומות רואה כמה חורבנות נוראות הביא היצר הרע החיצוני, אבל שגם פה במקומות של תורה, בנות בית יעקב ילבישו בגדים שאין כונתם אלא לעורר תאוות, ענין של זנות! ה' ירחם, זה עוד לא האמנתי שיהיה.

התורה הקדושה הדגישה את זה: "וכיסית את צאתך... כי ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך... ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך" ומבואר בסיפרי כי כמו שמכסים הצואה שאין כמותה גנאי לנפש, ובזה יתקדש המחנה ותשרה בו השכינה, כך בעניינים של פריצות וחוסר צניעות - כל מה

שהוא גנאי לנפש גורם סילוק שכינה, ומונע השראת השכינה - כצואת. ואז ח"ו אין מי שיציל אותנו מאויבינו.

סיבת הצרות בזמנינו

ומי יודע אם כל הצרות שאירעו לנו בזמן האחרון, וכל מה שאנו סובלים מהשונאים שלנו, אם לא זאת הסיבה - חיסרון הצניעות, שעל ידי חיסרון בצניעות, נגרם סילוק השכינה, ומי יודע אולי זוהי הסיבה לכמה צרות, תאונות, ויסורים, שאנו רואים, ורבותי זה אולי הקרוב לודאי! כי חז"ל בפירוש אמרו כאן בספרי, שהשראת השכינה שהיא היא ההצלה מהצרות תלוייה בתנאי של ולא יראה בך ערות דבר, אם כן זוהי הסיבה לצרות בזמנינו, רבותי, אין להאריך בענין, אבל מימות עולם לא שמענו כי בני אברהם יצחק ויעקב צריכים חיזוק בצניעות, ממהות ישראל - שהם צנועים ביותר, כל מה שמצינו ארבעה דברים צריכים חיזוק: תורה תפילה וכו', אבל צניעות לא מוזכר שם, כי דבר הצניעות היה ברור בכל הדורות אפי' לעמי הארצות הכי פשוטים, והחורבן הגדול ביותר שאלו שצריכים להרעיש עליהם את העולם לא נמצאים פה, וא"כ איך יגיע הדבר אליהם! איך נוכיח אותם על הפירצה הגדולה הזו במחנינו - מחנה של תורה, זה מבהיל הרעיון, והרי המגמה כעת לעשות משהו בפועל, כי קריאה לאסיפת חיזוק בלבד - לא מספיקה.

רבותי, כואב לנו מאד מאד איך נשים עוברות בשאט נפש בעזות מצח על איסור דאורייתא - "ובחוקותיהם לא תלכו". ומצינו בש"ס ברכות דף כ' בענין כרבלתא שמסרו חכמינו נפשם באמצע השוק ועשו מעשה בידיים, ולא על ידי שליחים, בשביל לסלק הפירצה של אשה שעברה על "דת יהודית" ולבשה בגדי זנות! כבגד אדום! ובגדים בולטים, בגדים צבעוניים! כמו שהולך היום! ה' ירחם. וחורבן בצניעות - הוא חורבן היהדות בגלל, רבותי! אין אני יכול לספר ברבים כמה דברים מגיע לבית דין, והכל בגלל החסרון של צניעות - זה מבהיל מאד מאד, אבל יש דברים שצריך לחזק עצמינו רבותי, בהבנה של העניין, ואם נשים שלנו לכל הפחות יקפידו וידגישו אשה לחברתה חומר העניין - נזכה כולנו לראות הרמת קרן התורה מכל הבחינות, בבחינת אם אני כאן הכל כאן.

כך שנו רבותינו: "לא תצא אשה בעיר של זהב לרשות הרבים מפני שהעם מסתכלין בה ופגם הוא לאשה, שלא נתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בהן בתוך ביתה שאין נותנין פרצה לפני הכשר וביותר לפני הגנב, לכך צריכה אשה להיות יושבת בתוך הבית ולא תצא לרחוב, שלא תקשל עצמה ולא תביא מכשול לבני אדם ונמצאו מסתכלין באשת איש".

(מדרש תנחומא וישלח ה')

דת יהודית הוא נאמר על מנהגים הנהוגים באומה מצד צניעות להיות בנות ישראל יתירות במדת צניעות מכל שאר נשים שבעולם.

(המאירי)

"ועיקר הכל שלא יצאו מפתח ביתם ולחוץ...

"ועיקר הגדר בבדידות שלא תצא חס ושלוש מפתח ביתך החוצה"

(איגרת הגר"א)

המגיד המפורסם הצדיק רבי שלום שבררון שליט"א

"כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו..."

מורי ורבותי, אינני ראוי לעמוד ולדבר בפרט בענין זה, וכל פעם אני נמנע מלפרט ענינים אלו, מפני שאיני ראוי לזה... מורי ורבותי, "למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין", אני אצטט לפניכם כעת ממאמרו של מורי ורבי, שהלואי אהיה תלמיד, אבל כך אני מורגל לקרוא אותו, הוא היה אחד מגדולי הדור, המשגיח בישיבת חברון ר' לייב חסמן זצ"ל בעל "אור יהל". הוא מדייק את לשון הגמרא: "ללמדך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין", כתוב: "כל הרואה!" "כל", ללמדך שאין הבדל בין קטן לגדול!, תשמעו את הציור שהוא אמר, זה עוד מצלצל באזני, הוא אמר: נתאר לעצמינו את החפץ חיים עומד בבית המקדש ורואה איך מבזים את הסוטה, הוא בא לביתו ואומר לרבנית תדעי עכשיו, בשבת הבאה לא נעשה קידוש על יין! אני נעשה נזיר ומקבל עלי נזירות! - משום שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. בואו ונתבונן, היתכן? מלאך אלוקים כהחפץ חיים, צריך להזיר עצמו מן היין? החפץ חיים! הרי לא צריך לתארו ולדבר עליו, אבל אם אתם רוצים אז אספר לכם מה ששמעתי בבירור וסיפר לי חתני, היה "ועד" אצל המשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין ז"ל והוא אמר שם, האם צריכים ראיות להשאר הנפש? אתם הרי מאמינים לי! אני בעצמי ראיתי נשמה באה אל ה"חפץ חיים" לבקש תיקון! נו, אז היתכן, ה"חפץ חיים" יזיר עצמו מן היין? כן! "שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין".

והאספסוף התאוות תאוה - ויבכו גם בני ישראל

ואמר אחר כך המשגיח ר' ליב חסמן הסבר נוסף, כתוב בפסוק "והאספסוף אשר בקרבו התאון תאוה" ומפרש הרמב"ן שלא היה להם תאוה, דור המדבר אכלו את המן, לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, לחם אבירים אכל איש - לחם שמלאכי השרת ניזונים ממנו, לחם רוחני - אין שום גשמיות בו, אם אוכלים מזון כזה היתכן שיהיה להם תאוה? ודאי שלא! אבל הם התאוות תאוה, רוצים תאוה, אומר הרמב"ן ציור כמו ילדים שחסר להם סיד - הם מגרדים את הקיר ואוכלים סיד! כך היה חסר להם תאוה. והנה מי הם האספסוף? אומר רש"י ערב רב! ומה כתוב בפסוק אח"כ: "וישובו ויבכו גם בני ישראל - מי יאכילנו בשר". אבל לכאן איך קיבלו השפעה? וכי במה דומים ערב רב לבני ישראל דור דעה. הרי בהשוואה לבני ישראל הערב רב הם כילדים בלי ספק! ואז אמר המשגיח עוד ציור: (אני מפרט כמו ששמעתי, בלי גוזמאות, הרי אמרתי לכם שזה עוד מצלצל באזני) ילדים יושבים על הארץ ומשחקים באבנים, היתכן שיעברו לפני הילדים האלה, החפץ חיים, ר' מאיר שמחה, ור' חיים עוזר, שלשתם, היתכן שהם יקפלו את המעילים וישבו ג"כ לארץ וישחקו עם הילדים? היתכן? - לא יתכן! והנה האספסוף שהם לא יותר טובים מהילדים האלה התאוות תאוה... ובכל זאת וישובו ויבכו גם בני ישראל - מי יאכילנו בשר!! לכן: כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. עד כאן המאמר של המשגיח ר' ליב חסמן זצ"ל.

פרועת ראש בנוסח מודרני

אין מי שלא תמה מה זאת? איך מגיעה "מודה" כזאת אצל בני תורה, אשת חבר, איך יתכן? מה זה איך? הרי לפי מה שאמרנו מקודם הרואה סוטה בקלקולה אם לא יזיר עצמו מן היין - מי יודע להיכן

יגיע... האספסוף התאו תאוה - יש "מודה"! אז מה קורה? - אז וישבו ויבכו גם בני ישראל, ואם לא הגברים אז הנשים בוכות - "מי יאכילנו בשר"? רוצות שיראו קצת את הבשר, מה הן אומרות - "אבל כולם הולכות ככה!" שואלים מהיכן זה בא? דבר ערוה חדשה? אני אומר דבר ראשון זהו המקור, מכאן זה בא! מזה שרוצים להדמות לאספסוף, אין תאוה, רוצים שיהיה להם תאוה כלומר ללכת לפי ה"מודה".

סיפור לי אחד סיפור אמיתי, הלואי ולא היה אמיתי, יום אחד כשעמד לצאת מביתו בבוקר הבחין שאשתו מדברת ליד הפתח עם איזו בחורה, הוא יצא וחזר לביתו לאחר כשלוש שעות והנה אשתו עדיין מדברת ליד הפתח... והוא חשב אחת מדברת כבר שלוש שעות ולא נתנו לה שום אכילה ושתייה... אמר לאשתו, אולי תנני לבחורה הזאת להכנס וקצת משהו לשותות, לאכול. הבחורה שמעה את זה ואמרה: לא, אין צורך, אני כבר הולכת לביתי... אוי ואבוי! מה הפירוש לביתי? היה לה בעל! אז סוף כל סוף אם יש לה בעל אז מדוע נראית כמו בחורה? נו, אתם מבינים את התשובה! (היא לבשה פאה) אתם צוחקים... זה לא צחוק רבתי! רוצות להיראות בחורה! הרצון הזה הוא טרייף! טריפה!, התורה אמרה "ופרע ראש האשה" - הבזיון הגדול ביותר של הסוטה הוא שפורעים את ראשה, והנה האשה הזו רוצה להיראות לאו דוקא כנשואה אלא כמו בחורה, פאה - כמו בחורה! או יותר טוב לומר רוצה להיראות פרועת ראש, "ופרע ראש האשה", נו והמהדרין מן המהדרין לובשות עם תלתלים וכו' וכו' זה נורא ואיום ממש, אלא מה! הותרה הרצועה אם מותר ללכת בפאה נוכרית אז יכול להיות שמהפאה הזאת יוצא אח"כ נוכרית ממש, כן! נוכרית ממש ח"ו, מכאן זה בא, זהו המקור.

מעשה נורא בענין גילוי השיער

אני אספר לכם סיפור, או יותר נכון עובדה ולא סיפור, בספר אריה דבי עילאי, כותבים הנכדים או הבנים בהקדמה שבחים עליו. ובין השאר הם מביאים עובדה זאת, בזמנו של הגה"ק בעל אריה דבי עילאי נפטרה אשה שהיתה הולכת בגילוי הראש, והרב התרה בה והזהיר אותה על חומר הענין ולא הועיל, והנה באותו יום לאחר שנפטרה ונקברה מגיע אחד מהחברה קדישא אל הרב, ומספר לו שנאבד לו הארנק שבתוכו היה כסף ושאר פנקסים ורשימות וכו', וקרוב לודאי שזה נפל ממנו בקבר של אותה אשה בשעה שהתכופף שם לעסוק בקבורה. ושאל אם מותר לפתוח את קברה? והשיב הרב כי במקרה זה הוא מתיר לפתוח את קברה של אותה אשה, אבל בתנאי שהוא ובית דינו וכל תושבי העיר יהיו נוכחים שם באותה שעה. וכך היה, יצא כרוז בכל העיר, ובאו למחרת הרב, והבד"ץ, וכל בני העיר לבית החיים, ופתחו את הקבר, ומצאו את הארנק. אולם, לפתע חרדו כל העיר למראה הנורא שנגלה לעיניהם, אותה אשה שהלכה פרועת ראש והיתה מתגאה בשערה, והנה עתה ראשה מקורח לגמרי, כל שערותיה תלושים ומונחים בתוך פיה, ותולעים לאלפים נכנסים ויוצאים בראשה במקום השערות, והיו התולעים מסודרים שם כתלתלים בדיוק כפי שסילסלה תלתלי שערה בחיים. נורא ואיום. והגה"צ הנ"ל אב"ד ווישניצא הרים קולו לעורר בתשובה לאור המראה הנורא הזה, כי מה' היתה זאת, להראות לעין כל, חומר האיסור של פריעת ראש בנשים (ועיין בספר שולחו העזר ח"ב, ט).

פאות מודרניות - שלא ניכר כיסוי הראש

למה סיפרנו את זה הרי אנו לא באים לספר סתם סיפורים, אלא כי יש היום נשים הבאות להידמות דוקא לאותה אשה פרועת הראש, הן רוצות להיראות כפרועות הראש שברחוב, עד שכבר לא ניכר מי פרועת ראש באמת ומי רק רוצה להיראות כך, איפה השכל היכן ההגיון! איך יכול להיות שבזה ימצא יראת שמים, שבזה ימצא קדושה, איך יכול להיות?! כאשר כבר אין ניכר בין נשואה לפנויה, בין בת ישראל לבנות גויי נכר הארץ, בין אשה חרדית לחילונית פורקות העול. אלא מה, הנשים לא יודעות שנה מחלוקת גדולה וחמורה אם בכלל מותר לאשה ללכת ברחוב בפאה נוכרית, אלא מה, נאמר שפוסקים כהמתירים, אבל כך התירו המתירים?! ללכת בפאה - כאילו זה לא פאה! הרי אין היתר כזה בעולם כלל! ומחוץ לזה שיש עשרים וארבע גדולי ישראל גדולי הפוסקים ממש, שהם אוסרים לצאת בפאה, הסבא שלי הגאון הגדול ר' שלום מרדכי - הרב מברזן פוסק (או"ח, ע"ה, ב) שאסור אפילו לדבר דברי תורה ואסור לברך שום ברכה כנגד פאה נכרית ורק אם עוצמים את העינים יש להקל בדיעבד לא יותר, אבל למעשה אני לא הולך לומר פסק הלכה, אלא אני אומר שאפי' למיעוט שהתירו פאה, זו היתה פאה משיער עיזים וכיוצא שהבחינו ממרחק שזה פאה, אולם כמו שהולכות היום שנראית כמו בחורה, כמו פרועת ראש, זה חציפות יוצאת מן הכלל! דבר זה לא התירו מעולם כלל וכלל, אלא מתוך שכולם אומרים: זה מותר... ככה מותר... ממילא הולכים אחרי ה"מודה", להיראות כמו כל הנשים ברחוב.. אוי אוי נורא...

עבר ושנה הותרה לו

טוב, אבל תשאלו מה עכשיו אני מדבר על מכה ישנה עבר ושנה נעשה לו כהיתר, אז אספר לכם מה אומר על זה ר' שמחה זיסל, תלמידו של ר' ישראל סלנטר זצ"ל, כתוב בגמרא: "אמר רב הונא כל העובר עבירה ושנה בה - הותרה לו", שואלת הגמרא: "הותר לו ס"ד"? (וכי יתכן שמשמים מתירים לו את האיסור), ומתרצת הגמרא, "אלא נעשית לו כהיתר". ומימרא זו של רב הונא מופיעה כ - 7 פעמים בש"ס, ושואל ר' שמחה זיסל מדוע בכל הפעמים הגמרא מאריכה הותרה לו ס"ד אלא נעשית לו כהיתר, הלא מספיק בשאר הפעמים לומר כמו המסקנה. "אמר רב הונא כל העובר עבירה ושנה בה - נעשית לו כהיתר". מתרץ ר' שמחה זיסל: אם היה רב הונא אומר כך מיד... נעשית לו כהיתר, היו אנשים אומרים הא זה רק דברי מוסר, קטע של מוסר! נו... טוב... אני לא לומד מוסר, לכן אומר ר' שמחה זיסל, הגמרא מביאה בכל המקומות את המימרא של רב הונא בדרך שאלה ותשובה ללמדינו שזה גמרא, זה פסק הלכה, זה לא מוסר! זה מציאות ממש, פשוטו כמשמעו, נעשית לו כהיתר, כאילו אוכל לחם בחמאה.

והנה גם רש"י הקדוש בסוף מועד קטן (כז) מביא את רב הונא ומאריך כך: נעשית לו כהיתר - "שלא ישוב עוד בתשובה לעולם"! נו... על לחם בחמאה הוא ישוב בתשובה? - ודאי שלא! ואם לא שבים בתשובה, מה קורה? הולכים ומתדרדרים עד באר שחת רח"ל, אחת מושכת את חברתה, תקני פאה כזאת, אח"כ עוד קצת ועוד קצת, ועבירה גוררת עבירה! כן!, מי יכול להראות לי פסק הלכה, להביא לי רב אחד גדול, למדן אחד גדול, מדורי דורות עד הדור הזה הפוסק שמותר ללכת בפאה נוכרית להיראות כמו בחורה אה חוצפה!! אלא מה... "כל העובר עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר", הדיבורים האלה: "ככה הולכים ברחוב".."ככה כולם", אוי ואבוי ל"ככה" הזה. היום כבר

לא משנה מי הולכת, אי אפשר ללמוד מהן שום היתר, כי כבר אמרנו ושמענו שזה לחם בחמאה. והנה האשה הזאת עומדת בערב שבת ומדליקה נרות, וקודם ההדלקה היא אומרת תפילה לקב"ה, אוי גיוואלד - מתפללת לקב"ה?? הרי אם אינה שומעת לקול גדולי התורה, שדבר ה' - זו הלכה, איך היא רוצה שהקב"ה ישמע תפילתה! הרי יש ח"ו פגם בכזו תפילה, כמאמר חז"ל: "מסיר אזנו משמוע תורה - גם תפילתו תועבה"! אם אדם מסיר אזנו מלשמוע אל גדולי ישראל, מלשמוע אל ההלכה, אל המוסר, מלשמוע אל ההגיון - גם תפילתו תועבה! וכי הקב"ה יקבל תפילה כזאת?!

עצה לגדור הפרצות

עכשיו לנושא שנתאספנו, החתך במלבוש, צריך עצה. והנה נזכרתי מלפני אולי 25 שנים, היתה מגיפה של קריאת עיתונים, עד כדי כך שבחורים בישיבות אחרי האוכל היו נכנסים לחדר לקרוא עיתון, ולא משנה איזה עיתון - העיקר לקרוא עיתון, נעשה להם כהיתר!! כבר לא משנה איזה, והמגיפה התפשטה.. עשו כמה אסיפות והוחלט דבר אחד, שיכתבו על ניירות חתימות ויעבירו את זה בכל הישיבות "אני החתום מטה מתחייב שלא לקרוא עיתונים!" וחתמו על זה כולם מאות ת"ח ומאות בחורים, ומאז פסקה המגיפה! וא"כ לענינינו גם אני לא אלך ואתקן את "העבר ושונה של הפאה" - רק אמרתי מה שאמרתי ומי שיש לו לב מבין יבין ויעשה מה שצריך. אבל השסע בבגד הרי המגיפה השחורה הזאת רח"ל מוכרחת להיפסק, הרי מי יודע איזה פורענות עומדת בדלת רח"ל בגלל זה, וכמו שאמר הרב שליט"א יעשו אח"כ עצרות התעוררות ויאמרו תהילים ויעשו רעש... הרי פשוט אפשר לעצור את זה רגע קודם, וא"כ העצה כאן שכל האברכים לא משנה מי שאשתו הולכת או לא, כולם יחתמו שמהיום אני מתחייב שאשתי לא תלך בלבוש כזה - ותראו שיהיה פלאי פלאים, ובזכות זה בודאי הקב"ה יציל אותנו מכל פורענות ומכל דבר רע, ונזכה לכל טוב ולגאולה שלימה במהרה בימינו אמן ואמן.

חיזוק במצות כיסוי שער אשה נשואה

איסור פריעת הראש (גילוי שער) בנשים נשואות ברשות הרבים - הוא איסור תורה. ומכונה בפי חז"ל איסור מ"דת משה". והיוצאת לרשות הרבים עם מטפחת רשת שיש בה חורים ורואים השער (מה שמכונה בחז"ל - "קלתה") אסור מדרבנן מדין דת "יהודית". אלא צריך כיסוי טוב המכסה כל השערות. וזה לשון ר' יהונתן מלוניל "קצת שערה מבחוץ מתחת הכיפה - אסור מדת יהודית. והנה בגמרא (כתובות עב.) מבואר שאין מצוות כיסוי ראש האשה "חוקה" בלא טעם כמצוות פרה אדומה ושעטנו. אלא יסוד האיסור משום שהיא מתנאית בשערותיה שזהו דבר הגורם משיכת עין הרואים אליה. שלא אמרה תורה מצות עשה לאשה כסי ראשך וכן לא אמרה מצות לא תעשה אל תפרעי ראשך אלא האיסור נלמד מתוך שהמציאות הטבעית היא - שהשיער יש בו נוי - ונוי וקישוט זה אסרה תורה לנשואה (ובפנויה לא נאסר מכמה טעמים ועיין בזה בספר המצויין דת משה וישראל עמוד כג) וכך אומר רש"י הקדוש כתובות עב. שהסוטה מגלה שערותיה בשביל להתנאות על בועלה מכלל דאסור לצאת כך לרה"ר. ומעניינים את הסוטה מדה כנגד מדה - ופורעים שערה לבזותה ואומרים לה זה מה שרצית להיות. אי"כ רש"י מלמדנו שכיסוי ראש הוא מטעם צניעות! שלא תתנאה בשערה בפני אחרים - שזהו פריצות גדול.

וכן כתב הריטב"א והנימוק"י שבחצר שאין שם רואין מותר גילוי שער אבל ברה"ר זה פריצות ולכן יש לכסות בכדי להצטנע. וכן כתב תרומת הדשן סי' י' שאיסור גילוי שער אינו אלא משום פריצות כלפי גברים זרים אחרים שפורצת בזה הגדר שבינה לבין אחרים ע"י שמתייפה ומתנאית בשערותיה ומושכת את העין. אי"כ כמה יש להזהר בזה עד הקצה האחרון שלא ישמש לה כיסוי הראש תחליף לגילוי שער - להתנאות לאחרים. והנה המתבונן יראה דבר פלא, שלא מצינו מבראשית עד לעיני כל ישראל שהתורה מצווה את

האשה להזהר מבגד ולבוש פרוץ שיכול לגרום חטאים פריצות וחסרון צניעות. רק על דבר אחד ויחיד מכריזה התורה שהוא גורם פריצות והוא הפסוק "ופרע ראש האשה" - שזהו ענין גילוי שיערה שמתנאית בפני אחרים. וכיון שהתורה הדגישה רק את גילוי השער, סימן שפה איסור ההתנאות לזרים הכי חמור והפירצה בזה הוא ראש וראשון לגרימת הרהורים ואיסורים יותר משאר הלבוש, ויש להשמר עד הקצה האחרון שכיסוי השיער לא ייפה אותה כלל, שלא ימשוך ח"ו עין אחרים אליה.

וכך כתב ספר החינוך במצוה שע"ד "השיער מהווה ומייפה את תואר בני אדם, לפיכך הצריכה תורה שתכסה האשה נוי זה של השיער, שיש בגילוי פריצות כלפי אחרים, כי ייפוי עצמה בשער גורם הסתכלות". ולכן יש לאשה להתבונן שאם הפאה שלובשת הוא כזה שאינו מצניע אותה לגמרי מלהסתכל בה, אלא הוא מייפה אותה. תדע נאמנה כי יתבעו ממנה בשמים על שחטאה באיסור תורה שלא כיסתה שיערה באופן כשר. וגם יתבעו ממנה ביד קשה ודמים מרובים על שהחטיאה את הרבים. וכתב כך בספר מעלות המידות (סוף פרק ט') שכן שערות האשה הן פריצות וערוה ומרגילין את האדם לידי הרהור ותאוה ולפיכך כתוב בסוטה "ופרע ראש האשה" שאסור לצאת בגילוי שער. וזה לשון שו"ת חסד לאברהם אהע"ז סי' פ"ז לפי מה שכתב רש"י בכתובות עב. שהיתה הסוטה מתנאית לבעלה ע"י שגילתה לו שיערה - מכלל דאסור. וכיון דעיקר האיסור בגילוי שער משום פריצות ששער מקשט אותה במיוחד, ומתנאית לבני אדם זרים, אי"כ מה לי שער עצמן או שער נכרית תורה אחת להם ואסורים מן התורה הואיל וקישוט זה אסרה תורה עכ"ל.

וכ"כ הישועות יעקב אר"ח ע"ה "דהך ביוצאה וראשה פרוע מטעם פריצות קאתינן עלה וכיון שלא ניכר של מי השיער יש בו איסור תורה". ומעתה כמה יש לאשה להזהר להצניע עצמה מאד. ואם ח"ו פועלת ע"י הפאה את אותו נוי והתנאות שיש בשער עצמו לא קיימה רצון התורה כלל וכלל. לב מי לא יחרד ולא ילפת מדברי רבינו יונה (איגרת התשובה עח) ז"ל "וצריכה האשה שתהא צנועה ונזהרת שלא יסתכלו בה בני אדם חוץ מבעלה, שהמסתכלים בפניה או בידיה יורדין לגיהנם והיא ענושה בעונש כל אחד ואחד מהם, מפני שהחטיאה אותם בזה שלא נהגה צניעות יתרה בעצמה ונכשלו בה". וכן כתב בספר אורחות צדיקים "אשה המתקשטת ויוצאת לחוץ וגורמת שיסתכלו בה זרים ענושה גדול במאד מאד שנותנת מכשול בפני רבים". ואם נותר עוד לנשים בימינו לחלוחית רגש צניעות ויש בקרבה עדיין פחד מאימת הדין הקשה שהבטיח רבינו יונה לנשים שאינן נזהרות בצניעות יתירה. תאזרנה כח ותאמרנה לעצמן: וכי איך אעשה השקר הגדול הזה בנפשי ללבוש כיסוי ראש כזה שיש בו חשש פריצות מהתורה והחטאת הרבים. איך יתכן להתקרב עד הקו האדום המסוכן וכפסע ביני לבין המוות... כחוט השערה בין המותר לאסור בין צניעות לפריצות, בין ג"ע לגיהנם. הרי למדנו "חובת הלבבות" שיש לגדור עצמנו במאה שערים של היתר כדי לא להיכשל ח"ו בספק ספיקא אחד של איסור - שבגללו עלולה להשרף נשמתנו לנצח נצחים.

שכידוע - עוון החטאת הרבים אין לחוטא בו חלק לעולם הבא ונפשו נכרתת לאבדון כלשון הרמב"ם. בשביל מה לעמול שבעים שנה וצער גידול בנים ובסוף יקיימו בי "הכרת תיכרת הנפש היא עוונה בה". ואם לפני 40 שנה אמר הגר"ז על הפאות בזמנו: "ההיתר ללבוש קלוש מאד אבל הנח להן לישראל. אי"כ מה היה אומר על הפאות היום שבאות נשים ועושות שקר בנפשן ובמקום לקיים חובת התורה לכסות נוי השער ולהצניעו - הן עושות בו אמצעי למשיכת עין והכשלת הבריות והן נראות בפאה יותר נאות מגילוי שערן הטבעי! אי"כ מה קיימו כאן? מצוה או עבירה!

והלא ידוע כי קדושת המחנה ושמירת חומת הצניעות נוגע לעצם המשך קיומינו והוא מיסודי הדת ממש כ-י"ג עקרי האמונה, ובהעדר הצניעות נגרם סילוק שכינה ותחת זה באים צרות ומחלות רח"ל. ואי"כ מי האשה שתאמר ידי לא שפכו את הדם הזה!!

ואמר הקדוש רבי ישראל אבוחצירא זצוק"ל שמידה כנגד מידה כמו שהן שורפות נשמות כך ישרפו אותן בגיהנם. ואת אותן שערות מודרניות שבו שרפו את העולם בהחטאת הרבים ומחלות נוראות רח"ל, יקחו בשביל ללבבות יותר ויותר את האש שם. לכן חובה קדושה לכל אחת להישמר ביותר בצניעות כיסוי ראשה שלא תכנס מתוך ההיתר - לאיסור.

ותבדוק עצמה ולא תצא מפתח ביתה אם יש בפאה שלובשת נוי ויפוי כמו שיערה הטבעי או יותר מזה. ויש ללמוד את הספר דת משה וישראל שפוסק הדור מרן הרב אלישיב שליט"א עודדו להדפיסו ולהפיצו.

דברי חיזוק במצוות תוכחה

(מלוקט מדבריהם של גדולי ישראל שהוזכרו בכנס צניעות)

הרב סיפר שהיה אצל רבי מאיר אבוחצירא שנתיים לפני פטירתו הוא כידוע היה עמוד של קדושה. ואמר לו כעת חודש אלול בחורים מגיעים לישיבה ומחפשים דרך להחדיר יראת שמים בליבם, וכידוע, לצעירים זו עבודה קשה. ושאל, א"כ, האם יש דרך קלה להתעלות ביראת שמים? ור' מאיר ענה לו בזה הלשון. "כן, בודאי שיש דרך, אם אדם ישמור פיו מה שלא צריך ומוכרח לדבר, ואם ישמור את עיניו מה שלא צריך לראות, אז תיכף ומיד יורח בליבו פחד נורא מה' יתברך".

מביאים עובדה על הרוגטשובר, שהביאו לפניו בחור בן שבע עשרה בעל זכרון עצום, ואמר הרוגטשובר זה לא חכמה, אף פעם לא היה לו הרהורים רעים, כי זהו סוד הזכירה: "ולא תתורו - למען תזכרו".

בשביל מה התאספנו: הגאון ר' ש.ז. אויערבך אמר בזה הלשון: "מעולם לא הזמנתי אברכים לאסיפות אבל חומר העניין של הצניעות מפיל עלי פחד, ואני מוכן לחתום להזמין לאסיפה את כל מי שצריך".

בשיחה שהיתה לו עם אחד מגדולי ישראל דברו על הנושא והוא אמר בין השאר: אבל זה כולו בושה וחרפה, הרי אפי' להזכיר מילה כזו באסיפה זה כלימה, ואח"כ אמר: אבל כתוב בגמ' מוטב להתבייש בעולם הזה זמן קצר, ולא להתבייש לעולם הבא - לנצח נצחים. יש הרבה נושאים הטעונים תיקון, אבל נושא זה של חסרון בצניעות עולה על הכל. הואיל וחוסר הבושה התדרדר עד כדי כך שיוצאות בנות ונשים בצורה כזו נועזת, בכגדים צרים ושסועים, שאין במודה זו שום קישוט, וחופ' מגופה של עבירה לגרות ולהרהר, אין בו כלום! וא"כ זה סימן שנפרץ היצר הרע החיצוני, ואז זו שאלה של חילול ה'! וכפי שהזכיר הרב שיינברג כשיש חילול ה' החרון אף גדול מאד, כי זו שאלה של טומאה, של חוסר ס"ד, ואומר הוזה"ק בראשית נז: כל חטא שנעשה בפרהסיא - דוחה את השכינה מהארץ, והיא מסלקת דירתה מן העולם, וכך עשו דור המבול שהלכו בפריצות בפרהסיא בראש זקוף ועזות מצח ודחקו את השכינה מהעולם. מי שקצת שומע מהנעשה סביבו, אין יום שלא שומעים מאסונות אצל אברך או ילד או אשה. וכמה שומעים על תאונות דרכים, והרי כידוע מדת הדין מתחילה מהצדיקים רח"ל. תראו בשומר אמונים שמביא חז"ל: כאשר אחת הולכת במלבוש פרוץ, כמה אלפים ורבות מלאכי חבלה מסבבים אותה, ועושים צרות ומחלות, ומביאים לאנשים אחרים להיכשל בה.

אם יוצא החוצה "מודה" שקוראים לזה שסע, הרי פעם אחת שתחשוב אותה אשה מי ישב והמציא את זה? מה המטרה והמגמה בזה? הראש ישיבה הרב שיינברג דיבר קודם על המקור מהיכן "המודה" באה, ובחוקותיהם לא תלכו, יושבים בחו"ל אנשים מרושעים וממציאים "מודה" איך להחטיא את הרבים, ואת הזבל והעלבון הזה מביאים לארץ ישראל, ואברך יכול להרשות לאשתו ללכת בזה, היתכן?! סיפרה מנהלת, שמורה אחת, אשת אברך הופיעה בבית הספר עם שסע, המנהלת דרשה ממנה ללכת הביתה ולהחליף שמלה, ואז המורה התנצלה - "בעלי אמר שזה מותר", והמנהלת ענתה לה: אולי אצל בעלך מותר אבל לא במקום שבאים לתת חינוך טהור לבנות ישראל. אוי, כמה נשים נכשלות ומכשילות את הרבים ומשקיטות מצפונן בטענה "בעלי אמר לי שזה מותר". אינני מעלה בדעתי שיושב כאן אחד החושב שמותר ללכת כך, אבל מה אנחנו צריכים לעשות בכדי שכולם ידעו שאסור?!

לפני 30 שנה היה "מודה" - בגד כמעט מעל הברך, והמודה הוזה הלכה והתפשטה, עשו אסיפת חיזוק,

קמד

והרב שך שליט"א קרא לכל האברכים ובא לירושלים באולם טירת חן ואמר: "זה בוער לי, כי כל קיום הכוללים תלוי בזה, כל קיום התורה תלוי בזה, אם נשות אברכים הולכות כך צריך לסגור את הכוללים". וגם הפעם הגדולים ר' שלמה זלמן והרב אלישיב, באיזה חרדה ואימה הם התייחסו לענין, איזה פחד היה להם "לא יתכן... אין קיום לתורה", ומאותה אסיפה לפני 30 שנה ראו תוצאות טובות ותוך 3 ימים נגמרה הבעיה שהתריע עליה הרב שך, וכך השתלשלו הדברים. יצאו שני אברכים מיד למחרת האסיפה ועמדו ליד חנות שמוכרת שמלות כאלו, וראו אשה אחת שנכנסת ואמרו לה: לא שמעת?! היתה אסיפה אתמול וכל גדולי ישראל אמרו שזה בוש וחרפה הלוש הזה, והיא שמעה והתביישה והלכה לביתה וסיפרה לבעלה, ובעלה בא אליהם ואמר לא ידעתי מהאסיפה.. וכו', ואמרו לו מעכשיו תדע ותספר לכולם שביישו את אשתך ברבים, וכך עשו שלשה ימים וזה נפסק!, וא"כ הריה לפשע של הלוש היום. הרי איך יתכן שבחורה בת 17 תצא נגד כל עולם התורה, נגד כל גדולי ישראל וכולם ישתקו לה!, איך יתכן?! כזה עלבון התורה, לרמוס דעת תורה בריש גלי, ואנו נעמוד מן הצד ונשתוק!! הגאון ר' שלמה זלמן אמר, "אוי לנו שעל זה עושים אסיפות", אבל מסתמא מי שיגיע הם כולם צדיקים, וא"כ מאסיפה של צדיקים לא צריך להתייאש, אנחנו רק נוציא מכאן את הקריאה הזו של גדולי ישראל שהם אוסרים את הלוש הזה, וכל אדם הרי יש לו אשה ובנות ואם כן אנחנו נבקש מכולם, מכל האברכים להודיע בבית לכל הנשים ולכל הבנות, ולדרוש מהן שיעשו מזה "נושא השבוע" וידברו רק על זה בכל מקום שמגיעות, אם זה לשמחות או למכות ולכל מקום, ושם תאמרנה לכולם, שהיתה אסיפה, ודרשו להוציא את הנגע והבזיון הזה מהמחנה הטהור שלנו.

וכל אשה אם תראה אחת כזאת, תאמר לה: את לובשת את השסע?! "איך את לא מתביישת ללכת בלוש כזה", "מודה" טמאה, חוקות הגויים, ובפרט אחרי שהגאון ר' שלמה זלמן אויערבך והרב אלישיב והרב חדש והרב צדקה, קראו לאסיפה, ובאו כל גדולי הדור, ובא הרב שיינברג, ור' שלום שבדרון, ועוד, ועשו מזה כזה עסק, ואת לא מתביישת לצאת בחוצפה ועזות מצח נגד כולם!!! וכך להוכיח ולדבר עד שבשבוע אחד אפשר לגמור את כל הבעיה, ולא תהיה קיימת.

הרב משה ויא שהיה באותו כנס אמר שהיה כעת אצל הרב אלישיב ואצל עוד הרבה מגדולי הדור להבין מה בדיוק הגבול במלבוש למעלה, וכולם אמרו פה אחד, שאסור להיות מגולה מסביב לצוואר מתחילת השקע והלאה כלום.

אם הורים רואים שבנם לא קם בבוקר לתפילה, אז לפני שנגשים לבקש עצות יש לבדוק את מצב הקדושה בבית והאמא תבדוק את ארון הבגדים שלה! הרי אמרו חז"ל, בדבר שאותו צדיק נוהר בו - זרעו לא יכשל בו לעולם, אבל אם האמה לא נוהרת - ודאי זרעה יכשל! למה שיקום לתפילה אם האמא יוצאת לשוק בבגד שעיצבו אותו במטרה להחטיא את הרבים. למה שלא יהיה להם בעיה עם הבן? אם אין שורש לקדושה בבית - יש שורש פורה ראש ולענה.

כתוב בחתם סופר, מעשה שבא אליו יהודי אחד עם הילד שלו, ושאל האב את החת"ס מה קרה לבן שלי הוא היה תלמיד מצויין ופתאום הפסיק ללמוד, אין לו חשק ללמוד, ועונה לו החת"ס סופר: "אולי הרווחת כסף לא כל כך ביושר, ועם הכסף קנית אוכל, והילד אכל ונכנס בו טומאה, וברח ממנו הקדושה שהיתה בו בתחילה". בואו נתבונן: אם גרם דגרם של כסף לא ביושר - יכול להשפיע לילד, אז ק"ו אם האמא לא בתכלית הצניעות - שזה משפיע לילד!

קמה

מבחינה נפשית פסיכולוגית מאיפה בא השגעון הזה? האמת היא כי השגעון הזה של הפריצות בבגדים, הפשע של השסע, וכיוצא... הוא בא רק מרגש נחיתות, מרצון להיות דומה לרחוב, פזילה לרחוב, קנאה מהרחוביות - ריקות התוכן. הבושה הזו מלהתלבש במלבושים של יהודים, מראה רק על רגש נחיתות ושנאה עצמית, ומכנס זה צריך לצאת השקפה ברורה לבת ישראל, להודיע קבל עם ועדה בכל בעולם, שכל ההולכות בבגד קצר עד לברך, או צר, או שיש בו חתך - שסע, כבר יש לה חותמת של רגש נחיתות, פזילה לרחוב המקולקל, עלבון אישי, וחוסר בטחון עצמי. אלו המילים שצריכים להוביל כשמוכיחים, לא עולם הבא וגיהנם - זה פשוט, אלא שידעו שהרצון לעורר את תשומת הלב ע"י הבלטת החיצוניות הגשמית העלובה, היא מבליטה את הגוף הכלה והבלה שלה, שסופו רימה ותולעה ורומסת ודורסת על הרגשי הצניעות הטבעיים והפנימיים, זה מראה רק על ריקבון פנימי ופזילה לרחוב, במקום שיהיה להיפך שהיא תגאה בלבושה היהודי הצנוע - ותלך להוכיח חילוניות, אז היא פוזלת אליהם.

אמר הרב שסיפר לו מישהו לפני 30 שנה שראה אשה חילונית גוערת בצעירה אחת שהלכה עם שסע ואומרת לה איך את לא מתביישת לבזות את כבוד הנשים בעולם כולו. א"כ אם אשה חילונית גוערת בבחורה צעירה, אז מדוע אנחנו ונשותינו מחרישים ולא מוחים, הקב"ה כתב בתורה מצות תוכחה - זה חיוב גמור לגשת ולהוכיח, ומי שלא מוכיח נתפס באותו עוון, והאשמה תלוייה על צווארו. חז"ל מספרים בזמן חורבן הבית הראשון כל הצדיקים מתו, ובנוסף לכך הם מתו הראשונים. וכל זה בגלל שלא הוכיחו את הרשעים. בואו ונתבונן מה הולך היום, כל שבוע עושים כנס חיזוק בעקבות פטירתו של מישהו, אומרים תהילים על חולים, וכ"ר רח"ל. אבל האם לא נאמר עלינו: "החפץ לה בעולות וזבחים! כשמוע בקול ה'!" האם עוזר תהילים כאשר חסר במחנה קדושה, אם אין יראה אין חכמה ואין תורה, והאלף שביראה זה קדושה, ובפרט הענינים החיצוניים של קדושה.

מצינו בגמ' (תענית כא): "אבא אומנא הוה אתי ליה שלמא ממתיבתא דרקינא כל יומא, ולאביי כל ערב שבת, ולרבא כל ערב יוהכ"פ" רואים כאן איך זכה אבא אומנא למתנה נפלאה מאד מהשמים מה שלא זכו אביי ורבא האמוראים הגדולים המופיעים כמעט בכל סוגיא בש"ס. מדוע זכה לכך? אומרת הגמ' שם משום שעסק בשמירת הצניעות להציל את ישראל מן החטא, א"כ רואים כמה חביב וחשוב שמירת הצניעות בשמים.

יעקב אבינו בא לברך את בניו לפני פטירתו והנה הסתלקה ממנו השכינה, מה חשב יעקב אבינו באותו רגע? אומר הוזה"ק (בראשית דף נז). "אמר יעקב אבינו שמא יש בכם ח"ו פגם עריות וחטון הצניעות הגורם סילוק השכינה! ובשביל חטא זה מתחזק רוח הטומאה בעולם וגורע ופוגם ומונע אור מן השכינה. ושואל הוזה"ק למה שיגרום הדבר סילוק שכינה ליעקב, וכי הרשע גורם בחטאו רע לצדיק? ומתרץ כי פגם הצניעות חמור עד כדי כך שמטמא ומסלק השראת השכינה מכל המקומות כמו חורבן ביהמ"ק.

חיזוק מהגר"א ז"ל בשמירת הלשון

אמר הגר"א באיגרת שלו "הכל יבוא במשפט על כל דיבור ולא נאבד אפילו דיבור קל, ולכן אני מזהירך שתרגיל בכל היותר לישוב יחידי, כי חטא הלשון על כולו כמאמר חכמינו ז"ל (תוספתא פאה פ"א) אלו דברים וכו' ולשון הרע כנגד כולם, ומה לי להאריך בזה העון החמור מכל העבירות "כל עמל אדם לפיהו" (קהלת ו') אחז"ל שכל מצוותיו ותורותיו של אדם אינו מספיק למה שמוציא מפיו... מה אומנות של אדם בעוה"ז ישים עצמו כאילם וידביק שפתותיו כשתי רחיים. וכל כף הקלע הכל בהבל פיו של דברים בטלים ועל כל דבור הבל צריך להתקלע מסוף העולם ועד סופו וכל זה בדברים יתרים, אבל בדברים האסורים כגון לשון הרע וליצנות ושבעות ונדרים ומחלוקת וקללות ובפרט בבית הכנסת ובשבת ויום טוב, על אלו צריך לירד לשאול למטה הרבה מאוד ואי אפשר לשער גודל היסורים והצרות שסובל בשביל "דיבור אחד" ולא נאבד אפילו דיבור אחד שלא נכתב, בעלי גדפין הולכין תמיד אצל כל אדם ואדם ואין נפרדים ממנו וכותבין כל דיבור ודיבור, כי "עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר" (קהלת י') "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך" וגו' (שם ה')

וזה כל האדם, לא יניח לו לחפצו "ובמתג ורסן עדין לבלום" (תהלים לב), ועד יום מותו צריך האדם להתיישר, ולא בתעניות וסיגופים רק ברסן פיו ובתאוותיו, וזהו התשובה, וזה כל פרי העולם הבא, וזהו יותר מכל התעניות וסיגופים בעולם. וכל רגע ורגע שהאדם חוסם פיו זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך ובריה יכולים לשער (מדרש). ואומר הכתוב (תהלים לד), "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים... נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה" ובה יכופר לו כל עוון וניצול משאול תחתית, כמו שכתוב (משלי כא) "שומר פיו (מאכילה ושתיה יתירה) ולשונו (מדברים בטלים) שומר מצרות נפשו" "מות וחיים ביד הלשון" (שם יח). אוי למי שממית עצמו בשביל דבור אחד. ומה יתרון לבעל הלשון (קהלת י'). ולכל יש רפואה חוץ כו'. והעיקר שלא תדבר בשום אדם בשבחו וכל שכן בגנותו, כי מה לו לאדם בדבר זרות. "שוחה עמוקה פי זרות, זעום ה' יפול שם" (משלי כ"ב).

וכתב הגר"א (במשלי כא, כג) שני ראשי עבירות יש והם ה"תאוה" וה"דיבור" ונגדם יש שני דינים "גיהנם" ו"כף הקלע" גיהנם בעד התאוה וכף הקלע בעד הדיבור וזה שנאמר שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו, "צרות" היינו שתי צרות. וכתב הגר"א (במשלי יג יח) "האדם צריך לעשות יסורים וסיגופים לעצמו לשבור תאוותיו אבל מי ששומר הדיבור... אינו צריך להשחית גופו ע"י יסורים רק ישבר נפשו ותאוותו תמיד. ולא כאותם בעלי תאוה המתענים והתאוה מתגברת יותר. ה"רוח" שבאדם היא העיקר המביאה את האדם לקיום המצוות אבל החוטא בלשונו הוא שובר את הרוח וכבר אינו מתאוה יותר - לדברי מצוה, וכל גדרים שעשה לו יהיו בטלים מהרגע שפותח פיו. (שם יג, ג). אמרו המקובלים (שרוה"ק דף י) כאשר האדם בכעס תלך ממנו הנפש הטובה ותשרה במקומה נפש טמאה... אבל מי שמרחיב שפתיו אע"פ שיש לו נפש טובה ועושה מצוות הרבה.. לא יועילו לו, ושפתיו תהיינה לו למחתה (הגר"א משלי יג, ג).

מכתב חיזוק מספר קריינא דאיגרתא

קדושת התורה מצלת מן החטא ח"ו לומר דהמצוות שרשע עושה אינם מצוות, האמת הוא דאפי' מי ששקוע ר"ל בחטא ועדיין לא עשה תשובה מ"מ חייב בכל התורה כולה ובעבור כל מה שלומד ומקיים יקבל שכר בעוה"ב כשאר אנשים צדיקים (רק שהשכר יבוא אחרי שיהי' נגמר תיקונו ע"י גיהנום וכיו"ב) ומש"כ ספרי יראים שהתורה ומצוות שלו הולכים ח"ו להס"א ר"ל הוא ענין אחר אשר מי שאין לו מושג בקבלה לא יתפוס ענין זה, והוא כי כל מצוה ומעשה טוב גורם השפעה מן השמים ואותה השפעה טובה מסייעתו להצלחה הן ברוחניות והן בגשמיות וכשהאדם שקוע ר"ל בחטא הידוע אזי אותה השפעה הבאה ע"י תורה ומצוות שלו נחטפת ע"י הס"א וזהו באמת גלות השכינה שכביכול הקב"ה ישפיע הטובה לשונאיו הם כוחות הטומאה ר"ל אבל עצם המצוות והמעשים טובים אינם נגרעים מהאדם הזה כלל וכלל רק ההשפעה המגיע לו מחמת התורה והמצוות היא נחטפת וכנ"ל. וגם זה אינו אלא לפי שעה כי אח"כ כשהאדם מתקן את החטא הזה אזי מוציא הוא מהס"א כל מה שגזלו מחלק הקדושה שהיא שייכת לו וכמ"ש חיל בלע ויקיאנו. הספרים הקדושים מתוך כוונה לעצור בעד החוטא כתבו בביאור עצום איך שע"י חטא זה נחטפים ר"ל זכויותיו (היינו כנ"ל לא עצם זכויותיו אלא ההשפעה כנ"ל) וקיצרו לבאר צד השני דהיינו אע"פ שכמה פעמים נכשל ר"ל מ"מ אם לעומת זה הרבה פעמים מנצח ומתגבר על התאוה אז באותו פעם שמתגבר על התאוה הבווערת בו באופן נורא הרי הוא ממשיך אור הקדושה על עצמו ועל העולמות באופן קדוש מאד מאד, וחלק גדול מאד מהניצוצות הקדושות (מה שנחטף השפע להס"א) הרי הוא מוציאם ומחזירם לקדושה ואין לשער גודל רוממות קדושת זה האדם הכובש תאוותו בזמן תוקפו והוא אז בבחינת יוסף הצדיק. והכלל אדם שיש לו מלחמת היצר ופעמים מנצח ופעמים נכשל ר"ל הרי כמו שהחטא נורא ואיום, לעומתו (ע"י שמנצח הרבה פעמים) זכותו הוא נורא ואיום מאד, ויזכה ע"י לתקן בחייו את מה שפגם ולהחזיר לצד הקדושה כל הניצוצות הקדושות שנעשקו ע"י עוונותיו ר"ל.

במה שנוגע על העבר אין לחשוב לע"ע כלל, ועיקר העיקרים הוא לעסוק בתורה, תורת אלוקים א-ל חי צורינו יוצרינו יתב"ש, ולעסוק בתורה ביגיעה להבין היטב כל פרטים ופרטי מהסוגיא, לעסוק בתורה למרות שיהא קשה מאוד, ושלא לבטל זמן, רק לעסוק בתורה עם חבר ולדבר ולשנן בפיו היטב כל דברי הגמרא, וסברת רש"י ז"ל, וסברת התוס' וכשתדע היטב את הסוגיא תחזור עלי' ארבע פעמים, ואח"כ תלמוד הלאה כסדר הזה אל תאמר הן אני מטומטם והתורה לא תדבק בגוף מגושם כמוני, חלילה וחלילה לומר כן, כל מלה, כל סברא של התורה הוא קודש קדשים, הוא דעת ורצון השי"ת, וכשהוא נחקק במוח האדם, מתקדש האדם בקדושת התורה לאין שיעור, גופו וראשו נעשה כקדושת ספר תורה, וקדושת התורה תצילך סוף סוף מעבירה ומהרהורי עבירה בעזרת השי"ת.

אל תשגיח במה שהלמוד עולה בקושי אדרבא כל עיקר הקדושה הוא ע"י תורה שבא ביגיעה ובצער, ואחז"ל יפה אחד בצער ממאה שלא בצער, לימוד התורה לשם שמים לפי שהוא תורה של הקב"ה, הוא התיקון היותר גדול לכל חטאי העבר ובפרט הלימוד שבא מיגיעה ובהתאמצות זה מכפר כעולה וכקרבן ומתקן ביגיעת התורה כל מה שפגם ר"ל בחטאות הנעורים ה' ישמרנו.

והכלל מי שמייגע עצמו בתורה לש"ש, ודאי יזכה לתקן את אשר קלקל ולהתגבר על יצרו וגם תזכור בשעת תוקף התאוה גודל הזכות הנורא נוראות אשר אפשר להשיג ע"י התגברות התאוה הזאת...

אין שום עצה רק לעסוק בתורה לש"ש ולהתפלל להשי"ת שיצילהו מהחטא ברוב רחמיו, ותפלה מועלת הרבה כשהוא בלב שלם, אך אל תקוה שביום יומים תנצל מחטא המושרש, אבל בהמשך הזמן אם רק תתמיד בלימוד תורה בעיון כפי יכלתך ובדיבוק חבר טוב בלא ביטול זמן לבטלה, הנה במשך הזמן תראה איך משתכך יצרך הולך ודועך ובעה"י תצליח הן בתורה והן בשמירת התורה.

ובתנאי אך שלא יהא ביטול זמן לבטלה חלילה רק כל רגע שיהיה פנוי לך תעסוק בתורה, ותקבע ג"כ זמן ביום כחצי שעה ללמוד בספר מוסר כספרי "מסילת ישרים" "אורחות צדיקים" "שערי תשובה" לרבינו יונה ז"ל, וכיוצא בהן. (מספר קריינא דאיגרתא למרן הסטייפלר זצוק"ל)

מאמר חשוב מהמשגיח הגה"צ ר' דן סגל

(בכנס לטהרת מחנינו ירושלים תשנ"א)

כתוב בחז"ל "מה אומנותו של אדם בעוה"ז? ישים עצמו כאלם". היום כדי להיות האדם השלם צריך להיות בעל המום השלם. צריך לעשות עצמו כחרש, כסומא וכאילם. וצריך לדעת חושבים לפעמים שרק אם קוראים דבר שהוא להדיא היפך אמונה - זה מזיק. אולם האמת היא, שלא נשלה את עצמנו, הסכנה היותר גדולה היא - כשקוראים דברים שלא מדברים ישירות נגד אמונה, אלא על שאר ענייני העוה"ז, מדוע? כי אין דבר שאינו דעת תורה, תורה הקדושה אינה מסתכמת רק בביהמ"ד, בלימוד, ובתפילה. כל תנועה של יהודי היא תורה וכך אומר ה"חובת הלבבות", הוא מחשב ומגיע למסקנה שאין דבר שהוא פרווה, כלומר שאינו איסור ואינו מצוה, אלא הכל נכנס, "הכל יבוא במשפט על כל נעלם" אם טוב ואם רע. הכל הלכה - מהרגע שפותחים את העיניים עד שסוגרים את העיניים. הכל דין, מחוט ועד שרוך נעל. הסכנה אם אדם קורא דבר שאינו ממקורות הקדושים. אלא משדות אחרים מרשעים יצא רשע. מאן דנפח מדיליה נפח. כל אחד שמדבר וכותב - כותב ממהותו, ואם זה לא דברי התורה הקדושה שהם דברים קדושים - אז כולו היפך. הוא קורא דבר ואינו מרגיש בכלל כיצד הוא עוטר את עצמו עם דיעות היפך התורה הקדושה, ואין לו בכלל ביקורת על כך כי הוא לא יודע. מה הוא חושב? שהוא קורא מדברי העולם אבל האמת היא שהלב נהיה כולו היפך. מה בין צדיק לרשע? חושבים, שהצדיק יש לו ידיעות נרחבות והרשע לא יודע כלום. אך אומר חובת הלבבות לא! הרשע יכול לדעת בדיוק כמו הצדיק! אם כן מה החילוק? התשובה: הצירוף! הצדיק חי תמיד עם חוש, עם ציור, לא בידעה בעלמא, א"כ בואו נתאר ונצייר לעצמנו, שאחד מזמין אליו הביתה בשעה שיושב ואוכל איזה כומר, טומאה רח"ל, והוא היה נותן לו לדבר, היתכן? ודאי שלא! ואם הכומר נמצא בתוך קופסה קטנה ומדבר משם זה אחרת?! להיפך! כך אתה מאמין לכל דבר שהוא אומר, אתה לא מתווכח איתו, לעומת זאת, אם הוא יושב לצידך בשולחן, היית מתווכח עימו. מי הם שדרני התקשורת, כולם קינאה ותאוות הכבוד. כולם כפירה, מרשעים ייצא רשע, זה לא יכול להיות אחרת בכלל. הכל עם כפירה עם אפיקורסות.

ומי מדבר אם התוכנית שם ברדיו זה להדיא ניבול פה - ה' ישמור. זה הורג את כל ההרגשים של כלל ישראל. האמונה וכל המידות זה דברים עדינים, זה נפש, זה עדינות, להרגיש את הבורא עולם. להרגיש קצת קדושה - זה קשה. אבל נוח לאבדם ככלי זכוכית! מה שנכנס משמיעת "רדיו" זה נורא! ברגע אחד הוא נהיה מראש עד הרגליים גמור לגמרי! וצריך לדעת כי אפילו אם הוא קורא בעיתון סתם דברים בטלים זה גם גורם היפך, היפך התורה הקדושה, ורק מה ש**בא בקדושה** וטהרה, מהבורא עולם, מהתורה הקדושה... זה מוסיף קדושה, אבל השאר מוסיף טומאה, טרייף רח"ל! התנא מתחיל באבות, משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע... שואלים הרי אף מסכת לא מתחילה במילים משה קיבל תורה, ומדוע דוקא מסכת זו? ועונים משום שמסכת זו מדברת בהלכות דרך ארץ, מוסר, הנהגה, יכולים לחשוב שאלו דברים שחכמים בדו מליבם, בא התנא ואומר: לא! שתדע שאלו דברים איש מפי איש עד סיני. לכאורה קשה, מה רע אם התנא אומר את זה? זו הרי משנה, זו תורה, היא באה ללמד, ואם התנאים בדו את זה מליבם, מה רע? הרי אלו תנאים קדושים עם לב קדוש, אז הם בדו מליבם, מה רע? אומר התנא - לא! רק מסיני! אם זה בא מבן תמותה, הוא יכול להיות קדוש ביותר - זה לא זה. רק מסיני! מה הוא אף אתה, לא כתוב הייה רחום, הייה חנון - זה לא הולך, רק מה הוא אף אתה להיות דבק בה' יתברך אם אדם לומד דבר שבא לא ממקור הקדושה - זה נורא. היום האויר מלא טומאה. הבעש"ט הקדוש אומר: הכח הפועל בנפעל, זה הרי נכנס בו בעל כורחו.

מסופר על החפץ חיים זצ"ל, שאמרו לו על אחד, שקורא "ספרים" רח"ל, והוא קרא לו, ושאלו: איך אתה יכול?! והוא ענה, שיש בסיפורים האלו מוסר השכל, ענה החפץ חיים: נו, בוא נאמר שאתה צודק, אבל ראית פעם בן אדם הולך להריח קצת בושם בפח אשפה?! ראית פעם שהולכים לשם להריח בושם?! שם אתה הולך לחפש מוסר השכל?! בכזה בושף?! בכזה לכלוך?! משם אתה לומד מוסר השכל?!

משלים מקונטרס מפרוזודור - לטרקלין

בעולם הזה אנו רק עוברי אורח

רבי יעקב אומר העולם הזה דומה לפרוזודור בפני העולם הבא התקן עצמך בפרוזודור כדי שתכנס לטרקלין ¹²³⁴⁵⁶⁷ (אבות ד').

העולם הזה דומה לערב שבת, והעולם הבא דומה לשבת. אם אין אדם מכין מערב שבת מה יאכל בשבת. וכן דומה לים ויבשה, אם אינו לוקח מן היבשה, אין לו מה לאכול בים. (מדרש משלי הו). אל ביתו של בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל הוזמן פעם אורח, תייר מארץ רחוקה, התבונן האורח סביבו והבחין בפשטות שאפיינה את הבית. הדירה עצמה קטנה ועלובה. רהיטים כמעט ואינם, רק הדברים ההכרחיים ביותר, השתומם האורח ושאל: רבי, אדם גדול כמותו דר בדירה כזו, ואף ללא רהיטים? חייך ה"חפץ חיים" ושאל: וכי היכן רהיטיך אתה? השיב האורח: הלא אינני כאן אלא עובר - אורח, אולם במקום מושבי בארץ מרחקים, שם יש לי רהיטים רבים המפארים את ביתי. אף אני - הסביר לו ה"חפץ חיים" - נוהג כמורך. בעולם הזה אני מרגיש את עצמי בבחינת עובר אורח, מקום מגורי הוא העולם הבא. שם אקבע את ביתי, ועל כן לא ראיתי לנכון לרהט את ביתי בריהוט מפואר, גם חבל היה לי על זמני היקר, רגעים שבהם אפשר ללמוד תורה, מטבעות שבהם ניתן לקיים מצוות צדקה, וכי אבזבז אותם על עולם חולף?! כל מה שאני משתדל כל חיי הוא רק לרכוש אוצרות נצח, כדי שיהא לי טרקלין להכנס אליו בעולם הבא.

להגדיל הטרקלין על חשבון הפרוזודור

כיצד יראה הטרקלין אליו נכנס כאשר נגיע לקצה הפרוזודור? מה יהא טיבו, ומה יהא גודלו? את זאת אנו קובעים בהיותנו מהלכים על פני הפרוזודור! השהות בפרוזודור נועדה כדי שכל אחד יבנה לעצמו טרקלין. "ללמדך, אומרים חז"ל, שכל מי שקנה לו דברי תורה קנה לו בית לעולם הבא, וכל מי שלא קנה לו דברי תורה לא קנה לו בית לעולם הבא".

כל אחד, על ידי לימוד התורה וקיום המצוות בונה לעצמו טרקלין, בעולם הנצח. הוא בעצמו הקובע את טיב הטרקלין. איכותו וגודלו.

מעתה, אדם שכל מעייניו בחייו נתונים אך להרבות קניני העולם הזה, להרבות עושר וכבוד, נכסים והנאות, ואך זמן מועט מקדיש הוא לקיום התורה והמצוות. הוא דומה לאדם הבונה בית ומגדיל את הפרוזודור שהינו רק מעבר - על חשבון הטרקלין שבו יחיה דרך קבע והנה אינו משאיר למקום מגוריו אפי' כדי ארבע אמות לאכילה ושינה, פשוט הוא, שרק לשוטה יחשב.

הכנת צידה לדרך

עיר אחת היתה אשר תושביה החליטו שבכל שנה ימנו עליהם מלך חדש, ואחרי תום השנה יורידוהו מכסא המלכות, יוציאו אותו מעירם לעיר אחרת ויחזור להיות שם כאחד האדם. קרה פעם, שמינו עליהם למלך אדם טפש, הוא הושפע מאד מהגדולה והכבוד שחלקו לו בני העיר, ולא נתן דעתו כלל על העתיד הצפוי לו בסוף השנה. במשך כל

השנה צבר המלך כסף רב וטמנם בארמונו, וביצר את העיר כולה בחומות ומגדלים, והשתדל להביא לעירו את כל רכושו ומשפחתו אשר היו לו מחוץ לעיר. כאשר נגמרה שנתו, הוציאו אותו אנשי העיר בעירום ובחוסר כל, כל אשר צבר ורכש נשאר בארמונו, ואילו בידו לא נשאר מאומה. והיה המלך מתחרט ומתאבל על טרחתו ומאמציו שהשקיע בבנינים שבנה וברכוש שצבר, שהרי עתה עבר הכל לידי אחרים.

לשנה אחרת החליטו אנשי העיר למנות עליהם למלך אדם פיקח ונבון, הוא לא עסק בדברים שעסק בהם המלך הטפש, אלא התאמץ ויגע להוציא כל דבר יקר שהיה בעיר זו לעיר אחרת, ובה שם את כל אוצרותיו ומחמדיו. במשך כל השנה היו לו רגשות מעורבים של צער ושמחה, מחד הצעטר על שיציאתו מהעיר קרובה, ועל שהאוצרות שהוציא אל מחוץ לעיר מעטים. אך מצד שני היה שמח על שהוא עומד לצאת מהעיר בקרוב על מנת לעבור לגור בקביעות בעיר השניה במקום אשר אסף וצבר שם את אוצרותיו, ויוכל להשתמש בהם בלב שקט ובתמידות. כאשר נגמרה השנה, לא היה מודאג כלל על שעליו לצאת את העיר, אדרבה, הזדרז לעשות זאת בלב שמח ונפש חפצה, המלך הפיקח שמח, הן על תקופת שהותו בעיר, ושמח ביותר על תקופת צאתו ממנה.

האדם השוטה מתנהג כמו המלך השוטה, הוא מסתנוור מההווה ומסיח דעתו מן העתיד. ולכן, בהגיע עתו לצאת את העיר - את העולם הזה, הוא נשאר בעירום ובחוסר כל.

לא כן הפקח, כל ימי חייו היתה דעתו נתונה על הכנת צידה לעת יצא מן העיר. ולכן, יכול הוא כעת להנות מן האוצרות שהכין לו בעודו בעיר.

אוצרות העוה"ז - מראה מבעד לחלום

הקושי הגדול להנהיג אורח חיים שיתאים לכל האמור, נעוץ בעובדה אחת, והיא: שבעוד שאת האוצרות שאנו אוצרים לעולם הבא אין אנו רואים, את שווים אין אנו יודעים לאמוד, שכן חסרים לנו הכלים לכך, ואת השפעתם אין אנו חשים. הרי שאת אוצרות העולם הזה אנו רואים, את שווים אנו יודעים היטב לאמוד, ואת השפעתם אנו חשים מידית. כדי להתגבר על קושי זה, עלינו, פשוט, להתבונן פעמים אין ספור, ולהגיע למסקנה שלאמיתו של דבר לאוצרות העולם הזה אין כל ערך. הערך והחשיבות שמייחסים להם - בטעות יסודם, אין להם ערך אמיתי, ולא חשיבות אמיתית, הכל מושגת על אדני הדמיון, והדמיון כידוע סופו לחלוף, מבלי להשאיר כל רושם. לא כך אוצרות רוחניים כמצוות ומעשים טובים. בעשותינו אותם נחוש בשמחה עצומה על שעשינו רצונו של בורא עולם, ועל שהיטבנו לבשר ודם, וגם זמן רב לאחר המעשה עדיין נרגיש בטעם הטוב ההוא.

נתחזק בהכרה זו על ידי המשל הבא:

סוחר אחד נסע לסחור בלייפציג, עיר השוק. בהיותו שוכב במלון על משכבו בלילה ראה בחלומו, והנה בחצר המלון טמון אוצר מלא זהב אבנים טובות ומרגליות, ובחלומו, הינו חופר בקרקע החצר לקחת את המטמונים היקרים ולהביאם אל ביתו. עודו חופר נמלך בדעתו אולי יראהו בעל המלון חופר בחצר ויגלה את סודו, לכן החליט להניח המטמון במקומו ולכסות את אשר חפר, ולהביא את אשתו ובני ביתו לכאן, ואז לרכוש את המלון עם החצר, ולהנות לאורך ימים ושנים מן המטמון. ויהי

בבואו לביתו, גילה לבני ביתו את דבר יקר המציאה הגדולה אשר ממתנת לו בעיר לייפציג, מיהר האיש למכור את ביתו וכל כליו ורהיטיו במחיר זול, ונסע עם כל משפחתו בשמחה לעיר השוק.

כאשר הגיע אל העיר, הלך אל בעל המלון, וקנה ממנו את מלונו בדמים מרובים, אשר לווה ממכריו וידידיו, עד אשר יטול מן המטמון ויפרע להם, בהגיע הלילה הלך האיש בזריזות ובעליצות אל מקום המטמון, חפר וחפר עד היסוד, ומאומה לא מצא, אז נזכר האיש כי רק בחלום ראה את דבר המטמון ולא בהקיץ, ויבכו הוא ובני משפחתו בכי גדול כי עתה אנה יפנו ואנה ילכו.

כולנו חולמים! סובלים אנו כל ימי חיינו, טרודים ולחוצים, מוסרים את נפשנו כדי להגדיל את רכושנו, חושבים אנו שאכן אוצר נחמד ברשותינו. ואין אנו מבינים שאך מבעד לחלום אנו מביטים. הסוף יהיה שנקיץ מן החלום הארוך, ואז נראה שאין כאן לא אוצר ולא מטמון.

התורה והמצוות - ידידי אמת

התורה והמצוות - ידידי אמת

נוסיף להחדיר את ערכם האמיתי של התורה והמצוות, ותרומתם החשובה להצלחת האדם, על ידי משל שמקורו בחז"ל הקדושים.

לראובן היו שלושה ידידים, עם האחד היה בקשרים טובים ואמיצים, ואהבה עזה שררה ביניהם, השני היה גם ידיד נאמן אך לא כמו הראשון, עם השלישי היו קשריו רופפים למדי, ומעולם לא ייחס חשיבות מרובה לידידות זו. יום אחד נקרא האיש להתיצב בפני המלך, נבהל האיש מאד, וחשש מפני הצפוי לו, בצר לו פנה בתחילה אל ידידו הטוב ביותר, ובקש ממנו לבוא עמו אל המלך ולהמליץ טוב בעדו. לתדהמתו הרבה, סירב ידידו, אותו אחז לידיד אמת, להצטרף אליו וללוותו אל המלך.

מכיון שנתקל בסירוב מוחלט פנה לילך לידידו השני, והנה גם הוא כקודמו סירב להכנס עמו אל המלך, ורק ללוותו כברת דרך הסכים. בלית ברירה שם פניו אל ידידו השלישי, והנה למרות שהיה בטוח שהוא בודאי ובודאי יסרב, שכן מעולם לא חשב אותו לידיד טוב כקודמיו, להפתעתו הרבה, דוקא הוא נענה לבקשתו, הצטרף אליו והבטיחו נאמנה שיעשה הכל כדי להטות את לב המלך לטובה.

ואכן כך היה, הוא הלך עמו, לימד זכות עליו - והצילו ממות לחיים.

הידיד הראשון הוא הממון, במשך ימי חיי האדם עלי אדמות מעמיד הוא פנים כידיד אמת. האדם חושב שהממון הרב שברשותו יציל אותו מכל צרה. ותמיד יבוא לקראתו ולהצלחתו. אך, בעת צרה אמיתית - ביום המוות. מסרב הממון להמליץ טוב בעדו. הממון נשאר כאן בעולם, והוא לבדו הולך להתיצב בפני המלך. בני משפחתו ומכריו הם הידיד השני. הם אמנם מלווים אותו עד לבית הקברות, אך שם גם הם נפרדים ממנו ועוזבים אותו לנפשו. מי כן מלווה אותו עד בית המלך ואף ממליץ טוב בעדו - הידיד השלישי. התורה והמצוות אשר האדם בדרך כלל לא רואה בהם "ידידים", אין הוא מודע דיו לגודל הישועה שהם עתידים להביא לו. והנה רק הם מתגלים לבסוף כידידי אמת. כל אדם בר דעת יסכים שעדיף להשקיע ברכישת ידידי אמת, ולא בידידים המתגלים לבסוף כידידי שקר.

הערה לדף ע"ו בענין הזהירות כשיוצאים למצוא פרנסה

קול קורא שפורסם ע"י הועד לחיזוק הדת בירושלים, תחת הכותרת "שלא יעבדו נשים במשרדי הגברים". הנה ידוע ה"קול קורא" של הגה"צ החפץ חיים זצוק"ל אודות ענין הצניעות והדגיש הח"ח זצ"ל דלא מצינו בכל התורה כולה אפי' בע"ז ח"ו - מה שמצינו אצל עריות "ושב מאחר"ך - והורתה לנו התורה הקדושה בזה דעריות היא העבירה הכי חמורה בכל התורה כולה, וכל גדר ותוספת הידור שאפשר לעשות בחומת הצניעות - חובה גמורה ומצווה קדושה לעשותה.

והנה היו 4 אסיפות בענין הצניעות שלא יעבדו נשים במשרדי גברים, ובאסיפה בירושלים השתתפו הגאון הגדול ר' ש.ז. אויערבך שליט"א, והגאון הרב ר' מיכל פיינשטיין שליט"א, והגאון הרב רח"פ שיינברג שליט"א, והגאון המשגיח הרב וולבה שליט"א, וכולם הדגישו כי רחוק הוא מדרך התורה בדור פרוץ כמו שלנו שנשים יעבדו במשרדי גברים וזו פרצה גדולה בענין הצניעות מכמה בחינות, ובפרט שלא כל הגברים העובדים שם "תוכם כברים", ובמשך הזמן הדיבור עם המעביד נעשה שוטף וטבעי "וכל המרבה שיחה... סופו יורש גיהנום". ובזמן קצר מאבדת האשה העובדת שם את דרגת הצניעות שהיה לה בעבר ומתחילה להתדרדר (בלא שתרגיש). ובכמה וכמה משפחות זה גורם גדול להפרת ה"שלוש בית", ואחת הסבות לזה משום שה"בוס" משבח אותה על חריצותה ומדבר תמיד בלשון רכה ועדינה, ומחניף לה, וזה בעיני האשה מושך יותר מהקשר שיש לה בבית, כי מטבע האדם להמשך יותר למקום שמכבדים ומעריכים אותו, ושם היא "במרכז..." ולעומת זאת בביתה היא כעוזרת בית בבגדי עבודה, ועל אף שהיא סחוטה מהעבודה בחוץ, היא מבשלת, מכבסת, שוטפת, מחתלת, ועל כולם מקבלת תלונות, לא נקי לא טעים לא מסודר... אז פשוט ומוכן להיכן עיניה כלות, (ויכיר הבעל וידע כמה טובה תצמח לו אם יוקיר ויעריך את אשתו בביתו).

ואם הרבנים הזהירו לאשה מלעבוד במשרדי הגברים, אז חייבים להתבונן מה מתרחש היום בבנקים!!! בחנויות ברחוב!!! שבעלי העסק מניחים שם נשים למכור בחנות, ובתור "מקדמת מכירות" הם דורשים מהן להופיע מקושטות ולדבר בחיוך ואדיבות עם כל קונה, "ובכח שכנוע כובש" להכריח אותו לקנות משהו, וכשנכנסים הספקים החילוניים ומביאים סחורה הן צריכות להחליף איתם שיחה... ועוד שהן רוצות להראות ל"בוס" כמה שהן מוצלחות ומועילות לו ובמשך הזמן נעשות מוכרות אלו "מדברת עם כל אדם עוברת על דת יהודית", ואם לימדונו חז"ל אין אדם חוטא אא"כ נכנסה בו רוח שטות, אז מה נאמר על האוירה בחנויות וברחוב שהיא של קלות ראש... שכל כולו שקוע עד צווארו ברדיפת החומריות ותענוגי עוה"ו... ולכן גם לא תמיד נכנסים לקנות אנשים כשרים במיוחד, ולבוש חרדי היום לא אומר הרבה, להפך הוא עלול להטעות!!! ועוד לפעמים יש בחנות או בבנק עוד פקידה או מוכרת והיא "מושחתת" ויכולה לקלקל אותה... והיא תלמד ממנה לדבר וכו' בצורה פרוצה וכו', ועד כדי כך שיש חנויות שאסור לגברים להיכנס לשם שלא יתלכלכו ח"ו מההתנהגות של ה"מוכרת"... ואפי' שזה לרנע אחד, וא"כ מה תעשה אשה אם תצטרך לעבוד איתה כל היום... וחובה כפולה ומכופלת על הבעל האברך לחקור ולדרוש להיכן שולח את אשתו לעבוד, אם אין המקום דומה למה שנאמר בגמ' (ברכות לב.) והוסיף הרה"ג ר' מסעוד בן שמעון שאשה שחייבת בלית ברירה לצאת לעבוד מפאת עול הפרנסה ולא נמצא לה מקום אלא במקום שנמצאים גם גברים, תעשה שאלת רב ותתאר לרב בדיוק את הצניעות במקום העבודה המוצע. ואם יתיר לה הרב חובה עליה להשמר מאד בעיקר משני דברים: לא לדבר מעניינים שאינם לצורך העבודה, וגם בדברים אלו לקצר ושלא יהיה בקלות ראש, והשני להקפיד על לבוש צנוע, לא להתקשט לא להתבשם, ולא ללבוש בגדים בולטים ורעשניים, וכל אשה תבין מעצמה להוסיף כהנה וכהנה שמירה על שמירה...

קול קורא

(שפורסם בכיהכ"ג לדרמן)

"חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנו" (משלי כ"ב י') למדנו כי ההרגל על כל דבר שלטון (כלשון הגר"א באגרת) צריך להתחיל מקטנות, ואמרו חז"ל (ספרי עקב פסקא י') כשהתינוק מתחיל לדבר אביו מסית עמו בלשון הקודש ומלמדו תורה, ואם לא עשה כן הרי הוא כאילו קוברו, שנא' ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם", אם למדתם אותם את בניכם, ירבו ימיכם וימי בניכם וכו'.

ואיתא במדרש (במדבר פ"ד כ"א) מעשה באיש אחד שהיה עומד בבית הכנסת ובנו עומד כנגדו, וכל העם עונים אחר העובר לפני התיבה הללוי', ובנו עונה דברים של תיפלות אמרו לו, ראה בנך שהוא עונה דברים של תיפלות, אמר להם, ומה אעשה לו תינוק הוא, ישחק, שוב למחר עשה כאותו ענין וכו' ועיי"ש במדרש דברים נוראים על תשובה זו.

והרי תפלה היא מג' עמודי העולם והא' בתפלה הוא, וכדי לקיים את מה שנפסק בשו"ע כל פרטי הדינים, ננקוט לדוגמא:

בסי' צ' סי"ט, יקבע מקום לתפלתו שלא ישנהו וכו' וגם בבית הכנסת שקבוע בה צריך שיהי' לו מקום קבוע. ובסעיף כ', יכנס שיעור שני פתחים ואח"כ יתפלל וכו' וי"מ שהטעם מפני שמביט לחוץ ואינו יכול לכוין. ובסי' צ"ג ס"ב, לא יעמוד להתפלל אלא באימה והכנעה שנא' עבדו את ה' ביראה. וכתב במ"ב: היינו התפלה שהיא לנו במקום עבודה, עשו אותה ביראה.

וא"כ כמה חמור הענין הגדול הזה לפקח על בנינו [הערכים לנן] שישבו בשעת התפלה מתחלתו ועד סופו בפנים הבית הכנסת וגם עי"ז יוכלו לחנכם ולהרגילם שלא ישוחחו בשעת קדיש וחזרת הש"ץ שזה עוון נורא כנפסק בשו"ע וכן בין גברא לגברא.

וביודעים קאמינן שהתפלה בחוץ היא שורש פורה ראש ולענה, אשר רבים חללים הפילה.

ואיתא בתדבא"ר פכ"א "שאי אליו כפיך על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חוצות" מכאן אמרו יבקש אדם רחמים על עצמו ועל בניו ועל בני ביתו שלא יצא אחד מהם לידי דבר מכוער, ולא יראה אדם את אביו ואת אמו כשהם מדברים דברים יתרים [דברים האסורים כגון לשון הרע ובזמן שאסור לדבר כגון בשעת תפלה] ויחריש להם ואם עשה כן, עיי"ש ההמשך.

למדנו מזה כמה האחריות מוטלת על הגדולים שיהיו לדוגמא לקטנים, והאבות שאינם נזהרים בזה דומים כלוקחים עופרת רותחת ומכניסים לתוך פיהם של הקטנים.

לאור הדברים ראינו צורך לעורר ולבקש, לחוס על נפשותינו ונפש עוללינו וטפנו בתקופה קשה זו אשר אין יום שאין קללתה מרובה מחברתה ברוחניות ובגשמיות להתחזק בעמודי העולם ובעמוד העבודה.

א) לקבוע מקום לתפלה בתוך הבהמ"ד ולא בפרוזדור ולא בחצר.

ב) ולהשגיח על הבנים שישבו בפנים הבהמ"ד ובשום אופן שלא יצאו.

ג) להיזהר ולהקפיד שלא לשוח לא בשעת קדיש וחזרת הש"ץ, ואף לא בין גברא לגברא.

ד) להשתדל לקיים את דברי המגיד שהזהיר לבית יוסף לבוא לבית הכנסת בהשכמה כדי שיוכל להתפלל כסדר ולא בדילוג (מ"ב ב' נ"ב סק"א).

וק"ו שחלילה לא לאחר זמן ק"ש שהוא זמן קבלת עול מלכות שמים שזה כיטול מצות עשה, ולקיים מצוה זו כתיקונה עם ברכותיה.

אחרן יהודה ליב שטינמן חיים קניבסקי יהודה שפירא מיכל יהודה ליפקוביץ

